Alwyn Hamilton

LUPTA LUI AMANI

ALWYN HAMILTON

Seria: Rebel of the Sands

Volumul 3

LUPTA LUI AMANI

Original: *Hero at the Fall* (2018)

Traducere din limba engleză:
FLORINA-ELENA GĂLĂȚANU

virtual-project.eu

NEMIRA

2021

LISTA PERSONAJELOR

REBELIUNEA

Amani – trăgătoare de elită, demdji însemnată cu ochi albaștri, capabilă să controleze nisipul deșertului, cunoscută, de asemenea, și sub porecla Banditul-cu-ochi-albaștri. În prezent, conducătoarea *de facto* a Rebeliunii, în absența Prințului Ahmed. Șaptesprezece ani.

Prințul Ahmed Al-Oman Bin Izman – Prințul Rebel, conducătorul Rebeliunii. În prezent, prizonier. Nouăsprezece ani.

Jin – prinț de Miraji, fratele lui Ahmed, numele complet: Ajinahd Al-Oman Bin Izman. Nouăsprezece ani.

Prințul Rahim – prinț de Miraji. Fratele vitreg al lui Ahmed și Jin. Fratele de sânge al Leylei. Pe vremuri, a fost comandant militar în Iliaz. În prezent, prizonier. Nouăsprezece ani.

Shazad Al-Hamad – fiica unui general mirajin, printre primii membri ai Rebeliunii, luptătoare bine instruită, strateg. În prezent, prizonieră. Optsprezece ani.

Sam – dezertor din armata albish, devenit hoț. Poate trece prin piatră. Optsprezece ani.

Tamid – fost cel mai bun prieten al lui Amani, Sfânt Părinte în devenire, merge șchiopătând din pricina unei malformații. Șaptesprezece ani.

Delila – demdji însemnată cu păr purpuriu, capabilă să urzească iluzii din lumină în văzduh. Sora de sânge a lui Ahmed. Sora vitregă a lui Jin, prin adopție. În prezent, prizonieră. Cincisprezece ani.

Hala – demdji însemnată cu piele aurie, capabilă să sucească mințile oamenilor, provocându-le halucinații. Nouăsprezece ani.

Izz și ***Maz*** – demdji gemeni, însemnați cu piele albastră și păr albastru, capabili să se transforme în orice animal. Șaptesprezece ani.

Navid – soțul lui Imin. Capturat. Soartă necunoscută.

Sara – paznic al Casei Ascunse din Izman.

Fadi – fiul Shirei și al djinnului Fereshteh. Demdji născut cu părul albastru. A primit numele bunicului său. A fost scos afară din palat și dus într-un loc sigur.

MIRAJI DE NORD

Sultanul Oman – conducătorul ținutului Miraji, tatăl lui Ahmed și al lui Jin.

Leyla – fiica sultanului și sora de sânge a prințului Rahim. Inventatoare iscusită. A trădat Rebeliunea. Cincisprezece ani.

Lordul Bilal – emirul din Iliaz. În prezent, pe moarte, suferind de o boală pe care o duce de multă vreme. Nouăsprezece ani.

Generalul Hamad – un general care se preface că e loial sultanului. Tatăl lui Shazad.

Samira – fiica defunctului emir al Saramotaiului. Proaspăt numită conducătoarea Saramotaiului, în numele Rebeliunii. Șaptesprezece ani.

DJINNII

Bahadur – djinn nemuritor, tatăl lui Amani.

Feresbteh – djinn nemuritor, tatăl lui Fadi. Ucis pentru ca energia lui să poată fi transformată în electricitate pentru mașinăria sultanului. Primul djinn care a murit de la Primul Război încoace.

ULTIMUL ȚINUT

Farrah – mătușa lui Amani, sora cea mai mare a mamei sale.

Asid – soțul lui Farrah, negustor de cai în Dustwalk.

Nasima – una dintre verișoarele mai tinere ale lui Amani.

Olia – una dintre verișoarele mai tinere ale lui Amani.

Fazim – locuitor din Dustwalk. Fostul iubit al Shirei. Dușmanul lui Amani.

Noorsham – demdji însemnat cu ochi albaștri, capabil să stârnească focul djinnilor, care poate să distrugă un oraș întreg. Născut în orașul minier Sazi. Dispărut după bătălia de la Fahali.

CEI CĂZUȚI

Zabia – mama lui Amani, spânzurată pentru uciderea soțului ei.

Hiza – soțul mamei lui Amani. Nu e tatăl biologic al lui Amani. Ucis de soția sa.

Nadira – mama biologică a lui Ahmed și a Delilei. Ucisă de sultan pentru c-a adus pe lume un copil conceput cu un djinn.

Lien – o femeie Xichian, soție a sultanului. Mama biologică a lui Jin, mama vitregă a lui Ahmed și a Delilei, prin adopție. A murit răpusă de o boală.

Babi – prieten din copilărie al lui Shazad, Sfânt Părinte căzut în dizgrație, ucis de Noorsham.

Prințul Naguib – unul dintre fiii sultanului, comandant de armată, ucis de rebeli în bătălia de la Fahali.

Malik Al-Kizzam – uzurpatorul tronului din Saramotai. Ucis de Shazad.

Ranaa – o tânără demdji care putea să facă lumina să coboare în căușul mâinilor ei. Ucisă într-o ambuscadă.

Sayidda – spion al Rebeliunii infiltrat în palat. Torturată până în pragul nebuniei în mașinăria sultanului. Ucisă în timp ce fugea din tabăra rebelilor.

Mahdi – iubitul Sayiddei, a trădat Rebeliunea, încercând s-o salveze pe Sayidda. Ucis în timp ce fugea din tabăra rebelilor.

Ayet, Uzma și ***Mouhna*** – soții ale prințului Kadir. Torturate până în pragul nebuniei în mașinăria sultanului.

Shira – verișoara lui Amani. Soția prințului Kadir. Sultima. Executată din ordinul soțului ei pentru că a adus pe lume copilul unui djinn.

Prințul Kadir – fiul cel mai mare al sultanului, sultim, moștenitor al tronului din Miraji. Ucis de sultan.

Imin – demdji însemnată cu ochi aurii, capabilă să ia orice formă omenească. Sora lui Hala. A murit executată pentru a-l salva pe Ahmed, asumându-și identitatea acestuia.

MITURI ȘI LEGENDE

Ființele Primordiale – ființe nemuritoare create de Dumnezeu, inclusiv djinnii, buraqii și rocii.

Distrugătoarea de Lumi – o ființă din centrul pământului care a ieșit la suprafața lumii ca să aducă moarte și întuneric. Învinsă de omenire.

Strigoii – slujitorii Distrugătoarei de Lumi, printre care se numără coșmarurile, metamorficii și alții.

Primul Erou – primul muritor creat de djinni pentru a o înfrunta pe Distrugătoarea de Lumi. Făcut din nisip, apă și aer și adus la viață cu ajutorul focului djinnilor. Cunoscut și ca Primul Muritor.

Prințesa Hawa – prințesa legendară care a cântat până când soarele a apărut pe cer.

Eroul Attallah – iubitul prințesei Hawa.

Capitolul 1

M-am trezit dintr-un somn înțesat de coșmaruri când mi-am auzit numele.

Îmi întinsesem deja mâna după armă când am recunoscut fața Sarei deasupra mea, ivindu-se cu claritate și apoi dispărând, din pricina ochilor împăienjeniți de oboseală.

Am slăbit strânsoarea degetului de pe trăgaci. Nu era un dușman, era doar Sara, paznicul Casei Ascunse. Ținea în mână o lampă micuță care îi lumina doar fața. Pentru o clipă, păru doar un cap desprins de trup, plutind în întuneric, precum cele din visul care se stingea acum, căci mă trezeam.

Imin, purtând chipul lui Ahmed, îndreptându-se de bunăvoie spre locul de execuție.

Verișoara mea Shira strigându-și revolta în timp ce era forțată să îngenuncheze în fața eșafodului.

Ayet, cu ochii înecați de nebunie, așteptându-și moartea, după ce-i storseseră sufletul.

Ranaa, copilul demdji, care ținuse soarele în mâini și care murise răpusă de un glonț rătăcit, într-o luptă pe care n-ar fi trebuit s-o poarte.

Bahi, care murise ars de viu în fața mea, de mâna fratelui meu.

Mama mea, care a sfârșit la capătul unei funii în Dustwalk pentru că-și împușcase soțul, bărbatul care oricum nu fusese tatăl meu.

Oameni pe care i-am văzut murind. Oameni pe care am fost nevoită să-i las să moară. Vedeam chipurile lor care mă învinovățeau.

Dar Sara era aievea. Sara era încă în viață. Și la fel erau și alții.

Când sultanul organizase ambuscada împotriva celor din tabăra rebelilor din oraș, mulți căzuseră prizonieri. Dar nu a existat decât o singură execuție.

Imin. Demdjiul nostru care-și putea schimba înfățișarea.

Imin murise purtând chipul lui Ahmed, pentru a-i face pe sultan și pe toți cei din Izman să creadă că Prințul Rebel a murit,

în timp ce Delila a urzit o iluzie pentru a-și ascunde fratele adevărat, care fusese închis împreună cu toți ceilalți.

Așa că Ahmed era încă în viață. La fel și Shazad, generalul nostru, chiar dacă nu-i plăcea să fie numită așa. Aveam nevoie ca ea să ne conducă în lupta împotriva sultanului. Și Rahim, un alt fiu al sultanului, care îi purta ranchiună slăvitului nostru conducător de când acesta îi provocase moartea mamei lui. El a fost cheia noastră pentru formarea unei întregi armate în munți, care nu i-a fost niciodată loială sultanului, ci doar lui Rahim.

Și acum depindea de mine să-i salvez. Împreună cu mâna de oameni care scăpaseră în acea noapte. Îi aveam pe prințul nostru reticent Jin, pe extrem de dificila Hala, demdjiul cu piele aurie, pe gemenii care-și puteau schimba forma, Izz și Maz, și pe hoțul nostru străin, Sam, pe care nu ne puteam bizui întru totul. Nu era chiar o armată, dar era tot ce ne rămăsese.

Am adormit pe un scaun, într-un colț al Casei Ascunse, ultimul nostru adăpost din Izman, unde se retrăsese ceea ce mai rămăsese din Rebeliune. O lumină slabă se strecura pe fereastră, licărind pe fața Sarei, dezvăluind îngrijorarea întipărită pe trăsăturile ei. Părul îi era răvășit după o noapte fără odihnă și un halat roșu-închis îi atârna neglijent peste pijamale, ca și cum și l-ar fi pus în mare grabă.

Probabil că se crăpase de ziuă. Dar încă îmi simțeam corpul greu din cauza oboselii, ca și cum aș fi dormit doar câteva ore. Și dacă puteam dormi un an, tot nu reușeam să-mi alung sfârșeala aceea din oase. Era epuizarea care venea din durere și amărăciune. Simțeam încă durerea ascuțită dintr-o parte, pricinuită de efortul de a-mi folosi puterile cu câteva ore în urmă, iar timp de o clipă priveliștea s-a înclinat periculos, ca și cum aș fi fost în pericol să-mi pierd echilibrul

— Ce se întâmplă? am întrebat cu o voce răgușită, în timp ce-mi întindeam corpul răscolit de durere, încă suferind după ce fusese despicat de mătușa mea cu o zi în urmă; un rău necesar pentru a scoate fierul pe care sultanul mi-l pusese sub piele, ca să mă împiedice să-mi folosesc puterea de demdji. E dimineață?

— Nu, e târziu. M-am trezit pentru că bebelușul era agitat.

În timp ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul, am observat copilul, care dormea liniștit în curbura brațului ei stâng. Era micuțul Fadi, nou-născutul demdji al verișoarei mele Shira. Dacă ar fi existat dreptate pe lumea asta, el ar fi fost cu mama lui

acum. Dar Shira își pierduse, la rândul ei, capul pe eșafod. Mi-am amintit de privirea acuzatoare a Shirei din coșmarul meu. Că fiul ei avea să crească fără să aibă o familie, doar din cauza mea.

— Când m-am trezit, era..., Sara ezită. Cred c-ar fi mai bine să vezi cu ochii tăi.

Nu suna prea bine. Mi-am apăsat palmele peste ochii obosiți. Ce rău *ar fi putut* să se întâmple în cele câteva ore? În spatele pleoapelor închise, am văzut din nou capul lui Imin căzând pe eșafod. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Mai bine să înfrunți realitatea decât coșmarurile.

— Bine, am spus, ridicându-mă încet în picioare. După tine!

Legănându-l pe micuțul demdji cu păr albastru, Sara o luă înainte pe scara cufundată în întuneric, care urca în spirală până la acoperișul care dădea numele Casei Ascunse. Terasa de pe acoperișul clădirii era înconjurată din toate părțile de garduri vii întesate cu flori, care ascundeau casa de ochii iscoditori, adăpostindu-le pe Sara și pe celelalte femei.

Mi-am dat seama că era ceva în neregulă înainte să ieșim cu totul pe acoperiș. Era noaptea târziu. Afară însă era o lumină stinsă, asemenea purpuriului unui răsărit de soare mânios. Dar asta nu era posibil, fiind aproape miezul nopții, nici măcar în timpul verii.

Sara a ajuns pe acoperiș înaintea mea și s-a dat repede la o parte, lăsându-mi calea liberă. Și atunci am văzut despre ce vorbea.

Cetatea Izman era cuprinsă de foc.

Flăcări șerpuitoare se înălțau deasupra capului meu și ne înconjurau din toate părțile, ca o boltă imensă care se întindea deasupra orașului. Abia puteam zări stelele de cealaltă parte, era ca și cum aș fi privit printr-o sticlă vălurită; erau șovăielnice și nedeslușite. Spre vest, puteam vedea focul arcuindu-se în jos spre zidurile orașului, iar spre nord flăcările plonjau spre mare. Dintr-odată mi s-a înfiripat în minte amintirea mamei, aflându-se în bucătărie, pe când eram mică, trântind un pahar peste un gândac care gonea pe masa de bucătărie, prinzându-l astfel înăuntru. Mă uitam curioasă, în timp ce creatura se cățăra pe marginea paharului, înnebunită și dezorientată. Captivă. Uitându-mă în sus, spre cupola de foc de deasupra noastră, îl înțelegeam acum destul de bine pe gândăcelul din Dustwalk.

— E o vrajă, spuse Sara cu tristețe, uitându-se cu ochii mijiți spre stele, prin strălucirea flăcărilor.

— Nu.

Pe vremuri, și eu aș fi crezut la fel. Dar l-am recunoscut: acest foc pâlpâitor, prea strălucitor, fără să fie întru totul natural. Era același foc pe care îl văzusem aprinzându-se sub bolțile din interiorul palatului, atunci când djinnul Fereshteh fusese ucis în mașinăria sultanului. Era același foc furat pe care îl văzusem trezindu-i la viață pe abdali, soldații mecanici ai sultanului, care chiar și acum patrulau pe străzile de sub noi, menținând starea de asediu.

— E un artificiu de inventator.

O nouă creație a Leylei, fiica inventatoare a sultanului, cea care era menită să ne țină închiși aici. Doar că, deși era o noutate, părea ciudat de familiar.

Și, iată, un zid mare de flăcări a cuprins muntele, ținând-o prizonieră pentru totdeauna.

Cuvintele acelea din Cărțile sfinte mi-au răsărit în minte. În Dustwalk, timp de șaisprezece ani, cuvintele scripturii îmi fuseseră repetate până-mi intraseră în cap. Știam povestea Zidului Ashrei, la fel ca toată lumea: marea barieră de foc care a întemnițat-o pe Distrugătoarea de Lumi, la sfârșitul Primului Război.

Uciderea ființelor nemuritoare. Reînvierea ideilor din Cărțile sfinte. De fapt, sultanul se prefăcea acum c-ar fi zeu.

Doar că acest lucru nu fusese făcut ca să ne protejeze de un mare rău. Și era departe de a fi vreo lucrare sfântă.

Eram ținuți prizonieri aici *de* marele rău.

•

Nu i-am trezit pe restul celor din casă, ci doar pe Jin. Deși mi-a luat mai mult decât mi-aș fi dorit, l-am găsit, în cele din urmă, într-una dintre numeroasele camere ale casei. Adormise complet îmbrăcat pe un pat nefăcut, cu brațul peste față, ca să se apere de lumină. Nici măcar n-a fost nevoie să-l scutur ca să se trezească. În momentul în care mâna mea i-a atins umărul a deschis ochii brusc, iar mâna lui mi s-a încleștat dureros în jurul încheieturii, cât pe ce să mi-o frângă, până când m-a recunoscut.

A înjurat în limba xichiană, slăbindu-și repede strânsoarea, apoi s-a ridicat în picioare. Încerca să rămână vigilent, în ciuda epuizării.

— M-ai speriat, Banditule.

— Să nu-mi spui că asta e prima dată când ai fost trezit de o fată în toiul nopții.

Voioșia mea era forțată și i-am îndepărtat o șuviță de păr negru de pe față, cu mâna acum eliberată, ca să-l văd mai bine. Trebuia să și-o taie. Dar trecuse mult timp de când ne permiseserăm ultima dată luxul de a pierde timpul cu lucruri frivole. De când fuseserăm izgoniți din tabăra noastră în deșert.

Jin m-a prins din nou de mână, dar cu mai multă blândețe de data aceasta, și, pentru o clipă, am zărit umbra vechiului zâmbet, care vestea griji mai simple decât cele cu care ne confruntam noi acum. Dar, înainte de a putea da glas acelui gând care însoțise zâmbetul, oricare ar fi fost el, cuvintele mele au ajuns la mintea lui istovită.

— Nu poate să fie miezul nopții.

Aruncă o privire spre lumina care se strecura înăuntru pe fereastră.

Și scurtul meu moment de evadare din lumea de afară a dispărut cu desăvârșire.

I-am spus ce-mi arătase Sara, în timp ce așteptam cu nerăbdare adevăratul răsărit. Casa se trezi puțin câte puțin în jurul nostru și același sentiment de neliniște se așternu pe umerii tuturor, pe măsură ce văzură, unul câte unul, cupola de foc. Și fiecare dintre ei se uita la mine așteptând răspunsuri, pe care eu nu le aveam.

Cum a fost făcută? *Putem trece prin ea*? *E menită să ne țină înăuntru*?

În cele din urmă, prima scânteie a zorilor scăpără prin vălul de foc, indicând sfârșitul stării de asediu. În sfârșit, Jin și cu mine puteam să ne mișcăm.

Străzile erau deja inundate de oameni, bărbați și femei care ieșeau împleticindu-se din casele lor, cu ochii ațintiți spre cerul cuprins de flăcări de deasupra noastră. Aceleași întrebări pe care mi le puseseră cei din Rebeliune puteau fi citite pe buzele tuturor. Jin și cu mine i-am ocolit cât de repede am putut, fără să atragem bănuieli. Privirile noastre erau fixate pe busola din

mâna lui Jin. Care era identică cu cea a lui Ahmed. Prințul Rebel avea busola cu el atunci când fusese luat prizonier.

— Încă o mai are, am spus cu voce tare, ca să fiu sigură de asta, în timp ce ne grăbeam pe străzile înguste ale orașului.

Simțeam cum mi se taie respirația pe măsură ce ne apropiam de palat. Acolo fuseseră duși prizonierii cu o zi în urmă, înainte de execuția lui Imin. Dar, pe măsură ce ne apropiam de străzile mai largi și mai elegante care înconjurau palatul, acul busolei nu se înclina spre zidurile sultanului. În schimb, se încăpățâna să arate spre sud.

Am trecut de palat, cu inima tot mai strânsă, pe măsură ce ne îndepărtam de el. Credeam că rebelii noștri erau încă ținuți prizonieri între zidurile palatului. La naiba, ne bazam pe asta! Acum singurul lucru de care mă agățam era slaba speranță că măcar erau încă în oraș. Că busola lui Jin ar fi putut să-i dea de urmă perechii sale înainte să ajungem la zid.

Nu s-a întâmplat așa.

Cerul de dincolo de zidul de foc s-a prefăcut din roz în auriu când am ajuns la poarta de sud. Poarta lui Zaman, numită după primul sultan de Miraji. Chiar în spatele ei, se înălța zidul de foc.

Părea mult mai impunător de aproape decât atunci când te aflai dedesubtul flăcărilor. Părea că trosnește și că sfârâie furios. Scânteind la intervale regulate, ca și cum ar fi fost nerăbdător să distrugă. Ca și cum ar mistui pe oricine-ar cuteza să treacă de zid.

Iar acul busolei din mâna lui Jin arăta chiar într-acolo.

Se aflau în afara orașului. Sultanul îi scosese pe prizonieri afară din oraș și ridicase un zid în jurul nostru. Noi eram prinși aici, înăuntru, în timp ce ei se aflau în afară. Fuseseră luați pentru a fi întemnițați undeva pentru tot restul vieții lor, fără niciun proces – acesta era tipul de clemență practicat de sultanul nostru.

De unde eram, simțeam căldura care se revărsa în jos pe zid. Dar Jin ridică o piatră de pe stradă. O făcu să salte de câteva ori prinzând-o în palmă, părând mai tânăr, ca un puști pe cale să facă o năzbâtie. Și deodată aruncă piatra spre zid. Nu a ricoșat spre noi, cum s-ar fi întâmplat dac-ar fi fost un zid obișnuit, și nici n-a trecut prin el, cum s-ar fi întâmplat dac-ar fi fost un foc obișnuit.

Arse de îndată ce lovi zidul, prefăcându-se din piatră în cenușă într-o clipită.

Noi am fi ars chiar mai repede de-atât, dac-am fi încercat să trecem pe-acolo.

Primul meu gând a fost că sultanul încerca să ne împiedice să ajungem la prizonieri. Să mă împiedice să fug, ca să-și poată înfige din nou ghearele în mine și să mă târască înapoi la palat. Dar îndoiala îmi alungă pe dată acest gând. Jin o spuse primul:

— N-are niciun sens.

Își trecu o mână prin păr, scoțându-și sheema. M-am uitat repede în jur, să văd dacă era cineva care ne-ar fi putut surprinde.

— Nu atâta vreme cât crede că Ahmed e mort. Și toate astea… n-au cum să fie pentru noi.

Și nu se înșela. În mintea sultanului, noi eram deja învinși. O declarație de război împotriva noastră, de asemenea proporții, ar fi fost o risipă.

— Atunci, pentru cine crezi că sunt?

Am primit răspunsul înainte de apusul soarelui. În timp ce așteptam cu nerăbdare vești de la palat. Despre ceva ce sultanul ar fi putut spune supușilor săi în legătură cu ceea ce văzuserăm cu toții când ne-am trezit.

Izz și Maz survolau palatul de deasupra, sub înfățișarea unor ciocârlii, întorcându-se pe rând în casă pentru a ne informa cine vine și cine pleacă. Dar nu se întâmpla nimic interesant. Asta până chiar înainte de apusul soarelui.

Izz și Maz se întoarseră împreună, două păsări de culoarea nisipului care își încrucișau zborul frenetic pe cer, înainte de a ateriza pe acoperiș, transformându-se la loc în băieți, așa cum făceau de obicei.

— Invadatori, spuse Izz primul, încercând să-și recapete respirația. Vin dinspre vest.

— Steaguri cu albastru și auriu, adăugă Maz, respirând cu greu, pieptul ridicându-i-se și apoi coborând.

Inima îmi tresăltă. Gallanii. Gallanii mărșăluiau spre oraș. Faimoșii invadatori ai deșertului. Care veneau să ne ia țara și s-o revendice ca fiind a lor pentru totdeauna.

Pentru asta era zidul de flăcări. Nu ca să ne țină pe noi înăuntru. Ci ca să-i țină pe ei departe.

Orașul era protejat. Dar noi eram captivi înăuntru.

Capitolul 2

SULTIMA CEA NEMURITOARE

A fost odată un deșert sub asediu și un sultan care nu avea niciun moștenitor ca să-l apere. Deșertul avea mulți dușmani. Ei veneau din est, din vest și din nord ca să ocupe orașele deșertului, să-i înrobească pe locuitorii lor și să le fure armele, ca să lupte în alte războaie, din ținuturi îndepărtate.

Sultanul văzu că deșertul său era atacat din mai multe părți și că propriile trupe erau depășite numeric. Așa că-i invită la palatul său pe regii, reginele și prinții dușmanilor săi.

A numit asta armistițiu.

Dușmanii săi au văzut asta ca pe o capitulare.

Nu a fost niciuna, nici alta. De fapt, era o capcană.

Sultanul și-a întors soldații făcuți din metal și magie asupra dușmanilor săi și i-a făcut pe conducători praf și pulbere.

Mulți dintre dușmanii sultanului s-au retras, dar marele imperiu care se întindea până în nord a auzit declarația de război a sultanului și s-a hotărât să-i răspundă. Aceștia erau furioși din cauza uciderii regelui și a soldaților lor. Și, astfel, tânărul prinț impulsiv al imperiului, care avea să ia în curând locul tatălui său, le-a ordonat trupelor sale să mărșăluiască spre marele oraș din deșert și să-l distrugă.

Sultanul a auzit de amenințarea care se apropia și avea un număr considerabil de fii pe care ar fi putut să-i trimită în luptă pentru a înfrunta armatele care se apropiau. Dar nu avea niciun moștenitor. Întâiul său născut fusese ucis de Prințul Rebel, care era măcinat de invidie și care își dorise tronul doar pentru sine.

Sau cel puțin așa spuneau unii.

Alții spuneau că Prințul Rebel nu era nicidecum un trădător, ci un erou. Iar acei bărbați și acele femei au strigat că Prințul Rebel ar trebui să fie cel care să apere deșertul, nu vreunul dintre fiii sultanului crescuți în palat, ci adevăratul său moștenitor, fiul risipitor.

Dar, chiar atunci când armata inamică se apropia, Prințul Rebel a fost capturat. În ciuda faptului că oamenii strigau ca

acesta să-i salveze, ei nu l-au putut salva pe prinț în timp ce era dus la locul de execuție. Oamenii din deșert știau că nu conta dacă era rebel, trădător sau erou, toți fiind muritori, în cele din urmă.

Și totuși, atunci când securea a căzut, unii dintre cei de față au jurat că el părea să fie mai mult decât un simplu muritor, că văzuseră cu ochii lor cum sufletul lui părăsise trupul într-o lumină strălucitoare și se transformase într-un scut de foc în jurul orașului lor. Șopteau că Prințul Rebel răspunsese chemării lor de ajutor chiar și dincolo de moarte. La fel cum Fericita Ashra răspunsese chemării deșertului la vreme de nevoie, cu mii de ani în urmă.

Și bineînțeles că, atunci când invadatorii au sosit, aceștia au dat de o uriașă barieră de foc care apăra orașul din deșert. Invadatorii nu au putut ataca, iar oamenii din deșert i-au adus laude Prințului Rebel că i-a apărat. Invadatorii nu au putut face altceva decât să înconjoare orașul și să aștepte ca zidul de foc să se stingă sau ca sultanul să trimită un apărător – prinț și moștenitor – pentru a conduce armatele sale împotriva lor.

În prima zi a asediului, fiul cel mare al sultanului, dintre cei care supraviețuiseră, un spadasin neîntrecut, a venit și i-a cerut să i se acorde onoarea de a conduce armatele lor în lupta împotriva invadatorilor aflați la porțile orașului. Dar sultanul l-a refuzat. El nu știa dacă acest fiu era sau nu vrednic de această onoare.

A doua zi, cel de-al doilea fiu al sultanului, un arcaș iscusit, a venit și i-a cerut să i se acorde onoarea de a-și conduce oamenii prin ploaia de săgeți către vrăjmașii care-i înconjurau. Dar sultanul a refuzat din nou, nefiind sigur că fiul său era demn de o asemenea onoare.

A treia zi a venit al treilea fiu al sultanului. Și el, la fel ca ceilalți, a fost refuzat.

Au trecut zile, apoi săptămâni, fără ca vreun moștenitor să fie ales pentru a lupta împotriva dușmanilor. Neliniștea creștea în rândul oamenilor din oraș.

În cele din urmă, după ce i-a respins pe fiii săi care aveau vârsta cuvenită pentru a lupta, sultanul a anunțat că un nou moștenitor va fi ales în urma întrecerii în luptă. Așa cum fusese legea deșertului de pe vremea primului sultan.

Oamenii s-au îngrămădit la palat pentru a vedea întrecerea, înghesuindu-se în jurul treptelor, pentru a-i zări pe bărbații care ar putea deveni, oricare dintre ei, conducătorul lor. Sultanul s-a înfățișat înaintea supușilor săi și le-a spus că, deși încă îl jelea pe primul său născut, își dădea seama că trebuia să aleagă un nou moștenitor, pentru binele țării sale și al poporului său.

Dar abia începuse sultanul, când oamenii care erau de față auziră o altă voce.

Minte.

Era o voce de femeie. Nu striga, doar șoptea. Dar ei o auziră cu toții la fel de limpede, de parcă ar fi vorbit aproape de urechile lor. Sau chiar din propria lor minte.

Oamenii adunați acolo se uitară uimiți în jur, căutând-o pe femeia care fusese îndeajuns de îndrăzneață să vorbească astfel despre slăvitul lor stăpân. Și, în timp ce făceau asta, văzură un lucru care era greu de crezut. Femeia care vorbise nu se afla lângă ei, ci în fața lor, ținându-și capul retezat în mâini, în dreptul inimii.

Acolo unde ar fi trebuit să fie capul, gâtul ei se termina cu un ciot însângerat.

Cei care au recunoscut-o le-au spus și celor care nu o făcuseră și în curând mesajul că binecuvântata sultimă se afla înaintea lor ajunse la toți privitorii. Soția trădătoare a sultimului, care murise, fiind executată din ordinul soțului ei.

Se întorsese din morți.

Deși buzele nu i se mișcau, o auziră cu toții vorbind.

Minte, zise ea din nou, cu părul fluturându-i liber printre degete, în timp ce privea acuzator spre mulțime.

Și minciuna este un păcat.

De îndată ce spuse acest lucru, cerul se întunecă. Și, când oamenii din Izman își ridicară privirile, o uriașă furtună de nisip se năpustise deasupra orașului, ascunzând soarele, aruncând palatul în umbră, chiar în vreme ce binecuvântata sultimă strălucea tot mai puternic. Oamenii s-au făcut mici sub această furtună încărcată de mânie pe care fata cea moartă o adusese deasupra capetelor tuturor, ca o secure care ar fi putut să cadă și să-i ucidă chiar în fața ochilor ei, așa cum și ea fusese ucisă în fața lor. Ei căzură în genunchi, rugându-se pentru îndurare, deși nu știau dacă ruga îi era adresată lui Dumnezeu sau fetei celei moarte.

Dar pe sultima cea moartă nu o interesa îndurarea. Nu o interesa decât adevărul.

Nu Prințul Rebel a fost cel care l-a ucis pe sultim.

Vocea ei s-a auzit limpede chiar și peste vântul răscolitor care înălța nisipul deasupra capetelor lor.

Ci propriul tată.

Mâna însângerată a sultimei a țâșnit în sus, arătând spre sultan, care se afla în balconul său, deasupra poporului său. Capul îi căzu din mâini și se rostogoli pe pământ, așa încât ochii ei priveau în sus spre el cu furie. Dar vocea nu îi tremură nicio clipă.

El și-a ucis fiul cu sânge rece, așa cum a făcut și cu frații săi, și cu tatăl său. Și acum stă în fața voastră, prefăcându-se îndurerat, în timp ce se pregătește să-și trimită la moarte și ceilalți fii, ca să lupte împotriva invadatorilor pe care chiar el i-a adus în acest oraș.

Stând în genunchi în fața acestei apariții miraculoase, cetățenii din Izman au crezut în ea. Ce motive ar fi avut morții să mintă?

Apoi, sultima și-a ridicat capul de la pământ, de unde căzuse, întorcându-l în așa fel, încât ochii să-i poată fixa pe prinții aflați în spatele ei. Unul căzu în genunchi. Altul scoase un arc, trăgând o săgeată spre pieptul ei deja îmbibat de sânge. Săgeata a trecut prin corpul sultimei moarte, ca și cum ar fi trecut prin apă, înfigându-se în pământul din spatele ei.

Sultima se uită fără niciun fel de emoție la săgeată, apoi se întoarse spre prinți, care erau neajutorați în fața cuvintelor ei.

Niciun alt sultim nu va fi ales din acest grup de prinți nevrednici. Adevăratul sultim a fost deja ales și am venit aici ca să vă previn.

Mai târziu, cei din mulțime vor povesti cum și-a legănat capul în mâini, ca și cum ar fi fost copilul care-i fusese luat prea curând, copilul care nu fusese conceput cu soțul ei, ci, precum spuneau unii, cu un djinn. Era de așteptat, bineînțeles, ca mama unuia dintre copiii lor să fie aleasă ca mesager din lumea de dincolo.

Prințul Rebel este adevăratul moștenitor. El trebuie să conducă în Miraji, altfel niciun alt sultan nu va mai conduce vreodată. Țara noastră va cădea pradă războiului și cuceririi și

chiar armatelor care așteaptă acum la porțile noastre. Va fi împărțită și sărăcită de către dușmanii noștri.

Acest sultan nu poate aduce decât întuneric și moarte. Numai adevăratul moștenitor al ținutului Miraji poate aduce pacea și prosperitatea.

Apoi, un strigăt puternic se ridică din mulțime, dar toți auziră cuvintele pe care ea le rosti în continuare.

Prințul Rebel se va ridica din nou.

El va aduce un nou început. Un nou deșert.

Capitolul 3

Izmanul arăta diferit de sus.

Stăteam pe pervazul marii case de rugăciune, de unde puteam vedea mulțimea care se strânsese dedesubt pentru probele de sultim. De aceea alesesem acest loc, ca să pot urmări ceremoniile din această dimineață. Era clar ca bună ziua că nu din motive de confort.

M-am mișcat schimbându-mi locul atât cât am avut curaj pe marginea îngustă, încercând să obțin o imagine cât mai bună a ceea ce se întâmpla acolo. M-am aplecat puțin în față și-am fost prinsă de forța gravitației, dar, din dreapta mea, Jin m-a apucat instinctiv de braț, prinzându-mă înainte să mă prăbușesc câteva sute de metri în gol și să mor.

— Nu-mi permit să te pierd și pe tine, Banditule, spuse el în timp ce mă aducea în siguranță pe marginea noastră de fereastră.

Maz și Izz ne-au flancat. Ne aduseseră aici în zbor, luând forma a doi roci uriași, chiar înainte să se crape de ziuă, când oamenii au început să se adune. Soarele se răsfrângea pe cupola aurie a casei de rugăciune, făcând-o să strălucească atât de puternic, încât aproape mă orbea, chiar și stând cu spatele la ea. Ceea ce însemna că putea orbi orice persoană din mulțime care, din întâmplare, s-ar fi uitat în sus, către noi, făcându-ne să părem niște iluzii caleidoscopice în lumină, și nu niște ființe vii, în carne și oase.

Când eram jos, pe străzi, orașul era asemănător rețelei unei cutii de puzzle. Colțuri ascuțite, firide ascunse, drumuri care se înfundau pe neașteptate. Străzi lungi străpunse, din când în când, de ferestre din care se strecurau în afară lumi cu totul diferite, spre pietrele de pavaj prăfuite. Pasajele înguste păreau și mai înguste, fiind mărginite de tarabe de piață și un flux constant de oameni. Totul era protejat de copertine colorate care ascundeau cerul. Încă nu reușisem să descopăr orașul, chiar dacă trecuse aproape o lună de când eram captivă în interiorul lui din cauza uriașei cupole de foc.

Mi-am dat seama că era una dintre invențiile neobișnuite ale Leylei din momentul în care am văzut-o. Dar oamenii au ajuns la aceeași concluzie ca Sara în acea primă noapte. Că era o vrajă străveche, așa cum nu mai văzuse nimeni de la sfârșitul Primului Război.

Mulți îl numeau Zidul lui Ahmed. Unii chiar începuseră să se roage la el. Așa-numiții *acoliți ai lui Ahmed.* Bărbați și femei, care-și arseseră hainele și-și întinseseră cenușă pe fețe și care-și petreceau zilele încercând să ajungă cât mai aproape de marea barieră de foc, pentru a se ruga ca aceasta să țină piept invadatorilor aflați la porțile noastre. Indiferent de câte ori soldații sultanului i-au alungat de acolo, ei au continuat să se întoarcă în zori, în fiecare zi. Câțiva chiar muriseră, apropiindu-se prea mult de barieră. Dezintegrându-se asemenea pietrei pe care Jin o aruncase în foc în ziua în care apăruse. Ei propovăduiau că Ahmed era cel care ne mântuise pe toți.

Nu-mi plăcea să recunosc, dar era posibil ca bariera de foc *să ne fi salvat.* Deși știam că asta n-avea nimic de-a face cu Ahmed.

De aici, de sus, de pe pervazul nostru, vedeam marginile corturilor albastre care înconjurau orașul cu o precizie militară. În așteptare. Așa cum erau de săptămâni întregi. După ce gemenii i-au văzut la orizont, au ajuns în scurt timp la porțile orașului. Dar în acel punct invazia lor s-a oprit. Nici ei nu au putut trece prin bariera de foc de pe partea lor, cum nici noi nu puteam. Gloanțele lor se dezintegrau și ele când se loveau de bariera focului. În scurt timp, gallanii au tăcut. Chiar dacă nu plecaseră. Niciunul dintre noi nu era atât de naiv încât să creadă că vor renunța atât de ușor.

Gallanii ocupaseră deșertul timp de aproape două decenii. Ei îl puseseră pe sultanul nostru pe tron, ajutându-l să-și îndepărteze, prin uzurpare, tatăl și fratele. În schimb, el le-a permis să-și impună legile asupra noastră. Le-a permis ca, prin intermediul credințelor lor bizare, să-i ucidă pe demdji și pe Ființele Primordiale. Să-i forțeze pe cei mai săraci oameni ai noștri să facă munci periculoase pentru a produce mari cantități de arme cu care gallanii să lupte în războaiele lor. Să-și impună violența asupra noastră, fără teama de repercusiuni din partea legii. Sultanul a lăsat să se întâmple toate astea și a așteptat până când gallanii nu i-au mai fost de niciun ajutor. Abia atunci

a încercat să-i distrugă folosindu-se de Noorsham, fratele meu, un demdji care putea să radă de pe fața pământului orașe întregi. Întorsese împotriva lor ceea ce gallanii urau cel mai mult: magia. Dar noi am intervenit înainte ca Noorsham să poată să termine definitiv cu ei. Și eu îmi doream la fel de mult ca ceilalți să scăpăm de gallani, dar, în cursul luptei, Noorsham ar fi ucis și o mulțime de cetățeni din Miraji. În final, singurul lucru pe care sultanul îl făcuse a fost să-i transforme în dușmani pe cei care ne ocupaseră. Și iată-ne acum sub asediul celui mai mare imperiu din lume.

Păreau să creadă că ne puteau aștepta de cealaltă parte a zidului de foc. Însă știam câte ceva despre sultan. El nu intra în jocuri pe care credea că nu le-ar putea câștiga.

M-am întrebat câte sate și orașe din Miraji spulberaseră gallanii în drumul lor spre Izman. Câți oameni muriseră în calea lor, în timp ce sultanul îi aștepta.

Sultanul îmi spusese odată că scopul său era acela de a-și proteja țara. Că o să facă din Miraji o forță care să nu poată fi trecută cu vederea și o țară pe care nicio armată străină nu o va mai ocupa vreodată. Și poate că avea dreptate. Dar fiecare pas către asta mi se părea că aduce un plus de putere în mâinile sultanului, lăsând în urmă o mulțime de cadavre călcate în picioare. Oamenii din Miraji nu au fost de acord să fie pioni în acest joc pe care sultanul îl juca împotriva invadatorilor străini.

Rebeliunea urma să pună capăt jocului. Asta îndată ce aveam să ne dăm seama cum naiba să ieșim din orașul ăsta.

Urma să-l aducem pe Ahmed înapoi. Și pe Rahim. Și pe Shazad. Și pe Delila. Și pe toți ceilalți care fuseseră capturați. Și urma să punem capăt acestei povești. Dar asta îndată ce aveam să ne dăm seama cum naiba să ieșim din orașul ăsta.

O picătură de sudoare se prelinse de sub sheema mea în jos, pe gât, continuându-și drumul pe sub kurta.

— Ești bine, Banditule? a întrebat Jin cu o voce joasă, aproape de urechea mea.

Mi-ar fi plăcut să fi fost în stare să mint și să-i spun că eram în mare formă, dar, pentru că nu puteam, nu i-am răspuns deloc.

— E timpul, am spus, desfăcându-mi mâinile deasupra orașului aflat la picioarele noastre, întinzându-mi degetele cât de mult puteam. Pregătește-te.

Era posibil să nu fiu în stare să ajung la dunele de dincolo de baricada artificială a sultanului, dar orașul ăsta era plin de nisip din deșert. Era în oasele lui. Chiar și în sufletul lui.

Am tras. Rana dintr-o parte zvâcni dureros, ca atunci când mușchii protestează împotriva mișcării forțate. Se întâmpla astfel de când metalul îmi fusese îndepărtat de sub piele. Cicatricea dintr-o parte mă durea ca și cum și-ar fi amintit de fierul dinăuntru și se împotrivea puterii mele de demdji. La început fusese doar o împunsătură, dar durerea se înrăutățea cu fiecare clipă. Și, o dată sau de două ori, am simțit c-o să scap cu totul nisipul din strânsoarea mea.

Am ignorat-o cât de mult am putut, în vreme ce nisipul s-a ridicat pe străzi într-o ceață aurie, ca aburii care se înalță deasupra unei căzi de baie. Din pietrele caldarâmului și din locurile în care fusese prins între faldurile hainelor, de pe frunzele unde se odihnea, din grădinile de pe acoperiș. Umplând aerul, răsfirându-se și strângându-se la un loc. O mie de fire mici de nisip, niciunul pe cont propriu, împrăștiate prin oraș, dar care se reuneau într-o furtună turbulentă.

Undeva, dedesubtul nostru, în mulțimea adunată să vadă probele de sultim, se afla Hala, acoperită până la sprâncene, ca să se apere de privirile indiscrete care ar fi putut să-i observe pielea aurie. Era împreună cu alți doi rebeli care scăpaseră odată cu noi, Riad și Karam. Aveam încredere în amândoi să aibă grijă de ea – sau s-o ia de acolo, dacă ar fi fost copleșită de greutatea iluziei.

Era o iluzie la o scară mai mare decât încercase Hala până atunci: binecuvântata sultimă întoarsă din morți. Verișoara mea Shira, exact așa cum mă privea în coșmarurile mele, cu capul retezat, cu ochii acuzatori, proiectată în miile de minți ale oamenilor în același timp, pentru a transmite un mesaj menit să arunce îndoieli asupra sultanului și să oprească probele pentru alegerea unui sultim.

Fusese un lucru riscant, nebunesc, care solicitase puterile Halei până la limită. Dar trebuia să facem ceva. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca țara să se supună unui nou prinț, în timp ce noi încercam să-l salvăm pe cel vechi. Dar oprirea probelor pentru sultim nu era decât al doilea scop al nostru.

Hala se ocupa de diversiune. Eu eram acoperirea.

Ceea ce trebuia neapărat să facem era să intrăm în palat.

Unele lucruri pot fi o diversiune și pot sluji o cauză bună în același timp.

Shazad îmi spusese asta odată, atunci când încercase prima dată să mă salveze din harem, când pamfletele cădeau din înaltul cerului. Dar atunci Shazad făcuse totul să pară ușor.

Două ținte. Un glonț.

Măcar atâta lucru am putut înțelege și eu.

Două scopuri. Un singur plan.

Am auzit un strigăt de jos, în timp ce iluzia Halei se înfiripa în mințile celor din jurul ei și, pentru o clipă, mi-am pierdut propria concentrare, puterea scăpându-mi din mâini. Am simțit cum durerea arzătoare dintr-o parte începea să pălească. Am simțit o asemenea ușurare încât, doar pentru o clipă, am fost tentată să-i dau drumul cu totul, să-i dau frâu liber furtunii și să opresc durerea. Să las totul baltă și să mă odihnesc.

M-am sforțat să adun repede la loc nisipul și, imediat, durerea a reapărut, în timp ce mă luptam pentru a obține controlul. Am muncit până când furtuna de nisip a acoperit piața de jos cu o masă de particule care se răsuceau, ascunzându-ne vederii. Încă mă durea într-o parte. M-am mișcat, încercând să-mi alin durerea, iar furtuna s-a deplasat în mod neașteptat odată cu mine. Nu mai puteam amâna momentul în care trebuia să dau semnalul. Deja mă chinuiam să rezist. Mi-am întors capul spre Jin și spre gemeni îndeajuns de mult încât să mă poată auzi în vuietul furtunii și le-am spus:

— Acum.

N-a fost nevoie să le spun de două ori. Maz se agita nerăbdător de câteva ore bune, trecând neliniștit de la o formă la alta, așteptând ordinul. Acum, un zâmbet larg îi apăru pe față, în timp ce aruncă deoparte pelerina pe care o purta, care se rostogoli în furtuna de nisip de sub noi, apoi sări de pe marginea acoperișului, fără să mai stea pe gânduri. Pentru o clipă, fu un băiat în înaltul cerului, la apogeul unui salt, înainte de căderea inevitabilă, momentul acela în care te-ai oprit din zbor și te-ai înclinat spre pământ. Și apoi încetă să fie doar un băiat. Trupul i se schimbă, brațele i se transformară în aripi, picioarele devenind gheare, pielea prefăcându-i-se în pene. Izz îl urmă, aruncându-și legătura din spate în gură, în timp ce aceasta se transforma într-un cioc, înainte de a se lansa în zbor de la marginea ferestrei. Dacă mulțimea de sub noi ar fi fost în stare

să vadă, ar fi arătat ca o pereche de roci care ieșiseră din cupola de aur a casei de rugăciune, ca și cum eclozaseră dintr-un ou mistic. Plutiră grațios deasupra furtunii care-i ascundea, bucuroși peste măsură că se puteau mișca din nou.

Spre deosebire de gemeni, Jin abia se mișcase de când ne urcaserăm acolo. Era iscusit în privința asta – să stea nemișcat atunci când toată lumea din jur era agitată. Dar puteam desluși în el același lucru, undeva, sub pielea lui: aștepta nerăbdător să treacă la acțiune. Trăiam deja cu nerăbdarea asta de săptămâni întregi. Din ziua în care asistasem la execuția lui Imin, care luase înfățișarea lui Ahmed. Din noaptea în care am aflat că suntem prizonieri aici, fără să putem să-i aducem înapoi pe oamenii noștri. Fără să fim în stare să salvăm familia pe care el o protejase ani de zile. Uneori, îl surprindeam deschizându-și și închizându-și aproape compulsiv mâna în care ținea busola de alamă, dar acesta era singurul semn din care puteai ghici că e la fel de îngrijorat ca noi ceilalți. Acum îmi aruncă o privire piezișă, preț de o clipă, cât o bătaie de inimă, îndeajuns încât să-i răspund cu un semn din cap, asigurându-l că eram bine. Că mai puteam rezista. Nu aveam de gând să-i spun că durerea din rana cea veche mă ardea și că nu știam cât timp o s-o mai pot suporta.

Jin îmi aruncă un zâmbet forțat, abia schițat, umbra celui pe care-l afișa când lucrurile erau mai simple și când erau alți oameni care conduceau pentru noi această rebeliune. Zâmbetul care mă anunța că suntem pe cale să dăm de bucluc. Eram deja în bucluc.

Și apoi păși în aerul rarefiat.

Maz zbură sub el, prinzându-l pe Jin cu ușurință pe spatele lui, apoi schimbă fără efort direcția cu o singură bătaie din aripi ca să-l ducă spre palat, unde Izz aștepta în toată splendoarea sa de pene albastre.

Am răsuflat neliniștită, luptând cu impulsul de a-mi elibera una dintre mâini și de a o lipi de locul dureros. Trebuia să găsim o cale de a trece prin acest zid imposibil și de a ieși din Izman. Cercetasem deja întregul perimetru căutând o spărtură – o poartă, o crăpătură prin care ne-am putea strecura, ceva, orice. Dar orașul era închis ermetic, ca un tambur. Ceea ce însemna că trebuia să căutăm în altă parte o cale de ieșire. De exemplu, prin mormanul de hârtii împrăștiate pe biroul sultanului, unde

erau informații despre toate, de la trasee de aprovizionare pentru armată până la scrisorile adresate conducătorilor străini prin care aceștia erau invitați la Auranzeb, sărbătoarea în cinstea urcării pe tron a sultanului. Căutasem și eu prin aceleași hârtii în timpul pe care-l petrecusem la palat.

Doar că nu mai aveam niciun spion în palat. Așa că trebuia să ne infiltrăm din nou înăuntru, dacă voiam să scoatem informații în afară.

Nu era nici pe departe prima noastră încercare de a intra în palat. Sam făcuse o primă încercare de a trece prin zidurile palatului cu câteva săptămâni în urmă. Neobișnuita lui magie albish îi permitea să treacă prin piatra dură ca prin apă. Era o înzestrare pe care nimeni din Miraji nu o mai văzuse vreodată, așa că nimeni nu știa să se păzească de ea.

Doar că ne dezvăluiserăm atuurile atunci când sultanul ne-a prins în ambuscadă. După ce scăpaserăm la limită, sultanul și-a dat seama exact ce puteri extraordinare ascundeam ca pe niște ași în mânecă. Zidurile palatului erau acum capitonate pe interior cu plăci de lemn, care erau impenetrabile pentru Sam, la fel ca pentru oricine altcineva.

Și, mai mult decât atât, ei se așteptau să încercăm în acea noapte.

Glonțul i-ar fi străpuns inima lui Sam dacă nu s-ar fi mișcat în ultima secundă, neputând să se abțină să se strecoare din nou prin zid, acolo unde noi îl așteptam, ascunși în vraja Halei, ca să ne arunce pe nepregătite un comentariu sarcastic de-al lui. În schimb, glonțul l-a nimerit în umăr. A fost mult sânge. Peste tot. Întins și pe piatra zidului, în timp ce el se împleticea afară, neavând unde să se retragă decât în loc deschis. Și pe mâinile mele, când l-am prins să nu cadă, fiindcă își pierduse cunoștința. Pe cămașa lui Jin, când l-a săltat în grabă pe Sam pe umărul lui. S-a îmbibat și în lenjeria de pat, pe vremuri curată, când în sfârșit l-am adus înapoi în Casa Ascunsă, încă respirând. Abia respirând.

Nu că salvarea lui ne-ar fi fost de mare ajutor pe termen lung.

Dar în felul ăsta ne-am învățat lecția. Trebuia să așteptăm o ocazie mai bună. Chiar dacă fiecare secundă de așteptare însemna că prizonierii se îndepărtau tot mai mult de noi. Însemna că puteau fi torturați. Că puteau fi uciși. Eram nevoiți să așteptăm.

Probele de sultim au reprezentat ocazia pe care o așteptasem atât de mult. Așa c-a trebuit să profităm de ea. Oricât de nesăbuită ar fi fost încercarea.

Sub mine, Izz își întinse aripile albastre uriașe, stând deasupra unui curent de aer ascendent stârnit de furtuna de nisip pe care eu o cream, permițându-i astfel să-l ducă deasupra palatului, umbra lui colosală alunecând ușor peste zidurile și grădinile haremului, apoi peste cupola de sticlă care împodobea camerele sultanului.

Nu am putut trece prin ziduri. Bine. O să încercăm ceva mai puțin subtil.

Izz a aruncat explozibilele pe care le transporta, făcându-le să coboare cu o viteză amețitoare spre sticlă. Cupola explodă, împrăștiindu-se într-o ploaie de cioburi ce reflectau lumina soarelui asemenea unor stele care cad din ceruri. Jin și Maz au pătruns în palat prin noua intrare, direct în camerele sultanului, după care Izz a făcut un ocol și s-a întors să mă aducă și pe mine.

A început să zboare sub mine, iar eu am respirat adânc, luptându-mă să țin furtuna de nisip sub control, chiar și în timp ce-mi împărțeam atenția. Durerea era neliniștitoare, dar trebuia să am încredere că, dacă săream, Izz avea să mă prindă. Așa că, îndoindu-mi ușor genunchii, întinzându-mi corpul în față, am sărit în neant. Am aterizat pe spatele lui Izz și impactul mi-a tăiat respirația, făcându-mă să văd negru în fața ochilor. Dar n-am renunțat. Am luptat și să rămân pe spatele lui Izz, dar și să țin deșertul, în timp ce acesta se avânta în zbor.

Nu aveam prea mult timp la dispoziție.

Iluziile create de Hala probabil că au avut efect asupra oamenilor din Izman, făcându-i să creadă că Shira chiar se întorsese din morți, dar sultanul avea să ghicească destul de ușor că era mâna noastră. Și nu avea să-i ia mult timp până să-și dea seama că facem mai mult decât să-i întoarcem pe supușii lui împotriva sa și a fiilor săi. Va veni să ne caute. Eram nevoită să câștig ceva timp în plus pentru Jin.

Izz a zburat în spirale prin aer până când am ajuns deasupra cupolei sfărâmate. Jin și Maz dispăruseră din vedere, retrăgându-se în biroul sultanului. Puteam doar să zăresc marginea mesei la care sultanul și cu mine stătuserăm odată,

mâncând o rață pe care eu o ucisesem în grădinile sale, în timp ce mă îmboldea, făcându-mă să mă îndoiesc de Ahmed.

Masa era acum acoperită cu cioburi de sticlă.

Ignorând durerea zdrobitoare, m-am aplecat de pe spatele lui Izz, ca să pot vedea nisipul. M-am luptat să-mi păstrez echilibrul, chiar dacă vântul îmi biciuia părul, răsfirându-l pe fața mea, umflându-mi hainele. Am adunat nisipul spre noi, strângându-mi pumnul. Mi-am ridicat brațele așa cum aș fi făcut dacă aș fi dat drumul furtunii de nisip. Dar, în loc să-l las să se împrăștie pe străzile din Izman, l-am îndreptat cu viteză, într-un vârtej uriaș, spre noi.

Nisipul a țâșnit pe lângă mine, trecând la mică distanță de aripa lui Izz, forța aruncându-l în sus. N-am slăbit strânsoarea când a bătut din aripi, încercând frenetic să-și recâștige echilibrul. Am aruncat toate firele de nisip pe care le adunasem de pe străzile din Izman spre cupola de sticlă spartă, într-o cascadă bine controlată, ignorând durerea sfâșietoare. Am direcționat nisipul spre holul care ducea spre camerele sultanului, inundându-le, blocând intrarea, ca un dop într-o sticlă, tăind orice cale de acces pe care soldații ar fi putut s-o aibă către Jin.

Apoi, i-am dat drumul. Durerea a slăbit în cele din urmă, transformându-se dintr-o împunsătură ascuțită într-o durere surdă, pe măsură ce se stingea. M-am prăbușit pe spatele lui Izz, în timp ce mă uitam în jos la lucrarea mea. Nu avea să dureze o veșnicie. Era nisip; în cele din urmă, aveau să sape prin el. Dar ar trebui să câștige suficient de mult timp încât Jin să găsească ceea ce aveam nevoie. Asta dacă se afla acolo din capul locului.

Cu câteva bătăi puternice de aripi, Izz ne-a dus sus, unde nu puteam fi atinși de focurile de armă de la sol. Palatul se întindea sub noi ca un mică machetă de jucărie. Soldații alergau deja spre camerele sultanului. Bărbații și femeile din piață au căzut în genunchi, în timp ce nălucirea cu Shira se risipea din mintea lor. Cei doisprezece prinți erau în stare de șoc, unul în picioare, cu sabia scoasă, dar neavând pe cine să înfrunte. Alții au fugit de furtuna de nisip și de zgomotul exploziei din apropiere și la vederea neașteptată a unui roc uriaș care plutea deasupra lor.

Și apoi am văzut o siluetă singuratică în grădinile haremului, uitându-se în sus spre noi. Nemișcarea ei a fost cea care mi-a

atras atenția. Am recunoscut-o de cum am văzut-o, chiar și de la distanța aceea, după felul în care își prinsese părul și după linia umerilor. Era ca o statuie, la fel de nemișcată ca unul dintre abdalii ei, înainte ca aceștia să se pună în mișcare ca să ucidă.

Leyla.

Prințesa noastră trădătoare.

Capitolul 4

Părea mică de aici, de sus. Ca un șoricel care se uita la un șoim, prea prostuț ca să fugă din calea lui.

M-am aplecat spre capul lui Izz, arătând dincolo de el, spre Leyla. Avea înfățișarea unui animal, dar putea să mă înțeleagă cât se poate de bine. Voiam să mă ducă jos la ea.

L-am simțit ezitând sub mine timp de câteva bătăi uriașe și greoaie de aripi. Nu voia să intre în harem. Nu făcea parte din planul nostru. Aproape că auzeam vocea lui Shazad în mintea mea.

Categoric, nu, Amani, ne-a luat câteva luni bune ca să te scoatem din harem. Dar dă-i drumul, du-te înapoi, acum, că nu mai sunt acolo ca să te salvez.

Dacă Ahmed ar fi în locul meu, el ar asculta sfatul ei bun, așa cum a făcut-o întotdeauna. Ar fi prudent.

Dar Shazad și Ahmed au fost capturați. Din cauza Leylei. Și așa am ajuns la conducerea acestei rebeliuni, fără niciun sfat bun pe care să-l ascult.

Am rostit comanda cu voce tare:

— Izz, du-mă jos, pe pământ!

De data aceasta, s-a supus. M-am agățat mai strâns de spatele lui, plonjând direct spre grădinile haremului.

Leyla își dădu seama că era ținta noastră mult prea târziu. Eram deasupra ei și, în timp ce încerca să caute să se ascundă, forța aerului pus în mișcare de aripile lui Izz a doborât-o la pământ. Era în patru labe, dând înapoi cu stângăcie, iar eu am alunecat de pe spatele îmbrăcat în pene al lui Izz, atingând cu picioarele haremul pentru prima dată de când evadasem. Izz a luat forma unui leu albastru, țâșnind către Leyla înainte ca ea să-și poată găsi echilibrul, țintuind-o la pământ cu labele din față. N-a țipat când el a culcat-o cu spatele pe pământ, cu dinții ascuțiți la doar câțiva centimetri de fața ei, doar și-a închis ochii strâns. De parcă ar fi crezut că e pe cale să moară.

Încerca să fie curajoasă. Și se pricepea la asta. Petrecuse câteva zile cu noi, dușmanii ei, pretinzând că e de partea

noastră, fără să clipească măcar. Aș fi putut s-o admir dacă nu ar fi fost dușmanul *nostru.*

— Izz, am ordonat, las-o să se ridice în picioare!

A făcut ce i-am spus, retrăgându-și capul cu dinții fioroși și îndepărtându-și încet laba greoaie de pe pieptul ei. De îndată ce fu eliberată, Leyla se târî înapoi, lovindu-se cu umerii de peretele din spatele ei, nemaiavând unde să se retragă. Am tăcut amândouă pentru un moment neînchipuit de lung, Leyla respirând greu, în timp ce mă privea. Mi-am scos arma, hotărând exact ce voiam să fac cu ea. Nu mă gândisem atât de departe când am aterizat aici. Mai bine să încep eu, mi-am zis.

— Așadar, presupun că mulțumită minții tale geniale ne-am ales cu..., și mi-am ridicat privirea spre cupola de foc de pe cer, căutând cuvântul potrivit, în timp ce-mi scoteam arma, cu pacostea asta.

Am deschis camera pistolului și am verificat câte gloanțe mai aveam. Șase. Bun.

— Gărzile tatălui meu..., începu Leyla, cu un ușor tremur în voce.

— Presupun că gărzile tatălui tău vor fi trimise mai întâi să verifice documentele de pe birou și abia apoi către fiica sa.

În jurul nostru, tot haremul era în mod neobișnuit cufundat în liniște. Se auzea doar respirația greoaie și înfricoșată a Leylei, apoi pocnetul puternic pricinuit de închiderea camerei pistolului. Leyla tresări la auzul zgomotului. Sau poate că la auzul adevărului rostit atât de clar.

— N-o să mă omori, zise ea, dar își aținti ochii asupra armei, ca și cum nu era sigură de asta.

Eram doar cu un an sau doi mai mare decât ea, dar părea mult mai tânără. Eu m-am maturizat mai repede în deșert. Ea era un copil din palat. Am căutat în mine compasiune, dar nu-mi mai rămăsese nicio urmă pentru fata asta care m-a trădat. Care ne-a făcut să plătim un preț atât de scump pentru nesăbuința mea de a crede că era pe cât de inocentă părea.

— Pui pariu pe viața ta? am întrebat îndreptând arma spre capul ei, iar Leyla s-a strâns, de parcă s-ar fi putut face atât de mică, încât să nu poată fi ochită.

Nu știa cât de bine știam să trag. Dar n-am făcut-o.

— Uite cum o să facem, i-am zis încercând să par sigură, ca și cum toate făceau parte dintr-un plan adevărat – și nu era o idee

stupidă la care mă gândisem în timp ce o puneam deja în aplicare –, ca și cum nu eram doar o fată din Dustwalk cu un pistol, pretinzând că puteam scoate informații din mintea genială a unei fete care era, prin naștere, atât de mult deasupra mea, încât nici măcar n-ar fi fost în stare să mă vadă dacă ar fi binevoit să se uite în jos spre mine. O să-ți pun o întrebare și o să apăs pe trăgaci. Dacă-mi răspunzi sincer, glonțul va lovi peretele din spatele tău. Dacă mă minți, va curge sânge. Ai înțeles?

Era clar că da, judecând după expresia neașteptată de frică pe care înțelegerea o așternuse pe fața ei. Eram un demdji. Nu puteam să spun decât adevărul, iar acum nu eram eu cea care decidea dacă acel glonț o va lovi sau nu, ci ea. Din locul în care stătea, având încă înfățișarea unui leu, mi s-a părut că-l văd pe Izz mișcându-se neliniștit. Știam ce gândea. Intram în niște ape al naibii de adânci. Dar acum era prea târziu să dau înapoi.

— Acum, am întrebat ochind, cum putem să doborâm zidul ăsta meschin de foc pe care l-ai ridicat în jurul orașului?

— Nu puteți, a spus Leyla privindu-mă în ochi.

Am apăsat pe trăgaci înainte să apuce să termine de vorbit și înainte de a putea să mă gândesc de două ori la ceea ce făceam. Glonțul o lovi în braț. Strigătul care a sfâșiat-o era mărturia de care aveam nevoie. Am aruncat rapid o privire prin grădina din spatele nostru. Zgomotul focului de armă nu avea cum să treacă neobservat. Nici măcar în harem, unde femeile aveau experiență în a ignora lucrurile îngrozitoare care se întâmplau în jurul lor.

— Amintește-ți cât de mult doare atunci când o să răspunzi din nou, am spus întorcându-mi privirea spre Leyla, care sângera acum, încercând să-mi ascund emoțiile, în timp ce trăgeam piedica la loc, lăsând următorul glonț să alunece pe țeavă. Spune-mi cum anume putem face sau acest glonț o să te lovească în genunchi și, dacă o să vrei să mai mergi vreodată, va trebui să-ți faci un picior de metal, asemenea celui pe care l-ai făcut pentru Tamid. Îți amintești de Tamid, nu-i așa? Un prieten de-al meu. Cel pentru care m-ai convins că aveai o slăbiciune, pentru ca astfel să-l poți folosi ca să-l aduci pe tatăl tău la noi!

Leyla respira pe nas, cu durerea întipărită pe tot chipul, dar amestecată acum cu furie. Așa se întâmplă când ești împușcat.

— Nu poți să dobori zidul, aruncă ea răspunsul.

Dar, înainte să trag din nou, continuă bolborosind repede.

— Pentru că încă nu am *construit* calea de a face asta. Și, până atunci, singura modalitate de a face zidul să dispară este să distrugi mașinăria.

Se referea la drăcia uriașă pe care o construise sub palat, cea care l-a ucis și l-a capturat pe djinnul Fereshteh, transformându-l în energie, pentru a-și alimenta mașinăriile ei spurcate, cum erau abdalii. Și acum drăcia controla această uriașă cupolă de foc care înconjura orașul.

— Și ca să faci *asta* ai avea nevoie de cuvintele potrivite.

Aveam nevoie de cuvintele care puteau să-i elibereze pe djinni din capcana în care eu îi atrăsesem. Cu acele cuvinte puteam să eliberăm și djinnii aflați în viață, și energia lui Fereshteh, care alimenta mașinăria ce dădea viață tuturor invențiilor josnice ale Leylei.

Tamid descoperise cuvintele potrivite ca să-i cheme și să-i prindă pe djinni. Niște cuvinte oarecare până când au fost rostite de un demdji și au devenit un adevăr atotputernic. Așa i-am făcut pe toți prizonieri în palat, când sultanul m-a forțat să-i chem pe când eram prizoniera lui. Tamid căutase în ultima lună cuvintele care să-i elibereze pe djinni.

Dar nu reușise să afle nimic până atunci.

Am apăsat din nou pe trăgaci. De data aceasta, glonțul s-a înfipt în zidul din spatele ei. La naiba, spunea adevărul!

— *Tu* știi cuvintele pentru a elibera un djinn? am întrebat.

Ne spusese că nu. Dar asta era atunci când juca teatru și făcea pe mica prințesă pierdută cu ochii în lacrimi, și eu fusesem prea credulă pentru a pune la îndoială asta.

— Nu.

Al treilea glonț s-a înfipt în zid, împrăștiind cu violență bucăți de piatră în jur și făcând-o să se ferească din calea lor. Ei bine, măcar a fost sinceră în privința unui lucru atunci când ne mințea spunând că era de partea noastră.

Leyla a început să plângă, iar suspinele ei răsunau cu ecou puternic în zona mărginită de zidurile grădinii.

Acesta fusese al treilea foc de armă tras în interiorul haremului. Cineva ar fi trebuit să ajungă la noi până acum. Ceva nu era în regulă. Mi-am ciulit urechile, încercând să dibui ceva dincolo de plânsetul Leylei. În depărtare, mi se părea că aud

țipete de păsări agitate. Probabil erau cele captive în menajerie, alarmate de zgomotul puternic, dar incapabile să-și ia zborul. În schimb, niciun alt țipăt nu le acompania – nici al vreunei femei care să strige după ajutor, nici al vreuneia înfricoșate de zgomotul focurilor de armă care se auzeau atât de aproape de ele. Doar clipocitul fântânilor și, din depărtare, zgomotele orașului.

— De ce e atât de liniște?

Întrebarea mea nu era, de fapt, pentru Leyla, dar, cu toate astea, ea a răspuns.

— Nu mai e nimeni altcineva aici, a spus ea suspinând. Tatăl meu le-a trimis pe toate departe, într-un loc sigur, afară din oraș.

Nu le-a rostit, dar aproape c-am auzit cuvintele *uite-așa* pe care voia să le adauge la sfârșit. Ca și cum ar fi vrut să mă facă să cred că mă înșelam judecând că tatăl ei era personajul negativ din toată povestea aceea. Că era un bărbat căruia îi păsa de nevestele sale și de fiii săi și s-a grăbit să-i ducă undeva în siguranță. Dar nu mă interesa ce-și dorea să cred despre tatăl ei. Mă interesa în schimb felul în care o spusese. *Le-a trimis pe toate departe.*

Pusesem întrebarea greșit. Trebuia să ieșim din oraș. Dar nu era nevoie să găsim o cale de a doborî bariera magică care ne ținea înăuntru. Aveam nevoie de o cale care s-o *ocolească.*

— Vrei să spui că există o cale de ieșire din oraș.

Expresia deja chinuită a Leylei se schimbă, dându-și seama ce-mi dezvăluise.

— Nu.

Am ridicat arma și am ațintit-o spre ea.

— Da, a recunoscut ea repede, modificându-și răspunsul mincinos înainte să apuc să trag din nou. Da.

Glonțul lovi zidul din spatele ei, aruncând un val de pietricele spre fața ei. Spunea adevărul, altminteri, glonțul acela i s-ar fi implântat în umăr. Am simțit că mi se ia povara care mă apăsase pe inimă din momentul în care ne-am dat seama că eram prizonieri și că puteam respira din nou. Exista o cale de ieșire. Și aveam în bătaia puștii pe cineva care știa unde se află acea cale. Eram aproape liberi.

— Cum putem ieși din oraș, Leyla?

Se oprise din plâns. M-a privit o clipă cu ochii ei negri cu gene lungi, înroșiți din cauza plânsului. Își șterse nasul cu o mânecă, fonfăind ca o fetiță. Nu semăna aproape deloc cu fratele ei, Rahim. Și nici cu sultanul, de fapt. Avea mai mult din chipul palid al mamei ei din Gamanix – fiica unui inventator din aceeași țară nordică în care fuseseră create busolele lui Jin și Ahmed. Trăsăturile ei erau mai delicate decât ale fratelui ori tatălui ei și, deși era la fel de brunetă ca orice fată din Miraji, era evident că nu văzuse atâta soare cât era necesar pentru o fetiță, fiind prizonieră în spatele acestor ziduri. Haremul o făcuse să pară slabă și copilăroasă, în vreme ce Rahim părea călit de anii săi petrecuți în munți. Dar nu însemna că asta erau de fapt: un fiu călit și o fiică gingașă. Rahim a părut distrus de trădarea surorii sale, în favoarea tatălui, omul care îi provocase moartea mamei lor. Leyla, în schimb, părea să fi fost modelată de loialitatea față de tatăl lor, iar acele trăsături delicate ale ei fuseseră transformate în cruzime. Acum vedeam asta limpede, acea răutate imprimată în curbura buzei, și, în timp ce se uita cu ochii mari spre țeava armei mele, mi-a răspuns:

— Există o deschizătură în barieră, aproape de poarta cea mai nordică, suficient de mare încât să se poată strecura o persoană prin ea.

Am apăsat pe trăgaci și glonțul a lovit-o în picior. A țipat din nou, îndoindu-se de durere, în urma minciunii care o făcuse din nou să sângereze. Un val nou de furie s-a ridicat în mine, căci încerca să mă păcălească, acum că eram atât de aproape.

— Ia spune, de ce-ai crezut că minciuna asta o să țină? am întrebat-o.

— Pentru că aproape ai rămas fără gloanțe.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Cinci focuri. Am tras cinci focuri asupra ei. Ceea ce însemna că cel care urma era ultimul.

Și apoi am văzut-o deasupra mea: forma unui roc uriaș care se înălța în aer, țâșnind din ruinele cupolei palatului. Jin și Maz, părăsind lăcașul sfânt din interiorul palatului, luând-o la sănătoasa. Ceea ce însemna că nu mai aveam timp. Și atunci am auzit sunetul pașilor care se apropiau și strigătele răsunând în depărtare în harem. Gărzile veneau, în sfârșit, după fiica preferată a sultanului.

Trebuia să fugim.

Mi-am îndreptat arma spre ea.

— Leyla, cum ieșim din oraș? Spune-mi adevărul și acest glonț n-o să te lovească. Minte și o să te lovească în cap.

Leyla tremura ușor, în timp ce mă fixa cu privirea. Era speriată. Pentru noi, era o trădătoare, dar eu eram dușmanul ei. Era un război, la urma urmei.

— De ce ți-aș spune, dacă oricum ai de gând să mă omori? m-a întrebat ea. S-ar putea ca glonțul acela să nu mă nimerească, dar există și alte moduri în care mă poți ucide. Ai putea să-mi frângi gâtul sau să mă sufoci până îmi pierd suflarea.

Ne-am amintit amândouă același lucru: Leyla cercetând cu blândețe vânătăile de pe gâtul meu după ce ambasadorul gallan m-a sugrumat, vrând să-mi ia viața.

— De ce m-ai lăsa în viață?

Avea dreptate: era un pericol pentru noi dacă rămânea în viață. Și, dacă-mi dădea aceste informații, nu mai era de niciun folos pentru noi.

— Prefer să mor decât să fiu o trădătoare față de tatăl și conducătorul meu. N-o să-ți spun *niciodată.*

Țineam degetul pe trăgaci. Dar n-am apăsat. *N-o să-ți spun* niciodată. Nu voiam să știu dacă era sau nu adevărat. Și, dacă era o minciună, atunci aveam nevoie de ea fără un glonț înfipt în țeastă.

La naiba!

— Ai dreptate.

Am tras piedica armei la loc. Asta a făcut-o să tresară. Nu era pe atât de pregătită să moară, pe cât voia să ne facă să credem.

— Nu-mi pot permite să te las aici în viață.

Am pus repede arma la loc în toc, eliberând trăgaciul, lăsând glonțul pe țeavă. Am tras-o, făcând-o să se ridice în picioare.

— Să mergem.

Izz își schimbase din nou forma, transformându-se în rocul uriaș. Leyla dădu din picioare și strigă, dar era micuță și eu eram mai puternică decât ea. Am urcat-o pe spinarea lui Izz înainte să apuce să se zbată și să zgârie de-a binelea. Eram deja în aer și în afara bătăii focurilor de armă când gărzile abia reușiseră să se apropie suficient de mult încât să tragă spre noi.

Capitolul 5

— Ei bine, e inutil, a spus Hala trântind zgomotos ușa în urma ei.

Eu eram pe jumătate adormită pe pervazul interior al ferestrei, dar furia Halei a fost de ajuns ca să mă facă să sar în picioare.

O lăsasem pe Leyla în camera pe care o împărțeam cu Hala. În povești, prințesele furate de la tatăl lor erau ascunse în turnuri în deșert sau în palate care se înălțau deasupra norilor. Dar tot ce aveam la dispoziție era o cameră cu o încuietoare aproape rezonabilă în Casa Ascunsă. Cu greu obținusem și asta. Cea mai mare parte a Rebeliunii fusese capturată odată cu Ahmed, dar încă mai rămăseserăm îndeajuns de mulți încât nu aveam cu toții loc în Casa Ascunsă, alături de femeile și copiii pentru care era deja un cămin. I-am înghesuit pe toți câte trei sau patru într-o cameră, dormind pe paturi improvizate din perne sau direct pe podea. Și mai mulți tovarăși dormeau pe acoperiș, sub cerul înflăcărat, peste care nu se lăsa niciodată în mod corespunzător întunericul, ferindu-și ochii cât de bine puteau. Ceea ce însemna că prețiosul nostru prizonier avea mai mult spațiu pentru sine decât oricine altcineva din această casă.

Hala și cu mine ne-am mutat colecția sărăcăcioasă de obiecte personale în dormitorul alăturat, care le aparținea Sarei și copilului ei. Fadi, fiul lui Shira, dormea și el acolo, de când Sara îl luase în grijă. Părea firesc, din moment ce era singura dintre noi care știa, de fapt, să îngrijească un copil. Deși l-am văzut pe Jin o dată sau de două ori liniștindu-l, în timp ce Sara dormea. Era totuși o soluție temporară. Copilul nu era al Sarei, nici al lui Jin și nici măcar al meu. Era un orfan acum și, când acest război avea să se încheie, trebuia să găsesc un loc pentru el. Asta *dacă* aveam să câștigăm acest război. Dacă nu…

Acum, în noua noastră cameră comună, eu stăteam pe pervazul ferestrei, iar Jin era pe podea, în apropiere, cu capul sprijinit de peretele de sub mine. Mâna îmi căzuse pe creștetul lui în timp ce moțăiam, ca și cum aveam nevoie să mă asigur că era încă acolo. Amândoi ne treziserăm, uitându-ne istoviți la

Hala. Eram cu toții epuizați după intrarea în palat din cursul dimineții și după răpirea neașteptată a prințesei.

Sara stătea într-un colț, mișcând cu o mână leagănul pe care îl scosese la lumină pentru Fadi. În timp ce se legăna înainte și înapoi, îi puteam zări părul albastru ascuns între pături. Încă un demdji. Încă un copil care o să moară dacă această țară cade în mâinile gallanilor care așteaptă în fața porților noastre. În singurul pat al camerei, fiul cel mic al Sarei se mișcă puțin, într-un somn agitat, cu pumnul în guriță. Era seară, afară încă era lumină, iar lumina soarelui care se revărsa prin grilajul ferestrei de lângă mine îi desena niște umbre întunecate pe față. Shazad spusese odată că tatăl băiatului era Bahi, cel mai vechi prieten al ei, care murise de mâna fratelui meu, Noorsham. Nu l-am cunoscut pe Bahi prea bine, dar chiar și eu vedeam asemănarea. Buclele întunecate și dezordonate și expresia deschisă și blândă, care m-a făcut să am încredere în Bahi, atunci când încă nu eram sigură c-aș putea să învăț să mai am încredere din nou în Jin, se regăseau acum la un băiețel care n-avea să-și cunoască niciodată tatăl, din cauza acestui război.

Pierdeam oameni în continuare. Și nu erau doar oamenii noștri. Erau oameni dragi altor oameni. Oameni a căror viață n-aveam niciun drept să o jertfim.

— Nu cumva trebuia să vă întoarceți cu niște hârtii? întrebase Hala lăsându-se greoi pe ușă, cu furia deja stinsă, ca o marionetă ale cărei sfori tocmai fuseseră retezate, eliberând-o, în sfârșit, dintr-un spectacol grozav.

Ochii îi erau încercănați din cauza lipsei de somn și părea mai subțire decât pe vremuri.

— Sau poate cu vreun fel de hartă pe care să scrie: *aici, ușa secretă prin zid*? În schimb, v-ați întors cu o prințesă care l-a mai condus pe tatăl ei o dată către noi.

Se lăsă în jos, cu spatele alunecând ușor pe suprafața ușii, până când se așeză cu totul pe podea.

— Data viitoare aș aprecia dac-ați veni cu un cadou mai de soi, după toate eforturile pe care le-am depus ca să intrați în palat. Am o slăbiciune pentru rubine, de pildă. Și safirele sunt acceptabile.

— Am luat tot ce am putut, zise Jin și-și îndreptă spatele, lovindu-se de piciorul meu în timp ce făcea asta.

— Presupun că există un birou separat pentru hărțile ușilor secrete. Și probabil că păstrează și safirele tot acolo.

Documentele pe care Jin *le găsisem* biroul sultanului nu erau tocmai înțesate de vești bune. Era vorba de informația secretă că armata gallanilor se îndrepta către noi. N-aveam nevoie de o bucată de hârtie care să mă avertizeze în privința asta, acum că-și ridicaseră tabăra la porțile noastre. Dar erau, de asemenea, și informații secrete care spuneau că acesta era doar un prim val și că vor veni întăriri câteva săptămâni mai târziu, ceea ce explica de ce sultanul amâna să folosească trupele de abdali împotriva străinilor. Aștepta până când putea să-i anihileze pe toți dintr-odată. Mai erau și niște note cu privire la trimiterea de trupe suplimentare în sud, unde lucrurile se cufundau tot mai mult într-un haos de nestăpânit, căci oamenii din acele teritorii nu știau sigur dacă se aflau încă sub influența Rebeliunii, acum stinsă, sau dacă erau în continuare supușii tronului.

Apoi, mai era detaliul interesant că sultanul era la curent cu faptul că Bilal, emirul de Iliaz, voise să-l trădeze, în favoarea noastră. Ceea ce nu putea să însemne decât că Bilal avea să aibă probleme. Deși slăvitul nostru conducător nu părea să știe că Bilal era pe moarte sau că prețul tânărului emir pentru schimbarea taberei a fost căsătoria cu unul dintre demdjii lui Ahmed. Preț pe care n-aveam de gând să-l plătim, din moment ce niciunul dintre noi nu-i aparținea lui Ahmed. Așa că ne-am gândit să preluăm controlul asupra armatei lui Bilal în alt mod, ajutându-l pe Rahim să-l îndepărteze, prin uzurpare, acesta bazându-se pe loialitatea soldaților din Iliaz, cărora le fusese comandant. Acum însă Rahim era întemnițat, împreună cu Ahmed. Era nevoie să-i aducem pe amândoi aici, dacă voiam să preluăm armata aceea.

Și mai era și notița aceea care mi-a înghețat sângele în vine. O scrisoare oficială compusă la repezeală, cu data la care Rebeliunea a fost prinsă în ambuscadă. Era un ordin de a trimite soldați după tatăl lui Shazad, generalul Hamad. Fusese trimis într-o garnizoană aflată la granița noastră cea mai vestică, ca să oprească invazia din țara vecină, Amonpour, pe măsură ce acest război dezlănțuit continua. Dacă se adeverea că fiica lui era o trădătoare, generalul urma să fie executat pentru crimele ei. Porunca fusese trimisă înainte ca orașul să fie închis, viața unui

om avea să se încheie doar prin câteva rânduri mâzgălite, în timp ce noi eram prizonieri în oraș, fără nicio metodă de a-l avertiza. Shazad ar găsi o cale de a-și salva tatăl dacă ar fi aici. De a-l avertiza. Dar nu era aici. Nu puteam ajunge la niciunul dintre ei. Și acum tatăl ei avea să moară. Un om care și-a riscat viața transmițându-ne informații. Care i-a ajutat pe soldații care dădeau semne de revoltă împotriva sultanului să ne găsească. Care le-a ajutat chiar și pe unele dintre soțiile soldaților săi să ajungă în Casa Ascunsă, atunci când bărbații aflați sub comanda lui s-au dovedit a fi niște soți nenorociți. A lucrat în liniște împotriva sultanului, în timp ce încerca să-și țină familia în siguranță, iar acum aveau să fie toți uciși din cauza mea.

— Să înțeleg că prin toată vorbăria asta încerci să ne dai vestea proastă că n-ai fost în stare s-o faci pe Leyla să vorbească? am întrebat îndreptându-mi din nou atenția spre Hala, în timp ce mă dădeam jos de pe pervazul ferestrei.

Se apropia apusul soarelui și până atunci mă uitasem la iureșul oamenilor din Izman care se mișcau încolo și-ncoace pe străzi, grăbindu-se să-și încheie treburile înainte ca semnalul de stingere să-i oblige să se întoarcă în casele lor. La apus, abdalii inundau străzile pentru a impune respectarea stării de urgență în tot orașul, care era încă în vigoare.

Hala își trecu unghiile de un auriu-deschis prin părul negru.

— E mult mai dificil să păcălești pe cineva atunci când se știe de ce ești în stare.

Ideea era simplă: Hala avea să se strecoare în mintea Leylei și s-o păcălească să ne dea informațiile de care aveam nevoie. Hala se pricepea la asta. O făcuse pe mătușa mea să creadă că eram mama mea, atunci când am avut nevoie să colaboreze cu noi pentru scoaterea fierului de sub pielea mea. Și-n cursul zilei păcălise un oraș întreg. Dar Leyla nu era un spectator inocent. Știa ce putea face un demdji.

— Și-ți aduc aminte că n-ar fi fost *nevoie* să păcălesc pe nimeni dacă te-ai fi întors cu niște răspunsuri, în loc de și mai multe întrebări.

Se lăsă tăcerea, grea ca o piatră. Știam ce-ar fi făcut Ahmed în vremurile bune. I-ar fi adunat pe toți ca să asculte ceea ce noi toți credeam că trebuie să facem, ar fi ascultat sfaturile bune și ar fi pus la cale un plan. Dar în prezent doar *noi* mai eram. Imin murise. Ahmed, Shazad și Delila fuseseră prinși. Rahim, cel mai

nou aliat al nostru, fusese capturat odată cu ei. Și acum chiar și Sam… dispăruse. Gemenii dormeau pe undeva. Mai eram doar eu, Jin și Hala. Doi demdji obosiți și un prinț reticent: doar asta mai rămăsese. Un grup îngrozitor de mic și de trist, în comparație cu numărul mare de rebeli care obișnuiau să se adune în pavilionul lui Ahmed din oază.

Apoi o voce bubuitoare răsună de afară, spulberând tăcerea grea.

— Ascultați-mă bine, supușii mei.

O groază neașteptată îmi crescu în piept. Aș fi recunoscut vocea sultanului și dintr-un singur cuvânt rostit. Aș fi recunoscut-o și dacă aș fi auzit-o în ureche, în mijlocul pustietății, în cealaltă parte a lumii. Cunoșteam vocea aceea mai bine decât o știam chiar și pe a lui Jin. Și, în acest moment, n-aveam nicio urmă de îndoială că vocea lui se auzea fix de sub fereastra noastră. Ne găsise.

Noi – eu – îi luasem fiica, așa că-l condusesem direct la noi, iar acum eram terminați. O să-l execute pe Jin pe eșafod, un alt fiu rebel de care să scape. Iar pe noi, demdjii, o să ne înrobească. Și restul celor din Rebeliune o să moară în vreo închisoare din deșert, fără să vină nimeni să-i salveze.

Pentru o clipă am împietrit. Tot sângele mi s-a scurs din corp și am rămas doar o cochilie pustiită de frică. Aproape ca și cum aș fi ieșit în afara mea, m-am uitat prin cameră, văzând expresiile la fel de înghețate ale celorlalți.

Jin se mișcă primul, scoțându-și arma, în timp ce se lipea de peretele de lângă fereastră. M-am mișcat din loc să-l urmez, iar sângele mi-a revenit în corp, scoțându-mi și eu propria armă, în timp ce mă lipeam de perete, privind pe furiș afară. Eram pregătită să-l văd pe sultan stând sub fereastra noastră și strigând spre noi. La fel ca Bashir-cel-Curajos din legende, strigând către Rahat-cea-Frumoasă, atunci când fusese închisă în turnul djinnilor.

Pe strada de dedesubt se afla în schimb un abdal în toată splendoarea sa strălucitoare de bronz, uitându-se drept înainte cu ochii săi nevăzători. Soldații mecanici ai sultanului, aduși la viață cu focul djinnilor.

— Vă vorbesc acum ca un tată, nu ca un stăpân.

Vocea sultanului venea din interiorul abdalului. Mașina vorbea, deși buzele sale din metal nu se mișcau deloc.

— Un tată pentru voi, supușii mei, dar și pentru fiica mea nevinovată, prințesa voastră, Leyla. Care a fost răpită chiar din inima palatului de niște radicali periculoși ce acționează în numele prințului trădător mort.

Nu i-a rostit numele lui Ahmed, îndepărtând orice formă de identitate, cu excepția celei de trădător.

Vocea sultanului răsuna mai puternic decât vocea oricărui om obișnuit. În timp ce-mi lungeam gâtul ca să mă uit în jos spre stradă, am văzut un alt abdal la colț și dinăuntrul lui probabil că răsuna aceeași voce. Oamenii care se aflau încă pe străzi erau lipiți de ziduri, de parcă ar fi putut să se retragă în spatele lor, luând cu ei fiecare cuvânt rostit…

Iar asta nu se întâmpla doar aici. Bănuiam că sultanul își împrăștiase soldații mecanici prin tot orașul, ca să rostească același mesaj în fiecare cartier. Conducătorul nostru slăvit se adresa miilor de oameni din oraș în același timp, cu o singură voce, de care cu toții trebuia să ținem seama.

— Oare cum face asta? am întrebat în șoaptă printre dinți, căci nu știam dacă abdalii ne puteau auzi sau nu.

Privirea lui Jin era ațintită spre stradă. Părea îndârjit, grilajul ferestrei aruncându-i pe față niște modele ciudate. Clătină din cap.

— Unii dintre voi vor înțelege durerea de a pierde un copil, răsună din nou vocea sultanului din interiorul mașinăriei.

În celălalt colț al camerei, i-am surprins expresia Halei în timp ce-și dădea ochii peste cap într-o asemenea măsură încât m-am gândit că era posibil să-i piardă acolo.

— Dacă ați fi acum în locul meu, continuă mașinăria, ați face absolut tot ce v-ar sta în puteri ca să vă recuperați propriile fiice.

Cuvintele nerostite păreau să răsune la fel de puternic precum cele care se revărsau dintre buzele încleștate ale abdalilor: *și nu există nimic care să nu stea în puterea mea.*

— Cel care o recuperează pe fiica mea din mâinile acestor radicali și o aduce înapoi la mine va fi răsplătit cu greutatea sa în aur.

Mi-am relaxat ușor degetul pe care-l ținusem până atunci strâns lipit de trăgaci. Recompensele în aur nu erau o noutate. Nu era nimeni în Rebeliune care să ne trădeze pentru banii sultanului. Dacă doar asta putea să le ofere supușilor săi…

— Dar, se auzi din nou vocea, alungând ușurarea care începuse să se insinueze în urma cuvintelor lui, în zorii fiecărei dimineți în care fiica mea n-a fost adusă la palat, fiica unui alt om va muri.

Dintr-odată am simțit că pământul se învârte sub picioarele mele, încât, pentru o clipă, am fost nevoită să-mi țin ochii strâns închiși și să mă sprijin de perete ca să-mi păstrez echilibrul. Dar cuvintele n-au încetat să vină de afară. Și așa, cu ochii închiși, părea că vocea sultanului răsună chiar din mintea mea.

— V-am iertat, supușii mei care v-ați aliat cu fiul meu trădător. Fărădelegile voastre au fost lăsate în urmă odată cu moartea lui. Un nou început – un nou început pentru trădători…

Vocea se stinse batjocoritor, în timp ce întorcea vorbele lui Ahmed împotriva noastră.

— Dar nu luați iertarea mea drept ignoranță. Știu care dintre voi mi-ați întors spatele pentru promisiunile false ale acelor renegați. Și stă în puterea mea să iau viața fiicelor voastre pentru absența fiicei mele.

Nu era o minciună sau o cacealma. Sultanul era un om care se ținea de cuvânt. Nu știu ce mi-am imaginat că se va întâmpla în urma răpirii Leylei. Nu m-am gândit prea mult la asta în acel moment în care am plonjat spre harem. Am fost nesăbuită. Și așa am fost întotdeauna. Iar de data aceasta Shazad nu era aici ca să repare tot ce făcusem. Așa cum nici Ahmed nu era aici ca să-și asume responsabilitatea pentru tot ce făcusem.

— Mesajul meu este unul simplu. Aduceți-mi fiica înapoi, altminteri, fiicele voastre vor începe să moară de mâine, de la răsăritul soarelui, se auzi sub noi spunând în încheiere vocea sultanului. Alegerea vă aparține.

O tăcere prelungă puse stăpânire pe străzi. Am deschis ochii. Sub noi, abdalii stăteau nemișcați, nevăzători și nemiloși, ca și cum ar fi așteptat ca mesajul lor să-și facă efectul. Și apoi mașinăria de sub fereastra noastră a făcut un pas, apoi am auzit zgomotul unei mulțimi de picioare metalice lovind piatra, în vreme ce abdalii au început să mărșăluiască în pas perfect sincronizat. Se întorceau la palat pentru a aștepta răspunsul orașului.

M-am îndepărtat de perete, în timp ce zgomotul miilor de picioare mecanice răsuna pe străzi. Încă mai aveam mâna încleștată pe armă, în timp ce traversam camera. Nu era nevoie

s-o dau la o parte pe Hala; știa exact unde mă duceam. Se îndepărtă de ușa care ducea spre Leyla.

Am deschis ușa trântind-o de perete. Prințesa noastră se trăsese mai aproape de fereastră, atât cât a putut cu mâinile legate de marginea patului. Când am intrat, și-a întors capul brusc.

— Ce naiba a fost asta?

În spatele meu, l-am auzit pe Fadi, care începuse să plângă. Îl trezisem. I-am aruncat o privire peste umăr. Sara m-a privit cu reproș, în timp ce-l lua pe copil în brațe, grăbindu-se să-l scoată afară din cameră.

— Puteam să-ți spun și eu c-a fost o greșeală să mă iei de acolo, zise Leyla jubilând.

Auzise și ea fiecare cuvânt în parte.

— *Ce naiba* a fost asta? am repetat, făcând un pas amenințător către ea.

Dar Leyla n-a tresărit.

— Un zungvox, a spus părând dezgustător de mulțumită de ea însăși. O chestie deșteaptă, nu-i așa? Este folosit în ținutul din care se trage mama mea. L-am adaptat astfel încât oricine să poată vorbi prin abdalii mei. Inițial era menit să fie folosit pentru ca rugăciunile Sfântului Părinte să poată fi auzite în tot orașul, pentru a-i potoli pe idioții ăia care se închină barierei de foc, de parcă ar fi fost lucrarea lui Dumnezeu, și nu a mea, continuă, întorcându-se cu stângăcie spre pat, făcându-se comodă. Se pare că tata i-a găsit o altă utilizare.

— Nu e un tată care să-și dorească să-și recupereze fiica, știi bine, i-am spus simțind otrava cuvintelor, chiar în timp ce le rosteam. E doar un conducător care-și vrea înapoi inventatorul.

— Ei bine, cel puțin tatălui meu îi pasă dacă trăiesc sau mor, răspunse Leyla, ducându-și mâinile legate spre față, ca să-și dea părul din ochi, cu o expresie sfidătoare. Tu te poți lăuda cu același lucru?

Am făcut iute încă un pas spre ea și de data aceasta Leyla s-a retras spre tăblia patului. Nu mi-am dat seama că încă țineam arma în mână până când degetele lui Jin nu m-au atins pe dosul palmei. Venise în spatele meu, iar mâna lui mare s-a închis peste a mea, cu cealaltă cuprinzându-mi mijlocul, trăgându-mă din fața fetei.

— Nu face asta, mi-a șoptit în ureche, așa încât numai eu să aud. Las-o.

Mi-am desfăcut degetele și am dat drumul armei în mâinile lui. În timp ce ne îndepărtam de Leyla, ieșind din închisoarea ei, mi-am dat seama că strânsesem arma atât de tare, încât urma mânerului mi se imprimase în palmă.

— Știu că ți-e frică de el, strigă Leyla din spatele meu, în vreme ce mă pregăteam să închid ușa care ne separa. Așa și trebuie! își ridică ea vocea, ca s-o pot auzi și de cealaltă parte a peretelui. Când vor muri, o să fie vina ta!

Am ignorat-o. Nu era nevoie să-mi spună asta. Știam deja că era vina mea.

•

Am trântit cât de multe lucruri am putut în bucătărie, până am găsit o bucată de pâine pe jumătate învechită. Am început să rup bucăți din ea. Sara ne-a dat pe toți afară din cameră, în timp ce se îngrijea de copiii pe care îi tulburaserăm. Hala plecase să-i caute pe gemeni. Dormeau sub diferite forme de animale de când ajunseserăm aici – șopârle și păsări, în cea mai mare parte. Încercau să ocupe cât mai puțin loc posibil, fiindcă aveam atât de puțin la dispoziție, dar asta nu-i făcea întotdeauna cel mai ușor de găsit. Și acum aveam nevoie de ei. Aveam nevoie de toată lumea dacă voiam să facem un plan, de vreme ce n-o mai aveam pe Shazad, care să se ocupe de asta, în locul nostru.

— N-o putem trimite înapoi, am spus ceea ce, de fapt, credeam cu toții. E cea mai bună șansă pe care, probabil, o vom avea ca să găsim o cale de ieșire din acest oraș.

— Știu, răspunse Jin absent, frecându-și fața cu mâna pe linia maxilarului, cu ochii ațintiți asupra mea. Dacă o mai lași pe Hala cu ea câteva zile, e posibil s-o prindem cu garda jos și să scoatem ceva de la ea. Dar…

— Dar nu mai avem câteva zile, pentru că sultanul o să înceapă să ucidă acele fete, am continuat eu.

Jin se sprijinea de ușă, cu brațele încrucișate, ca și cum ar fi putut sta între mine și restul lumii.

— Ai făcut ceea ce trebuia luând-o, a spus el după o clipă. Chiar dacă a fost o prostie al naibii de mare, tot e o șansă să scăpăm de aici și trebuie să profităm de toate șansele pe care le avem.

— Și dacă reușește totuși să-și țină gura? am întrebat ridicându-mi capul, uitându-mă către celălalt colț al bucătăriei, fix la el. Ce facem atunci?

Ne luptam cu un bărbat care avea la degetul mic nu doar armate, ci și focul djinnilor. Iar eu cine eram? Eram un nimeni. O fată cu o armă de la capătul deșertului. Pentru cei mai mulți oameni, nici măcar nu aveam un nume. Eram doar Banditul-cu-ochi-albaștri.

Uitasem care-mi era locul, după execuția lui Imin, când m-am ridicat și m-am oferit să preiau eu conducerea. Am uitat că eram un nimeni în această luptă și că erau zeci de bărbați și de femei în această Rebeliune plasați mai bine decât mine pe scara ierarhică, prin naștere. Crescuți mai bine decât mine. Educați mai bine decât mine.

Shazad ar fi avut o strategie. Ahmed ar fi așteptat până când ar fi fost sigur de ceea ce avea să facă. Rahim avea armate care să mărșăluiască pentru el. Eu nu făceam decât să trag focuri la întâmplare, în întuneric, în speranța că o să nimeresc ceva.

— O să găsim o soluție, spuse Jin. Așa cum am făcut de fiecare dată.

Nu era un răspuns temeinic, dar era tot ce aveam.

M-am simțit brusc neliniștită. Am început să mă mișc din nou. Să deschid și să închid dulapuri. De parcă aș fi putut găsi răspunsul în vreunul dintre ele. Sau măcar niște cafea.

— Arăți de parcă n-ai fi dormit prea mult, spuse Jin din spatele meu.

Am trântit ușa unui alt dulap.

— Tu ai dormit?

Am vrut să sune ca o provocare. Dar, cumva, întrebarea a părut mai periculoasă decât ar fi trebuit să fie. Trăiserăm separați de restul lumii în ultima lună, într-o casă prea aglomerată ca să ne putem bucura vreodată de intimitate. Abia atunci mi-am dat seama că, din ce-mi puteam aminti, era prima dată când eram singuri.

Și acum iată-ne aici, el întrebându-mă dacă am dormit. Pentru că dormeam separat. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la dormit… dar nu separat. Ceea ce era ridicol. Eram amândoi prizonieri în mijlocul a ceva mai mare decât ceea ce era între noi. Era atât de epuizant, încât nu rămânea prea mult loc pentru celălalt. Însă, cu toate astea, ne îndreptam tot mai mult spre

altceva, în ultima vreme. Spre niște ape necunoscute – sau necunoscute pentru mine. Și mai știam că, dintre noi doi, eu eram cea care ne ținea ancorați la mal.

— Nu, răspunse Jin, exact când m-am oprit.

Părea să-mi ghicească gândul și dintr-odată am simțit că rămân fără aer și că nu mai puteam respira de dorința de a ajunge la el.

— N-am dormit nici eu.

Eu m-am mișcat prima, dar el a fost mai rapid. A fost nevoie doar de câțiva pași ca să ajungă la mine, sprijinindu-mă de marginea mesei. Dar s-a oprit chiar înainte să ne atingem. Nici eu nu m-am mișcat. Îmi dădeam seama că era grijuliu cu mine. În ultima vreme, totul părea mai fragil. Era atât de aproape, încât simțeam că toată bucătăria e inundată de căldura lui. Mi-am lăsat capul pe spate, căutându-i colțul gurii cu buzele. Mâinile lui Jin au coborât pe talia mea, era ceva solid de care să se agațe. Brațele lui m-au cuprins peste cămașa prăfuită pe care n-apucasem să o schimb, ridicând-o un pic, atât cât să-i simt degetul mare atingându-mi ușor pielea, lăsând în urmă un fior fierbinte. Nu se bărbierise astăzi și m-am trezit mângâindu-i cu buzele obrazul țepos. Asprimea mi-a făcut întreg corpul să se înfioare.

Jin expiră, cu un sunet care suna ca o capitulare, cu o clipă înainte ca brațele lui să mă cuprindă cu totul, ridicându-mă și așezându-mă pe masă, de parcă aș fi fost ușoară ca o pană. Cămașa s-a strâns sub brațele lui, care au urcat în sus spre șira spinării, mâinile lui cutreierându-mi pielea tot mai sus, atingându-mi ușor baza omoplatului, făcându-mă să simt din nou fiori în tot corpul.

— Ar trebui să te bărbierești, am spus desprinzându-mă de el, cu respirația tăiată, mângâindu-l ușor cu o mână pe obraz.

Stăteam așa, față în față, eu așezată și el în picioare. Ochi în ochi. Dar îmi era greu să-l privesc în față – era prea mult și, dacă o făceam, tot ceea ce încercam să ascund de săptămâni întregi ar fi năvălit în sângele meu și m-ar fi mistuit pe dinăuntru. Era ca și cum aș fi încercat să mă uit direct la soare în miezul zilei.

Jin zâmbi pieziș, îndepărtându-mi mâna de pe obraz.

— Mai târziu, spuse el, înainte să-mi mai ceară încă un sărut.

Fără să mă gândesc, mi-am împletit picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape.

— Și eu care credeam că zvonurile că Sara ar adăposti, de fapt, un bordel aici erau false.

Amărăciunea din vocea Halei ne-a făcut să ne desprindem unul de celălalt.

— Nu sunt vreun expert, dar îmi imaginez că ușile de la bordeluri au încuietori. Așa încât oamenii ar trebui să bată la ușă, am spus eu.

Jin nu-mi dăduse drumul cu totul și, fiindcă stătea cu spatele la Hala, doar eu i-am putut vedea zâmbetul care-i cuprinsese fața, înainte să se îndepărteze, lăsându-mă să revin cu picioarele pe pământ.

Hala stătea în pragul ușii, flancată de gemeni. Erau înveliți în mantii, cu părul lor albastru și negru, ciufulit, care le stătea răvășit în unghiuri ciudate, dar rânjind și ei la spectacolul din fața lor.

— Așa aveți voi de gând să puneți la cale un plan? întrebă Hala, dându-și ochii peste cap și făcându-și loc în bucătărie.

— Am un plan, am zis, simțindu-mi încă fața inundată de căldură, în timp ce-mi îndreptam cămașa. N-o trimitem pe Leyla înapoi, dar o să salvăm fetele, în schimb.

— Bun plan, interveni voios în discuție Izz.

— Grozav plan, îl îngână Maz. Îmi place planul ăsta.

— Da, minunat, oare de ce altceva aveam nevoie dacă nu de o altă afirmație vagă? întrebase Hala părând supărată. Ăsta nu e un plan; abia poți spune că e o idee. În plus, ce te face să crezi că putem salva pe cineva, din moment ce n-ai putut s-o salvezi nici măcar pe Imin?

Replica s-a voit a fi înțepătoare și chiar a durut, dar n-aveam de gând să stau să mă cert cu Hala. În ultima vreme, nu puteai să discuți cu ea; tot ce făcea era să-și verse spre noi, ca o otravă, amarul pricinuit de pierderea lui Imin.

— Tocmai de-aia ești tu aici, am spus, întorcându-mă spre ceilalți. Ca să lămurești toate detaliile.

Afară se lăsase noaptea și singura lumină din bucătărie era cea de la jăraticul focului, care îi arunca pe toți într-o lumină difuză, făcându-i să pară că erau doar pe jumătate acolo. Trebuia să-i aduc înapoi.

— Uite ce e, vrei să ajuți sau vrei să le lași, pur și simplu, să moară?

Am ajuns împreună la ceva între o idee vagă și un plan adevărat și mai erau doar câteva ore până la răsăritul soarelui. Câteva ore prețioase în care am fost de acord cu toții că ar trebui să încercăm să ne odihnim puțin. Casa Ascunsă era cufundată în liniște când am părăsit bucătăria. Hala și cu mine ne-am retras în camera Sarei, mergând prin holurile întunecate, în timp ce băieții s-au dus în direcția opusă.

Ajunsesem la jumătatea numeroaselor rânduri de scări, când am observat lumina revărsându-se de sub o singură ușă: a lui Tamid, care citea târziu în noapte.

Vechiul meu prieten nu era un rebel adevărat. Pur și simplu, nu mai avea unde să meargă, după ce Leyla ne-a trădat. El a cerut o cameră doar pentru el, iar cei mai mulți au crezut că era un gest meschin, în condițiile în care spațiul era atât de prețios. Dar am fost de acord pentru că avea o treabă de făcut, să ardă gazul din amurg până în zori căutând cuvintele pentru a elibera energia lui Fereshteh și a dezactiva mașinăria sultanului. Și i-am îngăduit să aibă o cameră doar pentru sine pentru că nu mai voiam să-i dau și alte motive să mă disprețuiască.

M-am oprit pe palierul care ducea spre camera lui. Hala s-a oprit când și-a dat seama că nu mai eram lângă ea. Mi-a aruncat o privire nemiloasă din locul unde se afla, trei trepte mai sus de mine:

— Nu vrea să discute cu tine, mi-a spus, și nu era pentru prima dată.

Știam. Hala se desfăta spunându-mi asta, de vreme ce Tamid *voia* să discute cu ea.

Nu vorbisem cu Tamid de săptămâni întregi și mă ținusem departe de camera lui. Dar acum nu era același lucru. Nu era vorba despre ceea ce ne doream unul sau altul. Era vorba despre ceea ce trebuia să facem.

— Du-te și odihnește-te, i-am spus Halei, ca să scap de ea.

Păru că, pentru o clipă, vrea să insiste, apoi și-a ridicat mâinile deasupra capului, vrând să spună că nu mă poate împiedica dacă vreau să fac vreo prostie, și a plecat.

Când nu i-am mai auzit pașii, am ciocănit ușor la ușă.

— Intră, se auzi pe neașteptate vocea lui Tamid, de cealaltă partea a ușii, deloc surprins de faptul că avea oaspeți în mijlocul nopții.

Totuși, când am deschis ușa, mi-am dat seama din expresia feței lui că nu se aștepta să fiu eu.

Își închipuise, probabil, că Hala bătuse la ușă ca să-i mai dea niște cărți pe care să le studieze. Colecția pe care o obținuse deja pentru el era împrăștiată prin cameră. Abia se putea vedea podeaua de sub mormanele de volume deschise, îngrămădite unul peste altul sau aruncate de nervi într-un colț. Cărțile fuseseră scoase din bibliotecile de la universitate sau din criptele caselor de rugăciune. Înzestrarea de demdji a Halei o ajuta să intre și să iasă din orice clădire din Izman cu o grămadă de cărți în brațe, fără ca cineva să-i arunce măcar o privire. Și a folosit-o pentru un scop bun, aproape fără să se plângă. Am presupus că-i plăcea, pur și simplu, să-și ocupe timpul cu ceva. Sau se bucura pe jumătate de ocazia de a se expune la pericole. Îi distrăgea atenția de la durerea ei.

Contrar tuturor așteptărilor, Hala și Tamid păreau să se înțeleagă destul de bine. Poate pentru că amândoi erau supărați pe mine – Tamid, pentru că-l târâsem în Rebeliune, Hala, pentru că n-am putut s-o salvez pe Imin. Știam că mă vorbeau pe la spate. Cum altfel să fi știut Hala că el nu voia să mă vadă?

Tamid își întoarse privirea în cartea care zăcea deschisă pe biroul din fața lui. Stătea într-o poziție care părea inconfortabilă, cu piciorul amputat sprijinit de un scaun. Piciorul fals era sprijinit de un perete, fără să fie măcar la îndemână. În schimb, folosea cârje. Piciorul de bronz construit cu măiestrie, pe care Leyla îl făcuse pentru el, fusese pierdut atunci când am fugit de sultan. După ce măritul nostru conducător i l-a dat jos, scoțând la lumină dispozitivul pe care Leyla îl pusese înăuntru pentru a-l conduce pe tatăl ei la ascunzătoarea noastră. Noul lui picior era o bucată simplă de lemn, măsurată și tăiată la lungimea corespunzătoare ca să se potrivească în spațiul unde se prindea odinioară piciorul de bronz articulat, proiectat să fie prins printr-un sistem grosolan de curele de piele. Era departe de a fi la fel de sofisticat precum cel făcut de Leyla. Dar avea avantajul că nu putea fi folosit pentru a ne da în vileag față de dușmanul nostru. Aș zice că era un târg bun.

Am aruncat o privire spre o carte aruncată deoparte, pe colțul biroului. Era deschisă la imaginea colorată manual a căderii Abbadonului, în toată splendoarea de flăcări și pietre în cădere.

— Ceva noroc? l-am întrebat plimbându-mi absentă un deget pe conturul flăcărilor care mistuiau orașul.

— Nu-i vorba de noroc, spuse tăios Tamid. Dacă aș fi avut noroc, nu m-aș afla aici.

— Să înțeleg că nu, am spus.

Tamid răscolea cărțile de câteva săptămâni, căutând cuvintele de care aveam nevoie pentru a-i elibera pe djinni.

Cuvintele din prima limbă, care a existat înainte ca minciunile să fi fost inventate. Iar limba unui demdji nu putea spune neadevăruri.

Era o combinație puternică: folosindu-se de cuvintele potrivite din prima limbă, un demdji ca mine putea face orice își dorea. Rostind, pur și simplu, cuvintele ca pe un adevăr, aș fi putut face banii să cadă din cer sau răsturna regi, sau ridica morții din morminte.

Dar prima limbă era fragmentată și pierdută. Așa că mă mulțumeam și cu acele cuvinte necesare pentru dezactivarea mașinăriei, pentru ca armata noastră să nu fie arsă de vie. Asta după ce aveam o armată.

Înainte de ambuscadă și de execuție și înainte ca orașul să fie închis în jurul nostru, aveam liniile generale ale unui plan: să-l aducem pe Rahim în Iliaz, iar el să preia controlul asupra oamenilor care fuseseră pe vremuri ai lui. Ei îi erau încă loiali lui Rahim, comandantul lor de odinioară.

Și apoi, după ce adunam, astfel, o armată, aș fi putut să mă strecor în interiorul palatului pentru a dezactiva mașinăria și a scoate din luptă armata de abdali. Și din acest punct aveam o șansă reală de a înfrunta armata sultanului și de a ocupa tronul. O armată de muritori împotriva altei armate de muritori.

Însă, pentru ca planul să funcționeze, aveam nevoie de cuvintele potrivite din prima limbă. Și, judecând după biblioteca tot mai mare din camera lui Tamid, nu eram mai aproape de găsirea lor decât fusesem cu o lună în urmă. Mă întrebam dacă nu cumva aceste cuvinte se pierduseră pentru totdeauna. Părea foarte omenește că reușiserăm să păstrăm cuvintele pentru a captura un djinn și a-l obliga să ne îndeplinească ordinele, dar nu și pe cele de care aveam nevoie pentru a le reda libertatea djinnilor. Era o obtuzitate care părea că ne definește, ca specie. Dar tot ce puteam face era să căutăm.

— Nu cred c-ai venit să mă întrebi despre asta, spuse Tamid frecându-și ochii obosit. Ce vrei, Amani?

— Avem un prizonier, am spus, gândindu-mă c-ar fi fost bine să-mi aleg cuvintele cu atenție de data asta, dar n-aveam prea mult timp pentru finețuri. E vorba de Leyla.

Tamid făcu o grimasă la auzul numelui prințesei. Amândoi fuseserăm păcăliți de ea, amândoi fuseserăm trădați. Crezuserăm că era o fată nevinovată, neajutorată, prizonieră în harem. Dar pentru Tamid a însemnat, pe vremuri, ceva mai mult de atât. Și Leyla s-a folosit de această relație ca să-l scoată pe Tamid din palat, împreună cu ea, și să-l conducă pe tatăl ei direct la noi. Mi-a răpit, probabil, o mulțime de oameni dragi, dar era clar că nu eram singura persoană căreia i-a adus suferință.

— Asta pentru că aducerea Leylei într-o ascunzătoare a rebelilor a mers atât de bine pentru tine ultima dată, nu? întrebă Tamid, mai tăios decât era nevoie.

— Știu, am spus.

M-am simțit brusc epuizată, de parc-aș fi vrut să mă prăbușesc la pământ, dar nu era niciun loc unde să te poți așeza printre cărți, așa că m-am sprijinit, pur și simplu, de ușă.

— Dar ea știe lucruri. Lucruri pe care *trebuie* să le aflăm.

— Dacă nu știe cuvintele potrivite pentru a elibera un djinn din legături, nu mă interesează, spuse Tamid.

— Nu știe cuvintele astea, am spus. Dar s-ar putea să cunoască o cale de a ieși naibii din orașul ăsta.

Tamid se uită în cele din urmă la mine, cu o sclipire de interes.

— Dar nu vrea să vorbească. Cel puțin, nu cu mine. Crezi c-ar accepta să discute cu tine?

— Mă îndoiesc, spuse batjocoritor Tamid, prea repede ca să mă facă să cred că a cântărit vreo clipă propunerea mea.

— Nu ți-aș fi cerut asta dacă nu eram într-o situație disperată. Dar sultanul o să înceapă să ucidă oameni dacă nu o ducem înapoi la el, iar noi avem nevoie de o cale de ieșire de aici. Poți măcar *să încerci*, înainte să-mi spui că n-o să meargă?

Am încercat să-l fac să se uite la mine, dar se întorsese la cărțile lui, furios pe mine la fel ca până atunci.

— Tamid, i-am spus, simțind cum disperarea mi se strecoară în voce, am nevoie de ajutorul tău.

— Sigur că ai, răspunse Tamid uitându-se încruntat în carte. Pentru că *totul* este întotdeauna despre tine. Totul în viața mea a fost despre ține de când ai intrat în ea. Sunt aici din cauza ta. Leyla m-a folosit pentru a ajunge la *tine.* Chiar și *asta*, continuă arătând cu mâna spre cărțile lui, e tot despre tine.

Izbucnirea neașteptată a lui Tamid fu urmată de tăcere. Am vrut să-i spun că nu era adevărat. Că nu era corect. Că, dacă viața lui din Dustwalk a fost despre mine, asta a fost din vina lui, nu din vina mea. Dar apoi, din nou, eu eram cea care își dorise întotdeauna să-l ducă în lumea largă și minunată. El a fost cel care a încercat să mă facă să rămân acolo. În cele din urmă, eu am tras mai tare. Dar Leyla… Nu putea să pună pe seama mea și vina legată de ea.

— Mă tem, am spus, încercând să nu sune acuzator, ca nu cumva să fiu aidoma unei soții geloase pe prima iubită a soțului, sau ea a fost cea care ți-a făcut piciorul acela, înainte ca eu să apar în zonă? Dacă vrei să fii un martir, Tamid, nu te pot opri, dar nu lăsa alți oameni, care nu au de ales, să moară.

Tamid se uită la pagina cărții pentru un moment care păru foarte îndelungat.

— O să vorbesc cu ea. Dar am o condiție.

Orice vrei. Dar n-am spus asta.

— Care e condiția?

— Dacă știe, într-adevăr, o cale de ieșire din acest oraș, vin și eu cu tine. Nu vreau să fac parte din toată povestea asta. Rebeliunea asta sau misiunea asta sinucigașă de salvare pe care crezi că ai s-o duci mai departe. Nu am vrut niciodată să fac asta. Vreau doar să merg acasă. Acasă. Să mă întorc în Dustwalk. N-am vrut să plec de acolo de la bun început.

N-am înțeles niciodată ce-l făcea să-și dorească să rămână acolo. Tot ce și-a dorit vreodată a fost să se instruiască pentru a deveni Sfânt Părinte și a prelua într-o bună zi casa de rugăciune din Dustwalk. Dar aș fi făcut aproape orice ca să nu fiu nevoită să mă întorc în Dustwalk cu el. Mi se părea ca un fel de capcană care încă mă aștepta la capătul deșertului. De parcă, dacă m-aș întoarce în locul în care m-am născut, orașul și-ar putea închide fălcile de fier în jurul meu și nu m-ar mai lăsa niciodată să plec de acolo.

— Și ce-o să se aleagă de noi? am întrebat. Nimeni altcineva nu știe să deslușească prima limbă aici.

Nimeni altcineva n-a mai fost instruit de către Sfântul Părinte în Ultimul Ținut, unde vechile tradiții și vechile limbi au rezistat mai bine decât în orașele nordice.

— N-avem nicio șansă împotriva sultanului dacă nu putem găsi o modalitate de a dezactiva mașinăria aceea.

— Și atunci, ce e de făcut? Mă ții încuiat aici, în speranța palidă că voi găsi ceva? întrebase Tamid. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar, dacă puteam să găsesc într-adevăr cuvintele de care avem nevoie, cred că le-aș fi găsit până acum. Pentru că, te rog să mă crezi, am încercat, adăugă arătând cu un gest furios spre cărțile din cameră.

Nu se înșela.

— În regulă, am acceptat. Dacă o să putem ieși de-aici, o să te ducem cât se poate de aproape de Dustwalk. Tu doar vorbește cu Leyla. Cât de curând.

M-am întors să plec, dar vocea lui Tamid m-a făcut să mă opresc.

— Amani.

M-am întors spre el, ușa fiind pe jumătate deschisă. În cele din urmă, se uită la mine, cu o expresie îndurerată pe chip, înainte să-și întoarcă privirea în altă parte.

— Mai e ceva, zise și ochii i se rotiră spre cărțile care erau împrăștiate prin cameră; de parcă ar fi căutat un alt răspuns în ultimul moment. Nu e… am descoperit *într-adevăr* ceva. Nu sunt cuvintele de care ai nevoie pentru a dezactiva mașinăria, nu te entuziasma. Dar…

El părea acum să fie cel care încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele.

— Există povești, din timpul Primului Război, despre djinni care au murit. În fiecare caz în parte, fără nicio excepție, moartea lor a distrus totul pe o suprafață întinsă din jur. Sunt făcuți din foc. Și moartea lor… este ca o explozie. Spulberă de pe suprafața pământului orașe întregi, câmpuri de luptă, seacă râuri, despică pământul, înainte de a dispărea pe cer, pentru a deveni stele. Mașina Leyiei… Când Fereshteh a murit, au prins acea putere, au folosit-o pentru zid și pentru abdali. Dar, dacă dezactivați mașinăria, puterea aceea nu va mai fi stăvilită în niciun fel.

Vocea i se stinse într-o senzație de neliniște.

Înțelegeam ce voia să spună.

— Dacă dezactivez mașinăria și eliberez puterea lui Fereshteh, crezi că există o șansă ca ea să mă distrugă.

Nu era nevoie ca Tamid să-mi confirme asta. Acum înțelegeam de ce îmi ocolea privirea. Indiferent cât de complicată era istoria noastră, niciunul dintre noi nu voia să-l piardă pe celălalt.

Am aruncat din nou o privire spre distrugerea Abbadonului din cartea deschisă. Îl puteam vedea clar, tot focul acela din sufletul lui Fereshteh, descătușat din mașina gamanix pe care Leyla o construise, înghițind totul din grotele acelea. Inclusiv pe mine. Încercam să fac loc acestei idei în mintea mea obosită. Propria moarte. Dar acum părea departe. Erau o mulțime de alte lucruri care ar putea să mă omoare înainte să risc să fiu arsă de vie de focul djinnilor. În acest moment, în care mă confruntam cu prințese care nu voiau să vorbească și cu amenințările legate de uciderea unor fete, asta părea o problemă sâcâitoare, dar îndepărtată.

— Fiecare problemă pe rând, Tamid, am spus trecându-mi mâna peste față, încercând să-mi îndepărtez oboseala. În momentul de față, conform planului, altcineva urmează să moară înaintea mea. Și trebuie să încercăm să o salvăm.

Capitolul 6

Nu era ușor să te strecori pe străzile din Izman, în întunericul din timpul stării de asediu, cu abdalii care patrulau pe străzi. De fapt, era imposibil pentru majoritatea oamenilor. Dar noi nu eram ca majoritatea oamenilor. Noi eram demdji. Și, în momentul când cerul a început să se lumineze în spatele zidului de foc, am reușit să ne croim drum spre împrejurimile palatului.

Am rămas ascunși până când străzile au început, în cele din urmă, să se însuflețească de oameni în jurul nostru, până când, în sfârșit, piața din fața palatului a devenit suficient de aglomerată ca să ne pierdem în mulțime. Am ieșit din ascunziș, așezându-ne printre locuitorii din Izman. Mulțimea era străbătută de o neliniște ieșită din comun. Se adunaseră aici cu o zi în urmă pentru probele de sultim, pe care noi le întrerupseserăm. Dar astăzi nu știau la ce vor asista: o execuție sau un schimb de ostatici. M-am uitat la fețele din jurul meu, în timp ce-mi făceam loc înaintând prin mulțime. Ceva părea diferit astăzi față de ziua execuției lui Ahmed sau a Shirei. Amândoi au fost acuzați de crime. Fuseseră aduși în fața mulțimii pentru ceea ce, în lumea sultanului, trecea drept judecată echitabilă. De data aceasta însă, oricine avea să apară pe acel eșafod era, fără îndoială, nevinovat, stând acolo pentru crime pe care nu le săvârșise. Și vedeam limpede, după unele dintre gurile strânse cu îndârjire și ochii lăsați în pământ, că nu eram singura care înțelegea asta.

Cu toate acestea, oamenii din Izman s-au îngrămădit acolo, îndată ce umbrele nopții s-au retras. Ne despărțiserăm: Jin și cu mine stăteam în două puncte de observație diferite, cu armele la purtător, Izz și Maz, sub formă de grauri, cocoțați pe un acoperiș din apropiere, Hala, undeva în spate, astfel încât să ne poată vedea pe toți. Amenințarea cea mai mare era, din perspectiva noastră, reprezentată de abdali. Din cauza lor nu am putut face nimic ca s-o salvez pe Imin. Iluziile Halei nu au avut efect asupra lor. Și, în plus, puteau să ne ardă de vii dacă ne apropiam prea mult. Nici când am încercat să-i doborâm împușcându-i în piepturile lor metalice n-am avut sorți de

izbândă – trebuia să distrugem cuvântul înscris pe călcâiele lor, care le dădea viață. Pe care Leyla le acoperise în mod util cu o armură de metal. Speram că ghearele unui jaguar ar putea să le smulgă – Izz avea să se ocupe de asta. Apoi, unul dintre noi, eu sau Jin, în funcție de care dintre noi era mai aproape, avea să tragă. Și apoi, sub iluzia urzită de Hala, Maz putea să se coboare în zbor și s-o înhațe pe fată în ghearele sale. Nu era vreun plan infailibil, dar era mai mult decât nimic, așa cum se întâmplase atunci când Imin murise chiar sub ochii noștri.

Mă mișcam neliniștită, uitându-mă spre locul unde atât Shira, cât și Imin își pierduseră viața. În cele din urmă, s-a luminat de-a binelea de ziuă. Toți ochii erau ațintiți acum spre eșafod, așteptând apariția fetei care avea să moară pentru crimele noastre. Minutele treceau încet și-n tot timpul ăsta mi-am dus de mai multe ori mâna spre arma prinsă la mijloc, ca să mă asigur că era încă acolo. Dar nu se vedea nicio mișcare dinspre palat. Ușile nu s-au deschis, nu era nici urmă de abdal și nu se zărea nicio fată care se zbătea ca să scape.

— Credeți că prințesa a fost readusă acasă? se auzi o voce din mulțimea aflată în spatele meu.

— Poate că n-a fost decât o cacealma, spuse o altă voce.

Dar știam că niciunul dintre ei nu putea să aibă dreptate. Ce aștepta, prin urmare, sultanul?

Am văzut o mișcare cu colțul ochiului. Nu pe eșafod, ci sus, deasupra noastră, într-o parte, pe zidurile palatului. Când mi-am ridicat privirea, n-am reușit să deslușesc nimic acolo la început și, pentru o clipă, am crezut că m-am înșelat, că fusese o iluzie creată de lumină. Dar ceva mi-a ținut privirea ațintită asupra acelui punct de pe zid, de parcă aș fi putut vedea prin piatră doar prin simpla voință.

Și apoi sultanul și-a făcut apariția, ținând o fată de după talie.

Avea o ținută impresionantă în lumina zorilor, înveșmântat într-o tunică de un roșu-aprins, cu o sheema strălucitoare cu fir de aur înfășurată în jurul gâtului: culorile sângelui revărsate pe cerul dimineții. Era flancat de abdalii lui, bronzul pielii lor artificiale strălucind în lumina soarelui. Valul de furie, ură și umilință aproape că mă copleși. Am simțit c-o să mă facă să mă chircesc de durere.

Tânăra era îmbrăcată în haine de noapte albe, care i se înfășurau și i se răsuceau în jurul picioarelor în aerul dimineții,

iar părul negru îi cădea pe umeri într-o cascadă sălbatică. Ar fi părut complet lipsită de culoare dacă n-ar fi fost sclipirea aceea roșie de la gâtul ei. Pentru o clipă mi-a fost teamă că gâtul îi fusese deja tăiat și că fusese adusă aici să moară încet. Dar nu, nu era sânge, ci o bucată de pânză de un roșu strălucitor. De departe, părea o sheema aruncată lejer în jurul gâtului, așa cum putea să poarte orice fată din deșert. Dar mai era o fâșie identică, de un roșu scânteietor, legată în jurul crenelurilor de pe zidurile palatului. Aceleași ziduri de pe care sărisem împreună cu Jin în haosul zilei dedicate festivităților de Auranzeb, încrezători că o frânghie o să ne ducă într-un loc sigur. Dar acum această frânghie nu avea s-o ajute.

N-avea de gând s-o execute pe eșafod. Ci s-o spânzure.

Inima a început să-mi bată nebunește, în timp ce mă uitam în jurul meu, căutându-i pe ceilalți. Nu aveam cum să ajung la ea acolo sus. M-am uitat cu disperare după gemeni ca să le dau un semn să renunțe la planul nostru și să zboare spre zidurile palatului. Dar ne separaserăm, împrăștiindu-ne prin mulțimea care acum îi ascundea pe ceilalți de mine.

Eram pe cont propriu. Și eram prea departe.

Cu toate acestea, m-am pus în mișcare, făcându-mi loc prin mulțimea de gură-cască, rugându-mă să fiu în stare să mă apropii suficient de mult de gemeni, ca să strig la ei, sau de Hala, ca să-i spun să înfiripe ceva în mintea sultanului care să-l oprească. Sau chiar suficient de aproape ca să trag un foc de armă, să trimit un glonț fix între ochii sultanului. Să fac orice, numai să nu stau să mă uit cum moare o fată. Dar mulțimea lupta împotriva înaintării mele, de parcă încercam să urc în amontele unui râu furios. În jurul meu, fetele au început să se înalțe, observând că se întâmpla ceva deasupra noastră.

Sultanul păși până la marginea zidurilor palatului.

Eram suficient de aproape ca să văd cum fata tremura și plângea, aflându-se pe marginea hăului. Suficient de aproape ca să-l văd pe sultan cum o îndepărta de el, spre soarele care răsărea. Ca să-l văd aplecându-se spre fată și șoptindu-i ceva la ureche. Ca s-o văd pe fată închizându-și strâns ochii.

Dar prea departe ca să pot face ceva.

O împinse.

A fost o mișcare rapidă, violentă, care o aruncă dincolo de marginea zidului, făcând-o să cadă repede. Strigătul ei sfâșie

văzduhul ca un cuțit care trece prin pânză, atrăgând ochii tuturor celor care nu o văzuseră până atunci. Câteva țipete din mulțime se amestecară cu al ei, în vreme ce întreaga piață o privea neputincioasă cum cade. Hainele de noapte i se răsuceau nemilos în jurul gleznelor care se zbăteau, picioarele căutând frenetic un punct de sprijin, pe care n-aveau să-l mai găsească. În timp ce cădea, funia lungă și colorată a ștreangului s-a desfășurat ca o sheema purtată de vântul deșertului, fluturând în spatele ei ca o dâră roșie.

Până când se desfășură în întregime.

Funia se întinse la maximum cu un trosnet. Ștreangul din jurul gâtului ei se strânse, oprindu-i căderea.

Strigătul ei se curmă brusc, cu o iuțeală dezgustătoare. Și am știut că s-a terminat.

Numele ei era Rima. Provenea dintr-o familie sărmană care trăia aproape de docuri. Pe ușa tatălui ei era un soare desenat cu vopsea stacojie, rămas din timpul revoltei binecuvântatei sultime. De aceea fusese luată fata. Soarele lui Ahmed se transformase dintr-un simbol al nesupunerii într-o țintă.

Era fiica mijlocie, din cele cinci surori. Sultanul ar fi putut s-o smulgă pe oricare dintre ele din pat, în noaptea aceea. Dar Rima era cea mai apropiată de vârsta mea.

Pe cea de-a doua fată o chema Ghada. Nu am avut nicio șansă să o salvăm. Nici măcar nu am văzut-o în viață. La revărsatul zorilor trupul îi atârna deja de zidurile palatului, lângă cel al Rimei. Ea fusese omorâtă înăuntru, unde n-aveam cum să ajungem. Sultanul n-a fost atât de nesăbuit, încât să repete aceeași figură de două ori la rând.

În după-amiaza zilei în care Ghada fusese ucisă, tatăl ei, care protestase pe străzi împotriva sultanului, a stat în piața din fața palatului învinuind Rebeliunea, care-i condamnase fiica nevinovată. Nu l-am învinuit pentru cuvintele lui. Mai avea încă o fiică pe care trebuia să o salveze.

•

Naima era numele celei de-a treia fete. A treia fată pe care nu am reușit s-o salvăm. A treia fată care a murit pentru fărădelegile noastre.

Indiferent ce făceam, ce încercam, ajungeam prea târziu. Ne mișcăm prea încet. Ar fi trebuit să intrăm în palat să le salvăm înainte să fie omorâte. Dar nu aveam nicio modalitate de a intra

în palat de când Sam dispăruse. La naiba, nu reușiserăm să ne strecurăm înăuntru nici măcar atunci când era alături de noi!

— Nu avea părinți în viață.

Sara îmi spunea ce aflase despre Naima, în timp ce-l legăna pe Fadi în brațe.

— Dar are patru frați.

Draperiile fuseseră trase ca să ne apere de privirile indiscrete, dar lumina dimineții se strecura prin grilajul ferestrei, jucându-i neliniștită pe față, în timp ce Sara se mișca. Îmi ascundea ceva.

— Ce e?

— Nu trebuie să te torturezi singură, o întrerupse Jin pe Sara înainte să termine ce avea de spus, în timp ce stătea sprijinit de peretele din față, privindu-mă. Nu ești cu nimic mai responsabilă pentru moartea oricui din această rebeliune decât era Ahmed.

Era un sfat bun, de tipul celui pe care Shazad mi l-ar fi dat dacă ar fi fost încă aici. Dar nu era. Și nici eu nu eram Ahmed. Îi spusesem lui Tamid că m-am schimbat, că nu mai eram în stare să las oamenii să moară din cauza mea. Dar trei trupuri atârnau de zidurile palatului și ele îmi dovedeau că n-aveam dreptate. Poate că nu mă schimbasem din fata aceea egoistă din Dustwalk atât de mult pe cât credeam. Poate că, dacă mă întorceam cu Tamid în Dustwalk, asta m-ar fi dus într-adevăr înapoi în punctul din care am plecat.

— Cu toate astea, sunt responsabilă de moartea acestei fete.

Nimeni nu m-a contrazis. La urma urmei, ăsta era adevărul.

Pentru o clipă, Sara și-a trecut privirea de la mine la Jin și apoi a continuat.

— Lumea spune că un vecin i-a denunțat la palat ca fiind aliați ai Rebeliunii. Un om pe care frații ei l-au crezut prieten și care a fost la fel de implicat în revolte ca ei.

— Poate că vecinul i-a vândut pentru a-și salva propria familie, a completat Jin, cu o înfățișare mohorâtă.

Sara încuviință din cap cu gravitate.

— Frații Naimei și-au dat seama că el era vinovat. Tocmai s-a descoperit c-a fost ucis în bătaie în casa lui.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Un act violent de răzbunare, născut din durere. Niște frați care au încercat să facă *pe cineva* să plătească pentru moartea surorii lor, de vreme ce nu puteau să ajungă la sultan.

— Tocmai asta vrea sultanul, spuse Jin. Ca tot ce a mai rămas din sprijinul acordat Rebeliunii în oraș să se întoarcă împotriva ei.

— Ei bine, ce drăguț din partea noastră că-i ușurăm misiunea, am murmurat.

— Știi, interveni Hala, putem să ne lăsăm copleșiți de emoții și să continuăm să ne uităm cum mor oameni. Sau am putea, pur și simplu, *să reparăm* greșeala pe care ai făcut-o și să o ducem pe prințesa asta care nu ne este de niciun folos la tatăl ei.

— Nu, am spus dând din cap cu hotărâre. Chiar dacă se va dovedi inutilă pentru noi, ea nu e inutilă pentru tatăl ei, am zis aruncând o privire spre ușa închisă.

Tamid vorbea din nou cu Leyla de cealaltă parte a ușii. Nu obținuse nimic folositor de la ea, deocamdată, dar nu era gata să renunțe. S-a întors la ea a doua zi, aducând cu el unul dintre volumele Cărților sfinte. Părea să creadă că o va putea face să se pocăiască prin intermediul religiei. Ea ucisese o ființă nemuritoare, așa că presupuneam că strategia lui n-avea să dea roade, dar acum eram gata să încerc orice.

— N-am spus c-ar trebui să i-o ducem înapoi în viață, zise Hala, atrăgându-mi rapid atenția către ea.

Cuvintele ei schimbară pe loc starea de spirit din cameră. Am căutat pe fața ei un semn care să indice că era sarcastică; Hala avea un simț al umorului crud. Dar nu prea am mai văzut-o râzând de când murise Imin.

— N-o vom ucide, spuse Jin, ridicându-și sprâncenele întunecate spre ea, de parc-ar fi crezut că nu vorbea serios.

— De ce nu? întrebă Hala ridicându-și la rândul ei sprâncenele, imitându-l batjocoritor. Pentru că e *sora* ta? N-ar ezita să ne ucidă pe oricare dintre *noi*, dacă ar avea ocazia. Și, în cererea sa, sultanul n-a menționat nicio clipă că voia să i-o înapoiem în viață sau altminteri.

— Cred că era de la sine înțeles că o vrea *în viață*, spuse Jin pe un ton sec. Așa se întâmplă, de obicei, cu ostaticii.

— El ar trebui să știe mai bine, spuse Hala. Suntem copii de djinn; noi luăm lucrurile *ad litteram*, adăugă ea cu un zâmbet sarcastic.

Gemenii au început să se foiască din locul unde stăteau, pe pervazul ferestrei, părând încurcați că erau târâți în această discuție despre crimă.

— În plus, adăugă Hala, punând capăt în cele din urmă concursului de măsurat din priviri cu Jin, nu cred că decizia îți aparține, spuse, apoi se uită spre mine.

Simțeam privirea lui Jin ațintită asupra mea. Se aștepta să spun nu imediat, să fiu de partea lui, pronunțându-mă împotriva ideii propuse de Hala de a-i ucide sora.

Dar eu am ezitat.

Sultanul încerca să întoarcă orașul împotriva noastră. Reușise până acum să ucidă trei fete, deoarece în această poveste pe care o născocise personajele negative eram noi. Răpirea prințeselor nu era genul de lucru pe care îl făcea un erou; acesta era rolul căpcăunului. Eroii erau cei care salvau prințesa. Iar eroii nu stăteau cu mâinile în sân în timp ce fete nevinovate erau ucise. Oamenii aveau să uite că sultanul era cel care comitea crimele. Tot ce aveau să-și amintească era că noi eram cei care le trimiseserăm pe fete la spânzurătoare. Uciderea Leylei nu putea să ne scoată din oraș, dar putea cel puțin să împiedice uciderea mai multor fete, în numele nostru. Putea să curme strategia sultanului de a întoarce întregul oraș împotriva noastră, înainte să apucăm să-l aducem înapoi pe Ahmed, ca să le fie conducător.

Dar am fi cu adevărat niște monștri dacă i-am lăsa trupul fiicei sale în fața ușii.

Am scăpat de obligația de a răspunde atunci când ușa dormitorului folosit pe post de închisoare pentru Leyla se deschise. Tamid ni s-a alăturat, ținând în mână Cartea sfântă.

— Ai avut noroc? am întrebat, fără prea multă speranță, dar recunoscătoare pentru momentul de distragere a atenției.

— Nu, dar…, șovăi, uitându-se la picioarele lui, ca și cum deja îi era groază de ce avea de spus. Am o idee despre ce-ar putea s-o facă să vorbească.

— Dacă e vorba de amenințări cu moartea, nu te obosi, spuse Hala. Deja a arătat destul de clar că nu-i este frică să moară. Sau, cel puțin, crede că nu-i este, zise și-mi aruncă o privire ascuțită, ca și cum asta ar fi justificat pe deplin întregul ei plan de *ucidere a prințesei.*

— Nu, aprobă Tamid, dar de ceva tot îi *este* frică. Există un lucru pe care-l prețuiește mai mult decât orice.

Toată lumea aștepta cu nerăbdare cuvintele lui Tamid, chiar dacă el șovăia. Știa că, indiferent ce-ar fi urmat el să ne spună, noi vom folosi acea informație și vina se va răsfrânge asupra lui.

Dar, în loc să vorbească spre mine, se uită la Hala.

— E adevărat, o întrebă el, ce se spune despre ce i-ai făcut bărbatului care ți-a retezat degetele?

Nici măcar eu n-am îndrăznit s-o întreb pe Hala despre asta. Celor mai mulți demdji nu le plăcea să vorbească despre viața lor de dinainte de Rebeliune. Era dificil să fim ceea ce eram într-o țară ocupată, care voia să ne ucidă. Și chiar și fără a-i pune la socoteală pe gallani, demdjii erau, în general, vânduți, folosiți, uciși sau și mai rău. Cu toții știam că viața pe care o trăise Hala nu fusese una ușoară. Cu toții știam că Hala fusese vândută de mama ei. Dar zvonurile din jurul taberei, pe vremea când aveam o tabără, spuneau că Hala se răzbunase pe bărbatul care-i tăiase degetele. Că se folosise de darul ei de demdji și îi răsucise mințile. Că-l adâncise atât de mult în nebunie, încât nu avea să-și mai recupereze vreodată judecata sănătoasă.

Și am înțeles ce voia să spună Tamid. Moartea era una, dar viața Leylei în contextul în care și-ar fi pierdut uzul rațiunii... – ei bine, ăsta era un lucru cu totul diferit. De pildă, asta ar face-o inutilă pentru tatăl ei. Și ea se mai întâlnise cu nebunia și înainte. Mama ei fusese făcută să înnebunească, în timp ce încerca să construiască o versiune a ceea ce Leyla a reușit să încheie cu succes. Asta l-a făcut pe Rahim să se întoarcă împotriva tatălui său. Și Leyla le-a făcut, la rândul ei, pe soțiile fratelui său Kadir să înnebunească – Ayet, Mouhna și Uzma, trei fete geloase, dar inofensive, din harem, pe care ea le-a folosit în mașinăria ei pe post de cobai de sacrificiu, înainte de a utiliza întreaga forță a mașinăriei pentru a controla energia unui djinn.

Poate că nu se temea să-și piardă capul. Dar se temea să-și piardă mintea.

— Este adevărat? insistă Tamid.

Hala își trecu degetul cel mare al mâinii ei cu trei degete peste gura aurie, înconjurând-o lent, preocupată, în timp ce se gândea.

— Nu, recunoscu ea, în cele din urmă. Ce i-am făcut a fost mai rău decât ați fi putut auzi voi vreodată.

•

Când m-am strecurat în camera ei, Leyla stătea ghemuită pe o parte. Mi-a amintit de verișoara mea Olia, care stătea îmbufnată, în camera pe care o împărțeam în Dustwalk, când voia să i se acorde atenție, dar fără să arate că și-ar dori asta.

— Ai venit să mă împuști din nou? mormăi Leyla în pernă.

Felul în care stătea întinsă acum făcea ca bandajele de pe braț să sară în ochi. Am bănuit că tot Tamid o cususe. Era probabil un lucru înțelept; n-am fi vrut să moară în urma pierderii de sânge. Deși aș fi putut s-o las să sufere un pic.

— Nu, am spus sprijinindu-mă de ușă. Am venit să-ți ofer o ultimă șansă de a-ți păstra căpșorul ăla deștept al tău pe umeri, am spus în continuare așezându-mă la capătul patului ei. Ai văzut pe cineva care să înnebunească de la statul excesiv în soare, Leyla? Eu am văzut – o singură dată –, un bărbat pe nume Bazet, în orașul în care am copilărit. A fost ca și cum ai vedea pe cineva al cărui cap luase foc pe dinăuntru și el nu putea să-l stingă. A început să delireze, să bolborosească, să țipe, să aibă vedenii și, în cele din urmă, unchiul meu l-a împușcat, ca pe un câine în mijlocul drumului, fiindcă i se făcuse milă de el.

Leyla s-a ridicat, sprijinindu-se cu mâna pe pernă, lăsând o mică urmă lângă locul în care stătuse fața ei.

— Puterea Halei seamănă puțin cu nebunia asta pricinuită de prea mult stat în soare. Desigur, poate să te facă să vezi lucruri pentru scurt timp, dar, dacă vrea, poate și să-ți fărâme mintea în bucăți atât de mici, încât nu vei mai ști niciodată cu siguranță dacă există ceva cu adevărat sau e doar o plăsmuire din capul tău. Și, crede-mă, ea vrea cu adevărat să-ți sucească mințile.

Gura Leylei se deschise ușor, iar ochii ei păreau uriași și copilăroși:

— N-o să faceți asta. Aveți nevoie de mine.

— În prezent, plătim pentru tine un preț mult mai ridicat de vieți omenești comparativ cu numărul celor pe care ne ajuți să le salvăm, i-am spus. Și uite cum stă treaba: nu cred că tatăl tău poate să țină acest oraș în izolare pentru totdeauna. Până la urmă, mă gândesc că asediul o să se încheie și că vom ieși de aici. Dar, vezi tu, aș vrea să nu mai moară oameni până atunci. Și dacă te înapoiez tatălui tău cu mințile sucite, crimele se vor opri și nici nu cred că o să-i mai fii de mare ajutor, dacă n-o să-i mai poți construi jucărioare pentru războaiele lui. Crezi că vei fi în continuare fiica lui preferată după ce-o să-ți pierzi mințile?

O vedeam cum se frământă cântărind ce se putea întâmpla dacă ne dezvăluia ce doream să aflăm.

— Unde o să mergeți? întrebă în cele din urmă, adăugând apoi, mai încet: aveți de gând să-l salvați pe fratele meu?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Nu credeam că-i păsa câtuși de puțin de Rahim. Ea îngăduise ca Rahim să fie luat prizonier, împreună cu restul Rebeliunii. Ea îl acuzase că e un trădător. Dar părea șovăielnică, aproape sfioasă. Am bănuit că era încă fratele ei, singurul dintre numeroșii copii ai sultanului care avea aceeași mamă ca ea.

— Ăsta-i planul.

De fapt, planul era să-i salvăm pe doi dintre frații ei, dar ea nu trebuia să știe că Ahmed era încă în viață, chiar dacă n-avea cum să-i transmită informația asta tatălui ei.

Leyla își mușcă buza gânditoare, pentru un moment îndelungat, înainte să-mi răspundă, în sfârșit.

— Există tuneluri. Sub oraș.

Începu să vorbească mai repede, de parcă ar fi vrut să scape dintr-odată de toate cuvintele trădătoare de pe limbă.

— Aveam nevoie de o cale de a transmite energia până la ziduri. Așa că tatăl meu a ordonat să fie săpate tuneluri din palat, prin care să treacă niște fire care să alimenteze zidul cu focul mașinăriei. Soțiile sale și copiii din harem s-au strecurat afară printr-unul dintre tuneluri, urcând apoi pe o navă care-i aștepta, înainte de sosirea invadatorilor gallani. Dar acum toate ieșirile sunt zidite.

Nu era atât de grav dacă erau zidite – era mai ușor să treci prin ele decât printr-un zid de foc. M-am ridicat în picioare.

— O să aduc o hartă a orașului și vreau să-mi spui pe unde trec aceste tuneluri, fiecare dintre ele. Și o să-mi dau seama dacă încerci să mă minți din nou, am adăugat uitându-mă lung spre bandajul de pe brațul ei rănit.

— N-o să *conteze*, să știi, m-a întrerupt Leyla împiedicându-mă să ies din cameră.

Acum, că începuse să vorbească, era teribil de vorbăreață. Am ignorat-o.

— Chiar dacă o să puteți trece prin acest zid, nu veți reuși să faceți același lucru cu următorul.

M-am oprit, cu mâna pe ușă. Încerca să mă amăgească, îmi dădeam seama din felul cum își ridicase tonul vocii, batjocoritor,

când rostise ultimele cuvinte. Voia ca eu s-o întreb. Și chiar asta mă făcea să nu vreau s-o întreb. Doar că, probabil, eram nevoită s-o fac. Meschinăria nu era probabil cel mai bun principiu de care să mă agăț în acest război.

M-am întors și i-am făcut pe plac:

— Cum adică zidul *următor*?

— Cel din jurul închisorii în care au fost trimiși trădătorii.

Părea foarte mulțumită de ea însăși acum, că era din nou în avantaj, cu genunchii ridicați în dreptul bărbiei. Continuă, rostind cuvintele cu un fel de lălăială iritantă:

— De unde crezi că i-a venit tatălui meu ideea de a ne proteja orașul în acest fel?

Zidul Ashrei. Povestea mi s-a ivit în minte în momentul în care am văzut uriașa barieră de foc. Și nu eram singura care se gândise la asta. Toată lumea șoptea numele Ashrei în oraș de când văzuserăm zidul de foc. Era imposibil să nu te gândești la legenda din Cărțile sfinte. Dar era imposibil ca Leyla să se refere la asta. Pentru că asta ar însemna că Ahmed și ceilalți erau ținuți prizonieri în…

— Eremot, zise și o satisfacție ticăloasă i se așternu pe toată fața. Au fost trimiși la Eremot.

Vechiul nume a trezit un sentiment de nefericire în mine, o neliniște care a trecut dincolo de pielea și oasele mele și care părea să-mi macine și sufletul. Eram nemuritoare pe jumătate. Jumătate din mine a fost acolo, la Eremot, în zilele de demult. Jumătate din mine și-a amintit.

Eremot era un nume care-și avea locul în Cărțile sfinte. Era locul din care apăruse Distrugătoarea de Lumi, în fruntea armatei de strigoi, și tot acolo fusese întemnițată din nou la sfârșitul Primului Război. În spatele Zidului Ashrei, o barieră măreață de foc care să țină răul la distanță.

— Eremot…

Nu e real. Doar că nu reușeam să rostesc cuvintele.

— Ține de legende, termină Leyla, în locul meu, cu o expresie satisfăcută. Dincolo de marginea civilizației, unde să nu poată fi găsit de nimeni. Dar eu l-am găsit.

Spuse asta ca să mă intimideze. Dar eu crescusem dincolo de marginea civilizației și Jin reușise să mă găsească.

— Avem propriile metode de a ajunge acolo.

Busola lui Jin avea să ne ducă spre locul unde erau ținuți prizonierii. Fie că e vorba de Eremot sau nu.

— Ei bine, zise Leyla ridicând din umeri, chiar dacă ați reuși să ajungeți acolo, crezi că puteți traversa *o barieră măreață și de netrecut împotriva răului, ridicată din adevărul autentic al sacrificiului și care*...

— *... și care va rămâne necălcată până când curajul umanității se va isprăvi*, am terminat eu, în locul ei. Și eu pot să citez din Cărțile sfinte, dacă vreau.

Ashra fusese fiica unui țesător de covoare, care se născuse atunci când Primul Război se apropia de sfârșit. Strigoii au fost împinși în ascunzători și-n întuneric, furișându-se singuri în timpul nopții prin deșert, în loc să năvălească în armate. Cei mai îngrozitori monștri ai Distrugătoarei de Lumi erau morți, fiind uciși de Primul Erou și de toți eroii care au venit după el: Attallah, Prințul Sur, sultanul Soroush și Învingătorul din Bashib. Distrugătoarea de Lumi a fost învinsă și forțată să intre în întunericul pământului din care a venit.

Dar nu putea fi ținută deoparte pentru totdeauna. De fiecare dată scăpa din nou din închisoare, ca să cutreiere și să înspăimânte deșertul. Și djinnii se uitau cu disperare la oamenii care îi apăraseră atât de multă vreme, temându-se că nu vor mai fi în stare să îndeplinească această ultimă sarcină. Așa că au răspândit printre oameni vestea că vor acorda darul nemuririi celui care va fi capabil s-o întemnițeze pe Distrugătoarea de Lumi pentru totdeauna. Mulți eroi au murit încercând.

Ashra nu era vreun erou. Era doar o fată dintr-un mic sat din munți, cea mai mare dintre cei doisprezece copii, care-și petrecea zilele ajutându-și tatăl să vopsească lâna, iar serile, ajutându-și mama să pregătească masa pentru cei unsprezece frați și surori.

Până în ziua în care Distrugătoarea de Lumi a venit în satul ei.

Sătenii nu aveau niciun fel de arme, așa că au aprins torțe împotriva Distrugătoarei de Lumi, așezându-le în cerc, ghemuindu-se cu toții la un loc, încercând să rămână în viață până în zori, când puteau să fugă din calea ei.

Distrugătoarea de Lumi s-a plimbat pe întuneric prin sat, făcând un ocol în jurul torțelor aprinse. Apoi a izbucnit în râs și, suflând asupra torțelor, le-a stins pe toate. Pe toate, în afară de una, care se afla lângă Ashra și familia ei.

Înainte ca Distrugătoarea de Lumi să apuce să atace, Ashra a pus mâna pe ultima torță și și-a dat foc cu ea. Un corp nu arde mult, dar se spunea că ea a înghițit o scânteie, îndeajuns încât să-i aprindă și sufletul, și trupul. Și sufletul ei a ars mult mai strălucitor decât ar fi putut să ardă trupul ei vreodată. Iar, când fata în flăcări a făcut un pas spre Distrugătoarea de Lumi, aceasta a făcut un pas înapoi. Așa că Ashra a făcut un alt pas, apoi încă unul, și încă unul, și, încet-încet, Distrugătoarea de Lumi s-a retras.

Ashra a condus-o pe Distrugătoarea de Lumi înapoi până la Eremot. Și, în timp ce mergea, a făcut așa cum o învățase tatăl ei și a țesut la un loc flăcările ce ardeau înăuntrul ei, ca un covor, până când au devenit un zid de nepătruns. Când au ajuns la Eremot, zidul pe care-l țesuse era atât de înalt și de lat, încât putea s-o țină în loc până și pe Distrugătoarea de Lumi. Era îndeajuns de lat ca să poată înconjura intrarea în închisoarea Eremot și ca s-o țină pentru totdeauna pe Distrugătoarea de Lumi închisă în interiorul muntelui.

Djinnii au văzut sacrificiul ei și și-au ținut promisiunea. I-au dăruit Ashrei viață veșnică, astfel încât sufletul ei să ardă pentru totdeauna sub forma marelui zid pe care îl crease. Ei au spus că, atâta timp cât Zidul Ashrei va rezista, Distrugătoarea de Lumi va rămâne închisă. Dacă zidul avea să se prăbușească, o nouă eră a întunericului avea să cadă asupra lumii.

Prin urmare, de aceea întrebase Leyla dacă ne duceam să-l salvăm pe Rahim. Nu pentru că și-ar fi schimbat sentimentele în legătură cu fratele ei, ci pentru că voia să fie sigură că aveam să dăm greș, chiar dacă ea își trăda tatăl lăsându-ne să trecem prin acest zid. Mai exista încă un zid între noi și obiectivul nostru.

— De ce vrea tatăl tău să trimită prizonierii la Eremot?

Simplul fapt că pronunțasem acest nume m-a făcut să mă simt neliniștită.

— Dacă tot avea să-și încalce promisiunea față de poporul său, și anume aceea de a acorda clemență Rebeliunii, cu siguranță, existau metode mai simple de a-i ucide.

Leyla m-a privit printre genele ei întunecate.

— El nu vrea să-i omoare. Pur și simplu, nu-i pasă dacă mor sau nu. Există o diferență aici. El vrea ceva care se află la Eremot. Și oamenii care merg acolo nu se mai întorc – până la urmă, orele nesfârșite de săpat în întuneric vor stoarce toată

viața din ei. Așa că trimite acolo viețile de care se poate dispensa.

Dar eu nu-i ascultam cuvintele prin care-și exprima bucuria malițioasă. Sultanul nu putea să-și pună prizonierii să sape în Eremot decât în căutarea unui singur lucru.

— Tatăl tău vrea s-o găsească pe Distrugătoarea de Lumi.

Eu știam, probabil mai bine decât oricine, despre distanța care separa legendele de adevăr, faptul că poveștile nu erau întotdeauna spuse pe de-a întregul. Monștrii din ele erau mai puțin feroce în realitate, eroii, mai puțin puri, djinnii, mai complicați. Dar erau unele lucruri pe care n-aveai cum să le verifici, ca să vezi dacă ele erau, într-adevăr, la fel de grozave pe cât spuneau poveștile. Fiindcă cea mai mică șansă ca poveștile să fie cu adevărat reale însemna că aveai să fii vătămat.

Distrugătoarea de Lumi era în partea de sus a listei de lucruri despre care nu voiam să aflu adevărul.

— Nu știu cât de atent ai citit Cărțile sfinte, dar există o mulțime de motive pentru care ar fi o idee proastă să o eliberezi din acea închisoare. Începând cu distrugerea întregii umanități.

— O, dar el nu vrea să-i dea drumul! spuse Leyla cu sinceritate. Sultanul vrea să o găsească din același motiv pentru care vrea să-i prindă pe djinni. Tatăl meu este un erou. El o să-i pună capăt zilelor o dată pentru totdeauna. Și o să folosească ce mai rămâne din ea într-un scop bun. La fel ca în cazul lui Fereshteh.

Voia să o ucidă, să-i transforme viața nemuritoare în putere pe care s-o poată folosi. Mi-am amintit ceva ce mi-a spus odată: epoca lucrurilor nemuritoare s-a încheiat. Acum era timpul pentru noi, era timpul să încetăm să mai trăim atât de legați de legendele noastre și de magie. Și, într-adevăr, ne distrugea legendele, una câte una, târând ținutul Miraji într-o nouă eră, fie că voiam, fie că nu. Indiferent dacă eliberarea unei uriașe ființe malefice din pământ era o idee bună sau nu.

— Totuși, el nu poate face asta fără tine, nu-i așa?

Satisfacția Leylei s-a transformat din nou în frică.

— Dacă mă omori, va găsi o altă cale. Patria mamei mele e plină de oameni ca mine, creatori de idei noi și de invenții.

Unii care chiar erau pregătiți să sfideze legile religiei și ale bunului-simț, eram sigură de asta.

Nu voiam să o ucid. Dar nici n-o puteam ține cu noi. Poate că era posibil să găsim o cale de ieșire, dar nu puteam, pur și simplu, să dispărem din oraș fără să facem *ceva* în privința Leylei – nu atâta timp cât erau fete care mureau în zorii fiecărei zile, în numele ei.

Începutul unui plan se contura deja în mintea mea. Doar că ne lipsea o persoană ca să-l putem duce la bun sfârșit. Trebuia să-l aducem pe Sam înapoi.

Capitolul 7

Mi-am petrecut cea mai mare parte din restul zilei încercând să-i dau de urmă lui Sam, care nu făcuse prea multe, de fapt, care să justifice supărarea mea. Cândva, în jurul orelor amiezii, când sudoarea îmi înmuiase bine cămașa și părul mi se lipea de sheema din cauza căldurii, am început să-mi închipui modalități creative de a-l ucide. Până când am reușit să pun, în sfârșit, mâna pe el, chiar înainte de apusul soarelui, aveam deja în minte o imagine foarte vie a modului în care aveam să-l ajut să-și găsească sfârșitul.

Am fost al naibii de norocoși că Sam n-a sângerat până la moarte în ziua în care încercase să se strecoare în palat. După ce a fost împușcat, am reușit să-l aducem în Casa Ascunsă încă în viață doar mulțumită Halei și lui Jin. Orele care au urmat au fost înnebunitoare, fiindcă am încercat, deopotrivă, să-l ținem pe prietenul nostru străin în viață și să-i pregătim pe toți să fugă, dacă eram nevoiți să facem asta. Nu știam dacă fuseserăm urmăriți de cineva din palat. Dar eu îl mai condusesem o dată pe sultan către una dintre ascunzătorile noastre. Nu mai voiam să risc.

În cele din urmă, Sam a încetat să mai sângereze și a continuat să respire. Deși situația lui era precară în ambele privințe. Și niciun soldat nu a venit să bată la ușa Casei Ascunse.

L-am vegheat toată noaptea care a urmat, în timp ce toți ceilalți au stat de strajă urmărind cu atenție străzile din jur. Nu eram sigură c-am fi putut să-l luăm pe Sam cu noi, așa rănit cum era, dacă era nevoie să fugim. Așa c-am așteptat și am continuat să veghem. M-am rugat mult.

Apoi, la trei zile după ce Sam a fost împușcat, m-am trezit lângă un pat gol. Fața mi se cufundase în asemenea măsură în pătură încât cusătura acesteia mi se imprimase pe obraz. În locul în care stătuse Sam, nu mai erau decât niște cearșafuri încurcate, ușor pătate de sânge. Primul meu gând a fost că Sam murise cândva în timpul nopții și că Jin îi luase corpul de acolo ca să mă protejeze. Dar apoi am văzut brățara de aur cu smaralde, care-mi fusese strecurată în jurul încheieturii în timp

ce dormeam. Era a lui Shazad, una dintre bijuteriile cu care îl plătise pe Sam, pe vremea când el transmitea informații de la palat către Rebeliune.

Am luat-o așa cum era, ca pe o notă de adio. *Nu merită să-ți riști viața pentru nicio sumă de bani,* spunea. Și nu se înșela. Banii erau o prostie și nu merita să mori pentru asta. Dar îmi închipuisem că Sam era încă alături de noi pentru ceva mult mai important.

Cu toate astea, faptul că mi-a lăsat brățara avea o valoare simbolică mai mare, din moment ce a luat tot restul obiectelor cu care îl plătise Shazad, până la ultimul inel primit de la ea.

Mulțumită bijuteriilor lui Shazad, am reușit să-l găsesc, în cele din urmă. În colțul Străzii Lunii era un giuvaergiu, cunoscut pentru faptul că plătea în monede piesele care-i erau aduse, fără să pună întrebări. A fost nevoie de o sumă de bani ca să-i câștig bunăvoința, dar mi-a spus că Sam trecuse pe acolo. Era în drum spre Peștele Alb, o cârciumă de pe docuri ai cărei clienți erau, în mod normal, marinarii de tot felul aflați în trecere prin Izman. În ultima vreme fusese plină ochi de asemenea marinari, având în vedere că nimeni nu ieșea și nu intra în oraș. Baricada de foc trecea chiar prin adâncul mării.

Doar că se zvonea c-ar exista un om care știa cum să treacă de această barieră și, pentru prețul corect, te putea ajuta să treci dincolo. Omul acesta îi aștepta pe cei care aveau suma cuvenită la Peștele Alb.

Auzisem și eu zvonul acesta. L-am ignorat, fiindcă era cât se poate de evident că era o înșelătorie. Dar se pare că Sam era suficient de naiv încât să cadă în capcană.

Căldura unei zile lungi de căutări pe străzile orașului se lipise strâns de mine când am intrat în cârciuma Peștele Alb. O duzină de perechi de ochi de bărbați s-au întors spre mine. Știam ce vedeau. Nu conta că eram îmbrăcată în haine rezistente de deșert sau că eram înarmată: eram o femeie într-un loc care aparținea doar bărbaților. Aproape că mi-era dor de zilele când eram doar o fată sfrijită din Dustwalk, care putea să treacă drept băiat, când era nevoie. Dar trecuse un an în care avusesem parte de mese rezonabile și nu mai puteam ascunde ceea ce eram.

Cei mai mulți s-au întors la băuturile și la jocurile lor de noroc, ignorându-mă, în timp ce înaintam în cârciumă, uitându-mă

după o față familiară. Dar un bărbat se ivi în calea mea atât de repede, încât am fost nevoită să mă opresc brusc, ca să nu intru în el.

— Cât ceri? întrebă el, fără nicio introducere.

— Ca să te dai din calea mea? am întrebat cu mâna mea deja pe arma de la brâu. O să-ți fac o favoare și-o să număr până la trei, îngăduindu-ți să te miști pe gratis. După aceea, e posibil să plătești în... degete de la picioare.

Când se uită în jos, pistolul era deja îndreptat spre cizma lui. Era o țintă ușor de atins de la mică distanță.

Am recunoscut râsul lui Sam, cu o clipă înainte ca brațul lui să-mi cuprindă umerii.

— Nu te mânia pe prietena mea, spuse cu o voce forțat voioasă, ca și cum încerca să alunge tensiunea, ca soarele în efortul său de a însenina un cer înnorat. Oricum e o bătaie de cap prea mare pentru tine, adăugă făcându-i cu ochiul bărbatului din fața mea.

Cu voce joasă, rostind cuvintele îndeajuns de rar încât să le pot înțelege, îmi spuse în limba albish:

— Pune-ți arma la loc, înainte să facă un gest prostesc care să ne forțeze apoi pe amândoi să facem ceva eroic.

Mi-am mușcat mânioasă limba, dar avea dreptate. Nu eram acolo ca să atrag atenția asupra mea, stârnind o încăierare. Bărbatul ne-a mai aruncat o privire scurtă și a făcut un pas înapoi. Sam m-a tras în spate, ducându-mă spre o masă în jurul căreia se afla o mulțime de bărbați ținând cărți de joc în mână, uitându-se la noi cu interes.

— Îmi pare rău pentru întreruperea asta, băieți, spuse Sam, cu voce exagerat de ridicată. Am fost, pur și simplu, nevoit să mă duc să-mi iau talismanul norocos, adăugă așezându-se la loc brusc, trăgându-mă în brațele lui atât de iute, încât n-am apucat nici să mă gândesc să-l împing deoparte, căci m-am și pomenit stând în poala lui.

Am mutat cele mai dureroase mijloace de a-l ucide în capul listei pe care o alcătuisem în minte în după-amiaza aceea.

Trebuia totuși să recunosc că era un înfumurat care știa să citească fețele celorlalți jucători de la masa lui: ochii prea iscoditori care se îndreptaseră asupra noastră își schimbau punctul de interes. Acum credeau că au înțeles ce era cu mine și a cui eram. Sam știa ce făcea.

— O să ai nevoie de ceva mai mult decât de un talisman norocos în seara asta, prietene străin, spuse cu un hohot de râs un bărbat cu o sheema verde înfășurată lejer în jurul gâtului. Cu niște cărți ca astea!

— Te-ai uitat în cărțile mele? îl întrebă Sam lovindu-se teatral cu mâna peste piept, pretinzând că e în stare de șoc, ca și cum tocmai ar fi fost împușcat în inimă. Ticăloșilor, trișorilor ce sunteți...!

Dar eu nu aveam timp pentru asta.

— Sam, i-am întrerupt eu maimuțăreala, ia-mi ceva de băut.

Când fu pe punctul de a protesta, m-am jucat cu subînțeles cu mâneca hainei de la brațul cu care îmi cuprinsese umerii. Îi simțeam cărțile ascunse în cămașa lipită de mine.

— Acum, înainte să spun ceva care ar putea să te scoată *pe tine* din joc.

A înțeles ce voiam să spun de fapt când m-am ridicat în picioare, eliberându-mă din rușinea de a-i fi stat în poală.

— Domnilor, zise el pe un ton dramatic, în timp ce se ridică, dându-și scaunul la o parte, lipsa voastră de loialitate nu-mi dă de ales, trebuie să renunț la această mână. Dar o să mă întorc după ce-o să se prindă niște noroc de mine, adăugă, făcând din ochi ostentativ, prinzându-mă de talie și trăgându-mă aproape de el.

O menghină. Aveam să-l omor prin tortură și aveam de gând să folosesc o menghină ca să-i sucesc degetele.

— Hai să-ți spun la ce mă gândesc! zise Sam și mă trase după el spre o masă dintr-un colț întunecat, făcând apoi un semn cu două degete către cârciumar. Ai venit la timp ca să mă ajuți să câștig.

Ne-au fost aduse două pahare cu un lichid de culoarea chihlimbarului, iar cârciumarul a împins unul dintre ele spre mine, măsurându-mă cu o privire cercetătoare. I-am susținut privirea în chip de răspuns.

— Tot ce trebuie să facem este să stabilim un fel de cod, continuă Sam cu voioșie, fără să-i pese că ne-ar fi putut auzi cineva.

— Vânzarea bijuteriilor lui Shazad n-a fost de ajuns? Ai devenit lacom acum? l-am întrebat trecându-mi degetul pe marginea paharului de băutură care tocmai fusese pus în fața mea.

— Haide, nu fi așa! zise și-mi dădu un ghiont, ca și cum totul ar fi fost o mare glumă. Amicul de acolo cere un picior și o mână ca să te scoată pe furiș din oraș, continuă arătând cu capul spre un bărbat aflat la bar care încă se uita la noi. Și singurii oameni care se pot descurca cu membre lipsă și pot fi în continuare la fel de chipeși ca mine sunt pirații. N-am niciun interes să-mi petrec restul vieții mâncând pește cu un cârlig, în loc de mână.

— De ce și-ar pune cineva un cârlig în locul mâinii?

Sam nu-mi dădea atâtea bătăi de cap de obicei.

Deschise gura de parcă ar fi avut de gând să-mi explice vreun concept străin care mă depășea cu totul, așa cum obișnuia să facă la întâlnirile noastre de la palat, dar apoi păru să se răzgândească și luă, în schimb, o gură din băutura lui.

— Ideea e că, spuse Sam în continuare, animat parcă de o forță fără astâmpăr, dacă vreau să ies din acest oraș *și* să-mi păstrez toate membrele, va trebui să găsesc altceva să-i ofer în schimb.

I-am aruncat o privire bărbatului care se rezema de bar. Dacă el avea, cu adevărat, o cale de ieșire din acest oraș, atunci *eu* eram regina din Albis.

— Atunci, ia spune-mi: care este, de fapt, planul tău? l-am întrebat și mi-am tras scaunul ca să-l am în raza mea vizuală. Chiar dacă o să poți ieși din Miraji, ești un dezertor, Sam, am continuat fără să mă obosesc să-l menajez. Nu știu cum se face la voi, în Albis, dar aici, dacă treci de partea celeilalte armate, îți zboară capul de pe umeri.

— În Albis ți se îngăduie să-ți păstrezi gâtul, dar îl folosesc ca să te spânzure de un copac înalt, a zis fără nicio tulburare. De-un stejar, dacă poate fi găsit unul imediat, dar și un frasin și o tisă sunt acceptabili, la o adică. Și, de vreme ce-ar fi o crimă să fiu răpit din lumea asta, n-am de gând să mă mai întorc în Albis. Am auzit că Peninsula Ionică are femei frumoase și mâncare bună, iar soarele se transformă, din când în când, într-o lună albastră, spre deosebire de ținutul ăsta.

— Vasăzică, ai fost împușcat o dată și acum fugi speriat?

Noi toți fuseserăm împușcați o dată sau de două ori în acest război. Am scos un glonț din umărul lui Jin, înainte ca să știu măcar cum îl cheamă. Am avut o cicatrice de-a lungul stomacului de la o rană care aproape că m-a ucis. Sam a pierdut puțin sânge și, dintr-odată, voia să dezerteze din nou.

Dar Sam nu părea atât de intimidat pe cât speram eu că va fi.

— Da, zise el, de parcă eu eram cea irațională. Oricine pretinde că nu se teme de moarte este fie prost, fie mincinos, adăugă, înclinându-și paharul de băutură spre mine, ca și cum ar fi făcut o plecăciune. Și eu sunt un mincinos mult prea iscusit ca să pot fi prins cu asta.

Am bătut cu degetele în pahar, gândindu-mă la ceea ce-mi spusese Tamid despre posibilitatea de a arde de vie când voi elibera energia lui Fereshteh din mașinărie.

— Cu toții vom muri într-o zi, Sam. Ce altceva ai de gând să faci? Să continui să alergi dintr-o țară în alta până când cineva o să-ți înfigă un cuțit între coaste fiindcă ai trecut prin zidul nepotrivit în următorul oraș? Sau până când cineva o să-ți toarne otravă în pahar pentru c-ai vrăjit femeia nepotrivită din următorul oraș? Sau crezi c-ar putea totuși să merite să rămâi pe loc măcar o dată? l-am întrebat. Aici, cu noi.

Un zâmbet silit îi apăru pe chip.

— S-a vorbit mult despre a lua poziție și atunci când m-am înrolat eu în armată. Se pare că asta însemna, pentru băieții care s-au născut în familii de fermieri, să rămânem pe poziție în fața tunurilor dușmanilor, așa încât fiii oamenilor bogați din spatele nostru să poată merge acasă în glorie.

— Pe mine nu mă interesează gloria, am ripostat. Mă interesează doar să-i duc acasă pe oamenii noștri. Oameni de care știu că și ție îți pasă.

Sam își lăsă capul pe spate sprijinindu-se de perete, ca și cum chiar s-ar fi gândit la acest lucru. Am observat cu colțul ochiului că bărbatul de la bar se uita din nou la noi. Ochii îi țâșniră în altă direcție, de parcă ar fi fost prins. Era ceva neliniștitor în privința lui.

— Sam, i-am spus cu precauție, păstrându-mi tonul neutru, amicul acela ți-a spus cumva cum de poate să iasă din Izman acum, când nimeni altcineva nu a reușit să facă asta de săptămâni întregi?

— Cum? întrebă Sam scărpinându-și sprânceana cu un gest evaziv. Nu-mi amintesc.

Pentru mine era aidoma unui răspuns negativ. Piciorul bărbatului bătea un ritm frenetic în marginea barului. De parcă ar fi fost agitat. Sau ar fi așteptat ceva.

— Care e prețul? am întrebat. A spus vreo cifră înainte să vii tu aici cu banii sau ai ajuns aici și-ai aflat că orice sumă ai fi adus, de fapt, tot nu ar fi fost suficientă?

— Ei bine…, zise Sam gânditor.

Băutura îl făcea mai moale.

— Așa merg afacerile. Când un serviciu este atât de solicitat… ar fi o prostie să stabilești tariful prea jos… spuse Sam, dar chiar și el părea sceptic acum.

— Nu crezi că e ciudat, am întrebat ducându-mi mâna la pistol, dar păstrându-mi tonul vocii constant, că asta se întâmplă acum, chiar când sultanul este extrem de disperat să-și recupereze fiica? Și că, *pur întâmplător*, n-ai avut suma cuvenită de bani, așa încât să fie nevoie să mai stai să joci cărți pe aici, ca să obții o șansă de a putea pleca din oraș?

În sfârșit, Sam a înțeles ce voiam să spun. A înjurat în limba albish, părând din cale afară de supărat.

— E o capcană.

Capitolul 8

Eram în picioare, cu pistolul în mână. Asta a fost următoarea mea greșeală, că am dat semne de neliniște. Un fluierat strident s-a auzit dinspre același bărbat care încercase să mă oprească atunci când am intrat. Dintr-odată, trei alți bărbați s-au ridicat în picioare, scoțând armele pe care nu le văzusem înainte.

Mă pusesem deja în mișcare, îndreptându-mă spre bar, trăgând focuri pe măsură ce înaintam, cu Sam în spatele meu. Un glonț se înfipse în perete, următorul ajunse în pieptul unui bărbat, cel din urmă făcând o sticlă să explodeze, forțând doi bărbați să-și acopere fețele, în timp ce noi ne-am aruncat peste bar. Sam a alunecat după mine, prinzând cu piciorul un pahar cu băutură și aruncându-l în perete, împrăștiind în jur alcool și cioburi de sticlă. Cârciumarul a tresărit din locul unde se ghemuise, încercând să rămână la adăpost. Avea să moară din cauza noastră dacă mai rămâneam acolo.

Mintea îmi zbârnâia. Pregătiseră această capcană în care voiau să ademenească orice membru din Rebeliune. Aleseseră anume acest loc, această cutie plutitoare de lemn, departe de întinderea deșertului. Ca să zădărnicească orice posibilă reacție, atât din partea mea, cât și a lui Sam. Și din partea gemenilor, de vreme ce n-ar fi avut cum să-și ia zborul, dacă s-ar fi aflat aici. Știau prea multe despre noi.

Focurile de armă au reînceput, spulberând rafturile de deasupra capetelor noastre, aruncând asupra noastră o ploaie de alcool și cioburi de sticlă. M-am întins și am luat o sticlă pe jumătate goală, trăgând câteva focuri peste bar.

— Sam!

Simțeam nisipul din adâncuri, de sub apele mării. Era greoi și lent, complet diferit de nisipul pur al deșertului, plin de grație și iuțeală. Dar era nisip.

— Știi să înoți, nu-i așa?

— Poftim? întrebă Sam cu ochii măriți de spaimă. De ce?

Din punctul meu de vedere, era un răspuns afirmativ.

— Dă-mi sheema ta, i-am zis și am întins mâna spre el.

— Nu! De ce? Folosește-o pe a ta! a protestat Sam.

— N-am de gând s-o folosesc pe-a mea, am spus, destupând sticla și luând o înghițitură ca să mă pregătesc. Are valoare sentimentală.

— Ei bine, poate că și a mea are o valoare sentimentală, a răspuns Sam. Mi-a fost dăruită de soția…

— Nu-i adevărat.

I-am desfăcut sheema de la gât, nodul prost legat cedând cu ușurință.

— E numai vina ta, i-am spus, îndesând pânza în gura sticlei, că n-ai învățat până acum să legi o sheema așa cum trebuie.

— Bine, am mințit în legătură cu valoarea sentimentală.

Sam tresări când începu o nouă salvă de focuri de armă. Erau atenți: voiau să ne prindă în viață. Dar nu *prea* atenți.

— Sunt sentimental în special când e vorba să rămân fără sheema mea care să împiedice soarele să-mi scorojească pielea. Și, de asemenea, sunt *foarte* îngrijorat c-o să faci ceva care o să ne omoare pe amândoi și…

— Hei! am strigat către cârciumar, lăsând sticla incendiară în mâinile lui Sam și întorcându-mă. Chibrituri. Știu că aveți așa ceva.

Cu mâinile tremurând, a scos o cutie de chibrituri de sub tejghea și a întins-o spre mine.

Am aprins un băț de chibrit, apropiindu-l de fitilul făcut din sheema al bombei improvizate. Sam ridică o sprânceană spre mine:

— Mă bucur să aflu că temerea c-ai de gând să faci ceva care să ne omoare era lipsită de temei.

— Ar trebui probabil s-o arunci, dacă nu cumva vrei să demonstrezi că aveai dreptate, i-am servit-o. Acum!

Ne-am mișcat în același timp. Oricum ar fi fost el în rest, Sam se descurca întotdeauna bine în momentele de criză. Era același instinct de supraviețuire care-l făcea să fugă de noi. Făceam o echipă bună. Se ridică rapid în picioare în timp ce eu îmi canalizam puterea de demdji în vârful degetelor. Durerea a năvălit odată cu asta, făcându-mă să mă clatin o clipă, aproape împiedicându-mă, aproape pierzându-mi controlul.

Sam aruncă sticla, care se izbi zdrobindu-se de podea într-o explozie de sticlă, foc și, cel mai important, fum.

Mi-am ridicat iute brațele în sus. Nisipul a năvălit cu toată puterea pe care o aveam în mine. Plăcile de lemn subțiri și

ieftine ale podelei n-au avut nicio șansă. S-au crăpat sub forța nisipului, scoțând la iveală o spărtură în partea de jos a construcției, care dădea spre apa de dedesubt.

L-am înșfăcat pe Sam de guler și l-am tras prin spărtura din podea. Era nevoie să vină destul de rapid cu un răspuns mai bun decât *Poftim*? la întrebarea mea legată de înot. Cel puțin unul dintre noi trebuia să fie în stare să rămână la suprafață.

Abia dac-am avut timp să-mi umplu plămânii cu aer înainte să ne scufundăm în mare. A fost ca și cum m-aș fi aruncat de pe o stâncă în neant, când apa a năvălit în jurul meu. Am început să mă panichez, pe măsură ce senzația nefirească m-a cuprins. Apoi, am simțit brațele care m-au ridicat, legându-ne unul de celălalt, aducându-mă deasupra valurilor, împiedicându-mă să mă scufund în adâncuri și să mă pierd acolo. Mi-am încleștat brațele într-o strânsoare disperată în jurul umerilor lui Sam, în timp ce el ne-a ridicat treptat. Am ieșit la suprafață, capetele noastre legănându-se în spațiul îngust dintre fundul docului și suprafața apei.

— Îți vând un pont, îmi bolborosi Sam în ureche, în timp ce ne eliberam.

Am tușit scuipând apă sărată peste umărul lui.

— Nu mai încerca să inhalezi marea! mi-a zis, în glumă.

M-am agățat de el cu îndârjire, în timp ce lovea apa, ducându-ne prin mișcări de înot departe de bar și de urmăritorii noștri. Am încercat să-mi recapăt concentrarea în ciuda usturimii pe care o simțeam în nas din cauza apei sărate până când ne-am oprit, plutind în spațiul îngust dintre carenele a două nave uriașe. Era întuneric acum și încă auzeam strigăte, dar erau în depărtare. Era posibil să fi scăpat de ei.

Am plutit câteva clipe, ascultând, respirând din greu, tremurând amândoi. Simțeam durerea surdă dintr-o parte, pricinuită de faptul că-mi folosisem puterea atât de mult, iar capul mi se învârtea. A fost cât pe ce să pierd controlul în momentul acela. A fost cât pe ce să fim uciși amândoi.

— Ei bine, zise Sam în cele din urmă cu o voce scăzută, așa încât să nu poată fi auzită de urmăritorii noștri, se pare că opțiunile mele sunt mult mai restrânse decât credeam. Ce spuneai despre felul în care mi-am folosit abilitățile excepționale ca să te scot în mod eroic de acolo?

O menghină cu care să-i sucesc degetele și un spintecător de genunchi. Așa aveam de gând să-l omor.

— Cine a spus că aveam nevoie să fiu scoasă afară? l-am întrebat. Ce-ai zice să mă ajuți, în schimb, *să intru* undeva?

Capitolul 9

— Dacă vreți să știți părerea mea, eu cred în continuare c-ar fi trebuit s-o omorâm, zise cu voce joasă Hala, ținându-și capul în jos așa încât gluga să-i acopere fața, în timp ce mulțimea se împingea în jurul nostru.

— Știu, am murmurat, uitându-mă peste umăr către zidurile palatului din spatele nostru pentru a mia oară, în timp ce ne târâm picioarele spre ușile uriașe ale casei de rugăciune, cu o lentoare chinuitoare.

Cadavrele celor trei fete încă atârnau acolo. Nu apăruse încă un al patrulea. Mai aveam timp s-o salvăm pe victima din această dimineață. Măcar puțin timp.

Deasupra noastră, lumina dinaintea zorilor se reflecta pe marea cupolă aurită. Sunetul clopotelor răsuna în tot orașul. Chemau oamenii la rugăciune, iar astăzi răspundeam acestei chemări.

Participarea la rugăciuni fusese substanțială de când orașul se afla sub asediu. Sute de oameni se îmbulzeau în fiecare zi, îmboldiți la vederea baricadei blestemate de foc din jurul nostru. Sau de prezența dușmanilor la porțile noastre. Sau de teama că fiicele lor vor fi răpite.

Ultima fată fusese luată în timpul nopții, probabil chiar la ora la care Sam și cu mine ne întorceam în Casa Ascunsă, uzi leoarcă după accidentul cu scufundarea în ocean. Jin și-a ridicat sprâncenele spre noi, în semn de mirare.

— Mai e nevoie să întreb?

— Probabil că nu, am replicat și m-am dus să caut niște haine uscate, în timp ce Sam a rămas în picioare, cu apa șiroind de pe el și rânjind ca un idiot.

Numele ei era Fariha. Avea doar paisprezece ani. Mă rugam să nu fi ajuns prea târziu ca s-o salvăm în această dimineață. Chiar dacă, oricum, nu eram sigură că cineva îmi asculta rugăciunile.

— Și, adăugă Hala, cred că *asta* e o idee îngrozitoare.

— Știu, i-am zis din nou, dar nu eram sigură dacă ceea ce voiam să spun de fapt era că știam ce crede sau că era, într-adevăr, o idee îngrozitoare.

— Chiar dacă n-o s-o ucidem, ar trebui să mă lași să-i răsucesc mințile, mormăi Hala, în timp ce urmam valul de oameni în uriașa clădire cu boltă. E o amenințare.

— Te-am auzit din capul locului, în toate cele trei dăți când ai spus asta.

Eram amândouă încordate și irascibile. Nici măcar n-o învinuiam pe Hala pentru asta. Prinsesem doar câteva ore de somn. Și era posibil ca amândouă să ne îndreptăm spre moarte. Toate acestea pentru că nu voiam să i-o duc pe Leyla tatălui ei fără viață sau cu mințile pierdute. Hala ne atrăsese atenția că sultanul nu ar ezita să facă asta cu noi, dacă rolurile erau inversate. Dar tocmai de aceea nu puteam. Noi nu eram sultanul. Era de așteptat ca noi să fim mai buni decât el.

Așa c-am convenit că n-o să părăsim orașul ăsta fără să facem ceva. Chiar dacă asta însemna că era posibil să nu mai ieșim din oraș vreodată.

Mulțimea de oameni ne-a împins înainte. Acum eram suficient de aproape să pot zări o parte dintre detaliile panourilor de aur ale ușii, într-unul fiind înfățișat Primul Erou, care străpungea cu sabia gâtul unui monstru. Dedesubt, Păcătosul, stând în spatele lui cu un cuțit, gata să-l trădeze. Într-un alt panou, ceilalți djinni îl înconjuraseră pe Păcătos, alungându-l rușinos pentru trădarea sa. Am trecut atât de aproape, încât m-am pomenit uitându-mă la fețele djinnilor, încercând să-l recunosc pe tatăl meu printre ei. Dar fețele lor se șterseseră de-a lungul secolelor. Dacă avuseseră vreodată niște trăsături particulare, acum erau cufundați în anonimat. S-au estompat chiar în vreme ce djinnii s-au retras din viața de zi cu zi a muritorilor.

Și apoi ușile și panourile lor aurite au rămas în urmă, iar Hala și cu mine am trecut pe sub impunătoarea boltă cu albastru și auriu, intrând în îmbrățișarea caldă a casei de rugăciune. Afară, o parte din răcoarea nopții se făcea încă simțită, dar în interior ardeau focuri peste tot, în vetre acoperite cu plăci de teracotă, iar aerul era încărcat cu mirosul de ulei ars și tămâie.

N-am putut să deslușesc în întuneric, cu o noapte în urmă, în timp ce ne făceam pregătirile, dar acum vedeam clar că plăcile de pe fiecare perete aveau o culoare strălucitoare diferită, cu

aceleași modele circulare care se roteau, repetându-se la nesfârșit. Peretele de la nord avea două nuanțe de albastru, reprezentând apa. Cel dinspre vest avea plăci aurii și maro, reprezentând pământul. Acestea erau cele două elemente care fuseseră amestecate pentru a forma corpul oamenilor, atunci când djinnii ne-au creat. Peretele dinspre sud era îmbrăcat în alb cu argintiu strălucitor, reprezentând aerul care modelase lutul în forma corpurilor noastre. Iar peretele estic era colorat în roșu-aprins și auriu, simbolizând focul care ne-a dat viață. Toate se uneau la nivelul pardoselii, ca un potop uriaș de culori care se revărsa de pe pereți. Și, deasupra tuturor, domul de aur care ne acoperea.

Puteam zări acum, cu focurile aprinse în jur, firul de bronz care era întins peste tot în interiorul cupolei, în spirală. O dovadă clară a talentului de inventator al Leylei. Și, coborând din vârful domului pe același fir, un chip de bronz, cu gura deschisă ca într-un țipăt. Mașina vorbitoare a Leylei, cea pe care o numise *zungvox.* Creată pentru ca rugăciunile să poată fi transmise prin oraș, în încercarea zadarnică de a-i stăpâni pe oameni, fiindcă tot mai mulți începuseră să se închine la zid. Folosită, în schimb, de sultan pentru a se face auzit prin abdali și pentru a ne amenința din toate colțurile orașului.

Hala și cu mine ne-am mișcat prin mulțime, în timp ce toată lumea din jurul nostru și-a găsit un loc pe podeaua rece de marmură.

Toată lumea, în afară de noi. Noi am continuat să înaintăm. Spre locul unde l-am văzut pe tânărul din față, stând lângă Sfântul Părinte, în timp ce-și făcea de lucru cu tămâia și cu o copie uriașă, cu pagini îmbrăcate în aur, a Cărții sfinte. Ieșea în evidență prin kurti-ul lui brodat minunat și prin faptul că avea bărbia tatălui său.

Era bine știut că măcar unul dintre fiii sultanului participa la rugăciunile de dimineață în fiecare zi, în mijlocul oamenilor. Era o încercare de a tempera neliniștea care punea stăpânire pe oraș. Sultanul trimisese un prinț printre supușii lui ca să le amintească faptul că eram toți împreună aici.

Hala și cu mine eram pe punctul de a face o scenă. Speram că suficient de bună ca s-o salvăm pe Fariha, dar și pe toate fetele de după ea. Chiar dacă asta însemna să murim. Hala m-a pus să

jur asta. Aveam să ieșim tefere de-aici sau aveam să rămânem în urmă fără viață – n-aveam nicio altă variantă.

Aproape ajunsesem în față când Sfântul Părinte, aflat pe un podium deasupra noastră, și-a ridicat palmele tatuate deasupra mulțimii, un gest la care toată lumea ar trebui să îngenuncheze. După ce s-au împins și s-au îmbrâncit, toți cei de față au îngenuncheat.

Toți, în afară de noi.

— Ești gata? i-am șoptit Halei, punându-mi mâna pe cuțitul de la șold.

Tremuram. Eu nu eram niciodată agitată înainte de o luptă. Dar asta nu era o luptă; era un spectacol.

— O, să nu-mi spui că *acum* te-ai hotărât să devii lașă, pe seama mea!

Nu puteam vedea fața Halei, dar simțeam, practic, în vocea ei cum își dădea ochii peste cap.

— Curajul este unul dintre lucrurile care chiar *îmi plac* la tine.

Am decis să iau asta ca pe un răspuns afirmativ.

Era aidoma unei cortine care cobora în timpul unui spectacol, o mare de oameni așezându-se în genunchi, în timp ce noi stăteam în picioare. Și apoi ne-am mișcat deodată, Hala dându-și capul pe spate, lăsând gluga să-i cadă, în timp ce eu am scos cuțitul și i l-am pus în dreptul claviculei. Apoi am scos un fluierat prelung. În jurul nostru, toate capetele care se lăsaseră în jos, pregătite pentru rugăciuni, s-au ridicat brusc. Ajutoarele părintelui, împrăștiate peste tot, s-au uitat spre noi, gata să se pună în mișcare pentru a opri deranjul. Chiar și Sfântul Părinte se uită în sus, cu sprâncenele împreunate de supărare. Dar expresia lui se schimbă imediat ce ne zări.

Nimeni din cei care se uitau la noi nu vedea două demdji. În schimb, o vedeau pe prințesa Leyla și pe Banditul-cu-ochi-albaștri, care ținea un cuțit la gâtul ei, deși niciunul dintre ei nu știa cu precizie cum de le recunoscuseră pe cele două. Prințesa Leyla nu fusese văzută niciodată de cea mai mare parte a oamenilor din Izman. Și circulau atât de multe povești despre Banditul-cu-ochi-albaștri, încât nimeni nu știa cu siguranță dacă eram o fată, un bărbat sau doar o legendă. Dar Hala se strecurase în mințile fiecăruia dintre ei și toți erau pe deplin încredințați de identitatea noastră.

— Alteța Voastră, am strigat peste valul de șoapte amestecate.

Prințul din față, înveșmântat în hainele lui brodate cu măiestrie, se uita în direcția noastră.

Nu știam numele acestui prinț, care acum se uita la noi cu niște ochi nevinovați. Nu conta prea mult. Erau sute de prinți. Din ce spunea Leyla, cei mai tineri prinți fuseseră trimiși într-un loc sigur, departe, unde aveau să rămână până când trecea furtuna și puteau fi aduși acasă. Și apoi sultanul îl putea face pe unul dintre ei moștenitorul pe care și-l dorea cu adevărat. Unul care să nu-l dezamăgească, așa cum făcuse Kadir. Care să nu se răzvrătească, așa cum făcuse Ahmed. Care să nu-i poarte pică, așa cum se întâmpla cu Rahim. Dar, între timp, ceilalți fii erau folosiți. Mă întrebam dacă știau că, indiferent ce ar fi făcut, nu aveau să fie aleși ca moștenitori.

— Cred că tatăl tău vrea s-o primească înapoi.

Am apăsat cuțitul mai ferm pe gâtul Halei. Tânărul prinț se înfioră, gândindu-se că sora lui era cea care scâncea sub lama cuțitului meu.

— Bun, iată ce vreau *eu.* Dă-ne-o înapoi pe Fariha Al-Ilham, fata pe care tocmai ai întemnițat-o în palat. Și vreau ca ea să fie în viață. Crezi că poți să-i transmiți acest mesaj tatălui tău, înainte ca soarele să răsară?

Tânărul prinț părea uluit. Cu siguranță, nu-l moștenea pe tatăl său în privința inteligenței.

— Asta înseamnă c-ar fi bine să te grăbești.

Băiatul a zbughit-o ca un iepure care tocmai zărise un șoim, parcurgând în viteză distanța scurtă până la palat, ca să-i aducă pe tatăl său și, speram noi, pe Fariha încă în viață. După ce a dispărut, m-am adresat mulțimii îngenuncheate în jurul nostru, întorcându-mă spre ei, dar ținând-o în continuare pe Hala.

— Voi, ceilalți, ar trebui să plecați de aici, dacă nu vreți să fiți prinși la mijloc.

Vocea mea răsună cu ecou în cupola înaltă a casei de rugăciune, la fel ca vorbele Sfântului Părinte, când stătea aici, făcându-le să sune ca și cum îi fuseseră insuflate de o putere mai mare.

Nimeni nu se mișcă imediat, toți rămânând îngenuncheați în continuare, peste tot, în jurul meu. Uitându-se în sus spre mine. Sorbindu-mi cuvintele.

— Acum! am mârâit eu spre ei.

Și oamenii s-au supus, s-au ridicat de-a valma în picioare, aproape creând o busculadă în graba lor de a ieși din bătaia focului. Nu mai conta ce avea să se întâmple de aici înainte. Sau care era adevărul. Bărbații și femeile care se grăbeau acum să iasă aveau să povestească ceea ce au văzut: Banditul-cu-ochi-albaștri o adusese înapoi pe fiica sultanului. Nimic nu putea să-i facă pe cei din oraș să creadă că nu fusese real. Credința n-avea nimic de-a face cu rațiunea. Jin îmi spusese asta cu mult timp în urmă. Și eu mă bazam pe faptul că avea dreptate – și că, de vreme ce orașul credea cu adevărat că sultanul și-a primit fiica înapoi, asta avea să fie suficient pentru a opri execuțiile. Sultanul n-ar mai avea nicio justificare pentru săvârșirea crimelor în ochii poporului său.

Mi-am îndreptat atenția acum către ajutoare și către Sfântul Părinte, care încă zăboveau, neștiind ce să facă.

— *Voi, ceilalți* înseamnă toată lumea! am poruncit.

Aproape că s-au împiedicat unii de alții, adunând în jurul Sfântului Părinte veșmintele lui grele, scoțându-l în grabă afară, fugind apoi recunoscători. Marea ușă aurită care ducea spre piață se închise în urma lor, lăsându-ne singure în uriașa casă de rugăciune.

Am luat cuțitul de la gâtul Halei, acum că nu mai aveam public. Mi-am îndreptat atenția spre pardoseală. Dezlănțuirea de culori de pe gresie era haotică atunci când se revărsau de sus, de pe pereți. Dar, treptat, se întâlneau și se așezau în ordine, întinzându-se chiar spre centrul podelei, unde un soare uriaș de aur era pictat pe plăcile aliniate perfect, așa încât să corespundă cupolei de deasupra. Am început să număr pornind din centrul soarelui. Cinci plăci spre podium și șase la dreapta. Hala și cu mine ne-am mișcat fără să vorbim, pășind atent, cercetând calea, ca și cum viețile noastre depindeau de asta. Și chiar depindeau.

— Uite, asta e, isteațo! a arătat Hala, găsind dala potrivită cu o fracțiune de secundă înaintea mea. Nu vă învață să numărați, în fundătura aia din capătul deșertului?

— Uneori trebuie să numeri... pe degete, i-am răspuns sec. Patru degete plus un deget mare fac acest pumn, cu care îmi vine să te pocnesc acum. Ce zici de asta?

Ne-am ocupat pozițiile cu atenție, asigurându-ne că stăteam exact acolo unde trebuia, pe placa potrivită.

Mica ușă laterală s-a deschis exact când am pus din nou cuțitul la gâtul Halei. Ducea direct de la palat la marea casă de rugăciune, un pasaj făcut pentru ca sultanul și prinții să poată participa la rugăciuni fără să fie nevoiți să treacă printre supușii lor. Și, bineînțeles, sultanul și-a făcut apariția intrând pe acolo, urmat de patru abdali. Unul dintre ei ducea o tânără care plângea: Fariha.

A fost nevoie să-mi repet că nu era Rima sau Ghada, sau Naima. Ele atârnau de zidurile palatului. Nu reușisem să fac nimic pentru ele. Dar Fariha putea fi încă salvată.

Și o sută de alte fete din acest oraș puteau fi, la rândul lor, salvate. Fete ale căror nume nu le voi ști niciodată, atâta timp cât o salvam pe această ultimă fată căreia îi știam numele.

— Amani, a spus sultanul întâmpinându-mă cu un zâmbet leneș și plin de semnificații.

Uram vocea aceea. Uram faptul că și acum ea mă făcea să vreau să-mi îndrept spatele și apoi să mă aplec pentru a auzi ce-mi va spune.

Îmi arătase o mulțime de fețe ale lui până acum. Judecător binevoitor la curtea petiționarilor săi, tatăl îngrijorat, bărbatul împovărat de responsabilitatea unei țări întregi, stând în fața mea la cină. Dar toate măștile acelea fuseseră lepădate acum. Aici, în fața mea, sultanul arăta așa cum era cu adevărat: un conducător care se trăgea dintr-un șir de sute de conducători legendari înaintea lui, care luptaseră și sfâșiaseră pentru acel tron. Care au pus mâna pe tron. Și l-au păstrat. Prin vene îi curgea sângele lui Imtiyaz cel Binecuvântat; Mubin, învingătorul împotriva Cuceritorului-cu-ochi-roșii; Fihr, care a construit orașul Izman din praf.

Iar eu eram doar fiica uitată a unui djinn, dintr-un capăt al deșertului, o fată care se folosea de ce mai rămăsese pe fundul sacului pentru câteva trucuri amărâte. Am auzit din nou vocea aceea din mintea mea, care devenea tot mai pătrunzătoare, cu fiecare zi în care ochii Rebeliunii se întorceau spre mine, așteptând ordine pe care eu nu voiam să le dau. Și răspunsuri pe care nu le aveam. Cine mă credeam să-l înfrunt pe acest bărbat, urmașul cuceritorilor și al legendelor?

— Și asta cine e?

Ochii sultanului alunecară spre Hala, care încă mai menținea iluzia asemănării cu Leyla în mintea tuturor. Deși nu se descurca prea bine în privința asta cu tatăl prințesei. Nu mă bazam pe faptul că avea să-l păcălească și pe el. Nici nu era nevoie. Era de ajuns că-i păcălise pe oameni.

— Contează? am întrebat lăsând cuțitul și renunțând la prefăcătorie, deși Hala n-a destrămat imediat vraja, încă purtând chipul Leylei. Toată lumea crede că am intrat aici cu fiica ta. Și acum mă gândesc c-ar fi în avantajul tău dacă ar vedea-o pe Fariha ieșind nevătămată. Altminteri, unii oameni vor fi nevoiți să se întrebe de ce sultanul lor nu pare să fie un om de cuvânt, acum că și-a primit fiica înapoi.

Uram zâmbetul acela leneș, prefăcut, care-i cuprinsese fața, cel pe care Jin îl moștenise de la el. Uram faptul că, de îndată ce l-am văzut, mi-am dat seama că-mi dorisem asta. Că o parte din mine dorise să-l impresioneze cu trucul acela. Nu eram deloc nepăsătoare față de faptul că el înțelegea că eu știam că se juca un pic cu noi, omorându-le pe fetele alea. O parte din mine își dorea chiar să fie lăudată pentru că-mi făcusem propriul joc.

— Existau, desigur, metode mai simple decât asta, a spus sultanul făcând un pas către noi, cei patru abdali ai săi urmându-l într-un pas milităresc perfect sincronizat, împingând-o pe fata care plângea în față.

Am rezistat tentației de a face un pas înapoi. Nu ne puteam mișca de-acolo, dacă voiam să avem o șansă de a scăpa cu viață.

— *Cineva* probabil că v-a sugerat să mi-o aduceți pe Leyla înapoi fără suflare.

Vorbea cu vocea aceea enervant de răbdătoare, de parcă ar fi fost tatăl care îmi dădea o lecție pe care era foarte important să o înțeleg.

Hala ridică mâna în loc de răspuns.

— O, crede-mă, eu am făcut-o! De atât de multe ori.

Iluzia s-a schimbat cât ai clipi din ochi, așa cum o scenă se transformă, fără nicio explicație, într-un coșmar. Leyla nu mai era în viață, respirând, ci atârna de tavan spânzurată cu o frânghie roșie lungă, aidoma celor trei fete care atârnau de zidurile palatului, cu picioarele zbătându-i-se de-a lungul plăcilor de sub ea, în timp ce se legăna în ștreang. Dar sultanul se uita la iluzie fără niciun fel de emoție. Nu conta cât de reală părea,

nu era îndeajuns ca să-l miște. În schimb, își întoarse atenția spre mine.

— Ai primit un sfat bun. Și nu l-ai ascultat.

Părea să se fi așteptat la asta. De parcă nu s-ar fi temut nicio clipă că fiica lui putea să moară în mâinile mele.

— De aceea ați pierdut, să știi – fiindcă încercați să vă prefaceți că sunteți eroi.

Încă n-am pierdut, am vrut să ripostez, dar știam c-o să mă facă să arăt ca un copil care bate din picior. Și mă păcălea ca să câștige timp. Aproape că m-a făcut să-i spun secretul nostru: cel că Ahmed era încă în viață. Nu mai aveam timp. Eram aproape de răsărit. Clopotele de dimineață aveau să înceapă să răsune în curând – semnalul nostru pentru Sam ca să ne scoată de aici. Dar trebuia s-o scoatem mai întâi pe fată.

— Bine, o să te rog încă o dată: las-o pe Fariha să plece, pentru binele tău.

Urmă un moment lung de tăcere, în care sultanul cântări ce-i spusesem. Aproape că auzeam cum trec secundele, nisipul se scurgea prea repede prin clepsidră. Numărând secundele prețioase până când o să fim scoase de aici, lăsând-o pe Fariha în urmă. Apoi, în cele din urmă, încuviință din cap, acceptând această mică pierdere, în urma mișcării mele.

— Eliberează-o! i-a poruncit el abdalului.

Mâinile lui metalice s-au desfăcut imediat. Fata împleticindu-se, ieșind din strânsoarea mașinii, cu ochii măriți și îngroziți. Și apoi fugi, îndreptându-se spre ușă și spre un loc unde avea să fie în siguranță.

Ar fi trebuit să nu-mi iau ochii de la sultan. Dar nu m-am putut abține. Am vrut s-o văd cum pleacă. Mi-am întors doar puțin capul, ca s-o văd cum trece peste prag, spre adăpost. A fost o greșeală. Am știut de îndată ce-am auzit pocnetul, ca un glonț care alunecă pe țeavă înainte să te nimerească.

Mi-am întors capul și-am văzut o mică sferă, nu mai mare decât mingea unui copil, dar făcută din metal și roți dințate, rostogolindu-se spre noi, prinzând viață cu un zbârnâit dezgustător. Era una dintre invențiile Leylei.

Încercam să pun mâna pe armă când s-a produs explozia.

Nu de foc și praf de pușcă, ci de praf. Dintr-odată, un nor gri ne-a învăluit. Am inhalat praful, înainte să apuc să mă gândesc mai bine la asta, și am simțit gustul metalic. Mi-am dat seama

ce era chiar în timp ce mă uitam spre Hala și am văzut-o așa cum era, căci toate iluziile se spulberaseră: doar o fată cu pielea aurie, care se chircise și tușea violent.

Pilitură de fier. Sultanul aruncase spre noi o bombă cu pilitură de fier, secându-ne de puteri câtă vreme cea mai mică particulă de fier stătea lipită de pielea noastră, de limbile noastre, de gâtul nostru.

— Puneți mâna pe ele! a poruncit el și am auzit zăngănitul abdalilor, care au început să se miște.

Mi-am smuls sheema repede, ferindu-mă să mai inhalez pulberea, și mi-am acoperit ochii cât de bine am putut. Eram lipsită de puteri pentru moment, dar nu venisem neînarmată.

Am văzut o sclipire de bronz prin norul de praf și m-am aruncat, ținând cuțitul în mână, răsucindu-mă în așa fel încât să lovesc călcâiul. Lama străpunse bronzul moale, sfârtecând cuvântul care îl controla pe abdal, făcându-l să se prăbușească. Am simțit o mână de metal pe umăr. M-am mișcat așa cum mă învățase Shazad. Nu eram nici pe departe la fel de iscusită ca ea în mânuirea cuțitului, dar aveam antebrațul suficient de lung încât să-i pot tăia brațul abdalului cu sălbăticie, pentru ca apoi să-mi scot arma din toc și să-l împușc pe soldatul mecanic în picior. S-a prăbușit, în timp ce mă îndepărtam de el, încercând să găsesc o cale de a ieși din norul de pilitură de fier.

M-am întors, pregătită să înfrunt următorul adversar. În schimb, l-am văzut pe sultan stând la câțiva metri de mine, cu brațul încolăcit în jurul Halei, ținând-o strâns lipită de el, cu un cuțit în dreptul gâtului. La fel cum o ținusem și eu în timp ce purta chipul Leylei, în iluzia pe care o urzise.

Era neajutorată, cu pielea ei aurie acoperită cu pulbere de fier aderentă, care-i transformase strălucirea într-un gri marmorat. Nu mai văzusem niciodată până atunci pe cineva care să arate atât de furios și atât de speriat, în același timp.

Mi-am îndreptat arma spre el. Nu-mi tremura în mână, chiar dacă inima îmi bubuia sălbatic.

— Hai, dă-i drumul! Omoară-mă, zise sultanul zeflemitor. Și apoi ce-o să faci, Amani? Cum crezi că se va sfârși toată povestea asta, cu dușmanul care ne așteaptă la porți și un oraș fără un conducător sau un moștenitor? Printr-o cucerire sau un război civil?

Avea dreptate și știam asta. Dar arma mea oricum nu era îndreptată spre el. Ci spre Hala.

Pentru că aveam o înțelegere. Ea m-a făcut să promit. O promisiune de demdji nu putea fi încălcată.

Noaptea trecută, pe întuneric, în camera pe care o împărțeam, am convenit ca, în cazul în care lucrurile mergeau prost, niciuna dintre noi să n-o lase pe cealaltă să fie folosită împotriva celor care mai rămăseserăm. Sultanul putea face mult mai mult rău având un demdji în controlul său decât să spânzure, pur și simplu, niște fete de zidurile palatului.

Mi-a amintit de o mie și una de conversații pe care le avusesem cu Shazad în cortul nostru din tabăra rebelă. Ni se părea cumva mai sigur să vorbim pe întuneric. Ca și cum am fi putut face orice fel de mărturisiri. Aveam încredere una în cealaltă, cu prețul vieții.

M-am uitat spre ochii ei, întunecați pe fața ei frumoasă și aurie.

Buzele abia i s-au mișcat.

Fă-o!

Acum, în lumina rece a zorilor, mă întrebam dacă nu cumva fusese un truc și partea ei de djinn s-a arătat atunci ca să mă păcălească să fiu de acord cu asta. Ca și când oricare dintre noi putea să plătească pentru asta cu viața. Când, de fapt, ea știa că doar una dintre noi risca, într-adevăr, să moară aici. Când știa că ea nu avea nicio armă, niciun impuls de luptă în ea, dacă lucrurile mergeau prost, când știa că avea să se arunce în mâinile sultanului ca să mă cruțe pe mine. Când ceea ce voia cu adevărat era să se asigure că n-o voi lăsa în urmă, ca să fie folosită din nou, cum se întâmplase în trecut.

Mâna a început să-mi tremure și am văzut lumina soarelui dansând pe capătul pistolului meu.

Sultanul spunea altceva, ceva ce eu n-am auzit. Tot ce puteam vedea erau buzele Halei mișcându-se, șoptindu-mi ce voia să fac. Nu putea vorbi în mintea mea, nu cu fierul încă agățat de pielea ei.

Dar o puteam auzi chiar și-așa.

Nu prea mai aveam timp, dar am ezitat până în ultimul moment posibil, încercând să găsesc în minte orice altă cale de a ieși din situația asta. N-aveam de gând să apăs pe trăgaci până când nu eram absolut nevoită s-o fac.

În strânsoarea dușmanului nostru, în pragul morții, Hala își dădea ochii peste cap, îndreptată spre mine. Și atunci am auzit cuvintele ei de mai devreme în mintea mea, clare ca sunetele unui clopot.

O, să nu-mi spui că acum te-ai hotărât să devii lașă, pe seama mea! *Curajul este unul dintre lucrurile care chiar îmi plac la tine.*

Și apoi răsunară clopotele din marea casă de rugăciune. Acesta era semnalul nostru, ceea ce însemna că nu mai aveam timp. Pentru Hala, nu exista nicio altă cale de ieșire. Eram nevoită să-mi țin promisiunea.

Totul s-a întâmplat pe neașteptate.

Am tras adânc aer în piept și l-am ținut acolo.

Hala zâmbi.

Degetul meu apăsă pe trăgaci.

Mi-am închis și ochii. Nu mai conta. N-aveam să ratez.

Un foc de armă răsună atunci sub cupola uriașă de aur, în timp ce niște mâini mi-au cuprins picioarele. Am simțit că podeaua se lasă sub mine, de parcă s-ar fi transformat în apă. N-am putut să mă abțin – am deschis ochii pentru o fracțiune de secundă, în timp ce alunecam cu viteză prin podea. Chiar dacă momentul în care ar fi fost prea târziu se repezea spre noi. Trebuia să văd. Trebuia să mă asigur că nu mi-am încălcat promisiunea.

Ea se prăbușise în brațele sultanului, sângele roșu întinzându-i-se pe fața încă zâmbitoare. Degetele îi atârnau pe podea. Doar opt degete. Așa mi-am dat seama că murise. Dacă ar fi fost în viață, ar fi încercat să ascundă această rană, într-un fel sau altul. Așa cum a făcut-o întotdeauna.

Pentru o clipă, în timp ce mă scufundam, l-am văzut pe abdalul stricat. Și mi-am dat seama că Hala arăta la fel, cu pielea ei strălucitoare de aur, care semăna cu bronzul lor lustruit. Dacă ar fi fost lăsată în viață, ar fi fost la fel ca ei, un lucru de care se putea folosi. Un demdji mecanic.

Podeaua s-a năruit și am închis ochii din nou, așa cum mă învățase Sam mereu. Când am ajuns din nou cu picioarele pe pământ, i-am deschis. Stăteam în întunericul abia luminat de pâlpâirea slabă a unei lămpi de ulei aflate la picioarele lui Sam.

Găsiserăm tunelurile despre care Leyla ne spusese cu o noapte în urmă și făcuserăm un traseu de evadare, o modalitate de a ieși atunci când Fariha avea să fie în siguranță, una pe care

sultanul să nu fie capabil s-o anticipeze. Podeaua era de piatră, ceea ce însemna că Sam putea să-și treacă brațele prin ea și să ne tragă în jos prin podea și apoi, din casa de rugăciune, în tunelurile de jos. Am marcat locul pe tavanul tunelului, încercând să ne dăm seama care placă de deasupra îi corespundea.

Stătusem exact acolo unde trebuia să stăm pentru a ajunge la adăpost. Pentru a ieși de acolo în viață. Dacă nu ar fi fost bomba cu pilitură de fier.

Sam deschise gura și-n ochii lui palizi puteam citi întrebarea. *Hala*? Dar, înainte să apuce s-o rostească, am scuturat rapid din cap.

A înțeles.

Murise pentru ca alții să poată trăi. Ca să-i putem salva. Pentru ca nicio altă fată să nu mai moară în timp ce noi eram plecați. Poate că intrase acolo știind că una dintre noi avea să moară. Hotărând că ea o să fie aceea. Ca noi să putem trăi. Evada.

Așa c-am făcut lucrul pentru care murise. Am fugit.

Capitolul 10

FATA-CU-TRUPUL-DE-AUR

A fost odată o femeie atât de lacomă, încât a dat naștere unei fiice cu trupul din aur.

Fata-cu-trupul-de-aur știa ce înseamnă să fie folosită. De o mamă lacomă. Apoi de un soț lacom. Dar Fata-cu-trupul-de-aur avea un secret: putea să refacă lumea în mintea celorlalți.

Și, într-o zi, ea s-a folosit de darul ei ca să scape de toți cei care s-au folosit de ea, împotriva voinței ei.

Ea a văzut că mai erau și alții în lume care erau folosiți, împotriva voinței lor. Dar, spre deosebire de Fata-cu-trupul-de-aur, ei nu aveau niciun fel de putere ca să scape.

Ea a hotărât că va reface lumea în mintea oamenilor și că-și va dedica viața, de asemenea, pentru a o reface și în realitate. Și a jurat că va muri înainte ca cineva să se mai folosească vreodată de ea, împotriva voinței ei.

Și și-a ținut această promisiune.

Capitolul 11

Era miezul zilei când am ajuns la munții din Iliaz.

Mă simțeam împovărată de durere după pierderea Halei, de parcă eram prea grea ca să pot zbura pe cerul deșertului în starea aceea. Prea grea pentru ca Maz să mă poarte, chiar și pe acele aripi uriașe, care aruncau o umbră atât de lungă peste nisipul de sub noi. Dar zburam cumva prin aer, lăsând orașul Izman mult în urmă, zorind spre fortăreața Iliaz din munți, care se afla în fața noastră. Busola lui Jin o să ne ducă la Ahmed, dar trebuia să facem o haltă mai întâi. Destinația noastră era la doar câteva ore distanță, la vest de Izman, așa că rocul magic care-și schimba forma porni în zbor.

Eram cât se poate de conștientă că ne lipsea un suflet de fiecare dată când mă uitam spre Izz, care zbura în paralel cu fratele său, purtându-i pe Sam, Tamid și Leyla, în timp ce Maz ne ducea doar pe mine și pe Jin.

Nu trebuia să fie așa. Aveam un plan.

Eu urma să aștept în Casa Ascunsă, în timp ce Sam și Hala îi însoțeau pe ceilalți în tunelele pe care Leyla le marcase pe hartă pentru noi. Sam avea să-i scoată prin ieșirile zidite ale tunelurilor până afară, dincolo de barieră. Și apoi Hala urma să-și folosească darul ei de demdji pentru a-i conduce prin tabăra gallanilor din jurul orașului, fără să fie văzuți. Apoi, după ce toți ceilalți aveau să fie în siguranță, dincolo de zidurile orașului, Hala și Sam aveau să se întoarcă la Casa Ascunsă, să aștepte până când venea momentul să facem marea scamatorie din casa de rugăciune.

Și apoi… pilitură de fier, sânge, gloanțe… și am rămas fără demdjiul nostru cu pielea aurie.

I-am simțit absența Halei de îndată ce-am ieșit cu Sam, prin cărămizi și nisip, afară din tunel, în plină zi, în fața dușmanilor noștri, fără acoperirea unei iluzii urzite de un demdji.

— Și acum, ce facem? întrebă Sam, cu o voce joasă, dar care putea fi auzită mult prea departe, după gustul meu, în timp ce ne ghemuiam în afara zidurilor din Izman, în fața corturilor

militare ale gallanilor, care se aflau în fața noastră. Și, dintr-odată, m-am simțit din nou ca un copil.

Am crescut într-un deșert plin de monștri, dar nu m-am temut niciodată de coșmaruri sau de metamorfici așa cum mă temeam de gallani.

Pentru o clipă, n-am mai fost o rebelă. Ci o fetiță care se ascundea sub casă când gallanii veneau în Dustwalk. Mă uitam pe fereastră când au scos un om din casa lui pentru că scuipase pe cizmele lor și l-au împușcat. Am văzut o femeie care se legăna în ștreang pentru că un soldat gallan o prinsese singură pe întuneric, iar toți ceilalți fuseseră surzi la țipetele ei. Eram neajutorată în Fahali, când am văzut cum trece un glonț prin capul unui demdji, înainte chiar să știu ce era un demdji.

Atunci eram neajutorată. Acum nu mai eram.

Eram un demdji acum. Din cauza asta, aveam și mai multe motive să mă tem de ei. Dar aveam și mai multe arme decât aveam pe vremuri.

Eram un demdji. Nu mai eram o fetiță. Mi-am repetat asta la nesfârșit, în timp ce scoteam la suprafață suficient de multă putere dinăuntrul meu pentru a isca o mică furtună de nisip în jurul nostru, sprijinindu-mă de Sam în timp ce făceam asta. A fost suficient încât să ne dea o acoperire ca să trecem prin tabăra gallanilor până în locul unde ne așteptau ceilalți.

Acum, Maz își întinsese aripile, abia atingându-mi genunchii, în timp ce mă agățam de el înfruntând vântul. Jin își puse brațul în jurul meu, în timp ce Maz se pregătea să coboare, și mă ajută să-mi păstrez echilibrul, sprijinindu-mă de trupul lui robust.

Ultima dată când am fost în acești munți am fost împușcată în stomac, iar Jin m-a dus într-un loc sigur – cu greu. Acest loc îmi evoca amintiri nu tocmai grozave. Dar chiar și eu eram nevoită să recunosc că Iliazul oferea o priveliște de neuitat. Poate că jumătate din țara noastră era stăpânită de deșert, dar norii de ploaie care se adunau deasupra mării se spărgeau întotdeauna deasupra munților, făcând pământul de acolo bogat. Taluzurile erau acoperite cu viță-de-vie, câmpuri și livezi, iar în cel mai înalt punct, deasupra singurei căi de trecere prin munți, se afla măreața cetate.

Busola lui Jin arăta spre sud, spre Eremot, dacă era s-o credem pe Leyla. Dar nici măcar eu nu eram atât de nesăbuită, încât să cred că puteam organiza o misiune de salvare cu doar

opt dintre noi – șapte acum, mi-am amintit. Un Bandit-cu-ochi-albaștri și un Bandit-cu-ochi-albaștri-impostor, un prinț străin, un prieten de odinioară ezitant, niște gemeni care își schimbau forma și o prințesă din tabăra inamică. Nu era chiar o armată.

Aveam nevoie de ajutor.

Gemenii ne-au adus pe pământ, într-un loc de unde nu puteam fi văzuți dinspre cetate.

Erau șanse bune să fim împușcați dacă ne-am fi apropiat în zbor pe spatele unui roc care-și schimba forma. M-am gândit c-ar trebui să așteptăm măcar o zi de la ieșirea din Izman înainte să mai moară cineva. În principiu.

După ce am aterizat, am coborât clătinându-mă de pe spatele lui Maz. Picioarele mele amorțite aproape că au cedat când am atins pământul. Jin se lăsă și el jos, în spatele mele, întinzându-și umerii dureroși într-un fel care-i făcu tricoul să se ridice suficient cât să se vadă marginea tatuajului de pe osul șoldului, atrăgându-mi privirea asupra lui.

Și Izz ateriză în apropiere apoi, aducându-i pe Tamid, Leyla și Sam, la un loc cu toate problemele noastre, înapoi pe pământ. Maz reveni la forma lui umană, lăsând bagajele pe care le prinsesem de el să alunece în timp ce corpul i se retrase, penele transformându-se în piele, aripile, în brațe, până când, în locul rocului, apăru un băiat slăbuț cu părul albastru.

Jin îi aruncă o pereche de pantaloni din geantă.

— Ai dreptate, spuse Maz prinzându-i din aer și îmbrăcându-i. Sunt și doamne printre noi.

— De când ești tu o doamnă? mă întrebă Sam, apucând-o fără prea mari menajamente pe Leyla de sub brațele ei legate, ca și când ar fi fost un copil indisciplinat, și lăsând-o pe pământ.

N-o *voiam* pe prințesa trădătoare cu noi, dar n-aveam prea multe alternative.

Sam își dădu și el drumul ușor în urma ei, iar în urma lui rămase Tamid, călare pe pasărea uriașă, într-o poziție nefirească. Piciorul lui rănit îl ținea acolo unde era, între aripile uriașe ale lui Izz.

Părea tulburat și supărat, uitându-se cu atenție la omoplații îmbrăcați în pene ai lui Izz. I-am întins mâna să-l ajut, dar n-a vrut să se uite la mine, în timp ce-și cobora piciorul fals pe o parte, lăsându-se în jos cu grijă. Ateriză nefericit, căzând grămadă la pământ. M-am grăbit să-l ajut, dar mi-a făcut semn

să plec. M-am dat înapoi, privindu-l cum se ridica, făcând grimase de durere.

Era supărat pe mine din cauza Halei. Că mai pierduse o persoană, pe cineva cu care își formase o legătură neobișnuită în toate acele nopți târzii, când ea nu putea dormi de tristețe, iar el se arunca peste cărțile pe care ea i le aducea, în căutarea unui răspuns care nu se afla acolo.

— Poți să mergi? am întrebat.

Izz își reluase forma sa umană și reușise să-și găsească niște haine potrivite.

Eram pregătiți să începem să ne mișcăm.

— Pot să merg, mi-a răspuns el cu amărăciune, trecând pe lângă mine.

Și ne-am început drumul până la cetate, ca să vorbim cu lordul Bilal, emirul din Iliaz.

Nu mergeam de multă vreme când am dat peste primul cadavru.

Era acoperit parțial de noroi, ca și cum cineva ar fi aruncat pământ peste el. După care cineva – sau ceva – a început să sape, încercând să-l scoată afară. Oricare ar fi fost făptura care săpase, reușise să tragă din pământ un braț și o parte din trunchi. Pe piele erau urme de dinți, ca și cum un strigoi începuse să se înfrupte din rămășițe, dar fusese alungat de răsărit.

Brațul era încă învelit în mâneca unei uniforme de un verde intens, brodată cu fir de aur. Erau culorile albishilor. Iar părul care ieșea din mormânt era de un auriu strălucitor, ca al lui Sam. Ce făcea un soldat din Albish acolo, acoperit de pământ, în afara cetății Iliaz?

Iliazul era cea mai importantă trecătoare de la est la vest din ținutul Miraji. Bastionul împotriva invaziei orașului Izman.

Luptele erau frecvente în această zonă, așa încât soldații de aici erau cei mai bine pregătiți din țară, dar și cu cele mai mari șanse să moară. Era locul unde Rahim fusese trimis când era copil, cu speranța că nu va rezista mult timp. O cale ușoară pentru tatăl său de a se descotorosi de el. Dar el a prosperat, în schimb, devenind ofițer comandant al soldaților, mai întâi în subordinea tatălui lui Bilal și apoi în subordinea lui Bilal însuși. Cetatea Iliaz apăra țara de invadatori. Așadar, cum era posibil

ca un invadator să fie atât de aproape de cetate acum și, în plus, de partea greșită a trecătorii?

Un pic mai în față, mai era o grămadă de pământ răscolită într-un mod similar. Și încă una, mai departe. Un întreg șir de grămezi.

— Ce *e* asta? am întrebat.

— Au încercat să-i îngroape, a răspuns Jin cu o voce mohorâtă.

Eram aproape de cetate acum și zidurile de piatră se iviră deasupra noastră, aruncând această parte a muntelui în umbră, pe măsură ce după-amiaza își urma cursul.

— De ce-ar face cineva așa ceva?

Am trecut pe lângă o altă movilă de pământ, care nu fusese răscolită. Era marcată cu un băț înfipt în pământ care stătea drept, rupt dintr-una din viile care urcau pe munte.

— În nord, noi nu ne ardem morții, așa cum faceți voi aici, zise Sam, care rămăsese în spatele grupului și părea tulburat. Îi îngropăm. Îi trimitem înapoi în pământul din care au venit. În Albis, trebuie să-i pui în pământ moale și să plantezi un copac deasupra pentru a marca locul.

Asta n-avea niciun sens. Era *necesar* ca trupurile să fie arse. A lăsa un cadavru să zacă acolo era ca și cum i-ai invita pe strigoi să vină și să se ospăteze din el.

— Ei n-au aceleași probleme cu strigoii în nord, cum aveți voi aici, în deșert, spuse Jin abătut.

— Sunt doar cinci morminte. Nu sunt de ajuns ca să fi fost vorba de o luptă.

Înainte să pot întreba ce voia să spună, am cotit pe drumul care ducea până la cetate. Dintr-odată, am văzut o jumătate de duzină de capete de soldați albish care stăteau în jurul unei gropi proaspăt săpate. Jachetele uniformelor fuseseră atârnate de pietrele din apropiere, mânecile cămășilor, suflecate până la coate, iar frunțile erau scăldate de transpirație sub soarele din Miraji. I-am întrerupt în timp ce îngropau un alt cadavru.

Am pus mâna pe armă într-o clipită – Jin, la fel. Dar soldații se agitau în căutarea propriilor arme, aruncându-se după cingătorile abandonate de care erau prinse armele. Eram depășiți numeric dacă ajungeau la ele.

Trebuia să tragem noi primii.

Degetul meu era deja pe trăgaci atunci când pământul începu să se miște sub picioarele mele. Nu părea că muntele în sine se mișca – ci, mai degrabă, că pielea sa încerca să se elibereze de noi, de parc-am fi fost o pacoste care-i provoca mâncărimi. Pământul alunecă sub picioarele noastre, făcându-l pe Sam să-și piardă echilibrul și să se prăbușească. M-am străduit să mă țin pe picioare, dar n-a fost de niciun folos. Vântul se iscase din senin, trântindu-mă pe spate, cu mâinile și picioarele desfăcute, făcându-mă să-mi julesc pielea de pe cot și aruncându-mi arma din mână.

Și apoi totul s-a oprit, la fel de repede cum a început. Muntele a rămas nemișcat. Vântul a încetat.

— Ce-a fost asta? am întrebat, ținându-mi cu grijă cotul care sângera.

Sam gemu, protejându-și coastele, în timp ce se rostogolea.

Se zgâriase pe față. Asta avea, cu siguranță, să-i lezeze vanitatea.

— Cei cu uniformele verde-închis, spuse el, sunt ca mine. Mă rog, bănuiesc că sunt mai mult ca tine, se corectă rapid, părând supărat.

Am aruncat o privire spre bărbați. Doi dintre ei erau în uniforme diferite față de ceilalți, verdele țesăturii fiind împodobit cu frunze strălucitoare aurii, ca niște lujeri de viță-de-vie care se răsuceau urcând în jurul corpurilor lor. Și erau neînarmați, spre deosebire de toți ceilalți, care își îndreptau acum armele spre noi. Unul dintre bărbații în uniformă cu frunze aurii de viță-de-vie avea cei mai strălucitori ochi, nefiresc de verzi, pe care-i văzusem vreodată. Celălalt avea o piele deschisă la culoare, cu o tentă ușoară de cenușiu, ca și cum ar fi fost din piatră.

Poate că Sam avea sânge nemuritor moștenit de la un strămoș sau altul, dar părinții lui fuseseră muritori. Acești bărbați erau însă cu adevărat niște demdji. Sau cum i-or fi numind cei din Albis pe demdjii lor. Jin îmi spusese odată că ființele lor nemuritoare nu erau făcute din foc, vânt și nisip, ci din apă și nori, și humă. Darurile lor erau diferite, dar nu aveai cum să nu le observi. Și ei nu se ascundeau – stăteau cu mândrie în picioare, purtând simbolul țării lor inscripționat pe piept, folosindu-și puterile în luptă.

Gemenii și Leyla fuseseră și ei doborâți la pământ. Stăteau acolo, uitându-se uluiți cum Jin, Sam, Tamid și cu mine

schimbam priviri din noile noastre poziții. N-a fost nevoie ca Sam să traducă ceea ce aceștia strigau către noi, de la distanța aceea scurtă. Știam ce să fac atunci când un pistol era îndreptat spre capul meu. Fusesem de cealaltă parte a țevii de suficient de multe ori.

Am ridicat mâinile în semn că ne predăm.

Capitolul 12

Lordul Bilal, emirul din Iliaz, își trăda dincolo de orice îndoială condiția: aceea a unui om pe moarte.

Am mărșăluit restul drumului până la cetate sub amenințarea armelor soldaților albish. Leyla a strigat și a protestat tot drumul că ea era prizonieră, somându-i s-o ajute. Dar cuvintele ei ajungeau la niște oameni care fie nu se sinchiseau, fie nu înțelegeau limba mirajină.

În cele din urmă, Jin se aplecă spre ea și-i șopti repede:

— Tu chiar vrei ca dușmanii țării noastre să știe că ești o prințesă?

După aceea, Leyla se bosumflă și se cufundă în tăcere. Poate că-și dorea să fie eliberată, dar eliberarea în mâinile dușmanului ar fi adus-o într-o situație mult mai groaznică decât cea în care se afla acum.

Dacă cetatea Iliaz era ocupată de niște soldați străini, cu suficientă autoritate să ne aresteze, nu putea să însemne decât un singur lucru: cetatea căzuse. Îmi imaginam că vom găsi cetatea invadată, iar pe lordul Bilal și pe oamenii lui, morți sau întemnițați.

Dar, când am ajuns la porțile cetății, acestea au fost deschise de soldați mirajini purtând uniforma din Iliaz. Nu a avut loc niciun schimb de cuvinte între soldații albish, care ne țineau sub amenințarea armei, și soldații mirajini, și-au făcut doar niște semne grăbite din cap. Soldatul iliazin care stătea la poartă ne-a dus pe toți înăuntru, unul câte unul. Dacă banda noastră îi stârnise vreo umbră de uimire, era prea bine instruit ca să lase asta la vedere. În spatele lui, am zărit o curte mare, care încercuia cetatea.

Zeci de soldați albish patrulau pe acolo, în uniforma lor verde-închis, curățându-și meticulos armele, ascuțindu-și spadele sau antrenându-se. Și alături de ei, deși nu printre ei, se aflau bărbații din garnizoana Iliaz. Bărbați mirajini trăind la un loc cu acești străini, pe teritoriul lor.

Nu erau invadatori, prin urmare. Ci aliați. Ei bine, asta era o turnură neașteptată.

— Spuneți-mi cine sunteți, ceru soldatul mirajin de la poartă, adresându-se întregului grup.

Nu m-am obosit să-l mint în legătură cu identitatea noastră.

Până la urmă, veniserăm aici în căutarea lui Bilal. Eram, bineînțeles, așteptați. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am fost împinsă în camerele lui Bilal. Ceilalți au rămas în holul lung de piatră din fața camerelor. Am simțit privirea lui Jin ațintită spre mine chiar înainte ca ușa să se închidă cu putere între noi.

De cealaltă parte, Bilal mă aștepta de parc-aș fi fost un invitat, și nu un prizonier. Era flancat de un servitor și de unul dintre soldații săi, stând sprijinit pe o mulțime de perne, la capătul unei mese joase, care fusese încărcată cu zeci de feluri de mâncare, atât de decadente, încât nu eram sigură că le puteam recunoaște pe cele mai multe dintre ele.

Bilal era de aceeași vârstă ca Rahim. Copilăriseră împreună, fiind crescuți ca doi frați de tatăl lui Bilal. Amândoi mai aveau puțin și făceau douăzeci de ani. Dar acum, sfâșiat de boală, Bilal arăta de parcă ar fi avut nouăzeci, și nu nouăsprezece ani.

În dreapta lui, se afla un bărbat într-o uniformă albish mai bogată în detalii decât cele ale bărbaților mai tineri care ne aduseseră aici. Pe uniforma lui nu erau brodați lujeri de viță-de-vie, însă ieșea în evidență prin epoleții cu franjuri și butonii aurii. Era probabil generalul sau căpitanul lor. Părea că suferă de căldură, fața lui palidă fiind ușor îmbujorată. Părul lui avea o culoare roșiatică, pe care o mai văzusem până acum doar la vulpi, și o mustață atent tunsă îi împodobea buza superioară. Se foia neliniștit pe perna de lângă masa joasă, ca și cum ar fi preferat să stea pe un scaun. Dar nu era de găsit aici.

Am ghicit că aceasta era camera de primire din afara suitei de camere destinate lui Bilal, dar nu părea că era cu adevărat gândită pentru asta. Îmi amintea de camera lui Tamid din Casa Ascunsă, ticsită de mese, încărcată de cărți și borcane cu pulberi purtând etichete într-o limbă pe care nu o cunoșteam.

— Amani, m-a întâmpinat Bilal.

Măcar îmi spunea pe nume, nu mi se adresa cu *demdji.*

— Te rog, zise făcând un semn cu o mână slăbănoagă spre bucatele de pe masă, poftește alături de mine și de căpitanul Westcroft.

Nu m-am mișcat, mutându-mi privirea de la Bilal, la ofițerul albish din dreapta lui.

— Se cuvine să-mi cunosc mireasa, la urma urmei.

Nu exista niciun dubiu că Bilal era mai aproape de sfârșit decât fusese cu o lună în urmă, în Izman, când ne dăduse ultimatumul său. Își dorea o soție demdji de care să-și lege viața, așa încât să ducă viața mai departe. Bilal credea că știe de ce mă aflam acolo.

Nu m-am așezat.

— Nu mă aflu aici ca să mă căsătoresc cu tine.

Servitorul din stânga lui Bilal a tresărit. Nu-l puteam condamna. Mă așteptam la un val de furie din partea lui Bilal. Mi-am amintit de furia cu greu stăpânită a prințului Kadir atunci când i s-a spus că nu putea să mă aibă. Oamenii crescuți cu privilegii nu erau obișnuiți să fie refuzați. Bilal însă n-a făcut decât să-și lase mâna tremurătoare în farfurie, apoi a netezit o cută a pânzei așternute pe masă, încercând să-și alunge supărarea întipărită pe trăsăturile feței.

— Ei bine, atunci, cărui fapt datorez onoarea neobișnuită a acestei vizite?

Era mai șubred decât fusese când plecase din Izman, iar ochii îi păreau adânciți în orbite din pricina suferinței și a lipsei de somn. Dar avea în continuare o privire poruncitoare. Nici acum, în pragul morții, n-avea de gând să-și recunoască înfrângerea.

Mi-am aruncat din nou privirea către soldatul albish din dreapta lui, care încă mă urmărea.

— Nu-ți face griji, zise Bilal fluturându-și mâna. Căpitanul aici de față nu înțelege niciun cuvânt din ceea ce spui și-i voi porunci lui Anwar să nu-l lămurească în legătură cu ce vorbim, continuă și făcu un semn către soldatul care stătea între ei. Cunoștințele lui Anwar în ceea ce privește limba albish sunt la fel de precare ca ale oricărui bărbat care le-a dobândit de la o femeie.

Soldatul Anwar păru stânjenit când emirul său spuse asta, dar își ținu gura.

— Dar sunt acceptabile pentru scopurile noastre actuale. Și reprezintă cea mai bună variantă pe care o avem în acest moment.

Căpitanul albish mă privea cu un aer de indiferență studiată, în care nu aveam încredere deplină, dar, cu toate astea, mi-am întors atenția către Bilal.

— Am venit aici cu un avertisment.

Am încercat să am aceeași siguranță naturală pe care o avea Shazad când vorbea, ca și cum eu aș fi fost în avantaj, și nu el. Eu, care eram o fugară, alături de cei patru rebeli ai mei și de cei doi însoțitori necooperanți. El, având o cetate și o armată, și arsenal.

— Și cu o ofertă.

Bilal își înclină capul.

— Cred c-ar trebui s-aud, mai întâi, avertismentul. Mă îndoiesc că lucrurile pot să meargă mai rău de-atât.

— Sultanul știe că te-ai întâlnit cu Ahmed înainte de a părăsi orașul.

Am băgat mâna în buzunar, scoțând o foaie de hârtie, una dintre scrisorile pe care Jin le furase de la palat. I-am înmânat-o servitorului, care i-a întins-o lui Bilal, despăturind-o și ținând-o în fața lui ca s-o poată citi.

— Slăvitul nostru conducător știe că ești un trădător. După ce-o să se ocupe de amenințarea străină de la porțile sale, am zis, iar ochii mi s-au întors ezitanți spre căpitanul cu părul de culoarea unei vulpi, tu ești următoarea lui țintă.

Bilal nu păru tulburat peste măsură de ceea ce citea, uitându-se peste foaia din mâinile servitorului. La urma urmei, se presupunea că Iliazul era un oraș de necucerit, cetatea care păzea una dintre singurele căi de trecere din Miraji dintre partea de vest și cea de est. Un teren strategic esențial, după cum spunea Shazad.

— Și oferta? întrebă cu un ton plictisit, în timp ce-i făcu un semn cu două degete servitorului, îndepărtându-l, la un loc cu scrisoarea care anunța distrugerea lui, ca și cum ar fi fost un lucru lipsit de importanță.

Servitorul puse cu grijă foaia într-o parte, pe una dintre mesele deja ticsite de însemnări și mâzgăleli.

— Ei bine? repetă el, văzând că nu i-am spus imediat.

Mi-am aruncat din nou privirea spre celelalte persoane din încăpere, înainte să vorbesc.

— Oferta mea este să facem tot posibilul să-l îndepărtăm pe sultan de pe tron și să ne asigurăm că următorul conducător al

țării nu va fi unul care vrea să te ucidă, dacă ne ajuți să-i salvăm pe Rahim – auzindu-mă, Anwar, soldatul de lângă Bilal, luă o poziție ceremonioasă, părând că simplul nume al căpitanului său îl face să-și îndrepte spatele – și pe Ahmed.

Numele lui Rahim nu păru să-i atragă la fel de mult atenția lui Bilal, precum se întâmplase în cazul lui Anwar. Îmi închipuisem că Rahim era aproape ca un frate pentru Bilal. Că avea să-i pese că pe Rahim îl aștepta moartea dacă nu-l salvam.

Dar Bilal n-a făcut decât să-și desfacă larg brațele, arătând spre bărbatul de lângă el care purta uniforma albish.

— Ți se pare că încerc să-mi ascund trădarea, Amani? Ce fel de conducător aș fi dacă n-aș fi pregătit să suport consecințele care decurg din asta?

— Probabil unul căruia nu-i pasă de consecințe, pentru că oricum e un om mort.

Cuvintele mi-au ieșit înainte să apuc să cântăresc dacă era înțelept să le rostesc.

Puteam să jur c-am văzut sprâncenele soldatului albish ridicându-se doar un pic la auzul cuvintelor nestăpânite. Dar Bilal a scos un râs ascuțit, transformat rapid într-o tuse, care-i scutură tot corpul, părând să-i zguduie până și oasele. Servitorul făcu un pas în față, dar Bilal îl îndepărtă repede cu un semn al mâinii și-și redobândi calmul.

— Crezi c-aș lăsa țara unei haite de lupi din simplă răzbunare?

Ochii mei îl fixară pe căpitanul albish, ca să văd dacă avea vreo reacție față de faptul că armata sa tocmai fusese denumită *o haită de lupi.* Dar chipul lui afișa aceeași indiferență studiată.

— Cred că ceea ce tu vezi ca fiind o alianță arată mai degrabă ca o invazie.

— Invaziile nu încep, de obicei, în urma unei invitații, zise Bilal trecându-și din nou mâna pe pânza de pe masă, un tic pe care se pare că nu-l putea controla, în încercarea de a-și ascunde tremuratul mâinilor. Deși înțeleg că formele apropiate ale celor două cuvinte pot fi derutante pentru un om mai simplu din popor.

Am încercat să trec peste rușinea pricinuită de vocea lui, care-mi maimuțărea accentul puternic cu care rostisem ultimele cuvinte. De parcă simplul fapt că nu vorbeam la fel ca el însemna că eram proastă.

— Ruptura era inevitabilă, Amani, a spus Bilal, iar cuvintele lui căpătaseră un ton condescendent de această dată. Armata sultanului de la granița noastră de vest este complet dezorganizată. Se zvonește că generalul Hamad a dispărut și că a rămas fără conducător.

Generalul Hamad. Acesta era tatăl lui Shazad. *A dispărut*, zisese Bilal. *Nu a murit.* Probabil că tatăl lui Shazad reușise să scape de încercarea sultanului de a-l prinde, după trădarea fiicei sale.

— Fără o linie decentă de apărare, noilor mei prieteni le-a fost ușor să pătrundă în deșert din Amonpour. Conducătorul nostru se luptă să păstreze această țară, Amani. Chiar crezi că are resurse să vină după mine fiindcă mi-am ales alți aliați?

Era atât de arogant, stând aici, sus, în fortăreața lui. Dar eu tocmai venisem din Izman și aveam destulă experiență încât să nu-l subestimez pe sultan.

— Atunci, ce e cu toate corpurile acelea îngropate în pământ, afară? După mine, arată, în mod clar, că nu e o alianță ușoară.

— O altercație cu o haită de coșmaruri în josul muntelui, dar nu cu oamenii mei. Noii mei aliați nu erau pregătiți, fiind străini, a zis Bilal uitându-se la mine de parc-aș fi fost un copil cu idei nebunești pe care îl tolera pentru propriul amuzament. Chiar vrei să dezbatem împreună diferența dintre complicitate și invazie? Îți garantez, cunoștințele mele de istorie, strategie și vocabular sunt, mulțumită educației pe care am primit-o, mult mai bogate decât ale tale.

Mă simțeam de parc-aș fi fost din nou în palat, stând în fața sultanului, incapabilă să spun ceva în apărarea Prințului Rebel, în replică la logica sa încâlcită. Shazad, care era mai cultivată, ar fi avut un răspuns inteligent pentru el, iar Ahmed, care era sigur de intențiile sale, ar fi fost în stare să reziste pe poziții mai bine decât puteam s-o fac eu. Eu doar stăteam acolo, încasând loviturile cuvintelor sale, în timp ce el îmi spulbera argumentele fără efort.

— Căpitanul Westcroft și armata lui se află aici la invitația mea, pentru că n-am nicio intenție să mor.

— Știi, o mulțime de oameni sfârșesc prin a muri fără să-și dorească asta, am spus, văzându-l cu coada ochiului pe căpitanul albish netezindu-și repede mustața, ca și cum ar fi încercat să-și ascundă un zâmbet.

— Ei bine, continuă Bilal și mâna tremurătoare îi zvâcni, oricât de nostim ar fi sentimentul tău că ești importantă, doar nu credeai că *tu* ești, într-adevăr, ultima mea soluție, nu-i așa? întrebă și-și flutură un braț slăbit, arătând spre haosul care domina restul camerei. Am încercat deja o mie de moduri de a rămâne în viață. Acesta nu este decât unul dintre ele. Convinge-te singură.

Am făcut câțiva pași și-am ajuns la masa pe care servitorul aruncase scrisoarea în cadrul căreia se recunoștea trădarea lui Bilal. Abia se mai vedea masa din învălmășeala de hârtii.

— Am încercat, am folosit și am căutat toate vrăjitoriile mirajine ca să mă pot salva. Fără niciun rezultat. E timpul să las în urmă magia deșertului.

Degetele mele alunecau printre hârtii și notițe mâzgălite, pe jumătate nebunești. Erau pagini smulse cu brutalitate din cărți, cu marginile îndoite, împodobite cu flori pictate cu pigmenți strălucitori și animale reprezentate în foiță de aur.

— Albishii știu leacuri vindecătoare cu apă și pământ, în loc de foc și cuvinte. Am văzut deja de ce sunt în stare în luptă.

Așadar, emirul vindea țara noastră străinilor, în schimbul unei șanse la vindecare.

O foaie din colțul mesei mi-a atras atenția. Pe tot spațiul paginii era un desen reprezentând un munte, un singur vârf cenușiu care se ridica de la baza paginii și se înălța până la cer. Doar că muntele era scobit și înăuntrul lui se afla un bărbat cu pielea stacojie, ca un foc care ardea, cu brațele înlănțuite. Cu litere strălucitoare, poleite cu aur, cuvintele de sub desen au scânteiat spre mine: *Bărbatul de sub munte.*

Mi-am trecut degetul de-a lungul marginii crestate a hârtiei, acolo unde se vedea că fusese smulsă dintr-o carte. Mai văzusem această imagine, deși niciodată atât de frumos realizată. Era o ilustrație spălăcită, făcută în acuarele ieftine, într-una din cărțile lui Tamid, pe vremea când eram în Dustwalk. În imaginea aceea, omul era o siluetă furioasă și sălbatică de un roșu-aprins și avea niște colți uriași și ascuțiți, care-i ieșeau din gură într-un mârâit. Nu era un om, ci un monstru. Altminteri, imaginea era aceeași, chiar și în ceea ce privea vârful muntelui.

— Asta e o poveste pe care obișnuiau să ne-o spună ca să ne sperie, pe vremuri, acasă, am spus, scoțând pagina din grămadă.

Aveam șase ani și mama lui Tamid mă certa.

Fii cuminte, sau monstrul din munte o să vină să te ia. Și să știi că-i mănâncă de vii pe copiii obraznici!

— Ne spuneau că era un monstru care greșise atât de mult față de djinni, încât fusese închis pentru totdeauna sub un munte. Și că acesta supraviețuia hrănindu-se cu copiii care nu ascultau de părinții lor.

Bilal clătină din cap.

— Fii sigură că oamenii au înțeles-o greșit, până când povestea a ajuns în sud.

Spuse „sud” ca și cum era o insultă.

— Nu era un monstru, ci un simplu om. Și nu a greșit față de djinni; dimpotrivă, ei au greșit față de el. I-au furat persoana pe care o iubea cel mai mult. Așa cum mulți djinni le fură soțiile bărbaților cumsecade, zise și se uită spre mine cu subînțeles. Dar acest om, spre deosebire de ceilalți, a îndrăznit să se răzbune pe ei. Sau măcar a încercat. Djinnii l-au pus în lanțuri și l-au închis sub munte până când avea să se căiască. Dar, dacă cineva avea să-l elibereze mai devreme, acelui om avea să i se îndeplinească cea mai mare dorință a inimii lui.

Prin urmare, de aceea avea Bilal hârtia asta. O altă cale de a scăpa de moarte – printr-o dorință împlinită de un om nemuritor de sub munte, care nu putea să existe cu adevărat.

— N-ar trebui să crezi în povești, i-am spus.

Dar încă mai țineam pagina în mână. Nu mai văzusem niciodată versiunea aceasta a imaginii. Nu arăta ca un monstru, dar nici tocmai ca un om. Arăta ca o creatură făcută din foc.

— Poveștile nu sunt niciodată adevărate întru totul.

Îmi amintea de jocul pe care obișnuiam să-l jucăm pe când eram copii, în care un copil șoptea o propoziție în urechea altuia, care o șoptea mai departe, până când ultimul copil spunea cu voce tare o versiune distorsionată a propoziției inițiale. Numai că nu știam care era copia. Omul sau monstrul.

— Să fie, oare, doar o poveste? a întrebat Bilal privindu-mă cu atenție. Pentru că am trimis o duzină de soldați mai jos, spre sud, ca să-l găsească pe acest om de sub munte, și nu s-au mai întors. Și nu cred c-a fost doar închipuirea cea care i-a ucis.

Nu, probabil fuseseră uciși de metamorfici sau de vreo armată străină, sau de armata sultanului, sau de niște mirajini flămânzi,

sau de alte nenumărate făpturi pe care le-ar fi putut întâlni în misiunea lor absurdă.

Am lăsat șovăielnic pagina jos.

— O poveste nu e niciodată *doar* o poveste.

Un alt acces de tuse îl opri pe Bilal, făcându-l să se încovoaie, și de data aceasta n-a mai avut puterea de a-l alunga cu mâna pe servitorul care a pășit în față să-l ajute. Tusea nu s-a potolit. Servitorul și soldatul l-au ajutat pe Bilal să se ridice în picioare, sprijinindu-l să iasă pe o ușă care ducea la zonele mai retrase ale odăilor sale.

Tusea a răsunat zgomotos în urma lui, pe hol, mult după ce ușa s-a închis după el, lăsându-mă singură în cameră cu acel căpitan albish cu părul ca blana unei vulpi.

M-am așezat greoi în locul în care Bilal îmi făcuse semn să mă așez, în fața căpitanului. Am luat o sarma învelită în frunză de viță-de-vie și mi-am îndesat-o în gură.

— Așadar…, am început să-i spun în mirajină căpitanului, cu gura încă plină.

Nu primisem o educație aleasă – Bilal a fost atât de bun să-mi amintească asta –, așa că n-avea niciun sens să mă port ca și cum aș fi fost bine educată.

— Chiar ai de gând să-l vindeci? Sau e doar o poveste pe care i-o vinzi ca să obții un avanpost în țara mea?

Căpitanul mă privi pentru o clipă, expresia de indiferență i se șterse de pe față, pentru a i se întoarce apoi la loc. Dar nu mai aveam chef de jocuri.

— Știu că mă poți înțelege, i-am spus. Și, dacă vrei să te prefaci că nu poți, am propriul traducător pe care îl pot aduce aici. Dar, bagă de seamă, el e mai enervant decât mine.

— Da, bine.

Căpitanul își drese glasul. Chiar și după aceste două cuvinte, mi-am dat seama că mirajina pe care o vorbea era aproape perfectă, marcată de un accent chiar mai slab decât cel al lui Sam.

— Sper că-mi vei ierta încercarea de înșelăciune. N-a fost în folosul tău. Am învățat limba voastră în primul război mirajin, acum două decenii, când am pierdut, din păcate, această țară în fața actualului vostru sultan și a aliaților săi gallani, zise căpitanul și luă un ulcior și începu să toarne vin într-un pahar curat. Iar soția mea are grijă să vorbim mirajina acasă,

bineînțeles, de dragul copiilor. Ar trebui să vorbească limbile ambilor părinți. Gustă, este, într-adevăr, foarte bun! adăugă și întinse paharul cu vin spre mine.

Am luat o înghițitură de vin. Avea dreptate. Era, cu adevărat, foarte bun. Și mie mi-era sete.

— Și aceasta este a doua voastră încercare de a pune stăpânire pe deșert, nu-i așa? am întrebat. După ce ați dat greș prima dată. De aceea vă folosiți de Bilal și pretindeți că-l puteți salva?

— Cu siguranță, vom face tot posibilul să-l vindecăm, răspunse evitând cu eleganță întrebarea mea. Druidul nostru încearcă să scoată boala din sângele lui. Deși s-ar putea să fi ajuns deja în oasele lui, iar în acest caz… Dar nu este intenția mea să-mi las un aliat să moară, fără un motiv întemeiat. Deși, după cum spui, uneori intențiile înseamnă prea puțin atunci când moartea bate la ușă.

— Care este intenția ta, prin urmare? am întrebat.

Căpitanul nu a răspuns imediat, turnându-și un pahar cu vin, ca să mă acompanieze, încercând să câștige astfel un timp de gândire.

— Domnișoară Amani, spuse el, în cele din urmă, pe un ton cuviincios, care-mi dădea de înțeles că nu avea de gând să răspundă direct la întrebarea mea. Am ascultat cu mare interes ce i-ai spus bunului lord Bilal. Dar – și sper că n-ai nimic împotrivă s-o spun fără menajamente –, conform serviciilor noastre secrete, Prințul Rebel este mort.

Ah, la naiba! Nu voiam, de fapt, ca el să afle detaliul ăsta. Dar acum era prea târziu.

— Ei bine, înseamnă că serviciile voastre de informații nu sunt atât de… bine informate.

Râsul căpitanului se transformă într-o tuse politicoasă.

— Dacă serviciile noastre secrete se înșală într-adevăr… chiar crezi că Prințul vostru Rebel poate câștiga tronul?

Asta era întrebarea, nu-i așa? Credeam eu că Ahmed era capabil de ceea ce tatăl său argumentase că nu era? Credeam eu că el putea fi conducătorul de care avea nevoie țara asta, atât pentru poporul său, cât și împotriva dușmanilor noștri? Când toate argumentele raționale spuneau că o schimbare de regim făcută acum avea să ducă la pierzanie deșertul? Dar

credința era un lucru ciudat, care n-avea nimic de-a face cu rațiunea.

— Dacă n-aș crede asta, ar fi extrem de ciudat să-mi risc viața încercând să-l salvez.

— Înțeleg, a replicat căpitanul Westcroft cântărindu-mi cuvintele. Și am dreptate când spun că ai nevoie de ajutor pentru a-l salva, nu-i așa?

L-am privit cercetător, neștiind unde voia să ajungă, dar am încuviințat.

— M-ai întrebat de intențiile noastre, zise căpitanul Westcroft și oftă. Nu știu cât de multe știi tu despre istoria Albisului, domnișoară Amani, dar avem un dușman comun.

— Imperiul Gallan.

Același dușman care se afla la porțile orașului Izman.

— Da. Reușim să ținem piept invaziei gallanilor de o mie de ani, pentru că țara noastră e o țară întemeiată pe magie. Cred că înțelegi mai bine decât oricine ce înseamnă exact ocupația gallanilor pentru… cei a căror descendență nu este în întregime muritoare.

Înțelegeam foarte bine. Însemna moarte pentru demdji, pentru oricine și orice considerau ei că a fost atins de o Ființă Primordială. Însemna că resursele de forță de muncă din țara noastră aveau să fie secătuite pentru a fi folosite în cruciada împotriva altor țări care foloseau magia, iar orașe precum Dustwalk vor fi stoarse de tot ce era bun în ele. Însemna că soldații aveau să umble dezlănțuiți și fără să respecte legile, să ucidă și să violeze în țara mea, transformând-o într-o parte din imperiul lor hidos.

— Mulți au fugit din țara ta de teama gallanilor, acum douăzeci de ani, iar soția mea a fost printre ei. Ea și alții au venit la noi, pentru că știau că suntem o țară care le-a ținut piept bine inamicilor lor timp de secole. Când armata gallană a mărșăluit pentru prima dată în Albis, cu o mie de ani în urmă, cu săbiile și arcurile la vedere, prima noastră regină a ridicat chiar și pământul împotriva lor, a continuat și a răsuflat din greu. Când Gallandie a trimis o flotă împotriva noastră, regina noastră a măturat navele din largul mării cu o singură mână. Dar sângele se subțiază, magia dispare și tehnologia avansează. Acesta a fost motivul pentru care regina Hilda a venit la sultanul

tău atât de dispusă să încheie o alianță în timpul Auranzebului. Și el a omorât-o.

Mi-am amintit noaptea de Auranzeb, când conducătorii străini au ars în mâinile abdalilor, o declarație de independență față de toți acești dușmani care strigau la granițele noastre, oferindu-și prietenia și ascunzând cătușele pe la spate.

Au venit să încheie o alianță. Sultanul i-a ucis, în schimb. În acea noapte, credeam că toți sunt dușmani ai ținutului Miraji. Dar presupun că unii reprezentau o amenințare mai mare decât alții.

— Circulă niște zvonuri teribile, de la moartea reginei Hilda, că noua tânără regină, fiica ei, nu poate să aprindă nici măcar un foc fără să cadă într-un leșin ca de moarte.

— Și dușmanul vostru are chibrituri, i-am spus.

— Exact! În lupta împotriva săbiilor, magia va ieși mereu câștigătoare. În lupta împotriva armelor, magia ne-ar putea îngădui o șansă să câștigăm. Dar în confruntarea dintre o regină muritoare și Imperiul Gallan, ei bine… căpitanul se opri cu un zâmbet slab. Reginei nu-i mai rămâne decât să încheie o alianță sau să cadă. Tânăra regină Elinore se pregătește să încheie un tratat cu Gallandie, o alianță de căsătorie cu unul dintre tinerii lor prinți. Dacă va fi ratificat, vom lupta alături de cei mai vechi inamici ai noștri împotriva sultanului tău. Așteptăm aici instrucțiunile, înainte să ne alăturăm lor.

Am înțeles dintr-odată însemnările mâzgălite pe hârtiile pe care Jin le găsise în biroul sultanului – acesta aștepta ca toate forțele dușmanilor noștri să se adune în afara zidurilor noastre.

— Voi sunteți întăririle pe care gallanii le așteaptă în Izman.

— Da, a recunoscut căpitanul, părând ușor stânjenit. Mai sunt soldați din armata lor care urmează să vină, chiar din Gallandie, și se vor îndrepta spre țărmurile voastre nordice, adăugă, părând că-și cere scuze. Orașul vostru va fi înconjurat.

Și toți puteau să fie spulberați pentru asta. N-aveau nicio idee ce fel de forță putea întoarce sultanul împotriva lor. Dar, pe de altă parte, nici măcar sultanul nu se aștepta, probabil, ca doi dușmani vechi de-ai săi să-și unească forțele împotriva lui. Magia albish și efectivele de soldați ale gallanilor puteau să aibă o șansă în lupta cu abdalii.

Într-un fel sau altul, avea să fie un masacru. Și putea fi sfârșitul ținutului Miraji, înainte să avem măcar o șansă de a

prelua tronul pentru Ahmed. Aveam să fim o țară cucerită din Imperiul Gallan.

— Cu toate acestea, spuse căpitanul, întrerupând precaut gândurile care mă frământau, înainte ca Prințul Rebel să fi fost executat, unii au aflat că regina Hilda ar putea fi pregătită să-i ofere sprijinul ei Prințului Rebel, în încercarea lui de a prelua tronul, continuă căpitanul Westcroft, jucându-se absent cu unul dintre butonii de aur de pe mâneca lui. Dacă vă învoiți, aș putea trimite vești înapoi la Albis astăzi pentru a afla dacă oferta de alianță este încă valabilă în ceea ce o privește pe tânăra regină Elinore. Dacă ar prefera această variantă, în loc să împartă același pat cu dușmanul nostru. Dacă pot spune așa. Probabil c-am primi răspunsul până mâine.

Nu înțelegeam cum ar fi putut să facă asta. Albisul se afla la mare depărtare, mult dincolo de linia orizontului. Probabil că, într-adevăr, aveau un fel de magie pe care nu o înțelegeam întru totul.

— Ați fi dispuși, așadar, să ne ajutați să-l salvăm pe Ahmed în schimbul unei alianțe?

Îmi oferea ceea ce venisem să-i cer lui Bilal: o armată. Dar am ezitat.

Mi-am amintit de ziua în care stătusem cu sultanul în palat, în fața unei rațe pe care o ucisesem. El mă mustra, spunându-mi că lumea nu era atât de simplă precum își închipuia Rebeliunea. Că țara noastră nu putea rezista de una singură. Că avea să fie cucerită dacă nu-și găsea niște aliați. Atunci nu făcea decât să se joace cu mine. Dar asta nu însemna că nu avea dreptate. Ca să ne ajute să ne câștigăm țara, ei voiau această țară. Și nu era țara mea, ca s-o pot oferi cuiva.

Dar, dacă nu reușeam să-l salvăm pe Ahmed, dacă-i lăsam pe albishi să se alieze cu gallanii, n-avea să fie nici țara lui.

Înainte de a putea răspunde, s-a auzit un strigăt de afară.

Zarva venea din holul în care îi lăsasem pe băieți și pe prințesa noastră trădătoare. M-am ridicat în picioare într-o secundă, iar căpitanul străin m-a urmat. Am deschis ușa cu o smucitură chiar când un soldat albish cu bucle de un castaniu-deschis încerca să-l pocnească pe Sam, în timp ce alți doi compatrioți de-ai săi priveau întreaga scenă.

În mod uimitor, Sam stătea ca un bleg, în timp ce era lovit în față.

Căzu la pământ, cu nasul însângerat, iar căpitanul Westcroft urlă ceva ce părea să fie un ordin în limba albish. Ceilalți doi soldați au luat poziție de drepți, dar cel care îl lovise pe Sam fie nu l-a auzit, fie l-a ignorat. Era pe cale să-l lovească din nou. Am făcut un pas ca să-l opresc, dar Jin era mai aproape. Nici n-am apucat să văd și m-am trezit că-l înșfăcase pe soldat de partea din față a uniformei, țintuindu-l în peretele din față. În tir rapid, i-a spus ceva în limba albish. Părea o amenințare, dar celălalt băiat nu s-a repezit la Jin. Poate pentru că Jin era cu un cap mai înalt decât el.

Abia atunci soldatul păru să-l observe pe căpitanul său. S-a îndreptat repede, chiar dacă era înghesuit în perete, și a făcut tot posibilul să-și netezească uniforma, care era încă sucită de pumnii lui Jin.

Căpitanul a spus ceva în albish și bănuiam că e: *ce naiba se întâmplă aici*? Și eu voiam să știu același lucru. În cele din urmă, Jin i-a dat drumul soldatului și a întins o mână spre Sam, ca să-l ajute să se ridice, acesta fiind încă întins pe podea, părând stupefiat.

— Sunt bine, spuse Sam, ridicându-se șovăitor în picioare. N-am mai fost lovit în față niciodată până acum.

— Mi se pare foarte greu de crezut, spuse Jin.

— Sunt, pur și simplu, surprinsă că niciunul dintre noi n-a inaugurat seria până acum, am zis, îndepărtându-mă de căpitan. De ce te-a lovit?

— Din invidie, spuse Sam, tamponându-și cu mâneca fața însângerată. Că sunt atât de chipeș. Crezi că mi-a spart nasul?

— Se pare că prietenul nostru cu o lovitură decentă de dreapta îl cunoaște pe Sam de pe vremea când era în slujba Maiestății Sale, spuse Jin adevărul, traducând rapid ceea ce soldatul mai tânăr îi spunea căpitanului său.

Am oftat, ridicându-mi privirea spre tavan:

— Știu, așadar, că ești un dezertor.

— Aș dori să vă reamintesc – Sam nu reușea să fie prea credibil mimând indignarea cu nasul însângerat – că n-aș fi aici, unde pot fi recunoscut drept dezertor, dacă nu erai tu.

— Nu, probabil că ai fi un leș plutitor pe lângă Peștele Alb, a spus Jin înainte să-i pot da replica.

— În plus, continuă Sam, pumnul ăla n-a fost din rațiuni patriotice. Când am părăsit armata, aveam nevoie de niște

resurse suplimentare pentru a mă întreține. Înțelegeți voi, până când aveam să mă stabilesc în Izman.

— Așa c-ai furat de la el.

Situația lua o turnură din ce în ce mai bună.

— Nu, spuse Sam părând revoltat. Nu doar de la el. Am furat de la o mulțime de oameni.

Mi-am frecat nasul, în semn de exasperare.

— Îmi aduci aminte, te rog, să te omor după ce scăpăm de aici?

Înainte ca Sam să aibă ocazia să-și analizeze întregul potențial, ceilalți doi soldați au înaintat trecând pe lângă noi, într-o manieră aproape spășită, ca să-l prindă pe Sam de brațe.

— Ce se întâmplă acum? am întrebat.

Căpitanul Westcroft se uita nemulțumit, cu mâinile la spate, în timp ce le dădea ordin soldaților săi.

— Îl arestează, spuse Jin, traducând, în timp ce Sam era luat de soldați, neîncrederea lui batjocoritoare transformându-se în seriozitate. Pentru dezertare.

— Și ce-o să se întâmple cu el? am întrebat.

Sam îmi spusese că la Albis dezertorii erau spânzurați în copaci. Dar aici, în munți, copacii erau greu de găsit.

Jin șovăi; nu voia să-mi dea el răspunsul.

— O să fie executat, mi-a răspuns căpitanul Westcroft netezindu-și mustața, fără să pară încântat. Va fi împușcat în zori de plutonul de execuție.

Se pare că, până la urmă, nu trebuia să fiu eu cea care să-l omoare.

Capitolul 13

Nu eram sigură dacă eram prizonieri sau nu.

Fuseserăm separați rapid, înainte să apuc să vorbesc cu Jin despre oferta căpitanului, și fiecare dintre noi a fost trimis într-o cameră individuală. Nu ne-au încuiat ușile, dar erau păzite de soldați.

Nici camera în care am fost condusă nu arăta ca o celulă. Era spațioasă, cât toată casa mătușii mele din Dustwalk, iar în centrul ei se afla un pat mare, plin cu perne colorate, și un covor care se întindea de la un perete la altul, înfățișând o scenă de vânătoare: un bărbat înarmat cu săgeți care urmărea un stol de păsări de jur-împrejurul marginii covorului. Fereastra mea avea vedere spre curte, spre zidurile cetății și, dincolo de ele, spre acea parte a muntelui care cobora în valuri verzi de viță-de-vie până la un sat mai mic, care se afla puțin mai jos.

În timp ce mă uitam pe fereastră, am auzit o bătaie în ușă. Au intrat doi servitori, cu capetele plecate. Unul aducea un ulcior cu apă, celălalt, un platou uriaș de argint, încărcat cu mâncare. Le-au pus pe masă și apoi au plecat repede, închizând ușa în urma lor.

Privilegiile pe care ni le acordaseră nu erau, cu siguranță, valabile și pentru Sam.

Hala murise în zori. Se apropia amurgul și eram pe cale să-l pierdem și pe Sam. O treime dintre rebelii noștri avea să piară într-o singură zi. Să pierzi oameni atât de rapid era o ispravă impresionantă pentru orice conducător.

În schimb, puteam adăuga sute la efectivele noastre și îi puteam împiedica pe doi dintre dușmanii țării noastre să se alieze împotriva noastră.

O întreagă armată, în schimbul vieții unui băiat care ne-a adus mai multe necazuri decât foloase. Dar era prietenul meu și, în același timp, aliatul nostru. Îmi salvase viața de tot atâtea ori pe cât i-o salvasem, la rândul meu, pe a lui și mă ajutase când avusesem nevoie în harem. Eram gata să-mi dau viața pentru el într-o luptă. Nu știam dacă el ar face același lucru pentru mine,

dar, cu siguranță, nu-mi îngăduise să-mi dau viața, în numele lui.

Și dacă aș fi făcut-o, chiar dacă aș fi câștigat o alianță pentru noi, mi-aș fi lăsat țara pe mâini străine, la fel cum făcuse sultanul atunci când își îndepărtase, prin uzurpare, propriul tată. Albishii erau mai buni decât gallanii, dar erau niște străini. Și se aflau aici tot ca să ne ocupe deșertul.

Cine naiba eram eu să fac această alegere? N-ar trebui să hotărăsc eu – nu în legătură cu viața lui Sam, nu în legătură cu tronul, nu în privința vieților prietenilor noștri sau referitor la soarta unei țări întregi. Altcineva ar trebui să decidă aceste lucruri, Ahmed sau Shazad sau chiar Rahim. Cineva care să se priceapă bine la *ceva.*

M-am uitat spre ușă. Jin fusese dus într-o cameră de cealaltă parte a holului, vizavi de a mea. Despărțiți de atâția pereți și uși, eram cumva mai conștientă de prezența lui decât fusesem vreodată.

Dacă încercam să traversez holul, oare soldatul avea să mă oprească? Și dacă nu mă oprea și înaintam câțiva pași până la camera lui și băteam la ușă? Nu știam sigur ce aș spune. Ce aș face. Nici măcar ce voiam de la el – să-i vorbesc? Ca el să-mi spună că ar trebui să-l las pe Sam să moară de dragul Rebeliunii? Să mă ajute să facem un plan ca să-l scoatem pe banditul nostru impostor în viață de aici? Sau poate voiam altceva? Absența lui mă rodea aproape ca o mâncărime sub piele.

Înainte să mă gândesc mai bine, ajunsesem deja la ușă, deschizând-o cu putere. Soldatul care stătea afară era mirajin, unul dintre oamenii lui Bilal, prea bine antrenat de Rahim ca să se arunce la orice zgomot neașteptat. Mă privi calm, de unde stătea de pază, între cele două uși.

— Ai ordine să mă oprești? am întrebat.

Soldatul se uită la mine preț de câteva clipe.

— Umblă vorba pe aici că vă duceți să-l salvați pe comandant.

Se referea la Rahim. Comandantul lor, omul căruia îi erau încă loiali.

Anwar, tânărul soldat care tradusese pentru Bilal, probabil că le spusese și celorlalți oameni ce auzise de la mine.

— O să încerc.

Soldatul încuviință gânditor.

— În acest caz, în ceea ce mă privește, puteți merge oriunde doriți, a zis și s-a dat la o parte ca să mă lase să trec.

Am ieșit din cameră și m-am uitat la ușa închisă a lui Jin. Ideea de a face încă un pas spre ea, de a parcurge acea ultimă distanță dintre noi, m-a făcut să mă înfior, deopotrivă, de frică și nerăbdare.

Frica scotea ce era mai bun din mine.

M-am întors, înaintând repede de-a lungul holului și îndepărtându-mă de Jin.

•

L-am găsit pe căpitan pe zidurile cetății, supraveghindu-i pe șase dintre soldații săi care erau aliniați, trăgând la țintă într-un balot de fân, cu niște puști exagerat de ornamentate. Erau făcute de mână, la fel ca toate armele care veneau din orice colț al lumii, în afară de Miraji. De aceea aveau atât de mare nevoie de noi. Într-o zi, noi puteam produce atâtea arme cât reușeau ei într-o lună.

Ultimele raze ale soarelui care apunea se răsfrângeau pe țevile puștilor, făcând ornamentele lor de aur să strălucească în amurg. Aveau forma minuțios realizată a unor lujeri răsuciți de viță-de-vie, care coborau spre mânerele de lemn. Păreau mai degrabă niște piese de ceremonie decât niște obiecte folositoare. Potrivite pentru o execuție mai degrabă decât pentru luptă. Am presupus că balotul de fân era dublura lui Sam.

Partea de sus a balotului se desfăcu în clipa când gloanțele îl loviră și se balansă pentru o clipă înainte să se răstoarne în spate, izbindu-se de zid. M-am aplecat, uitându-mă cum se prăbușește, apoi, peste coasta muntelui, pentru ca ulterior să se împrăștie mult mai jos.

A fost o cădere lungă.

— Domnișoară Amani, zise căpitanul Westcroft remarcându-mi prezența, îndemnându-și soldații să plece cu o mișcare rapidă din cap. Cu ce vă pot fi de folos în seara asta?

Dacă era surprins că ieșisem din camera mea, nu lăsa asta să se vadă.

— Vreau să vorbim despre Sam.

— Înțeleg, zise și, împreunându-și mâinile la spate, începu să meargă încet de-a lungul zidurilor, așa încât să-l pot urma.

— Vreau să fac din eliberarea lui o condiție pentru alianța noastră.

Shazad ar fi putut să negocieze acest lucru. Eu nu eram Shazad, dar puteam să mă prefac că sunt măcar de-a lungul unei conversații.

— Mă tem că nu e posibil, zise căpitanul, părând să regrete asta cu adevărat.

Întunericul se lăsa tot mai mult în timp ce mergeam și în întreaga cetate au început să se aprindă torțe și lămpi care luptau împotriva nopții.

— Atunci, ar fi bine să devină posibil.

Am încercat s-o spun așa cum ar fi făcut-o Shazad, ca și cum ar fi fost o poruncă, nu o cerere.

— Sam nu vă mai aparține ca să-l puteți executa; este unul de-al nostru acum.

— E tot un dezertor. Și întotdeauna va fi un dezertor. O armată se bazează pe disciplină. În locuri ca acestea, departe de casă, dezertarea și insubordonarea sunt, mai mult ca oricând, niște amenințări serioase. Și dacă le voi cere acestor soldați să mărșăluiască în deșert pentru tine, ei trebuie să fie disciplinați, zise și se opri din mers, întorcându-se cu fața spre mine cu un aer plin de importanță. Prietenul tău va servi drept pildă pentru alte trei sute de oameni.

Trei sute de soldați.

Era cea mai bună șansă pe care o aveam ca să-l aducem pe Ahmed înapoi. Și-n plus, era posibil ca albishii să aibă îndeajuns de multă magie încât să ne treacă prin Zidul Ashrei, dacă acesta era adevărat.

Ar fi fost o dovadă de prostie să renunț la așa ceva. Pe de altă parte, mi se reproșase asta de o mulțime de ori în viața mea. Că sunt o fată proastă, ignorantă, nesăbuită din Dustwalk, care n-ar fi în stare să recunoască o afacere bună nici dacă i-ar sări în ochi.

— Căpitane! strigă cineva în albish, atrăgându-i atenția lui Westcroft către curtea care se afla sub noi.

Soldatul care stătea de gardă la poartă îi spuse ceva, prea repede ca să pot înțelege. Reacția căpitanului a fost imediată, fața fiindu-i cuprinsă de o îngrijorare adâncă.

— Vă rog să mă scuzați, zise el repede și coborî în grabă scările de piatră care duceau de la ziduri spre poartă.

L-am urmat. Nici măcar nu ajunsesem la ultima treaptă când am văzut ce anume provocase neliniștea. Prin poarta cetății, puteam zări o siluetă palidă care ieșea împleticindu-se din întuneric. Se ținea cu mâinile dintr-o parte și purta o uniformă albish plină de sânge. Abia am reușit să văd în lumina slabă a torței că fața îi era chinuită de durere.

Soldații albish se năpusteau deja în față, dincolo de poartă și apoi în întuneric, ca să-l ajute. Soldații mirajini, pe de altă parte, se retraseră, fiind pe bună dreptate precauți. Era ceva în neregulă, ceva neliniștitor în legătură cu acest soldat rănit, care șchiopăta spre casă, în întunericul nopții. Toți cei care se născuseră în acest deșert puteau simți asta. Anii pe care îi petrecuserăm în Dustwalk, uitându-mă peste umăr, ferindu-mă de colțurile întunecate și de făpturile care se ascundeau în întuneric, îmi ascuțiseră instinctele. Dar mai învățasem câteva trucuri de când plecasem din Dustwalk.

— Nu e om.

Cuvintele mi se rostogoliseră cu prea multă ușurință de pe buze ca să nu fie un adevăr și mi-am dat seama. Mi-am dat seama în timp ce soldații înaintau poticnindu-se spre marginea zonei de lumină aruncate de lămpile ce ardeau în apropierea porții, luându-l de câte un braț și sprijinindu-l.

Niciunul dintre soldați nu-i văzu sclipirea dinților, în timp ce-și îndrepta capul spre gâtul celui mai apropiat dintre ei pentru a-l sfâșia.

Era prea târziu ca să mai strig și să-i avertizez. Prea târziu pentru orice altceva, în afară de a mă mișca. Am fost rapidă. Mâna mea era deja pe pistolul scos din tocul de la șold al căpitanului, înainte ca el să apuce să vadă altceva decât faptul că mă mișcam. Arma s-a trezit la viață în strânsoarea mâinii mele.

Am țintit repede, în vreme ce gura strigoiului s-a deschis pregătită să muște.

Am tras.

Glonțul l-a lovit pe metamorfic între ochi.

N-a fost timp ca uimirea să i se aștearnă pe chipul furat de la altcineva, fiindcă a căzut mort. Într-o clipă, armele soldaților străini s-au întors spre mine, crezând că-l omorâsem pe unul de-ai lor. Îmi ridicasem deja mâinile în aer, îmi luasem degetul de

pe trăgaci, încercând să dovedesc că nu eram o amenințare. Arma mi-a fost smulsă și-am fost înșfăcată de brațe.

— Nu era unul dintre soldații tăi, i-am spus în mirajină, îndeajuns de tare încât să fiu auzită de oamenii lui Bilal de la poartă, chiar în timp ce brațele îmi erau răsucite dureros la spate. Era un metamorfic.

Mi s-a părut că pe fața căpitanului începeau să apară semne de înțelegere, dar restul soldaților erau impasibili, părând complet neștiutori. Nu înțelegeau că ei aduseseră făptura aceea asupra lor. Bilal, zăcând în patul său de boală, nu știa ce făceau. Mă întrebam dacă i-ar fi păsat câtuși de puțin.

Și, deodată, am văzut o altă mișcare.

Și mi-am adus aminte de drumul nostru spre cetate: erau mai multe cadavre îngropate acolo, pe jumătate scoase din pământ, cu semne de dinți pe piele.

— Și nu este singur.

Soldații mirajini au reacționat rapid, învârtindu-și armele spre zona întunecată. Dar metamorficii știau că acum eram atenți la ei. Stăteau în umbră, ivindu-se și făcându-se nevăzuți prea repede ca să poată fi luați la țintă, deși țevile puștilor încercau să-i urmărească prin noapte.

Următoarea creatură a apărut fără niciun avertisment. Gura lui se încleștă în umărul unui soldat, sfâșiindu-i carnea și mușchii până la os. Strigătul omului s-a auzit până la poalele muntelui.

Dar oamenii lui Rahim erau bine antrenați. Un alt soldat se aruncă asupra metamorficului într-o clipă și-i spintecă gâtul cu un cuțit, punând la pământ monstrul, care se zvârcolea.

Apoi, un alt metamorfic ieși din întuneric repezindu-se spre soldat.

— Închideți porțile! strigă căpitanul, exact când oamenii lui ținteau spre ultimul metamorfic venit, nimerindu-l în piept, făcându-l să cadă pe spate. Închideți-le acum!

Strigă același ordin în limba albish, fără să mai știe care erau atribuțiile fiecărui grup de soldați în armata aceea amestecată.

Soldații au început să se retragă repede, ținând garda sus, în timp ce poarta uriașă de fier de la intrarea în cetate se lăsa în jos. Armele albishilor și ale mirajinilor zăngăniră, îndreptându-se spre metamorfici. Erau zeci acum și se furișau prin întuneric, ieșind la vedere și apoi dispărând. Scoși din ascunzătorile lor din munte, căutând mai multe corpuri pe care să le devoreze.

Un glonț îmi trecu pe lângă ureche. N-a fost nevoie să mă uit, ca să verific dacă și-a atins ținta. Știam că dăduse greș după felul în care soldatul ținea arma. Albishii își țineau armele de parcă se temeau de ele, fiind prea obișnuiți să se apere cu ajutorul magiei. Nu i-am cerut permisiunea înainte să-i iau arma din strânsoarea prea slabă și să țintesc. Trei metamorfici s-au prăbușit în întuneric, după care am auzit sunetul care anunța că rămăsese fără gloanțe. La naiba!

— Unde vă păstrați muniția? l-am întrebat în mirajină, fără să mă obosesc să apelez la cele câteva cuvinte pe care le cunoșteam în limba lor, având în vedere focurile de armă care împresurau aerul și toată situația.

Soldatul scutură din cap nedumerit spre mine, chiar și când am arătat spre arma descărcată. Mi-am dat ochii peste cap, exasperată, întorcându-mă spre căpitan.

Părea îngrijorat.

— Nu trebuie să transformăm asta într-o bătălie, zise el. Putem aștepta până mâine-dimineață în spatele zidurilor…

— Asta o să-i facă să-și piardă interesul pentru noi și să se îndrepte spre casele de mai jos, de pe versantul muntelui, am spus tăios. Am putea apăra cetatea.

Bărbații și femeile din satele din Iliaz nu aveau atât de multe arme și nici soldați.

— Așadar, unde țineți muniția?

Căpitanul părea îndârjit.

— E un cort lângă poarta de est.

Am alergat, gonind în jurul clădirii principale a cetății, ca să găsesc muniția. Am văzut cortul acolo, sprijinit de peretele exterior, ieșind în afară ca un deget inflamat printre culorile nordice ale albishilor, lovindu-se de piatra caldă a cetății.

În interior, cortul era burdușit de arme: pistoale, săbii și puști și chiar câteva lucruri care puteau fi bombe, toate aranjate frumos, un mic arsenal pregătit pentru a asedia Izmanul, dacă era necesar. M-am întins după un cartuș de gloanțe, când am văzut puștile aurite aliniate cu grijă într-o parte.

Și m-am oprit.

Afară se auzeau strigăte, multe focuri de armă și, deja mai departe, zgomotele unei invazii de strigoi care era ținută în loc. Participasem la o mulțime de lupte în numele Rebeliunii. Îmi mai fusese frică în timpul luptelor până atunci. Sau nu simțisem

nimic, concentrându-mă cu toată ființa să rămân în viață. Dar furia pe care o simțisem în seara asta era ceva nou. Venea dintr-o parte întunecată a sufletului meu, mai în vârstă decât mine. De vârsta strămoșilor din care descindeam, de vârsta deșertului. Deșertul *nostru* – nu al lor, ca să poată fi cutreierat de armatele lor și revendicat prin negocieri și alianțe, în timp ce-și îngropau morții în pământ, pentru ca monștrii noștri să prospere. Era deșertul nostru, nu al lor, nu al gallanilor și nu al altor străini din nord, veniți de dincolo de orizont.

Și nu aveam de gând să-i las să-l stăpânească.

Puteau să le facă față metamorficilor și fără mine.

Asta era doar o singură luptă. Eu aveam un război de câștigat. Am luat repede un cuțit de pe perete și m-am dus să-mi pregătesc acțiunea de sabotaj.

Capitolul 14

Aproape terminasem, când mi-am dat seama că focurile de armă încetaseră.

Am auzit voci, ropotul soldaților. Murmurând o înjurătură, le-am pus repede pe toate la locul lor.

După ce metamorficii aproape că reușiseră să ne invadeze, curtea cetății avea să fie înțesată de soldați. Aveam nevoie de-o acoperire ca să mă întorc în camera mea fără să fiu luată la întrebări. Am tras aer adânc în piept și mi-am ridicat puțin mâinile, doar atât cât să ridic nisipul într-un nor mic, aproape de pământ. Nu era o furtună de nisip, doar un pic de praf. Iar noi, locuitorii deșertului, eram obișnuiți cu asta – de aceea, purtam sheema. Dar, dacă albishii nu știau nici măcar că trebuie să-și ardă morții, mă îndoiam că aceștia aveau să fie îndeajuns de isteți încât să-și acopere fețele ca să se apere de nisipul din deșert.

Simțeam că puterile mi se împotriveau, răsucindu-se departe de mine, în timp ce încercam să mă folosesc de ele pentru a treia oară într-o singură zi.

Mi-am înfășurat sheema în jurul capului și m-am aruncat în norul de praf. M-am străduit să mențin furtuna, în timp ce mă întorceam spre intrare. Dar nu era nevoie să fac asta pentru mult timp, doar cât să pot ajunge din nou în cetate.

Durerea dintr-o parte mă sâcâia, în timp ce înaintam încet, ferindu-mă de siluetele din norul de praf. Cu fiecare pas, devenea tot mai puternică. Nu mai puteam ține frâiele mult timp.

Și apoi am simțit că ceva se împotrivește puterii mele, ca o împunsătură la început și apoi tot mai insistent. Fără niciun avertisment, am simțit că încearcă să mi-o smulgă, cu forța unui uragan, vrând să adune nisipul și să-l arunce într-o parte. M-am agățat de el cu o putere și mai mare.

Erau acei demdji albish – sau cum și-or fi zicând –, mișcând aerul împotriva nisipului meu.

M-am uitat în jur după o cale de scăpare, sprijinindu-mă de zid.

Și am văzut-o: o fereastră deschisă, chiar deasupra mea.

Aveam oare suficientă putere ca să ajung la ea? Nu eram sigură. Mi-era teamă, în inima mea, că-mi folosisem deja toate puterile ca să creez acoperirea de care aveam nevoie pentru a ajunge până aici. M-am rugat în gând să nu fie nimeni de cealaltă parte a ferestrei.

M-am mișcat șovăielnic, tremurând, puterea scăpându-mi din mână o clipă înainte să reușesc să pun stăpânire din nou asupra ei cu fermitate. Nisipul s-a năpustit sub mine, un val neașteptat care mă ridica, biciuindu-mi părul, pielea și hainele, aruncându-mă în sus pe zidul abrupt.

Am atins cu degetele marginea ferestrei, chiar în timp ce durerea dintr-o parte m-a sfâșiat ca o săgeată. Controlul fragil asupra puterii mele începea să se destrame, simțeam că-mi scapă printre degete, ca o mână de nisip. Cu cât încercam mai mult să o țin, cu atât se îndepărta mai repede. Și apoi, dintr-odată, am pierdut-o cu totul, nisipul începând să se prăbușească sub mine. Eu eram cea care cădea acum. Inima mi s-a făcut cât un purice, dar degetele au găsit un punct de sprijin pe pervazul ferestrei. M-am agățat, încercând să trag nisipul înapoi, dar fără niciun rezultat. M-am străduit să-mi domolesc respirația accelerată de panică. Mă căznisem să-mi folosesc puterile de demdji de când reușisem să le redobândesc, dar niciodată nu mă părăsiseră întru totul, așa cum se întâmpla acum. Dacă asta era toată puterea care-mi mai rămăsese, și eu o folosisem până la capăt? Dacă o pierdusem pentru totdeauna?

Am simțit că degetele încep să-mi alunece…

Și apoi niște mâini familiare m-au prins de brațe și m-au tras în sus.

— O intrare nemaipomenită, chiar și pentru cineva ca tine, zise Jin, fără să-și slăbească strânsoarea, în timp ce mă trăgea înăuntru prin fereastră.

M-am prăbușit sub fereastră cu o durere ascuțită în zona șoldului, acolo unde mă lovisem de pervaz în timp ce mă cățăram. Mi-am recăpătat suflul și vederea mi s-a limpezit treptat. Am simțit mâna lui Jin pe față. Era roșie.

— Tu știai că sângerezi, Banditule?

Mi-am concentrat privirea asupra lui. Stătea aplecat în fața mea, cu fruntea cutată de îngrijorare. Era îmbrăcat doar cu niște pantaloni lejeri de deșert, legați în jurul șoldurilor cu un șiret.

Gândurile mele de mai devreme de a traversa holul ca să-l întâlnesc mi-au năvălit în minte, inundându-mi corpul de căldură, chiar și în ciuda durerii.

— Dar tu știai că nu porți cămașă? l-am întrebat.

— Dormeam.

Își trecu mâna peste fața obosită. Bineînțeles că puteam vedea în spatele lui pernele și așternuturile învălmășite. Iar pleoapele greoaie, părul lui negru, răvășit, trădau încă urmele. M-am întins spre el, atingându-i părul mai scurt de la baza gâtului. Suspină în timp ce-mi treceam degetele prin părul lui, cuprinsă de înfiorare. Sângele încă îmi clocotea în vene în urma aventurii, iar acum, când durerea se estompa, mă simțeam treză și vie și fiecare senzație, oricât de mică, era amplificată de o mie de ori.

Trebuia să vorbesc cu el, să-i spun ce hotărâsem. Ce am făcut. Ce ne mai rămânea de făcut. În loc de asta, m-am mișcat cu nesăbuință, lipindu-mi buzele de colțul gurii sale, acolo unde obișnuia să apară, doar pentru mine, acel zâmbet ștrengăresc. Cu un geamăt, și-a ridicat mâna pe gâtul meu până a ajuns în păr. M-am apropiat, până când corpul lui s-a întâlnit cu al meu, întrebându-mă cât de dispusă eram să intrăm amândoi în ape nesigure de data aceasta.

Mi-a prins mâna într-a lui, degetele noastre împletindu-se, iar palmele noastre lipindu-se strâns una de cealaltă. Și apoi se îndepărtă la fel de repede cum se apropiase, ținându-mi mâna în lumina care se strecura prin fereastră.

— Ai mâinile acoperite cu praf de pușcă.

Vocea lui suna diferit acum și se îndepărtă, în timp ce eu mă uitam în jos. Pulberea neagră se adâncise în liniile palmelor mele. O parte din mine voia să-l tragă înapoi, să-mi îndepărtez praful de pe palme și să-i promit c-aveam să-i explic mai târziu. Să las deoparte Rebeliunea pentru o noapte. Dar Jin era deja în picioare, aprinzând lampa de lângă patul său, ca să mă poată vedea mai bine.

— Asta are vreo legătură cu motivul pentru care am auzit focuri de armă mai devreme? întrebă el și se așeză pe marginea patului, lăsând între noi o distanță sigură, aducându-ne cu picioarele pe pământ, unde avea loc un război. Eram nevoită să îi explic.

I-am făcut un rezumat cât de repede am putut, spunându-i despre oferta căpitanului. Despre prețul ei. Despre hotărârea mea. Și despre planul meu.

Când am terminat, Jin îmi spuse cu o privire nefericită:

— Amani…

Ezită, zăbovind asupra numelui meu, ca și cum n-ar fi știut de unde să înceapă. Își frecă bărbia cu mâna, cu un gest neliniștit.

— Tu chiar te gândești să refuzi o armată?

— Nu mă gândesc, i-am spus, cu genunchii strânși la piept, sprijinită de peretele de sub fereastra deschisă, prin care intra aerul rece al nopții, făcându-mi pielea de găină de-a lungul gâtului. Am hotărât deja.

— De aceea am venit aici, ca să obținem o armată. Și acum, dintr-odată, crezi că nu mai e important?

— Nu cred că merită să dai o țară întreagă pentru asta, am argumentat. Sau viața lui Sam.

— Dar nici măcar nu *avem* o țară, zise Jin și se aplecă în față. Banditule, nu crezi că poate-ar trebui să câștigăm tronul înainte de a decide că țara se află în pericol?

— *Chiar* se află în pericol.

Nu voiam să ridic vocea, dar nu-mi plăcea tonul lui înțelept și înșelător. Am spus, revenind la tonul scăzut al vocii, amintindu-mi de soldații de afară:

— Și făcând alianțe cu străinii am ajuns în încurcătura asta, mulțumită tatălui tău.

Gura lui Jin se strânse într-o expresie furioasă. Nu-i plăcea să i se reamintească faptul că sultanul era tatăl lui. Știam asta. Pentru că-l cunoșteam. O făcusem intenționat, ca să-l înțep.

— Ai acceptat fără probleme s-o lași pe Hala să moară pentru Rebeliune, a replicat el.

Ei bine, *asta* era mai mult decât o înțepătură.

— De ce lucrurile stau altfel în cazul lui Sam?

— Sam încă mai poate fi salvat, nu *trebuie* să moară, am spus cu obrajii încleștați de furie.

Nu-mi plăcea deloc ce sugera: că mă lăsam condusă de sentimente, în loc de rațiune. Că nu mi-a păsat de Hala.

— Nici Hala nu trebuia să moară.

— Nu, i-am tăiat-o păstrându-mi vocea cât de jos am putut, ai dreptate. Aș fi putut să o las, pur și simplu, să fie torturată și

folosită de sultan. Atunci, ai mai fi pus oare la îndoială motivele pentru care vreau să-l salvez pe unul dintre oamenii noștri?

— Știi bine că nu asta…

A încercat să răspundă, dar n-aveam de gând să-l las să vorbească.

— Poate c-ar fi mult mai ușor pentru tine dacă aș fi în continuare aceeași fată egoistă pe care ai cunoscut-o în Dustwalk, cea care a lăsat oameni în urmă să moară pentru că asta era cumva în avantajul ei. Dar tu ești în viață în acest moment tocmai pentru că eu nu mai sunt acea fată. Și ești…

Și ești îndrăgostit de mine pentru că nu mai sunt fata aceea. Era cât pe ce să spun asta, dar cuvintele mi s-au oprit pe limbă.

— Suntem aici… împreună, pentru că eu nu mai sunt fata aceea, am continuat încercând să trec peste acea ezitare, deși felul în care își ridicase ușor sprâncenele mi-a dat de înțeles că o remarcase. Și, dacă Sam nu trebuie să moară, atunci nu-l voi lăsa să moară doar pentru că așa e mai ușor. Nu pot să îngădui să mai pierdem pe cineva în acest război – și asta înainte să intrăm în lupta adevărată. Nu atâta timp cât am de ales.

Stăteam în capete opuse ale camerei, fără ca vreunul dintre noi să se miște, privind în gol, cu mușchii încordați, ca și cum eram pregătiți de luptă.

În mod normal, în momente de felul acesta, unul dintre noi se îndepărta valvârtej prin deșert până când ne calmam. Dar dincolo de ușă era un soldat și, chiar dacă mă lăsase să trec, mi-ar fi fost greu să-i explic cum ajunsesem din nou aici – și mai ales în camera altcuiva.

Eram blocați aici împreună. Și poate că eu nu mai eram la fel de egoistă ca pe vremuri, dar eram la fel de încăpățânată. Nu aveam de gând să fiu eu cea care sparge gheața.

După un moment chinuitor de tăcere, Jin vorbi, în cele din urmă.

— E vorba de familia mea, Amani, spuse el mai liniștit. Fratele meu. Sora mea. Cu viața lor te joci.

Simțeam durerea din vocea lui. Mai presus de orice pe lume, Jin ținea la familia lui. Și-ar fi dat viața ca să-i salveze, fără să clipească.

— Și de țara *mea,* am zis.

Jin crescuse dincolo de mare, în țara mamei lui. Poate că era pe jumătate mirajin, dar era, mai degrabă, străin.

— Este decizia mea, am spus cu fermitate. Nu-ți cer ajutorul, am continuat. Doar îți spun ce vom face.

Gândul acela se strecură din nou în mintea mea. Cine mă credeam să-i dau ordine unui prinț? Unei persoane care era în această Rebeliune de mai multă vreme decât mine? Lui Jin, în locul căruia n-aș fi acceptat niciodată să primesc un ordin venind de la mine. Cine eram eu ca să-i conduc pe toți pe un drum incert și să mă port ca și cum aș fi fost sigură de ce făceam?

— Atunci, ar trebui să te odihnești, spuse Jin, în cele din urmă, spărgând tăcerea. Avem multe lucruri de făcut mâine.

Avea dreptate, dar nu puteam să mă întorc în camera mea, din cauza soldatului care stătea de pază în hol. M-am gândit c-aș putea dormi destul de bine pe podea. Dar Jin se mișcă în pat, făcându-mi loc, chiar dacă își întorsese privirea spre tavan.

M-am gândit să-i spun ceva. Dar eram obosită. Doamne, eram atât de obosită – obosită de luptă, de alergătură, de ceartă! Și patul acela moale era ispititor ca un păcat. M-am așezat în pat cu atâta grijă, de parcă ar fi fost făcut din sticlă, întorcându-mă cu spatele la Jin, așa încât mă uitam spre fereastră, așteptând răsăritul soarelui, separați ferm de cearta dintre noi.

Pluteam între somn și veghe când am simțit mâna lui Jin pe fața mea. L-am auzit vorbind, atât de încet, încât nu eram sigură că voia să-l aud.

— Te înșeli, să știi. Nu sunt cu tine datorită a ceea ce ai devenit. M-am îndrăgostit de tine când sângeram sub o tejghea, la capătul deșertului, și tu mi-ai salvat viața. Pe vremea când eram amândoi așa cum eram atunci.

M-am trezit cu capul așezat în locul dintre bărbia și tatuajul lui, cu unul dintre brațele lui așezat peste mine, cu mâna lui ghemuită în țesătura cămășii mele.

Capitolul 15

În munți, lumina albastră a zorilor îl făcea pe Sam să pară și mai palid decât de obicei, în timp ce parcurgea poticnindu-se, cu mâinile încătușate, ultimii câțiva pași până în vârful meterezelor ce dădeau spre panta abruptă a stâncii. Părul lui auriu era ciufulit din cauza lipsei de odihnă și niște cearcăne întunecate i se iviseră sub ochi. Soldații îl susțineau de ambele părți.

De-a lungul zidului, o mulțime de soldați veniseră să asiste la spectacol: dezertorul prea laș ca să lupte pentru propria țară era dus spre execuție.

Mi-am pus palmele în jurul brațelor. În munți era mai rece decât eram eu obișnuită. Ochii lui Sam au țâșnit în direcția mea, apoi au trecut dincolo de mine, căutându-i pe ceilalți. N-avea să-i găsească. Doar eu eram pe zidurile acelea, printre șirurile de soldați în uniforme verzi, în contrast cu cerul și cu pietrele din jurul lor.

— Presupun că e o oră destul de indecentă pentru o execuție, spuse el, în timp ce era îmbrâncit pe lângă mine. N-ar fi cinstit să mă aștept ca toată lumea să se fi trezit.

Până să apuc să răspund, era deja prea departe ca să mă poată auzi.

Soldații l-au dus până la marginea zidului, așezându-l la o duzină de pași de plutonul de execuție. Un albish într-o mantie lungă și spălăcită puse o mână pe umărul lui Sam, vorbindu-i cu o voce joasă.

— Îl întreabă dacă are vreun mesaj care să-i fie transmis familiei sale, îmi spuse căpitanul Westcroft, care stătea lângă mine, cu mâinile împreunate la spate, arătând la fel de obosit ca Sam după invazia din seara trecută. Să le ofere alinare atunci când vor primi vestea.

Sam se gândi o clipă, apoi, aplecându-și capul înainte, îi răspunse. Bărbatul se încruntă o clipă și apoi reveni la expresia de autosuficiență de mai înainte, încuviințând cu înțelepciune, atingându-l cu o mână pe banditul impostor în zona inimii. El făcu un pas înapoi și un alt soldat veni să-l lege la ochi. Îi înnodă

eșarfa la spate exact când soarele începu să răsară, lumina albastră a zorilor învăpăindu-se ca tăciunele aprins.

— Căpitane, i-am zis bărbatului de lângă mine, știu că n-o să ai prea multe motive să-mi acorzi încredere după ziua de azi, dar o să-ți dau câteva sfaturi pe care mi-aș fi dorit să le primesc la rândul meu mai devreme. Nu-l subestima pe sultan. Dacă-ți închipui vreodată că ești mai deștept decât el, e foarte posibil să ți se demonstreze că nu ai dreptate într-un mod… fatal.

Căpitanul Westcroft și-a ridicat, curios, sprâncenele roșcovane spre mine, dar eu am continuat să mă uit în față. Erau niște străini; nu era treaba mea să-i protejez. Dar, în același timp, și Sam era străin. Și eram aici pentru el.

Omul în mantie care vorbise cu Sam se întoarse, parcurgând distanța scurtă până la noi. Se uită la mine și apoi îi spuse repede căpitanului ceva în albish.

— Ultimele cuvinte ale tânărului tău prieten, mi-a tradus căpitanul, au fost că ar vrea să se consemneze faptul c-a avut dreptate: a fi erou te duce la pieire.

Zâmbetul care mi-a apărut pe față n-a zăbovit prea mult acolo. În timp ce soldatul se îndepărtă și cei doisprezece bărbați cu puști făcură un pas înainte, Sam păru dintr-odată teribil de singur. Și de speriat.

Am simțit că mi se taie răsuflarea când soarele s-a înălțat în vârful muntelui. Căpitanul strigă un ordin în limba albish.

Perfect sincronizați, cei șase soldați în uniformă au luat poziție de drepți, făcând puștile aurite să zăngăne.

Sam tresări când auzi zgomotul.

Se lăsă liniștea, părând că toți soldații s-au oprit deodată din respirat. De deasupra, am auzit fluieratul unei păsări, trei triluri scurte. Erau o mulțime de lucruri care puteau să meargă prost în continuare, dar măcar eram pregătiți.

Se auzi un alt ordin. Armele fură îndreptate spre Sam.

M-am pregătit să mă pun în mișcare, încordându-mi picioarele în așteptare.

— Atențiune! veni strigătul.

M-am balansat pe vârful picioarelor, aplecându-mă doar puțin în față.

— Pregătiți arma.

Sam își lăsă capul pe spate ca să simtă primele raze ale soarelui, ca și cum ar fi vrut să vadă totul pentru ultima dată,

chiar dacă era legat la ochi. Ca și cum și-ar fi dorit să fi știut cu o zi în urmă că era ultimul răsărit pe care îl mai prindea. Poate că, dac-ar fi știut, l-ar fi privit, în loc să-și petreacă timpul în întuneric, sub tunelurile din Izman, așteptând să-mi salveze viața. Poate că nu s-ar mai fi aflat aici.

În clipa aceea, părul lui deschis la culoare a început să scânteieze în lumina soarelui de parc-ar fi fost de aur.

— Foc!

Șase degete au apăsat pe trăgaci și, în aceeași clipă, m-am mișcat avântându-mă în față chiar când s-a auzit rafala de împușcături care împrăștie în aer mirosul familiar de praf de pușcă.

Praf de pușcă, fără gloanțe.

Am trecut cu ușurință prin fum, pe lângă bărbații care-și întorceau ochii de la sunetul, zgomotul și vederea morții. M-am aruncat spre locul unde stătea Sam, așteptând un glonț care n-a mai venit.

M-am izbit în el cu toată puterea, împingându-l spre marginea stâncii. S-a clătinat spre marginea meterezelor, apoi ne-am aruncat în gol.

Și, doar pentru o secundă, am fost în cădere prin văzduh. Plonjând spre stâncile de dedesubt.

Apoi am aterizat – nu pe niște pietre ascuțite, ci pe o pânză întinsă la maximum, care se lăsa sub corpurile noastre, arcuindu-se suficient cât să ne prindă. Erau cearșafurile și păturile pe care le șterpeliserăm din camera lui Jin, întinse între Izz și Maz, care se înălțau sub forma unor roci uriași, trecând prin fumul provocat de armele de foc. Am auzit niște strigăte de surpriză de jos; aripile uriașe ale rocilor loviră cu violență mulțimea care se adunase, în timp ce zburau tot mai sus peste munți, până când am ajuns la o înălțime sigură, unde nu puteam fi atinși de focurile de armă sau de vreo vrajă pe care armata albishilor ar fi putut s-o iște în aer împotriva noastră.

Încercam încă să-mi recapăt suflul, în timp ce Sam se zbătea lângă mine, înspăimântat și încă legat la ochi.

— Nu te mai zbate! i-am strigat aproape de ureche, ca să mă fac auzită în zgomotul aerului care vâjâia, în timp ce zburam.

— Am murit? întrebă Sam prea tare, în propria limbă, încă răsucindu-se.

I-am smuls eșarfa și a clipit de uimire, uitându-se cu ochii lui albaștri măriți spre mine, spre aripile de deasupra capului meu, care ne duceau într-un loc sigur, și spre cerul infinit de deasupra noastră. Își întoarse capul dintr-o parte în alta, văzându-i pe Jin pe spinarea lui Maz, în dreapta noastră, și pe Tamid călare pe Izz, în stânga noastră.

— N-ai murit, i-am strigat în vuietul acela, în timp ce leagănul uriaș se mișca periculos în vânt. Dar nu te mai agita așa, c-ai să ne omori pe amândoi!

A făcut întocmai, rămânând nemișcat, în timp ce zburam peste munți, în sus, de-a curmezișul și apoi în jos, până când am ajuns înapoi deasupra deșertului. Am simțit nisipul din apropiere, înainte să pun piciorul pe pământ, când gemenii au aterizat, lăsând jos, ușor, leagănul de pânză.

Jin a coborât de pe spatele lui Maz, ridicându-mă în picioare, în timp ce Tamid a rămas cu încăpățânare așezat pe Izz. Jin s-a uitat repede spre mine după posibilele răni noi. N-a găsit niciuna. Nu am crescut în apropierea unei fabrici de arme fără să fi învățat câteva lucruri; de pildă, cum să transformi un glonț normal într-un glonț orb.

Sam ne-a lăsat să-l ridicăm în picioare, dar, de îndată ce i-am dat drumul, s-a prăbușit la loc pe pământ.

— Dacă mă gândesc mai bine, n-o să fac asta.

Cuvintele lui erau calme, dar vocea îi tremura.

— Deocamdată, e un proiect puțin cam ambițios să stau în picioare.

Jin se aplecă în fața lui Sam.

— Ești bine? îl întrebă, în timp ce se pregătea să lucreze ca să-i scoată cătușele.

În vocea lui era o urmă de tensiune, dar Sam nu avea s-o observe. Nu trebuia să știe ce se spusese între mine și Jin noaptea trecută în legătură cu salvarea vieții lui.

— Ei bine, zise Sam părând că face bilanțul, picioarele mele par să nu funcționeze tocmai corespunzător. Și le-am promis loialitatea mea atât de multor zei diferiți, încât nu le voi putea fi credincios tuturor, trăncăni el într-un ritm nebunesc. Presupun că e de două ori mai nasol să se afle că-i ești necredincios unui zeu decât să se descopere că-i ești necredincios unei femei. Și încă nu sunt sigur că n-am vedenii în legătură cu toate acestea,

adăugă și se uită cu ochii lui mari spre mine. Dar, pe de altă parte, am avut și zile mai rele.

— E doar prima parte a zilei, zise Jin, în timp ce cătușele se desfăcură cu un păcănit satisfăcător, căzând pe nisip. E timp de ajuns ca lucrurile să ia o turnură mai rea, continuă Jin și-l lovi prietenește pe spate, după care se ridică în picioare.

— Dar, ca să ne înțelegem, întrebă Sam frecându-și mâinile proaspăt eliberate, de ce sunt încă în viață?

— Pentru că ești unul de-al nostru, i-am răspuns și i-am întins o mână ca să-l ajut să se ridice în picioare – părea mai stabil acum. Ceea ce înseamnă că ești al nostru și doar noi putem, la o adică, să te executăm pentru trădare, și nu ei.

Sam se uită chiorâș la mine pentru o clipă. Apoi, un zâmbet larg, adevărat, îi apăru pe față.

— Ține-ți gura, l-am avertizat, căci puteam să ghicesc deja că urmează să spună o vorbă plină de duh.

— Întotdeauna am știut că ai o slăbiciune pentru mine, a zis Sam și mi-a prins strâns mâna, lăsându-mă să-l ridic.

— Doar pentru talentul tău de a ne scoate *pe toți* la lumină, am replicat, dându-i drumul. Haide, trebuie să ne mișcăm în continuare!

Sam își venea tot mai mult în fire, după ce aproape că murise, dar privirea lui se întoarse repede de la mine către Jin și către Tamid, care încă refuza să se uite la vreunul dintre noi din locul în care se afla.

— Unde e prințesa? întrebă el.

Ah… Leyla!

Sora trădătoare a lui Jin a fost singurul lucru în privința căruia eu și Jin reușiserăm să cădem de acord. Era pentru misiunea noastră de salvare, în cel mai bun caz, o povară și un punct vulnerabil, în cel mai rău caz.

Așa c-am lăsat-o în urmă. Și-am mâzgălit un bilet pentru Bilal, pe care i l-am încredințat unuia dintre soldații săi.

Ai grijă de ea. Ar putea fi ultima ta linie de apărare, dacă sultanul îți bate la ușă.

Leyla putea fi o problemă pentru noi, dar ar fi fost un scut bun pentru Iliaz, dacă rămânea ostatică acolo. Prin ea era o șansă ca muntele să nu fie șters de pe hartă până când ne întorceam.

— Era o greutate suplimentară, a fost tot ce i-am zis lui Sam drept răspuns.

— Și dacă există un avantaj în a călători fără o întreagă armată, spuse Jin, aruncând busola dintr-o mână în alta, acul indicând în continuare spre sud, acela e că poți să te miști repede.

Capitolul 16

Zborul a devenit plictisitor, după un timp.

După graba inițială de a ne lansa în aer, deșertul micșorându-se sub noi, vântul șuierându-ne acorduri exaltate în urechi, pe măsură ce ne înălțăm deasupra pământului, mai sus decât au fost vreodată menite să zboare ființele fără aripi… după ce toate aceste senzații s-au mai stins, n-a mai rămas decât o așteptare îndelungă. În vreme ce înaintam spre sud, direcția indicată de busola lui Jin, eram urmăriți de soarele fierbinte cu fiecare milă parcursă, brațele începând să ne doară din pricina poziției în care stăteam agățați de spatele lui Maz, vântul curmând orice posibilitate de a vorbi între noi. Ne abătuserăm spre vest mai mult decât ne indicase busola, ca să putem zbura aproape de munții care se întindeau de-a lungul frontierei țării. Era mai bine decât să zburăm drept spre sud, deasupra deșertului, riscând să rămânem fără apă, înainte de a găsi fortăreața Eremot.

Ne îndreptam spre sud fără niciun fel de armată sau vreun plan, sau orice idee despre ce aveam de înfruntat. Dar, din punctul meu de vedere, nu prea aveam ce să facem acum decât să urmăm busola lui Jin, așteptând să vedem ce avea să ne întâmpine la destinație. Fiecare zi pierdută era o altă zi în care prietenii noștri stăteau închiși. Poate în pericol. Poate chiar pe moarte.

La sfârșitul primei noastre zile de călătorie am observat că peisajul a început să arate familiar. O fisură în întinderea nerecunoscătoare a deșertului, o breșă în peisajul nesfârșit, alcătuit din nisipul auriu și cerul albastru, o falie crestată în pământ: Valea lui Dev.

Inima mi-a tresărit când m-am aplecat peste spatele lui Maz, uitându-mă în jos, sub noi. Pluteam peste marginea cea mai nordică a văii; era același drum pe care am fi mers spre acasă dacă ne-am fi întors din nord. Dintr-o misiune pentru Ahmed. Cu Shazad alături de mine. Pentru că undeva departe, sub noi, ascunsă în meandrele acelor canioane, se afla ceea ce pe vremuri era casa noastră, ruina taberei rebele.

Am simțit un imbold disperat și nesăbuit să-i cer lui Maz să ne ducă jos. Dac-ar fi reușit să aterizeze în vale poate că ne-am fi putut întoarce înapoi acasă. Puteam să dau la o parte tot nisipul în care îngropasem tabăra când am fost nevoiți să fugim și s-o dezgrop ca pe o relicvă antică. Puteam fi din nou în siguranță pentru o vreme. Dar asta ar fi fost o prostie. Eram mult prea departe acum de casa aceea.

În schimb, chiar când soarele începuse să apună, ne-am oprit în vecinătatea orașului Fahali. Pe un teren cât am îndrăznit de aproape de civilizație. Efectul secundar al evadării noastre din ultimul moment nu se reducea doar la faptul c-o lăsasem pe Leyla în urmă în Iliaz. Odată cu ea, lăsasem alimente, arme, burdufuri cu apă... o mulțime de lucruri de care aveam neapărat nevoie în drumul spre sud.

— O să merg împreună cu Sam, spuse Jin, numărând mica rezervă de bani pe care o aveam. E periculos pentru un demdji în vremurile astea.

— Și voi credeți că a fi din celălalt capăt al lumii e mai puțin suspect? am întrebat și mi-am întins picioarele, umflate după o zi în care le ținusem strâns lipite de spatele îmbrăcat în pene al lui Maz.

— Păi..., începu Sam scărpinându-se în creștetul capului, eu aș zice că-n mod sigur sar mai puțin în ochi decât pielea albastră și părul albastru.

— Hei! spuse Izz, în timp ce Maz, sub înfățișarea unei șopârle mari, a reușit să se arate la rândul lui destul de jignit.

— Ar trebui să plec, am spus eu, uitându-mă spre orașul de la orizont. Totul ar trebui să fie bine atâta timp cât nu privesc pe nimeni în ochi.

— Într-adevăr, zise Jin, răsucind o monedă de doi louzi printre degete. Când ai mai intrat în vreun bucluc fiindcă ai făcut cum te-a tăiat capul?

Cu toate astea, a aruncat moneda în direcția mea. Am prins-o din zbor, după care mi-a dat și restul banilor. Știa că aveam dreptate. În această parte a deșertului, prezența unor străini în timpul unui război ar stârni suspiciuni.

M-am oprit ca să-mi potrivesc sheema în jurul feței.

Tamid își desfăcea piciorul fals, stând pe pământ.

— Niciunul dintre noi nu știe unde ne va duce busola.

Puteam să jur că știa că vorbesc cu el, chiar dacă nu se uita la mine.

— Acesta ar putea fi locul cel mai apropiat de civilizație pe care o să-l vedem pentru o vreme. Ai putea să rămâi aici, dacă vrei. Când toată povestea asta o să se termine, o să circule din nou trenuri care să te ducă în Dustwalk...

— Nu, zise fără să-și ridice privirea. Busola arată spre sud și într-acolo e drumul spre Dustwalk. O să merg în continuare cu voi, atât cât va fi nevoie ca să ajung acasă.

Acasă. Dacă acasă era în Dustwalk, în loc de Valea lui Dev, atunci aceea era ultima casă la care voiam să mă întorc.

•

Orașul Fahali nu era unul oarecare. Era primul oraș care jurase supunere în fața lui Ahmed, după ce-l salvasem de a fi distrus de către Noorsham. Era unul dintre orașele *noastre* – cel puțin, era pe vremuri. Fusese ocupat de gallani cu aproape două decenii înainte de asta. Acum, în urma veștii că Ahmed a murit, era un oraș nesigur. Puteam simți neliniștea în timp ce mergeam pe străzi. Probabil că veștile legate de războiul și invazia iminente ajunseseră la ei. Toată lumea se uita în jos, mișcându-se repede, de parcă s-ar fi temut să rămână afară prea mult timp.

Mi-am ținut și eu ochii în pământ în timp ce străbăteam orașul, cu fața acoperită de sheema. Erau oameni aici care m-ar fi recunoscut, chiar dacă nu ieșeam în evidență precum ar fi făcut-o Jin sau gemenii.

Orașul acesta mă cunoștea. Și, pe vremuri, îl cunoșteam și eu destul de bine. Dar se schimbase de când fusesem ultima dată aici. Străzile erau pline de femei în zdrențe care cerșeau și de copii care alergau desculți primprejur. Acolo unde ar fi trebuit să fie piața cea mare, străzile erau pustii, iar magazinele aveau intrările bătute în scânduri.

Am simțit că cineva mă trage de haine. M-am răsucit repede în spate, prinzând mâna micuță care încercase să se strecoare în buzunarul meu. Era o fetiță cu niște ochi mari, pe un chip sfrijit.

— Nu făceam nimic! a spus, dar îndrăzneala minciunii a fost oarecum depășită de frica din expresia ei.

— E în regulă, i-am zis și m-am lăsat în genunchi, fără să-i dau drumul, în caz că voia să fugă. Crezi că mi-ai putea spune ce se întâmplă?

Copilul oropsit se uită la mine cu prudență, ca și cum n-ar fi crezut că nu știam.

— Mâncarea nu mai vine, a spus ea, în cele din urmă. Tăticul zice că este pedeapsa noastră pentru că ne-am întors împotriva sultanului.

Așadar, sultanul îi lăsa să moară de foame fiindcă se aliaseră cu noi. Era în stare să facă asta. Cea mai mare parte a mărfurilor din deșert veneau în caravane sau în trenuri din partea de est a țării. Dacă blocase ceea ce venea de dincolo de munți, atunci nu mai era suficient pentru toată lumea.

— Ei bine, îi poți spune tăticului tău că există o diferență între pedeapsă și răzbunare.

I-am dat drumul, scoțându-mi sheema, în timp ce mă sprijineam de zid, blestemând în gând numele sultanului. Ahmed nu ar fi lăsat niciodată să se întâmple așa ceva dacă ar fi fost încă aici. La naiba, el nu ar fi lăsat niciodată acest lucru să se întâmple dacă ar fi fost sultan! Îl văzusem pe Ahmed renunțând de mai multe ori la propria hrană pentru a o oferi oamenilor care erau mai flămânzi decât el.

Eram nevoită să părăsesc acest oraș înfometat fără niciun fel de provizii. Izz sau Maz ar putea, probabil, să prindă un iepure pe dealuri, pe care să-l gătim în seara asta. Și după aceea… va trebui să supraviețuim. Eram buni la treaba asta. De asta ne aflam încă aici.

Deși o eliberasem din strânsoare, fetița nu s-a îndepărtat, așa cum mă așteptam. Fiind chiar la nivelul ochilor ei, se uita la mine curioasă.

— Ești Banditul-cu-ochi-albaștri? întrebă ea cu îndrăzneală și apoi, înainte să apuc să răspund, continuase: Ai venit să ne salvezi? Omul în uniformă a spus că o să ne salvezi.

— Ce om în uniformă?

— Cel care a venit prin oraș, acum câteva zile. A spus că Rebeliunea o să ne salveze. A spus că e general și că știe ce zice. A spus că fiica lui e de partea lor și că toți, împreună, o să ne salvați.

Generalul Hamad, tatăl lui Shazad. Trecuse pe aici. M-am uitat în jur, fără să mă gândesc, ca și cum aș fi putut să-l zăresc mergând pe aceste străzi. Ca și cum nu plecase de mult.

— Avea dreptate? întrebă fetița insistent. Ai venit să ne salvezi?

Am vrut să mint, să-i spun că aș vrea. Că *puteam* să-i salvez. Dar eu nu eram decât o fată oarecare din Dustwalk.

— Nu, i-am răspuns și mi-am îndreptat spatele. N-am venit să vă salvez.

Dar voi încerca să salvez pe altcineva pentru voi.

Aveau nevoie de mai mult decât de o fată din Dustwalk. Aveau nevoie de prințul lor. Aveau nevoie de generalul lui. Cel mai bun lucru pe care puteam eu să-l fac era să încerc să-i aduc înapoi pe adevărații salvatori.

•

Eram în a șasea zi de zbor, când acul busolei lui Jin și-a schimbat brusc direcția în mâinile lui. Arătase spre sud de când plecaserăm din Iliaz, orientându-ne către deșert, drept ca o săgeată. Dar acum, dintr-odată, acul se întorsese spre nord. Trecuserăm de ținta noastră. Jin se aplecă repede peste gâtul lui Maz, dându-i instrucțiuni. Maz făcu întocmai, ducându-ne în jos, spre nisip. Izz îl urmă din spate.

Am aruncat o privire prin pâcla de căldură de după-amiază, în timp ce ne apropiam de pământ. Acolo, nu departe, era un oraș, primul pe care îl vedeam după multe zile. Nici măcar nu-l observasem când am trecut deasupra lui, cu o clipă în urmă, dar, cu toate astea, l-am recunoscut imediat: Juniper City. De acolo luasem trenul până la Izman, acum un an, și tot acolo Jin m-a prins din urmă cu ajutorul busolei lui, în timp ce încercam să mă îndrept spre nord. Era numit metropolă și era cel mai mare oraș pe care îl văzusem vreodată. Dar de atunci am văzut și Izmanul. Juniper City nu arăta cine știe ce prin comparație.

Busola lui Jin indica direct spre el.

Ceva nu era în regulă. Știam că ar trebui să fiu fericită. Trebuia să simt o undă de speranță. Că eram aproape. Că-i găsiserăm pe oamenii noștri. Dar orașul ăsta nu era tocmai Eremot, închisoarea din legende. Era doar un oraș mare din deșert. Și poate că nu aveam încredere în Leyla, dar știam că nu mă mințise. În loc de speranță, o nouă frică își făcu loc în inima

mea. Că era o goană după himere. Că mergeam pe un drum greșit. Că Ahmed și ceilalți nu aveau să fie aici.

Dar nu era decât o singură cale de a afla cu siguranță.

Am mers în tăcere spre oraș, urmând busola lui Jin. Izz se transformase într-o pasăre mică, zburând entuziasmat când în fața noastră, când în spate, în timp ce Maz stătea pe umărul meu, o șopârlă micuță cu capul albastru, care se bucura de soarele de după-amiază.

Mergeam încet din cauza piciorului rănit al lui Tamid și l-am surprins uitându-se peste umăr de mai multe ori. Spre direcția în care se afla Dustwalk. Îi promisesem că o să-l ducem cât mai aproape de casă posibil. Eram destul de aproape.

Până dimineață avea să fie acasă. Și puteam să-mi spun oricât voiam că nu mai era casa mea, însă singurul lucru care o făcuse suportabilă, în ultimul an pe care l-am petrecut acolo, după ce mama a fost spânzurată, a fost prezența lui Tamid. Chiar dacă el mă ura, nu știam că puteam să-l urăsc la rândul meu. Dar uram doar faptul că se întorcea acolo.

Că mai pierdeam încă o persoană. Poate că nu se îndrepta spre moarte, dar mergea într-un loc în care, exact în același fel, nu l-aș mai fi văzut niciodată.

Era mai aproape de amurg decât de amiază când am intrat pe porțile orașului. Jin și Sam se înfășuraseră strâns în sheema, pentru a ascunde cât de bine puteau faptul că erau străini, și iată-ne alăturându-ne mulțimii de oameni de pe străzi.

Războiul încă nu ajunsese cu adevărat în acest ținut, atât de departe în sud, dar semnele lui puteau fi totuși văzute. Alimentele de oriunde altundeva decât din deșert sau din munții din apropiere păreau mai puține pe tarabele pieței. Și pe stradă erau mai mulți oameni care purtau arme decât îmi aminteam.

Ghidați de busola lui Jin, am trecut pe lângă tarabele colorate din bazar, pe niște străzi care erau curate și largi, în comparație cu vechiul labirint din Izman. Acesta era un oraș nou. Numele orașului era în limba mirajină, nu în limba veche. Am înaintat ascunzându-ne sub umbrare, pe lângă clădiri în culori vii și femei care-și trăgeau copiii, care scânceau, din fața tarabelor cu dulciuri.

Apoi, în cele din urmă, am cotit pe lângă o casă de un albastru intens și am văzut un băiețel ghemuit în pragul unei uși, ținând în mâini ceva care strălucea. Ne-am retras cu toții

șovăind, uitându-ne la băiețel. Nu putea să aibă mai mult de șase ani și vorbea de unul singur în șoaptă, în timp ce întorcea busola când pe-o parte, când pe cealaltă, așa cum obișnuiesc copiii să facă atunci când se joacă, inventând o poveste în mintea lor. Născocind o lume în care erau mai mult decât un băiat murdar de pe stradă, jucându-se cu o busolă de plastic, sau o fată slăbuță din spatele unei case, cu un pistol în mână și niște cutii de tablă, prefăcându-se că e un mare explorator plecat într-o aventură sau un Bandit-cu-ochi-albaștri.

Unul dintre noi trebuia să se apropie de el.

Jin fu primul care porni spre el, în timp ce noi am rămas la intrarea unei alei, privindu-l cum se apleacă în fața băiețelului, sprijinindu-și brațele pe genunchi. Acesta își ridică privirea, uitându-se la Jin cu niște ochi mari și întunecați, precaut, dar fără frică.

— Bună! l-a salutat Jin, trăgându-și sheema pentru a-și descoperi întreaga față. Cum te cheamă?

— Oman.

Firește. Jumătate dintre băiețeii din această țară erau botezați Oman, după numele sultanului.

— Serios? întrebă Jin, aplecându-se spre el. Oman îl cheamă și pe tatăl meu.

Nu-l auzisem niciodată pe Jin, în toate lunile de când îl cunoșteam, să spună despre sultan că era tatăl lui.

— Crezi c-ai putea să-mi spui de unde ai busola asta, Oman?

— Am găsit-o, răspunse Oman, trăgând busola mai mult spre el. N-am furat-o.

— Te cred, spuse Jin răbdător.

Puteam să-i ghicesc îngrijorarea din felul în care își plimba degetul mare pe cealaltă mână, desenând cercuri, după ce și le unise în față. Pentru că, dacă Ahmed rămăsese fără busolă, nu mai aveam nicio cale de a ajunge la el.

— Unde ai găsit-o?

— La gară, răspunse băiatul, în cele din urmă.

— Credeam că nu mai circulă trenuri zilele astea, spuse Jin, uitându-se spre mine.

Am ridicat din umeri, fără să-i pot fi de ajutor.

Din ce știam, trenurile dinspre Izman nu mai circulau de câteva luni, după ce reușiserăm să revendicăm partea vestică a deșertului.

— Nu mai pleacă, zise băiatul, dându-și ochii peste cap, de parcă am fi fost niște proști. Dar, uneori, vin trenuri până aici. Și aduc oameni cu ele.

— Ce fel de oameni? Soldați și prizonieri? întrebă Jin.

Băiețelul ridică din umeri.

— Și unde se duc oamenii ăia?

Băiatul ridică din nou din umeri și zise:

— În afara orașului. Spre munți.

Prizonierii erau aduși aici din ordinul sultanului. Juniper City era cel mai sudic punct în care se putea ajunge cu trenul. Și apoi erau duși la Eremot… oriunde ar fi fost. Dacă era adevărat ceea ce spunea Leyla.

Eram aproape și-i puteam găsi, dar fiecare moment pe care îl pierdeam în căutarea lor era încă un moment în care rămâneau închiși acolo.

— Oman, spuse Jin serios, uitându-se la băiețel, vezi tu, busola asta îi aparține fratelui meu.

Și băgă mâna în buzunar, scoțând o busolă identică, dar mai uzată.

— Acum îmi aparține mie, zise Oman cu încăpățânare.

— Uite cum facem, spuse Jin, o s-o cumpăr de la tine.

Cei zece louzi pe care Jin îi scoase din buzunar erau o mică avere pentru un băiețel. Oman i-a luat nerăbdător, lăsând busola să cadă în praf.

Jin s-a întors spre noi, ținând în mână ambele busole. Degetele i se albiseră de la strânsoare. Am întins o mână și-am pus-o pe mâna lui. Nu-i puteam spune că totul avea să fie în regulă, pentru că nu puteam să mint.

El și-a mișcat mâna sub a mea și-am crezut c-o să se retragă, dar, în loc de asta, a strecurat busola lui Ahmed în mâna mea.

— Avem nevoie de un nou plan, a spus.

Capitolul 17

FRUMOASA FIICĂ DE GENERAL

Odată, într-un deșert care se afla mereu în război, trăia un mare general care-și dorea un moștenitor. În cele din urmă, după mulți ani de rugăciuni, pântecele iubitei lui soții a prins rod. Dar, când a născut, copilul s-a dovedit a fi o fată, și nu un băiat.

Generalul și-a învins dezamăgirea, fiindcă o iubea foarte mult pe fiica sa, iar ea era o fetiță puternică și sănătoasă. Și, câțiva ani mai târziu, soția generalului a născut un alt copil, de data aceasta un băiat. Generalul și soția lui s-au bucurat. Dar au văzut repede că băiețelul nu era la fel de puternic ca sora lui. Se îmbolnăvea repede și plângea adesea, uneori prea slab pentru a putea fi auzit.

Anii au trecut și fiica a crescut puternică și frumoasă, în timp ce fiul generalului abia lupta să supraviețuiască. În unele zile, când fiul era îndeajuns de întremat ca să poată ieși, sora lui stătea lângă el și-i citea. Într-o astfel de zi, un alt băiat l-a văzut pe fiul cel plăpând al generalului și a început să-l batjocorească și să arunce cu pietre în el, încercând să-l provoace să riposteze.

Fiica generalului s-a ridicat în picioare ca să-l înfrunte pe băiat.

Când generalul i-a despărțit, a văzut, spre marea lui uimire, că fiica lui ieșise doar cu pumnii sângerând din bătaie, în vreme ce băiatul care aruncase cu pietre avea sânge pe față.

În acel moment, generalul și-a văzut fiica așa cum era. Fiindcă ea era, până la urmă, moștenitorul pentru care se rugaseră, moștenitorul care să-și apere familia și țara, când el avea să fie prea bătrân și neputincios ca să mai facă asta. Și astfel, în taină, el și-a învățat fiica să mânuiască orice armă voia și a învățat-o cum să câștige o bătălie. Cum să câștige un război, dacă era nevoie. Însă, cu toate acestea, nu știa ce avea să-i rezerve viitorul.

Apoi, într-o zi fierbinte, în timp ce mergea prin piața din Izman, fiica generalului l-a întâlnit pe Prințul Rebel. Și a găsit, în

cele din urmă, războiul în care era menită să lupte. Și, la rândul ei, a devenit general pentru un mare conducător.

Frumoasa Fiică de General a luptat de nenumărate ori pentru cei care nu puteau să se apere singuri și i s-au alăturat și alții. Și a câștigat fiecare luptă, una după alta, în felul în care tatăl ei o învățase.

Până în ziua în care a pierdut.

Fiica generalului a fost pedepsită pentru îndrăzneala de a cere o lume mai bună. A fost trimisă în întuneric, în adâncuri, într-un loc în care nu putea să aibă parte de o moarte bună. Unde nu putea lupta, pentru că temnicerii nu erau oameni din carne și sânge, ci creaturi făcute din metal și magie.

Și, pentru prima oară, n-a izbutit să găsească nicio scăpare, nici măcar cu mintea ei iute și isteață. Pentru prima dată, fiica generalului a fost forțată să se uite, în loc să lupte.

S-a uitat, iar și iar, la bărbați și femei care ardeau în fața ei.

Și apoi creaturile spurcate din metal și-au întors ochii asupra tinerei prințese, sora demdji a Prințului Rebel, cu părul ei purpuriu neobișnuit. Pe Frumoasa Fiică de General o durea spatele de la numărul plecăciunilor pe care fusese silită să le facă. Ochii o dureau din pricina strădaniei de a-și întoarce privirea de la bărbații și femeile care ardeau în flăcări. Gâtul o ustura de la atâta tăcere.

Așa că fiica de general și-a dezlegat limba, a deschis larg ochii și și-a îndreptat spatele. Și s-a ridicat să meargă la moarte, în locul tinerei prințese.

Capitolul 18

Simțeam cum timpul ne scapă printre degete cu fiecare moment care trecea fără să fim în munți, căutând fortăreața Eremot.

Juniper City se străduia să-și impună propriile legi de guvernare, fără ajutorul Rebeliunii sau al sultanului. Cartierele se divizau. Bărbați cu arme le cereau bani oamenilor nevinovați pentru a-i proteja față de bărbații care aveau cuțite. Soldaților din armata sultanului care treceau pe acolo nu le păsa; se aflau acolo doar ca să transporte prizonieri. Și nici celorlalți soldați aflați în trecere, deopotrivă, străini și mirajini, care se îndreptau spre munți, fără să se mai întoarcă vreodată, după cum se zvonea pe străzi.

Jin i-a rupt mâna unui bărbat care a încercat să ne jefuiască la hanul la care am rămas peste noapte. Asta ne-a ferit de alte posibile necazuri, deși stăteam de veghe pe rând în timpul nopții. Ca și cum am fi fost din nou în deșert, și nu în siguranță, în spatele zidurilor.

Dimineață, am fost treziți de un grup de oameni care propovăduiau pe străzi în gura mare că venise sfârșitul lumii. Că moartea venea asupra noastră din munți. Că oricine se aventura dincolo de oraș fără să aibă o inimă curată avea să-și găsească moartea.

Nu știam dacă inimile noastre erau curate, dar trebuia să ieșim din oraș, într-un fel sau altul. Trebuia să găsim ce mai rămăsese din Rebeliune; și asta repede. Fiecare zi care trecea era încă o zi în care Ahmed, Delila, Shazad și Rahim puteau fi uciși.

Doar că, mai întâi, trebuia să mai facem o oprire. Făcusem o promisiune, la urma urmei.

•

Călătorind cu o făptură care-și schimba forma, ajungeai în mai puțin de o zi din Juniper City la Dustwalk. În mai puțin de o zi aveam să ajungem în locul în care eu și Tamid ne născuserăm, în orașul care mi se păruse imposibil de departe toată viața mea. Nu-mi părea rău că plec din Juniper City, că porneam în

sfârșit la drum, dar mă gândeam c-aș fi putut trăi încă o sută de ani fără să mai văd orașul Dustwalk și aș fi fost cât se poate de fericită din acest motiv. Numai că-i promiseserăm lui Tamid c-o să-l ducem acasă, dacă puteam. Și demdjii își țineau promisiunile. În plus, simțeam busola lui Ahmed atârnând greoi în buzunar, amintindu-mi că, oricum, n-aveam nicio direcție clară.

Am știut când am ajuns în apropiere de Dustwalk. Peisajul nu se schimbase. Era o întindere de teren deșertic, așa cum văzusem de când ieșisem din Juniper City. Dar am simțit ceva ce nu puteam să explic. O schimbare în aer, ca și cum ceva s-ar fi înfășurat în jurul meu, trăgându-mă înapoi. Strălucirea acuzatoare a soarelui pe gâtul meu, de parcă aș fi făcut un lucru greșit când am plecat. Și apoi, dintr-odată, s-a ivit în zare, proiectat pe cerul perfect albastru al deșertului, ca o umbră aruncată în lumina zilei: locul uitat de Dumnezeu în care crescusem.

M-am aplecat peste gâtul acoperit de pene al lui Maz și i-am strigat, încercând să mă fac auzită peste zgomotul vântului, să ne ducă jos. Nu era nevoie să ne apropiem mai mult.

— Cred că poți să mergi singur de-aici, i-am spus lui Tamid în timp ce se dădea jos de pe spatele lui Izz. Sunt mai puține șanse să fii împușcat decât dacă ajungi acolo coborând din cer, pe spatele unei păsări gigantice.

De la pământ, unde încerca să-și mențină echilibrul, sprijinindu-se pe piciorul de lemn, Tamid își ridică privirea:

— Nu vii cu mine?

— Tu ești cel care vrea să se întoarcă, nu eu.

Tamid își lăsă capul în jos și încuviință:

— Atunci, presupun că ne luăm rămas-bun.

— Da, așa e.

Nu m-am mișcat ca să cobor de pe spatele lui Maz. Aveam un drum în față și trebuia să ne folosim la maximum de lumina zilei.

Tamid părea că era pe cale să spună ceva, dar Jin vorbi primul.

— Ceva e în neregulă.

Stând pe spatele lui Maz, m-am întors spre locul unde se afla Jin, în urma mea. Ochii lui erau ațintiți spre Dustwalk.

Am mijit ochii, prin lumina strălucitoare a deșertului, spre oraș. Arăta exact cum îl lăsasem. Chiar și de la această distanță puteam desluși acoperișul de lemn al casei de rugăciune, care se înălța un pic mai sus decât celelalte din jurul ei. Puțin mai în jos, era casa unchiului meu. Iar în direcția opusă, la câteva case distanță, era cea a lui Tamid: singura din tot orașul care avea două etaje. Pe vremuri, credeam că familia lui Tamid era cea mai bogată din lume. Apoi, am trăit într-un palat pentru un timp.

Mi-am dat seama la ce se referea Jin. Nu era niciun semn de viață. Chiar și într-o zi fierbinte ca asta, ar fi trebuit să existe un strop de mișcare, o față care să ne urmărească din spatele unei ferestre, la marginea orașului – ceva.

Părea pustiu.

Am înjurat printre dinți, în timp ce alunecam de pe spatele lui Maz. Simțeam că se scurge timpul. Deși nu voiam să mai pun piciorul în Dustwalk pentru tot restul vieții mele, nu puteam nici să-l las pe Tamid singur aici. Ar fi murit de foame sau ar fi fost ucis de un strigoi sau de vreun animal sălbatic, înainte să reușească să se întoarcă la civilizație. Eram nevoiți să mergem să vedem ce se întâmpla în Dustwalk.

— Se pare că, până la urmă, o să venim cu tine.

Ne mișcăm greu, înaintând prin nisipurile mișcătoare spre locul în care mă născusem – măcar în parte: partea periculoasă, furioasă, neliniștită, egoistă. Cea la care încercam să renunț, bucată cu bucată. Tamid mergea în față, în ciuda piciorului schilod, nerăbdător să ajungă acasă. M-am trezit că rămân tot mai în urmă. Jin și-a dat seama. A încetinit, așteptându-mă, până când am ajuns să merg în pas cu el.

— Știi povestea lui Ihaf Hoinarul? l-am întrebat.

Ne apropiam, indiferent cât de încet aș fi mers, și simțeam că mi se taie respirația.

— Ihaf era un țăran care a plecat de-acasă și-a răpus strigoiul care-i năpăstuia pe oameni. A fost sărbătorit în Izman timp de o sută de zile pentru fapta sa. Și apoi, când totul s-a sfârșit…

— … s-a întors acasă și s-a dus să-și are câmpurile și să trăiască mai departe o viață liniștită, a continuat Jin, trăgându-și puțin sheema, astfel încât să-l apere de bătaia soarelui. Mama obișnuia să ne spună povestea asta.

— Și a mea.

Mi-am îndreptat privirea spre locul unde se afla casa mamei mele. Înainte să ardă. Mă întrebam dacă nu cumva în unele nopți, despărțiți de deșert și de mare, eu și Jin ascultam de la mamele noastre aceeași poveste, sub aceleași stele.

— Am urât întotdeauna sfârșitul ăsta. Cum să te întorci acasă, după toate astea? După ce-ai ucis monștri și ai salvat prințese și ai luat masa în casele ființelor nemuritoare...?

Jin îmi răspunse, uitându-se drept în față:

— Pe vremuri, când au început toate acestea, credeam c-aș fi făcut orice ca să mă întorc acasă.

Se întâmpla rar ca Jin să vorbească despre Xicha. Nu îmi spusese prea multe. Că micuța lor locuință avea vedere la mare și că mirosea întotdeauna a sare. Că Jin și Ahmed împărțeau o cameră, iar Delila împărțea o alta cu mama lui Jin. Că podeaua era mereu pătată cu vopsea închisă la culoare, pentru că încercau să ascundă părul purpuriu al Delilei. Aveau un acoperiș din lemn prin care trecea apa, așa încât, atunci când avea doar șase ani, Jin a furat împreună cu Ahmed niște lemne de pe docuri și s-au cățărat pe grinzi ca să le peticească. Avea o cicatrice în palmă, unde-i intrase un cui ruginit. Știam că locul acela fusese casa lor atâta timp cât el și Ahmed au navigat, mergând de la un doc la altul. Le fusese casă până când Ahmed a abandonat-o, pornind spre deșert, iar mama lui Jin a murit, așa că el a luat-o pe Delila, ca s-o aducă în țara unde se născuseră. Într-un loc din care ei aveau să-și facă un cămin.

M-am gândit la Valea lui Dev, la cortul colorat pe care l-am împărțit cu Shazad timp de o jumătate de an. De nopți pline de stele și căldură. Și eu aș face aproape orice ca să mă întorc la acea casă. Doar că ne fusese luată. Și apoi ne-a fost luată din nou, când sultanul ne-a prins în ambuscadă în acea noapte, în Izman.

Locul acesta nu mai era acasă pentru mine. Și niciunul dintre noi nu mai avea un loc pe care să-l simtă ca fiind acasă.

Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât era mai evident că-n Dustwalk domnea o liniște de mormânt. Așteptam să văd o mișcare a perdelelor, care ar fi însemnat că eram urmăriți, în timp ce ne apropiam, sau să auzim sunetul unei voci. Am simțit o mâncărime în dosul capului, la ceafă, un fel de neliniște. Pericolul ne pândea.

I-am prins pe ceilalți din urmă, scoțându-ne armele în același timp, când am ajuns la marginea orașului. Am aruncat o privire în spate, spre dreapta mea, și am văzut că Sam făcuse același lucru, iar gemenii se preschimbaseră în niște câini mari, cu dinți ascuțiți.

Mi-am luat degetul de pe trăgaci pentru o clipă, îndepărtându-l de piele îndeajuns de mult, cât să mă asigur că simțeam din nou nisipul în vârful degetelor. Că nu-mi pierdusem puterea.

Și apoi am intrat cu toții în oraș.

Străzile erau goale ca paharul unui bețiv. Ușa casei care îi aparținuse lui Amjad Al-Hiyamat se legăna în vânt, spărgând tăcerea în timp ce se lovea de peretele casei. Nisipul se adunase acolo, împiedicând ușa să se închidă cum trebuie. Am împins-o cu piciorul ca să se deschidă larg, uitându-mă spre întunericul dinăuntru. Era goală, dar nu întru totul. În mijloc se afla încă o masă joasă, iar în camera alăturată era un pat mare. Toate celelalte – haine, alimente, vase de gătit – dispăruseră. Tot ceea ce putea fi luat, ca și cum ar fi fugit. Dar nu în grabă.

Am ieșit din întuneric întorcându-mă în soarele deșertului, în timp ce Jin ieșea, la rândul lui, din casa de rugăciune aflată de cealaltă parte a drumului.

— Nu se vede niciun semn de luptă, zise el. Sau c-ar fi fost jefuiți.

— Nu e niciun cadavru, am spus eu. După cum arată lucrurile, oamenii și-au adunat, pur și simplu, toate bunurile și au plecat.

Tamid a trecut pe lângă noi, mergând cât de repede îi îngăduia piciorul schilod. N-a răspuns când am strigat după el. L-am urmat îndeaproape, în timp ce se grăbea spre casa lui, groaza năvălindu-mi în inimă.

Când am intrat în casa lui Tamid a fost ca și cum aș fi intrat într-un vis pe jumătate format. Era exact cum mi-o aminteam, dar complet diferită. Albastrul peretelui din camera de zi, scârțâitul din dușumea, care o făcea întotdeauna pe mama lui Tamid să-mi arunce o căutătură urâcioasă atunci când veneam pe la ei, de parcă eu eram cea care îi făceam casa să se plângă – toate acestea îmi erau familiare. Dar casa fusese golită, la fel ca aceea a lui Amjad. Rămăseseră doar lucrurile prea greu de transportat.

— Mamă! zbieră Tamid, stând la baza scărilor.

Își pusese piciorul cel bun pe treapta de jos. Era dificil pentru el să urce scările. S-ar fi chinuit grozav doar ca să fie dezamăgit, odată ajuns sus.

— Nu sunt acolo, i-am spus, și o știam amândoi.

Tamid nu-și întoarse privirea spre mine când vorbi. Își ținu ochii ațintiți spre capătul scărilor, ca și cum ar fi putut să-i cheme.

— Atunci, unde sunt?

— Nu știu, am spus.

— Sunt morți?

Da. Am încercat să spun mai întâi, pentru că părea destul de probabil. Din fericire, cuvântul nu mi-a ieșit de pe buze.

— Nu, am spus, răsuflând ușurată. Nu, nu sunt morți.

M-am întors în stradă, îngăduindu-i lui Tamid să stea puțin singur în casa în care crescuse.

Era tulburător să fii afară în liniștea aceea desăvârșită. Mi-am scos sheema de pe față, în timp ce pășeam de-a lungul șirului de case ce mărgineau strada principală din Dustwalk.

Soarele s-a aruncat spre capul meu neînduplecat, ca ochiul unui părinte furios, cerându-mi socoteală pentru faptul că mă întorsesem acasă atât de târziu.

Am trecut pe lângă prăvălie. Mă întrebam dacă sângele lui Jin se afla încă pe scândurile dușumelei unde-i cususem rănile.

M-am îndrăgostit de tine de când sângeram sub o tejghea, la capătul deșertului, și tu mi-ai salvat viața, îmi spusese Jin în Iliaz, când credea că dormeam. *Pe vremea când eram amândoi așa cum eram atunci.*

Aici începuse povestea noastră.

Casa mătușii mele era ultima din șir. Era exact la două sute cincizeci de pași de prăvălie. Știam, pentru că-i numărasem de-a lungul sutelor de drumuri pe care le făcusem între cele două. Părea diferită de restul caselor. De pildă, ușa era închisă. Mi-am spus că era doar închipuirea mea. Părea diferită doar pentru că o cunoșteam atât de bine. Am deschis însă ușa cu mare grijă, cu inima bătându-mi într-un ritm frenetic când balamalele au scârțâit, lăsând lumina soarelui să năvălească în întunericul casei.

Era la fel de goală ca a lui Tamid.

Odinioară, în locul acesta era o forfotă plăcută, de neveste și copii, iar acum era pustiu. Nu eram sigură dacă mă simțeam

ușurată sau dezamăgită. Am intrat în casă, scândurile dușumelei scârțâind sub pașii mei, în timp ce mă îndreptam spre camera în care dormeam odinioară. Lumina se revărsa în încăpere prin singura fereastră. Una suficient de mare încât să mă pot strecura în afară și apoi din nou înăuntru, în toiul nopții.

Era goală ca un os. Dar acolo, în lumina clară a zilei, mi-am dat seama de ce anume părea diferită. Era goală, dar nu părea abandonată. Podeaua era măturată, spre deosebire de celelalte case, care erau ticsite de praf și nisip. Și fereastra era spălată. Cineva se îngrijea de curățenie în locul ăsta. Cineva care fusese recent aici. Foarte recent.

Atunci am auzit în spatele meu zgomotul unei puști chiar atunci încărcate.

Capitolul 19

— O să ridic mâinile, am spus automat.

În timp ce făceam asta, am început să-mi muncesc mintea în căutarea unei soluții pentru situația în care o pușcă era ațintită spre spatele tău. Nu puteam să mă bazez pe faptul că Jin sau Sam ar fi venit în căutarea mea mai repede decât ar fi putut un glonț să mi se înfigă în șira spinării.

— Fă-o! spuse o voce de femeie. Și întoarce-te, ca să te pot vedea.

Silueta din spatele meu se mută din loc și am prins sclipirea de metal reflectată în sticla ferestrei. O reflexie. Nu era mult, dar suficient cât să-mi dau seama unde se afla. M-am mișcat ușor, cântărind din ochi nisipul agățat de cizmele mele.

— Întoarce-te, am spus! a repetat vocea cu un accent puternic din Ultimul Ținut. Dacă nu te miști mai repede, un glonț o să te ajute să sari îndată.

Puteam să mă mișc mai repede.

Am întins mâna spre deșert și, în aceeași clipă, am căzut într-un genunchi, sfâșiată de o durere violentă. Mi-am ridicat mâna în sus, aruncând nisipul în țeava puștii, smulgând-o din strânsoarea ei. Arma se izbi zgomotos de pământ, oprindu-se departe de noi, într-un colț.

Am sărit iute în picioare, dând drumul nisipului, simțind cum durerea neașteptată și sfâșietoare se retrage în timp ce făceam asta, și am scos pistolul din toc…

Dincolo de capătul lui se afla mătușa mea Farrah.

Farrah a înghețat acolo unde era, holbându-se la mine, uimirea de pe fața ei fiind probabil la fel de evidentă și pe chipul meu, amândouă încercând să ne găsim cuvintele.

Ea reuși înainte să o fac eu.

— Credeam c-o să ai bunul-simț să mori până acum.

Ei bine, era o primă replică îndrăzneață, având în vedere că aveam o armă îndreptată spre ea. Dar, pe de altă parte, așa se întâmpla de regulă în Dustwalk. Mai devreme sau mai târziu, cu toții ne pomeneam sub amenințarea unei arme îndreptate spre noi. Te obișnuiai cu asta.

— Presupun, așadar, că te-ai întors în patru labe, după ce s-a destrămat toată treaba cu bărbatul ăla cu care ai plecat. Aș vrea să pot spune că sunt surprinsă. Cât timp i-a luat să-și dea seama că nu poate să scoată obrăznicia din tine nici măcar cu bătaia? Eu am încercat timp de un an și nu s-a văzut nicio diferență.

Mi se părea că trecuse o viață de când încasasem ultima dată insultele și bătăile mătușii mele. Îmi petrecusem ultimul an uitând de Dustwalk și de fata care eram pe vremuri, aici. Dar dintr-odată, stând în fața ei, am avut senzația că toate acestea se petrecuseră cu o zi în urmă. Am așteptat că vorbele ei să deschidă răni proaspete, să mă facă să mă simt mică, furioasă și neputincioasă față de ea, chiar dacă eu eram cea care ținea în mână o armă.

Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Cuvintele ei mi s-au părut goale, ca și când ar fi strigat la mine de pe fundul unei gropi adânci și eu eram singura dintre noi care putea să vadă că ea era captivă acolo.

— Mătușă Farrah, am început lăsând arma în jos și punând-o la loc în toc, căci, dacă era nevoie, puteam s-o dobor și fără armă. Ce s-a întâmplat aici?

Casa părea uriașă și pustie în jurul meu.

— Unde sunt ceilalți?

— Au plecat, scuipă mătușa cuvintele, de parcă ar fi fost vina mea pentru asta. Toată lumea a trebuit să-și strângă lucrurile și să plece. Ce motiv mai aveau să rămână aici după distrugerea fabricii?

Mi-a amintit de ce-mi spusese Shira, pe când eram în harem, despre cât de greu era să trăiești în Dustwalk în lipsa fabricii. Așadar, poate că *a fost* într-adevăr vina mea – sau a lui Jin, dacă e să fim foarte preciși.

— Și, atunci, tu ce mai faci aici? am întrebat.

— Ei bine, zise și un zâmbet viclean i se întinse pe față, în timp ce-și netezea cu o mână halatul, nu c-ar fi treaba ta, dar aștept o scrisoare de la fiica mea.

Tonul îi era plin de aroganță și de mulțumire de sine, dar cuvintele ei m-au făcut să mă îngrozesc. Vorbea despre Shira, verișoara mea. Mi-am amintit vag că Shira îmi spusese că puteam avea încredere în Sam, deoarece ea a avut încredere în el, când a fost vorba de familia ei. Că el ar fi aranjat să trimită

scrisori și bani în Dustwalk din partea ei. Doar că alte scrisori n-aveau să mai vină.

— E sultimă acum, să știi, spuse mătușa Farrah.

Nu știa.

— Mătușă Farrah…, vocea îmi pieri, împleticindu-se îngrozitor printre cuvinte; am răsuflat încetișor. Shira este…

Nu voiam să fiu eu cea care să-i dea această veste. Dar trebuia să fiu eu, pentru că am stat și m-am uitat cum Shira era condusă la locul de execuție, cum a luptat până în ultima clipă cu înverșunarea specifică unei fete din deșert.

— A murit pentru Rebeliune. Mătușă Farrah, Shira a fost executată cu aproape șase săptămâni în urmă.

Am așteptat ca fața să-i fie răvășită de durere, dar mătușa Farrah a rămas uitându-se la mine cu o expresie înghețată.

— Ești o mincinoasă.

Se puteau spune multe lucruri despre mine, dar nu că eram mincinoasă.

— Am fost acolo. A murit cât de curajos putea să moară cineva. Copilul ei, adică nepotul tău…, am început, dar furia a pus stăpânire pe fața mătușii Farrah înainte să apuc să termin.

— Taci din gură! se răsti cu o voce atât de puternică, încât m-am gândit că tovarășii mei au auzit-o de afară. Ești o cățea mincinoasă, așa cum a fost și mama ta, și ar fi mai bine să te întorci la bordelul de unde ai fugit, când băiatul ăla te-a alungat din patul lui. Ticăloasă…!

Am alungat distanța dintre noi cu un pas rapid, iar mătușa Farrah s-a clătinat înapoi, întrerupându-și tirada. De parcă și ea se aștepta să mă fac mică în continuare sub loviturile ei.

Dintr-odată mi-am dat seama că, deși trecuse probabil un an de când stătusem față în față cu ea, nu era atât de mult timp de când îi auzisem vocea ultima dată. Era vocea pe care o auzeam în minte de când Imin fusese ucisă. Vocea care întreba cine naiba mă credeam să preiau controlul asupra acestei Rebeliuni, mustrându-mă pentru faptul că mă credeam atât de mare și de puternică încât să dau ordine în locul unui prinț, chiar dacă eram doar o fată bună de nimic venită dintr-un loc uitat de lume. Din sărăcie și din mizerie, din Dustwalk.

Doar că eu știam cine sunt. Aveam un răspuns la întrebarea stupidă cu care vocea mă tot asalta: cine credeam că sunt? Eram fiica unui djinn. Eram o rebelă. Eram sfătuitoarea unui

prinț. Luptasem cu soldați, coșmaruri și strigoi. Luptasem și supraviețuisem. Ținusem piept unui sultan de nenumărate ori. Invocasem o ființă nemuritoare aducându-i moartea. Salvasem vieți, sacrificasem vieți, văzusem mai multe și făcusem mai mult bine decât făcuse ea vreodată. Și toate astea ca să salvez oameni, cum era și mătușa mea – oameni din Dustwalk, pe care o țară nepăsătoare față de ei i-a făcut să fie înverșunați și furioși și disperați. Făcusem toate astea pentru un prinț căruia îi păsa cu adevărat de ce li se întâmpla acestor oameni.

Știam cine sunt. Orașul Dustwalk însă nu avea nicio idee cine devenisem de când plecasem.

— Am de gând să-ți spun o singură dată, i-am zis calm. Numele meu este Amani – sau Banditul-cu-ochi-albaștri, dacă vrei să fii protocolară, am continuat și am văzut că semnele înțelegerii încep să se facă văzute pe fața ei, căci renumele meu ajunsese până aici. Nu accept nicio altă formulă de adresare.

Am făcut o pauză, ca să mă asigur că a înțeles că nu putea să mi se adreseze prin *cățea mincinoasă* sau *ticăloasă* sau orice altceva, înainte să mă îndepărtez de ea.

— Acum, am și eu câteva întrebări și vreau niște răspunsuri sincere. Ai venit aici să aștepți o scrisoare de la Shira. *De unde* ai venit? Unde s-au dus toți ceilalți?

Ochii îi scăpărară de furie înainte să-mi răspundă.

— Știi, aproape c-am murit de foame, șuieră ea. Nu mai aveam nimic. Am fost uitați, abandonați de toată lumea, apoi a venit *el* și ne-a oferit salvarea.

— El? am întrebat, dar mătușa Farrah părea absentă acum.

— Nu aveam nimic de pierdut. Așa că l-am urmat, părăsind locul ăsta, spre o nouă viață.

Ochii îi străluceau visători, în timp ce vorbea cu o mândrie plină de zel.

— Pe cine ați urmat? am întrebat-o cu tact.

Vorbele ei păreau să vină din partea unei persoane care înnebunise din pricină că stătuse prea mult în soare.

— Pe omul din munte, firește.

Dintr-odată, mă aflam din nou în odaia lui Bilal, ținând în mână pagina din cartea lui, uitându-mă la silueta înlănțuită în mijlocul stâncilor.

Nicio poveste nu e doar *o poveste*, îi spusesem atunci.

— A fost trimis să ne ajute la vreme de nevoie, a zis mătușa Farrah și a zâmbit cu răutate în fața reacției mele de surpriză, încântată că mă prinsese cu garda jos de data aceasta. Dar el îi protejează numai pe cei buni. Oricine vine la el și e considerat nevrednic…, își curmă ea vocea într-un mod batjocoritor.

Bilal trimisese soldați să-l găsească pe acest om de sub munte – soldați care nu s-au mai întors niciodată.

— El nu este făcut din carne și sânge, ca tine și ca mine. El e făcut din foc. Și îi arde pe cei nevrednici.

Un om făcut din foc nu era om. Era un djinn. În mintea mea începea să prindă contur o idee. Am văzut ce putea să facă un djinn. Dacă într-adevăr exista unul în munți… Era o idee atât de ispititoare. Nu aveam nicio șansă de reușită dacă ne-am fi bazat pe forțele proprii în fața Zidului Ashrei. Dar, dacă o legendă ar fi luptat cu o altă legendă, focul împotriva focului djinnilor… Ei bine, lucrurile ar fi stat cu totul diferit.

— Mă poți duce la el? am întrebat-o. La salvatorul tău din munte?

— Pot, spuse ea cu o expresie atotcunoscătoare, plină de cruzime. Dar dă-mi voie să te avertizez, *Banditule-cu-ochi-albaștri*, îmi trânti ea numele în față, n-ai nicio idee ce te așteaptă. El îți cunoaște inima. Și vei arde pentru fiecare din păcatele tale.

— Ei bine, l-am auzit pe Sam în spatele ei, făcând-o pe mătușa mea să se răsucească, tulburându-i calmul necruțător, nu e o idee prea fericită, având în vedere cât de multe păcate am eu.

Stătea în pragul ușii alături de Jin. Mă întrebam cât auziseră din conversația noastră.

— Ar trebui să pornim, atunci, zise Jin, bătându-l pe Sam pe spate, jovial. Le poți număra pe drum.

•

Tamid era singurul dintre noi care nu era neliniștit s-o urmeze pe mătușa mea către munți, lăsând în urmă ruinele orașului natal. Avea o familie pe care voia s-o găsească. Avea motive să fie entuziasmat. Și eu aveam o familie. Doar că nu voiam să-i văd pe cei din familia mea din nou. Mătușa Farrah îmi era deja de ajuns. Gândul la omul din munte mă făcea totuși să înaintez, când tot ceea ce voiam, de fapt, era să mă întorc.

Mi-am dat seama spre ce ne conducea mătușa Farrah, cu câțiva pași înaintea celorlalți. Era aproape de amurg și eram departe, în munți. Mai mersesem pe acest drum o dată, împreună cu Jin, fugind pe spinarea unui buraqi din haosul din Dustwalk. Aproape că simțeam în aer fierul din interiorul minelor, în timp ce ne croiam drum spre vârful versantului, apropiindu-ne, până când, în cele din urmă, în ultimele raze ale după-amiezii, am trecut de o culme abruptă și vechiul oraș de munte Sazi a apărut la orizont… Era un oraș minier sau, în orice caz, fuseseră exploatări miniere aici până când fratele meu, Noorsham, le-a ars, folosindu-se de puterea lui.

Orașul nu mai semăna deloc cu cel pe care mi-l aminteam. Ultima dată când fusesem aici, era o biată adunătură de case dărăpănate, agățate de stratul superficial al muntelui. Dar ele dispăruseră între timp, de parcă ar fi fost distruse de miile de ani, deși trecuse doar un an de atunci. La periferie, am trecut pe lângă o clădire singuratică care nu fusese complet distrusă. Un perete încă stătea în picioare, iar deasupra ușii se legăna o pancartă colorată: *Djinni bețivani*, cârciuma unde-l lăsasem pe Jin inconștient, pe o masă, pentru ca apoi să dau bir cu fugiții. Acum, în locul meselor de bar pătate de băutură, în umbra singurului perete rămas în picioare, se afla un baldachin strălucitor, care se sprijinea de perete.

Mătușa Farrah se opri pe neașteptate.

— De aici încolo, armele nu mai sunt permise.

Gemenii și-au ridicat mâinile în sus pe dată:

— Noi n-avem nicio armă.

— Nici eu, zise Tamid, care respira din greu din pricina efortului de a urca pe munte.

Dar refuzase cu atâta încăpățânare ajutorul meu, încât încetasem să i-l mai ofer.

Mai rămâneam doar noi trei.

Fără tragere de inimă, mi-am scos tocul cu pistolul. Băieții mi-au urmat exemplul. Sam își învârti rapid armele în jurul degetelor, într-un mod ostentativ și complet inutil, și i le oferi apoi mătușii Farrah. Apoi și eu, și Jin i-am dat, la rândul nostru, cuțitele și pistoalele.

— Asta e tot? întrebă mătușa Farrah, în timp ce sprijinea armele cu mare grijă de perete.

Puteam vedea acum sub baldachin stive de arme, bombe, săbii și cuțite. Un întreg arsenal depozitat în clădirea aceea dărăpănată.

— El o să știe dacă aveți ceva ascuns.

Nu era tot. Îl văzusem pe Jin dosind unul dintre pistoale sub cingătoare, trăgând apoi cămașa în afară, peste el. Eu mă jucam cu glonțul de rezervă pe care îl țineam în buzunar, împreună, am fi avut o armă funcțională.

— Eu mi-am predat cuțitele și pistoalele.

Era replica cea mai apropiată de un răspuns cinstit pe care o puteam da. Dar mătușa păru să fie mulțumită de ea.

— Mătușă Farrah, am întrebat-o când a început să meargă din nou, ce fel de loc e ăsta?

— Am văzut greșeala din viețile noastre, a răspuns ținându-și mâinile împreunate sub halatul ei.

Purtarea ei aspră se schimbase brusc, de parcă am fi trecut de o barieră invizibilă intrând în tabără, plecându-și capul de parcă ar fi mers la rugăciuni.

— Am fost aroganți încercând să revendicăm această lume doar pentru noi, construind case în deșert, când menirea noastră era, de fapt, să-l cutreierăm.

Bineînțeles, pe măsură ce înaintam mai adânc în ceea ce mai rămăsese din Sazi, au apărut sute de corturi, o dezlănțuire de culori punctând peisajul montan – altfel sumbru. Și printre corturi erau sute de oameni, mai mulți decât în Dustwalk, Deadshot și Sazi la un loc. Bărbații și femeile se înghesuiau între corturi și focurile mici, râzând și vorbind. Grupuri de femei stăteau împreună, încercând să peticească o pânză de cort ruptă. Un grup de bărbați păreau să cioplească diferite lucruri din lemn. Mi-a amintit de tabăra pe care o pierdusem, un adăpost ascuns de lume.

Doi copii trecură pe lângă noi, țipând și râzând. Și, spre surprinderea mea, l-am recunoscut pe unul dintre ei.

— Nasima! am strigat-o pe nume pe verișoara mea mai mică, fără să mă gândesc.

Se opri, coada ei de păr întunecat arcuindu-se în aer, biciuindu-i spatele. Se uita cu niște ochi mari la mine, cu prudență, de parcă aș fi fost un străin.

— Sunt eu, Amani, verișoara ta, am zis și mi-am dus mâna la piept, cum aș fi făcut dacă vorbeam cu un străin, doar că ea era sânge din sângele meu. Nu-ți mai aduci aminte de mine?

— Nu, nu ești, răspunse Nasima și făcu un pas îndrăzneț, provocator, spre mine. Amani a murit, așa a spus mama, a adăugat, după care s-a retras. Ești un strigoi? întrebă ea. Așa spune mama mea despre oamenii care pretind că sunt alți oameni.

Am început să-i spun că, dac-aș fi fost un strigoi, aș fi avut nevoie de ceva mai mult decât o sheema ca să mă apăr de soare. Dar ea nu voia să asculte.

— Strigoiule! strigă Nasima, întorcându-se și îndepărtându-se de mine.

Oamenii își ridicară privirile spre noi, în timp ce fetița alerga. Din instinct, Jin se așeză între mine și ochii care se holbau. Numai că nu era niciun pistol îndreptat spre noi, niciun cuțit nu fusese încă scos.

Erau la fel de neînarmați ca noi. Fără apărare.

Apoi, am auzit un strigăt din mulțime.

— Tamid?

Vocea m-a făcut să mă ridic în picioare. Eram obișnuită ca vocea aceea să mă certe pentru că eram mereu prin preajmă, pentru că-i corupeam fiul. Mama lui Tamid își făcu loc printre oameni, înaintând spre noi, și inima mi se strânse pentru o clipă. Ultima dată când o văzusem eram pe spinarea unui buraqi, în spatele lui Jin, fugind de sânge și de haos, iar ea încerca să se târască spre fiul ei, care zăcea întins în nisip sângerând, cu un glonț în genunchi, din cauza mea. Chiar înainte să fie luat prizonier și adus în oraș, împreună cu Shira.

Acum, în timp ce se îndrepta spre fiul ei, chipul îi era cuprins de o speranță timidă, nesigură.

— Mamă! zise Tamid și șchiopătă spre ea.

Și speranța s-a transformat brusc mă bucurie. S-a repezit spre el, mișcându-se mai iute decât putea s-o facă el cu piciorul lui de lemn. Era deja în lacrimi când a ajuns la el, luându-l în brațe ca atunci când era doar un băiețel. Am prins câteva cuvinte rostite printre suspinele ei, în timp ce-l ținea strâns în brațe.

Ce s-a întâmplat cu tine? *Ce ți-au făcut*?

Și apoi:

Ești în viață. Ești în viață.

De nenumărate ori.

Mi-am dat seama că stăteam acolo ca și cum aș fi avut o tijă de fier în spate, așteptând reproșul care avea să vină pentru ceea ce îi făcusem fiului ei. Dar nu a venit. Nici măcar nu m-a văzut. Nu conta faptul că-i fusese luat fiul. Ci doar că-i fusese adus înapoi.

— Tata? întrebă Tamid, retrăgându-se, uitându-se în jur, cu mai puține speranțe totuși.

Mama lui clătină din cap.

— El nu a..., ezită. A fost considerat nevrednic. *El* a văzut în inima tatălui tău și a văzut și ce ți-a făcut.

Tamid a tresărit. Când Tamid s-a născut cu un picior strâmb, tatăl său voise să-l ucidă. Mama lui Tamid își salvase fiul.

— A ars pentru asta.

Lui Tamid și mamei lui nu le părea rău în mod special că se întâmplase așa. Nu puteam spune că îi condamnam pentru nepăsarea lor. Mă întrebam cine altcineva mai fusese judecat ca fiind prea păcătos de către acest om din munte.

M-am uitat la mătușa mea. Pe fața ei era întipărită durerea. Doi oameni fuseseră luați din Dustwalk în ziua în care dispărusem cu Jin. Doar unul dintre ei se întorsese. Mătușa Farrah nu avea să se reîntâlnească niciodată cu Shira în acest fel.

— Mătușă Farrah, am încercat din nou, nepotul tău... din oraș. Shira l-a botezat...

— Dar *ea* ce face aici? se auzi vocea certăreață pe care am recunoscut-o imediat.

Nu-mi vine să cred.

Socotelile mele cu trecutul nu erau, așadar, încheiate, iar pretențiile nu veniseră de la mama lui Tamid, până la urmă.

M-am întors și am dat ochii cu Fazim Al-Motem. Dacă eram cu adevărat judecați pentru păcatele noastre, atunci nu aveam motive să mă îngrijorez, nu atâta timp cât Fazim era încă în viață. Fazim susținuse mai întâi că era îndrăgostit de Shira, pentru ca apoi să încerce să mă șantajeze să mă căsătoresc cu el, ca să nu le spună tuturor că eu eram Banditul-cu-ochi-albaștri. Toate astea pentru că el voia banii pe care i-aș fi putut obține pentru capturarea unui buraqi.

Dacă nici ăsta nu era un păcat, atunci nu mai știam ce e păcatul. Cu toate astea, el se afla aici, pășind țanțoș spre mine.

— Cât tupeu din partea unei nelegiuite să-și arate fața aici, croncăni Fazim. După ce-a furat de la propria familie!

Părea mai scund decât îmi aminteam. Mă întrebam vag dacă nu cumva eu mă înălțasem.

— Las-o baltă, băiete! se auzi o altă voce.

Era unchiul meu, mi-am dat seama. Cu greu l-aș fi recunoscut dacă verișoara mea Nasima nu l-ar fi ținut de mână, uitându-se încă la mine cu niște ochi bănuitori. În locul hainelor frumoase de negustor de cai, avea acum niște zdrențe, iar părul și barba îi crescuseră lungi.

Dar Fazim făcu încă un pas în față, plin de aroganță și de încredere deșartă, în timp ce tăia terenul stâncos, ca să mă înfrunte.

— Crezi că nu poate, într-adevăr, să înțeleagă că face o greșeală? întrebase Jin în șoaptă, așa încât numai eu să-l pot auzi.

— Poate că, pur și simplu, n-a observat că suntem mai mulți decât el, sugeră Sam, de cealaltă parte.

Îl priveau cu interes pe Fazim, ca și cum ar fi fost o ciudățenie inofensivă care ni se ivise în cale. Fazim nu era chiar inofensiv, dar aveau dreptate. În acel moment, noi puteam să-i facem mai mult rău decât ar fi putut el să-mi facă mie.

— Totuși, ce i-ai făcut, Amani? I-ai frânt cumva inima?

— Nu tocmai.

Mi-a fost frică de el odinioară. Așa cum mi-a fost frică și de mătușa Farrah. Dar, în umbra sultanului, monștrii copilăriei mele păreau acum ridicoli.

— Ei bine, Amani…

Fazim era foarte aproape de mine. Cu colțul ochiului, l-am văzut pe Jin strângându-și pumnul. N-aveam de gând să las să se ajungă atât de departe.

— Ce-ai de spus în legătură cu…

Am făcut o mișcare scurtă din mână spre nisipul de sub picioarele lui, dintre pietrele muntelui, făcându-l să se dezechilibreze – un truc pe care-l învățasem de la albishii din Iliaz. Durerea ascuțită din stomac s-a stins la fel de repede cum a apărut. Și când Fazim a căzut, aterizând pe spate, am simțit c-a meritat.

Fazim înjură mânios, în timp ce se ridica, părând stânjenit că unii râdeau de el. Câțiva oameni s-au strecurat mai în față, fără

să fie convinși de ce se întâmplase. La urma urmei, nici măcar nu-l atinsesem pe Fazim. Dar era posibil, totodată, să fim pe punctul de a ne lua la bătaie.

Un strigăt se auzi însă din spate:

— Vine! Faceți loc, vine!

Mulțimea se scindă, asemenea unei pânze sfâșiate de un cuțit, lăsând un culoar liber prin tabără.

Fazim se grăbi să se dea la o parte și se ridică în picioare, părând dintr-odată speriat.

M-am întors, cu inima bătând cu putere, așteptând să-l văd pe acest *el.*

Omul din munte. Adevăratul monstru al poveștilor mele din copilărie. Djinnul care fusese înlănțuit de propriii frați. Ființa care ardea oamenii pe care-i considera nevrednici să fie salvați.

Și acolo, în cealaltă parte a taberei, cu mâinile ridicate, fie în semn de binecuvântare, fie de avertisment, se afla fratele meu demdji, Noorsham.

Capitolul 20

Pentru o clipă, ochii ni s-au întâlnit peste terenul stâncos: uimirea era limpede întipărită pe fața lui și, în aceeași măsură, și pe fața mea. Am simțit cum Jin își întinde mâna din instinct după arma pe care nu o predase. Mâna mea s-a repezit spre a lui și mi-am împletit degetele cu ale lui, îndepărtându-l cu grijă de armă.

Nu, l-am rugat în tăcere.

Noorsham a început să înainteze spre noi. Spulberase orașe întregi. Arsese oameni, pornind focul din interior. Nu-l costa nimic s-o facă. O mișcare greșită din partea noastră și nimeni n-avea să mai afle ce se întâmplase cu noi.

Dar mai stătusem în fața lui și refuzase să-mi facă rău.

Mai trecusem prin asta, spre deosebire de Jin.

Și, la urma urmei, era fratele meu. Nu mi-ar face rău. Trebuia să cred asta.

Pe măsură ce Noorsham trecea încet prin mulțime, toți cei din jur se aplecau asemenea unor fire de iarbă sub un vânt puternic.

— Îngenuncheați! șuieră cât putu de tare mătușa, ca să mă facă să mă rușinez.

Mi-am dat seama că momentul acela îi făcea plăcere.

Dar am ignorat-o. Și, în loc să-mi plec capul, am făcut un pas în întâmpinarea lui.

Mătușa mea își ținu respirația. Știam că se gândea că acela avea să fie sfârșitul meu. Credea că nu știam ce putea face Noorsham. Dar știam mai bine decât oricine. Mi-am desprins mâna dintr-a lui Jin și m-am îndepărtat de el, pășind de-a lungul culoarului format, până când am ajuns la doar câțiva pași distanță.

Arăta diferit față de ultima dată când îl văzusem. Părul îi crescuse față de tunsoarea scurtă de sub coiful de bronz pe care sultanul îl forțase să-l poarte. Avea o mică cicatrice pe bărbie. Întinse o mână spre mine. Doar pentru o clipă, chiar și în zdrențe, în loc de armura lui metalică, arătă exact la fel ca înainte de a-l arde pe Bahi de viu, strălucind de putere și virtute. Arsese orașe întregi cu mâna aceea.

Apoi mi-a luat fața în mâini și palmele lui aveau căldura pielii oamenilor, și nu pe cea a focului nemuritor.

— Amani, zise, iar zâmbetul lui ar fi putut aprinde întreaga lume, ai găsit drumul spre casă, m-ai găsit, sora mea.

Și m-a îmbrățișat.

Aș minți dac-aș spune că nu m-am bucurat puțin de expresia uluită de pe fața mătușii Farrah.

— Ochiul! strigă cineva din mulțimea din spatele lui Noorsham. Cum putem avea încredere în ei fără să privească în Ochi?

— Cu toții am fost nevoiți să trecem prin fața Ochiului, strigă o altă persoană cu o voce mânioasă.

— Ochiul! strigă altcineva de departe. Ochiul!

Cuvântul a fost preluat ca o incantație de oamenii care se adunaseră acolo.

— Ochiul. Ochiul. Ochiul.

În curând, toată lumea intona cuvântul acela.

— Ochiul!

— Ochiul!

— Ochiul!

Noorsham se întoarse cu o mișcare lentă. Cuvintele incantației păreau să zguduie muntele din jurul nostru, în timp ce el își trecea privirea peste oameni. În cele din urmă, Noorsham s-a mișcat, ridicând o mână foarte puțin în aer. A fost ca și cum ar fi apăsat pe un buton. Întregul munte s-a cufundat în liniște la porunca lui.

Toți așteptau cu răsuflarea tăiată ca el să vorbească.

— Să mergem la Ochi, atunci, zise el.

Un val de urale străbătu muntele. Dintr-odată, toată lumea a început să se miște în același timp, înconjurându-ne, împingându-ne în față, de parcă am fi fost niște fire de praf prinse într-un curent puternic. Am simțit niște unghii care mi s-au înfipt în braț. Era mătușa Farrah, care mă înșfăcase de parcă era temnicerul meu, forțându-mă să înaintez. Asigurându-se că n-aveam să scap de Ochi – orice-ar fi fost el.

N-a trebuit să mergem prea departe.

Noorsham ne-a condus către o mică adâncitură în munte, unde solul se surpase. Era înconjurată de eșarfe de rugăciune, făcând-o mai strălucitoare decât ar trebui să fie un teren în deșert, iar panta era presărată cu bucăți de pânză strălucitoare

și flori uscate, așa cum văzusem în grădinile sultanului, dar care nu crescuseră niciodată aici, pe munte.

Și, în mijlocul a toate astea, se afla o mică bucată de oglindă, cu marginea zimțată, un ciob de forma aproximativă a unui ochi. Toți s-au oprit la marginea pantei, înconjurând-o ca să poată vedea, dar nimeni nu a trecut de linia de steaguri de rugăciune, care marca granița, cu excepția lui Noorsham, care coborî cu încredere.

Luă, cu un gest reverențios, ciobul de sticlă în palme, ridicându-l, așa încât să prindă în el soarele târziu de după-amiază.

Ciobul scânteie într-o nuanță de albastru și l-am auzit pe Jin, care se afla lângă mine, exclamând de uimire. M-am uitat la el întrebător.

— Pare să fie un *nachseen,* spuse cu o voce joasă.

— Ce?

Cuvântul nu părea să fie din nicio limbă pe care o auzisem vreodată din gura lui Jin.

— E o invenție gamanix.

La fel ca busolele pereche sau hoarda de ticăloșii a Leylei. O împletire între mașinărie și magie.

— Poate fi folosită pentru a citi în ochii celorlalți. Armatele le folosesc pentru a-și interoga spionii.

Ochii albaștri ai lui Noorsham, atât de asemănători cu ai mei, s-au întors să mă privească.

— Care dintre voi vă veni și va înfrunta Ochiul, ca să pot verifica adevărul intențiilor voastre?

Am făcut rapid un schimb de priviri. Unul dintre noi trebuia să-și dezvăluie toate secretele, în schimbul vieților tuturor celorlalți. Ar fi trebuit să-l trimit pe unul dintre gemeni. Erau mai nevinovați decât Jin sau decât mine. Dar vedeam frica pură de pe fețele lor. Și simțeam privirea sfredelitoare a lui Noorsham ațintită spre ceafa mea. Eu mă oferisem să conduc Rebeliunea. Trebuia să-mi asum și această responsabilitate.

— Eu o voi face, am spus și m-am întors spre Noorsham.

Am pășit printre două dintre steagurile de rugăciune, trecând peste granița invizibilă și coborând ca să stau în fața fratelui meu.

De aici, de aproape, puteam vedea Ochiul mai bine. Era magic, în mod evident, așa cum spusese Jin. La marginea

zimțată a ciobului de oglindă era un bâzâit produs de energie, asemănător cu scânteia care alimenta mașinile Leylei.

— De unde ai luat chestia asta? l-am întrebat pe fratele meu, păstrând o distanță sigură față de obiectul din mâinile lui.

— Nu ești singura care a venit aici să caute ceva, a răspuns Noorsham vag. La început, am fost nevoit să ghicesc ce era în sufletele lor. Dar apoi au venit niște soldați străini și au adus cu ei acest lucru, un dar primit de la Dumnezeu prin mâinile lor. Îl folosesc pentru a vedea cine caută cu adevărat adăpost și cine caută altceva. Și eu decid dacă va rămâne sau dacă va arde.

Am fost străbătută de un fior la auzul acestor cuvinte. M-am gândit la bărbații pe care Bilal îi trimisese în sud, în căutarea ființei puternice de sub munte, care îi putea îndeplini dorința de a păcăli moartea. Cu siguranță, o jumătate din mulțimea de eșarfe de rugăciune din jurul nostru păreau să fie acum fâșii din uniformele conducătorilor din Iliaz.

Fii cuminte, sau o să te ia monstrul din munte.

Noorsham întinse ciobul de *nachseen* spre mine.

— Privește în Ochi, Amani! Lasă-l să te vadă!

Din mulțimea de deasupra noastră, un zgomot ritmic începu să se ridice: mâinile loveau cu putere în piatra muntelui. Doar câteva la început și apoi, treptat, mai multe, intrând în ritm.

— Ochi, zise cineva, de data asta mai încet, în timp ce mâinile lor loveau pământul ca o bătaie de tobe.

— Ochi, Ochi, Ochi.

Și curând incantația fu pe buzele tuturor, rostită cu voci joase, dar care se amestecau într-un ritm puternic, împreună cu bătaia mâinilor lor.

Eram înconjurați. Îi adusesem pe toți într-o capcană în care era o bombă cu ceas, una pe care trebuia să o dezamorsez acum sau muream cu toții.

Dacă Noorsham ar fi văzut tot ce făcusem… nu știam dacă aveam să fiu văzută ca fiind fără de păcat. Dar, de asemenea, am înțeles că n-aveam de ales decât să-mi deschid sufletul în fața lui. Am făcut așa cum mi s-a spus. M-am uitat în jos, în sticlă.

A fost ca și cum o avalanșă de imagini ar fi căzut din mintea mea pe suprafața oglinzii și le vedeam pe toate cum se derulează într-o succesiune rapidă: nisipuri schimbătoare în deșert și ziduri de foc. Execuție după execuție. Moarte după

moarte. Djinnii prinși sub palat. Sultanul sub amenințarea armei. Și apoi, o ultimă imagine strălucitoare. Lucrul pentru care ne aflam cu adevărat aici: omul din munte.

Mi-am ridicat capul, răsuflând din greu. Mă simțeam de parcă ieșisem de sub Peștele Alb, căutând aerul, doar că acum mintea mea era cea care avea nevoie să respire. Jin era lângă mine, deși nu l-am văzut venind, sprijinindu-mă cu brațele lui puternice așezate în jurul taliei mele. M-am rezemat de el cu recunoștință, în timp ce Noorsham, ținând cu grijă ciobul de oglindă în mâini, inspectă conținutul minții mele pentru un răstimp care-mi păru foarte lung.

— Dacă trebuie să fugim…, îmi șopti Jin în ureche.

— Tu o iei spre stânga, eu spre dreapta, ca să-i despărțim, am căzut de acord.

Era singura șansă pe care am fi putut s-o avem de a scăpa întregi de aici.

Fără să se grăbească, Noorsham așeză Ochiul la loc pe altarul improvizat și apoi se întoarse spre mulțime.

M-am uitat în ochii lui Izz. Încuviință ușor din cap, în semn că a înțeles; dacă voiam să fugim, el și cu Maz erau gata să se transforme în ceva care ar putea zbura peste oamenii din Sazi.

— I-am văzut păcatele, a spus fratele meu, în cele din urmă. Am luat o hotărâre.

Își întinse brațele, în timp ce se uita spre discipolii săi, toți așteptând cu sufletul la gură cuvintele sale, aplecându-se în față cu ochii măriți, plini de râvnă.

— Nu e nevoie să ardă! strigă cu voce bubuitoare.

Și, deodată, mulțimea începu din nou să strige. De data aceasta, de bucurie.

Deși era ciudat că strigătele lor de bucurie mi se păreau la fel de neliniștitoare ca dorința de baie de sânge de mai devreme.

Capitolul 21

Eram pe deplin conștientă de stelele de deasupra mea, când m-am întors pe partea cealaltă în culcușul făcut pe pământ. Nu mă mai obosisem să ridic vreunul dintre corturile noastre. Era destul de cald în zona asta atât de depărtată din sud, chiar și în timpul nopții.

Majoritatea oamenilor lui Noorsham dormeau sub cerul liber. La urma urmei, ce aveau de ascuns de ochii lui Dumnezeu? Doar că eu, una, nu de ochii lui Dumnezeu mă feream, ci de ochii celorlalte femei care dormeau în jurul meu.

Bărbații și femeile necăsătorite dormeau separați, conform regulilor lui Noorsham.

— Simplul fapt că băiatul ăla te privește în felul în care-o face e un păcat, dacă nu ești căsătorită cu el, șopti printre dinți unul dintre discipoli, aruncându-i o privire peste umăr lui Jin, care se uita spre mine, în timp ce eram dusă într-o zonă din Sazi aflată sub un povârniș nu foarte abrupt, puțin mai jos de locul unde fuseseră odinioară minele; acolo dormeau femeile.

În ultima licărire de lumină, am zărit-o pe verișoara mea Olia făcându-și culcușul. Ea mi-a surprins privirea și a ridicat din umeri. Ca și cum m-ar fi întrebat dacă într-adevăr mă așteptam să se fi schimbat ceva în Ultimul Ținut. Bănuiesc că doar eu eram cea care se schimbase, de fapt.

Voiam să vorbesc cu Jin. Trebuia să vorbesc cu cineva, acum că ajunsesem în acest capăt de lume, uitat de Dumnezeu, pe urmele unei povești imposibile. Pierduserăm încă o zi de căutări din cauza mea. Pe vremuri, în nopțile lungi și întunecate, pline de îndoieli, mergeam s-o caut pe Shazad. Dar ea dispăruse. Iar eu eram forțată să stau departe de băieți. Și nu m-aș fi mirat ca vreuna dintre aceste femei să mă trădeze dacă m-aș fi furișat în toiul nopții.

Se mai întâmplase asta o dată, în cursul zilei. După rugăciunile de seară, când întreaga tabără se adunase în jurul lui Noorsham pentru a fi binecuvântată de aceleași mâini cu care acesta ardea oamenii de vii. Apoi, discipolii s-au aliniat nerăbdători în fața lui. Am continuat să ne uităm curioși de pe

margine, iar doi dintre discipoli s-au apropiat, târând doi saci uriași, pe care i-au pus lângă Noorsham. L-am văzut apoi cum a băgat mâna în primul sac și a scos de acolo o pâine care părea proaspătă și i-a dat-o primei persoane, care s-a dat iute la o parte. Nu mi-am dat seama cât de foame mi-era până când n-am văzut pâinea. Următoarea persoană a înaintat, târându-și picioarele; omul de după el a primit, la rândul lui, o pâine identică. După aceea, o fetiță a pășit în față, cu mâinile întinse, nerăbdătoare. Dar, înainte ca Noorsham să-i poată da rația, femeia din spatele ei a spus cu voce tare:

— Astăzi nu a fost la rugăciune.

Noorsham s-a tras iute din fața copilei, de parcă ar fi fost un șarpe.

— Mira, este adevărat?

Părea mai degrabă o acuzație decât o întrebare. Fetița tăcu.

— Spune-mi adevărul, Mira, continuă el. O să-mi dau seama dacă minți.

— Nu mi-am dat seama când s-a lăsat soarele, a recunoscut copila în cele din urmă.

Când și-a ridicat mâna spre ea, am înghețat dintr-odată de frică, gândindu-mă că aveam s-o văd cum arde de vie. Am început să înaintez și l-am simțit pe Jin venind după mine, fără ca vreunul dintre noi să știe clar ce avea să facă în continuare. Dar Noorsham și-a pus, pur și simplu, o mână pe obrazul ei.

— Dacă vrei să mănânci dimineața, o să vii cu noi la rugăciune, în loc să te joci în munți.

Fata a fost scoasă din rând fără să primească de mâncare.

Noorsham a văzut că-l urmăream. Făcusem un pas în față fără să-mi dau seama. Și-a băgat mâna în desagă și apoi a întins pumnul spre mine. Nu am reacționat imediat, dar Noorsham nu s-a clintit. Nu s-a întors către femeia care o trădase pe micuța Mira și care se foia neliniștită, vrând să-i atragă atenția conducătorului ei. În cele din urmă, am întins mâinile spre fratele meu. Și el a lăsat o portocală să-mi cadă în palme.

M-am holbat la ea, neîncrezătoare, chiar și după ce Noorsham și-a întors atenția către discipolii aflați în rând în fața lui. În primii șaisprezece ani de viață nu văzusem niciodată o portocală proaspătă.

Până când n-am ajuns în tabăra rebelă, departe de această parte a deșertului, plină de praf, cu pământ neroditor, unde nu

putea să crească nimic. În părțile astea, fructele ajungeau fierte în cutii de metal, așa încât să poată supraviețui călătoriei lungi prin deșert până la noi.

Era imposibil să am în mână o portocală proaspătă. Doar că era adevărat. Când am curățat-o, coaja îmi intră sub unghii și mirosul îmbătător de citrice proaspete se răspândi în aerul prăfuit al deșertului. Iar când am mâncat-o, explozia aromei dulci alungă orice urmă de îndoială.

Era ceva tulburător. Ceva nelalocul lui. În toată treaba asta, în toată tabăra asta. Mă îngrijora într-un mod pe care nu-l puteam exprima foarte clar.

M-am întors neliniștită pe partea cealaltă, pe rogojina mea. Nu-mi plăcea să fiu singură cu gândurile mele. Mi se învolburau în minte ca o furtună în deșert, ridicând praful în toate părțile, prea iute ca să le pot prinde. Trebuia să vorbesc cu Jin. Nu-mi păsa că era împotriva unor reguli pe care păreau să le aibă oamenii aici. Mi-am părăsit culcușul cât de încet am putut, uitându-mă în jur ca să mă asigur că nu era niciun ochi vigilent care să vadă cum mă furișez, în timp ce-mi croiam drum printre corpurile femeilor care dormeau.

Aproape că reușisem să ies, când am zărit un licăr deasupra noastră. M-am oprit, pitindu-mă repede, lăsându-mă la nivelul pământului. Prea jos ca lumina să mă descopere printre pietre și corpurile adormite. Și am așteptat ca rondul de noapte – sau ce era el – să se încheie.

Câteva clipe mai târziu, Noorsham a apărut pe pantă, deasupra mea. Se mișca prin întuneric și o lumină slabă i se revărsa din mâini, o versiune estompată a puterii sale distructive. Se mișca la câțiva pași deasupra mea.

Am ezitat. Să fiu prinsă de Noorsham, dintre toți oamenii, era, cu siguranță, cel mai rău. Trebuia să mă întorc, să mă culc, să închid ochii, să mă prefac că dorm până în zori și apoi puteam să plecăm cu toții dimineață, fără ca nimeni să fie transformat în cenușă. Dar știam deja că n-are rost să mă amăgesc pretinzând c-aș putea alege varianta inteligentă, măcar o dată-n viața mea. Am așteptat preț de câteva bătăi de inimă, până când s-a îndepărtat îndeajuns, și apoi am pornit pe urmele lui.

Pe urmele lui, am trecut dincolo de marginea civilizației sale improvizate, până terenul a început să urce abrupt deasupra taberei. M-am mișcat cât am putut de prudent, având grijă să

stau departe de cercul de lumină răspândit de mâinile lui, încercând să țin minte locurile de pe terenul accidentat în care să pun piciorul, urmărind lumina din fața mea, în timp ce urcam mai departe și tot mai departe, pe panta muntelui. Până când, în cele din urmă, am ajuns la intrarea în mine. Noorsham a înaintat fără să ezite, intrând în gura întunecată a munților, din mâini revărsându-i-se o mare de lumină peste pereții de piatră brută.

Am ezitat, din locul unde stăteam ghemuită, puțin mai jos de el, pe pantă, mișcându-mă în patru labe, ca să evit alunecările de pietre care m-ar fi dat de gol. Dacă intram în tunelul acela, n-aveam unde să mă ascund.

Dar ajunsesem până aici.

Am urcat și ultimii metri până la intrare, urmându-l în adâncul muntelui.

În fața mea, Noorsham mergea cu siguranța celui care a mai parcurs acest traseu de o mie de ori înainte. Când cărarea se bifurcă, coti spre tunelul din stânga. Trecu pe lângă sfărâmăturile de rocă lăsate de mineri fără să privească măcar în jos. Nu a încetinit când ne-am strecurat prin locurile unde muntele se prăbușise în grămezi hidoase de piatră carbonizată și topită. O consecință a momentului în care își dezlănțuise puterea în interiorul acestui munte, omorându-i pe majoritatea oamenilor prinși acolo.

Ne aflam în adâncurile vechilor mine, când a luat-o spre dreapta și a trecut prin ceea ce părea să fie un zid solid. M-am oprit brusc, în timp ce el se făcea nevăzut, apoi m-am aruncat înainte, gândindu-mă deja înfricoșată că aveam să-l pierd. Pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că nu era piatră dură. Era un mic pasaj lateral în munte, mult mai îngust decât tunelurile făcute de om, pe care probabil că l-aș fi luat drept o crăpătură în rocă dacă aș fi trecut pe lângă el. Lumina din mâinile lui Noorsham încă se mai strecura în jurul picioarelor mele. Dacă mai așteptam, aș fi pierdut-o. Aș fi rămas singură în întuneric.

M-am năpustit în urma lui.

Nu era un tunel lung. Am făcut poate doisprezece pași și s-a terminat brusc. M-am împleticit oprindu-mă dintr-odată, fiindcă tunelul îngust se deschidea într-o peșteră. Noorsham se afla în fața mea, înaintând tot mai adânc. În lumina răspândită de

mâinile lui, am văzut un tavan perfect alcătuit în formă de cupolă, deasupra noastră, și niște pereți netezi.

Ajunsesem adânc în măruntaiele muntelui. Simțeam greutatea lui apăsătoare peste tot în jur, ca și cum piatra ar fi încercat să-și revendice această încăpere. Ca și cum ar fi știut că peștera era nelalocul ei, că nu fusese formată de natură. Dar mi-am dat seama că nu fusese făcută nici de mâinile omului. Nu de mărimea asta, nu atât de armonios alcătuită.

În mijlocul peșterii se afla un cufăr uriaș de piatră, suficient de mare cât să încapă o persoană în el. Mi-am plimbat mâna de-a lungul crăpăturii înguste de la intrare. Un obiect de dimensiunea aceea n-ar fi putut să treacă prin deschizătura asta. Când Noorsham s-a apropiat de el, am văzut că între laturile cufărului și piatra pe care călcam nu era niciun spațiu. Cufărul era cioplit direct din piatra muntelui. Ca și cum întreaga peșteră fusese scobită în jurul lui. Lumina dansa pe suprafața sa neregulată, scoțând în relief imaginile care împodobeau partea laterală. Lăstari de viță-de-vie elegant răsuciți fuseseră sculptați în piatră, încărcați cu smochine, curmale și struguri, portocale și rodii și zeci de alte fructe pe care nu le mai văzusem niciodată în deșert. Pe unele nu le cunoșteam nici acum. Erau și câteva petice de culoare, semn că fructele sculptate fuseseră pictate în culori vii cu mult timp în urmă.

Și apoi, mâinile lui Noorsham au aruncat lumina peste peretele îndepărtat al peșterii. Și am uitat complet de cufărul de piatră.

Imaginea a dispărut la fel de repede cum apăruse, cufundându-se din nou în întuneric, în timp ce fratele meu se lăsă în genunchi, prosternându-se în rugăciune, punându-și mâinile pe pământ, astfel încât singurele lumini rămase în peșteră erau doi tăciuni strălucitori prinși între palmele lui și podeaua de stâncă. I-am văzut buzele mișcându-se într-o rugăciune tăcută, trăsăturile lui părând să se topească în întuneric, în timp ce-și ridica încet capul. Apoi, în timp ce-și ridica mâinile, peretele deveni din nou vizibil, puțin câte puțin, la fel cum zorii zilei dezvăluie peisajul ascuns de noapte.

Și știam că nu aveam vedenii.

Peretele avea toate culorile pe care nu le văzusem niciodată în Ultimul Ținut, pictate în modele complicate. Era la fel de minunat precum erau grădinile sultanului, împodobit cu scene

înfățișând o mare bătălie, pe Distrugătoarea de Lumi, care ieșea din Eremot, pe Primul Erou, în timp ce era alcătuit de mâinile unui djinn, fiare care nu fuseseră văzute niciodată în deșert sau în munți. Peretele părea o copie fidelă a celui care dădea spre adăpostul nostru pierdut din Valea lui Dev.

Și, la fel ca în tabăra rebelă, în mijlocul tuturor, sub un lung șir de cuvinte în limba primordială, arcuite ca o boltă, era o ușă pictată. Ușa noastră ducea către tabăra rebelă, o vale abandonată de un djinn pe care noi o revendicaserăm și o transformaserăm în casa noastră. Ușa asta către ce ducea?

— Am venit aici să mă rog ca să aflu ce să fac cu tine, să știi.

Vocea lui Noorsham răsună în tăcerea peșterii, făcându-mă să sar în picioare. Nu se uita la mine, dar probabil că mă văzuse. Nu mai avea niciun rost să mă ascund. Am intrat cu totul în peșteră, înaintând spre lumină.

— Ce este locul ăsta? am întrebat.

Noorsham s-a mișcat în așa fel, încât era cu fața spre mine, stând cu picioarele încrucișate pe podea, cu palmele desfăcute în sus.

— Am crezut c-am murit când muntele a căzut peste mine, a spus Noorsham.

Se referea la momentul când își descoperise puterea, iar minele se prăbușiseră peste el în focul pe care-l provocase.

— Chiar dacă nu m-a zdrobit, eram sigur că voi muri de foame sau sufocat, aici, în întuneric. Și apoi, rătăcind, fugind de foc și de o moarte pe care încă nu o înțelegeam, am găsit asta, a zis și a pus o mână pe cufărul din mijlocul camerei, fără a-și lua însă privirea de la mine, ochii lui fiind mai tulburători acum – că eram singuri – decât fuseseră afară, în Sazi.

— Ce-ți dorești cel mai mult să mănânci în acest moment, surioară?

Nu i-am răspuns, totuși imaginea unei piersici mi-a răsărit în minte. Nu știam sigur de ce. Erau din abundență în palat – puteam să le culegem direct din copacii aflați în harem.

Noorsham a împins capacul cufărului, care s-a dat la o parte cu un sunet strident, ca scrâșnetul din dinți, făcut de fricțiunea pietrelor.

Era plin cu piersici. Sute de piersici. Erau la fel de proaspete ca și când ar fi fost expuse pe o tarabă din piață în Izman, ca și

când abia fuseseră culese. Cu toate astea, se aflau sub un munte, departe de orice piersic.

Am făcut un pas în față, lângă fratele meu, și am luat una, ezitând. Într-o oarecare măsură, mă așteptam să fie o iluzie. Dar fructul era moale și acoperit de puf, iar, când am luat o mușcătură, sucul mi s-a scurs pe mâini. Avea gustul unei alte lumi, nu al acestui munte prăfuit din deșert, ci al unor grădini îndepărtate și al unor zile mai luminoase. Dacă era o iluzie, atunci era una al naibii de bună. Părea mai degrabă magie. Nu genul de magie inventată de cei din Gamanix, ci magia care venea de la niște creaturi mai puternice decât noi, o rămășiță din povești și legende și din niște vremuri mărețe și teribile.

Prin magie adevărată, așa îi hrănea pe discipolii lui flămânzi.

Noorsham mă privea, în timp ce devoram piersica, până când am ajuns la sâmburele dur din mijloc.

— Știu de ce te afli, de fapt, aici, zise el calm. Ai venit să cauți război și distrugere. Am văzut asta în Ochi. Și, cu toate astea, mi-am înșelat poporul de dragul tău.

— Dar știi că Ochiul ăla al tău nu e vreo unealtă trimisă de Dumnezeu, nu-i așa?

Mi-am ales cuvintele cu grijă; mă aflam pe un teren mișcător aici.

— E o invenție și tu i-ai ucis pe oamenii care au adus-o aici.

Noorsham n-a făcut decât să zâmbească liniștit la asta, ca și cum îi era milă că eram atât de naivă.

— Câți oameni ai ucis din cauza acelui lucru, Noorsham?

— Doar pe cei pe care am fost nevoit să-i omor ca să-mi protejez poporul, a răspuns și, dacă simțea vreo remușcare pentru ceea ce făcuse, nu se vedea. Destinul meu e să fac ceva extraordinar în această viață, Amani.

Rostită de oricine altcineva, aceasta ar fi putut să sune ca o dorință ambițioasă. Dar, după felul în care a spus-o Noorsham, era o certitudine. Și el era un demdji – nu putea să mintă.

— Mama mi-a zis întotdeauna asta, a spus Noorsham cu simplitate. I s-a promis acest lucru.

De către tatăl nostru, mi-am dat seama. Shira îmi spusese, în închisoarea palatului, că Fereshteh i-a oferit un dar pentru fiul lor: o dorință curată, oferită în mod liber, așa încât să nu se întoarcă împotriva ei, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori în povești. Shira, prinsă într-un ciclu nesfârșit de mașinării

politice, dorise ca fiul ei să fie sultan într-o zi. Mama Halei, săracă și lacomă, își dorise aur. Iar mama lui Noorsham, prinsă într-o viață măruntă, într-un mic oraș de munte, își dorise măreție pentru fiul ei.

M-am întrebat, și nu pentru prima dată, ce își dorise mama mea. Să plec naibii din Dustwalk, din moment ce ea nu a putut s-o facă niciodată? Să cunosc o lume mai mare? Am aruncat o privire în jos, spre sâmburele de piersică din mâna mea. Mă îndoiam chiar și de faptul că ar fi putut anticipa că lumea era atât de mare.

— Când muntele s-a prăbușit peste mine, a continuat Noorsham, după ce mi s-a dat darul, m-am gândit că s-ar putea să mor înainte de a-mi putea îndeplini destinul. Și apoi am fost salvat. Mi s-a spus că am fost într-adevăr menit să fac lucruri mari, zise cu un aer absent. La început, m-am gândit că asta însemna să-i alungăm pe străini din deșertul care era al nostru. Dar apoi am dat greș. Și m-am întors aici, acasă. Am găsit acest deșert pe moarte. Deadshot se destrămase complet. Dustwalk murea de foame. Sazi căzuse în deznădejde. Și atunci am înțeles. Era datoria mea să le salvez. Trebuie să salvez la fel de mulți dintre oamenii noștri câți am ucis.

Asta însemna o mulțime de oameni. Căci Noorsham făcuse una cu pământul Dassama, un oraș-oază din partea de nord a deșertului. Arsese de vii oameni din Sazi în aceleași mine în care ne aflam acum. Pe Bahi. Pe oamenii lui Bilal.

— Încă mai omori oameni, am spus eu.

— Doar pe cei care vin la mine cu dorința de a face rău în inimile lor, a zis Noorsham fără să clipească. Pe cei ca tine. Zidul Ashrei este o barieră sacră, să știi.

Așadar, văzuse și asta în Ochi. La naiba!

— Știu, am spus.

Și chiar știam. Mai mult decât oricine, înțelegeam ce puteau însemna poveștile atunci când erau adevărate.

— Dar sunt oameni de cealaltă parte... Trebuie să-i scot, Noorsham. Nu pot să-i las acolo.

— Zidul Ashrei este...

— Știu, știu, am zis ridicând vocea fără să vreau. Dar, Noorsham, țara asta este sfâșiată. Tu ai văzut doar o parte. De aceea, Ultimul Ținut se află în pericol. De aceea, a fost nevoie să-i salvezi. Și mai sunt oameni de cealaltă parte a acelui zid

care pot salva mult mai mulți oameni decât atât – care ar putea schimba întreaga țară. Pentru totdeauna.

Noorsham nu părea impresionat.

— Cred că, dacă Dumnezeu ar fi vrut ca ei să salveze oameni, le-ar fi dat un dar ca al meu…

— Noi *nu* suntem dăruiți de Dumnezeu, i-am spus răspicat, adevărul revărsându-se printre buzele mele. Tu și cu mine, noi nu suntem aleși pentru nimic. Ne-am *născut* la fel ca toți ceilalți. Suntem doar un efect secundar al faptului că nemuritorii n-au fost capabili să le reziste femeilor muritoare. Și aceste așa-numite „daruri” pe care ni le dau sunt doar niște puteri care sunt sortite să ne distrugă sau să ne omoare înainte să ajungem prea bătrâni ca să mai facem *ceva.* Măreț sau teribil.

Am simțit că încep să-mi curgă lacrimile, dar nu știam dacă erau lacrimi de furie sau de amărăciune, sau de durere.

— Ashra a fost probabil un demdji, la fel ca noi, care a murit într-un război în care nu ar fi trebuit să lupte. Prințesa Hawa, la fel, am continuat răsuflând din greu. Și ea era sora noastră – știai asta? Și a murit făcând ceva extraordinar. Și Hala a murit, și Imin a murit. Și, dacă Tamid are dreptate, s-ar putea ca și eu să mor în curând. N-am de gând să las ca toate acestea să fie în zadar. Trebuie să-i salvez.

Noorsham m-a îmbrățișat pe neașteptate, întrerupându-mi șuvoiul de lacrimi, în timp ce mă strângea la pieptul lui.

— Îmi pare rău, surioară, îmi spuse el la ureche. Îți înțeleg durerea, adăugă și se retrase cuprinzându-mi fața înlăcrimată în mâinile lui. Dar nu te pot lăsa s-o eliberezi pe Distrugătoarea de Lumi.

La început, am simțit că mâinile îi erau calde și plăcute. Apoi fierbinți – prea fierbinți. Și atunci mi-am dat seama. Luase decizia de a-și proteja poporul, în loc să mă salveze pe mine.

Și eu aș fi făcut aceeași alegere, în locul lui. Nu-i puteam purta pică pentru asta.

Mâinile lui mă frigeau acum.

M-am mișcat, doar puțin, lăsând să cadă piersica pe care o țineam. Mi-am strecurat mâna în buzunar. Am găsit singurul glonț pe care îl păstrasem atunci când ne-am predat armele. Părea să fie inutil în lipsa unui pistol – dacă nu știai ce eram noi cu adevărat. Nu eram aleșii lui Dumnezeu, eram copii ai ființelor nemuritoare, la fel de sensibili la fier precum erau și ei.

Știam asta. Chiar dacă fratele meu nu știa.

Mi-am pus mâna peste cea a lui Noorsham, apăsându-i glonțul adânc în piele. Dintr-odată, căldura din mâinile lui s-a stins. Începu să clipească derutat, simțind că darul îl părăsește. Ochii săi albaștri s-au uitat în ai mei, căutând răspunsuri.

— Îmi pare foarte rău, Noorsham, am spus.

Și apoi i-am dat un pumn în față.

Capitolul 22

— Ăsta a fost planul tău de la bun început, nu-i așa? întrebă Sam cuprinzându-mă cu brațele, strângându-mă la piept, ca să nu-l pot face să tacă. Să mă ademenești până în fundătura asta cu promisiuni de fapte eroice, doar ca să ajungi aproape de mine.

— E un plan tare întortocheat. Încercam să găsesc un loc confortabil în care să-mi pun brațele, care să nu fie umerii lui, dar nu erau, de fapt, prea multe opțiuni. Dacă voiam să profit de tine, aș fi putut s-o fac de când eram în harem.

Stăteam împreună în picioare, piept în piept, încercând din răsputeri să aspirăm orice urmă de aer care mai era între noi. Probabil că totul ar fi putut să pară romantic dacă Jin n-ar fi înfășurat o frânghie în jurul nostru, legându-ne de parcă am fi fost ancora unei nave pe cale să fie aruncată peste bord.

Fratele meu se afla în colț, inconștient, cu mâinile prinse în cătușele pe care i le scosesem lui Sam după întâlnirea cu plutonul de execuție. Trebuia să terminăm înainte de venirea zorilor, când discipolii lui Noorsham aveau să se trezească și să se întrebe unde era. Aveau să-l găsească și să-l elibereze până la urmă, dar plănuiam să fim departe până atunci.

Tamid se agita neliniștit la intrarea în tunel. Poate că prietenul meu de odinioară își închipuia că-și încheiase socotelile cu rebeliunea noastră când am ajuns aici, dar el era singura persoană în care aveam încredere să-l sedeze pe fratele meu în condiții de siguranță. Și, mai mult decât atât, aveam nevoie de el ca să citească acele cuvinte în prima limbă mâzgălite deasupra ușii.

— Dar nu e mult mai romantic așa? continuă Sam cu un aer melancolic. Să înfrunți o moarte sigură alături de mine.

Funia se strânse, așa încât ajunsesem să stau cu urechea lipită de umărul lui. Nu-i puteam vedea fața, dar eram sigură că râdea de mine.

— La fel ca Cynbel și Sorcha sau Leofric și Elfleda.

— Habar n-am cine sunt oamenii ăștia, i-am spus, cu nasul în cămașa lui.

— Protagoniștii unor povești de dragoste ale albishilor, zise el. Ți-ar plăcea povestea lui Leofric și a Elfledei. El e un hoț, ea e o vrăjitoare puternică. Amândoi mor în mod tragic la sfârșit. Așa se întâmplă în toate marile povești de dragoste.

— Atunci, e un lucru bun că nu suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

Flirtul lui Sam devenise mult mai puțin scandalos, pe măsură ce înaintam spre sud. Credeam pe jumătate că asta se întâmpla pentru că el și Jin chiar începuseră să se înțeleagă bine unul cu celălalt. Mai bine decât reușise Jin să se înțeleagă cu Ahmed în luni de zile, îmi dădeam seama acum. Sam reîncepuse să flirteze cu mine acum pentru că încerca să detensioneze atmosfera.

Eram pe punctul de a trece prin stânca solidă a unui munte spre un teritoriu necunoscut.

I-am zis lui Tamid să citească cuvintele arcuite deasupra ușii.

— Sunt în limba primordială, spuse el, încruntându-se în timp ce le citea la lumina torței. Ceva legat de… un prizonier?

Am simțit cu toții cum acel simplu cuvânt s-a pogorât peste noi în timp ce era rostit.

Omul din munte. Un monstru sau poate un muritor. Dar, cu siguranță, nu era doar un mit.

Ei bine, veniserăm în căutarea unui ajutor puternic și era posibil să-l fi găsit.

— Vom avea nevoie de un nume pentru a deschide ușa, spuse Jin. Ca pe vremuri, când eram… în Valea lui Dev.

Se oprise înainte de a spune *acasă.* Chiar și așa am auzit cuvântul.

— Nu e niciun nume aici, zise Tamid uitându-se cu atenție la cuvintele de deasupra ușii. E ceva cu totul diferit și cred că…

Am văzut cum înțelegerea i-a luminat fața chiar înainte de a rosti următoarele cuvinte, cu o voce joasă și plină de respect.

— Cred că sunt cuvintele pentru a elibera un djinn.

Asta era. Lucrul pe care Tamid îl căutase în cărți. Salvarea noastră. Nu fusese scrisă în nicio lucrare aflată în vreo bibliotecă din nord, ci îngropată aici, în munți, departe, în sud. Era, totodată, un răspuns. Legat de ce ne aștepta dincolo de ușa aceea. Unde nu se afla un om. Ci un djinn.

Nu conta că nu aveam cuvintele potrivite pentru a face ușa pictată să se deschidă. Aveam și alte căi să pătrundem înăuntru.

Nimeni nu a întrebat cine va intra acolo împreună cu Sam. Nici nu era nevoie.

Stând legată de Sam, l-am pus pe Tamid să-mi citească încă o dată cuvintele de deasupra ușii. Le-am repetat cu atenție.

— Bun, spuse el, ca un profesor răbdător.

Chiar ar fi putut să devină un bun Sfânt Părinte.

— Și apoi, la final, vei rosti adevăratul nume al djinnului…

— Știu, l-am întrerupt eu. Am mai chemat un djinn înainte.

Tamid își întoarse rușinat privirea, scurtul moment de comuniune destrămându-se când i-am amintit că el era cel puțin în parte responsabil pentru djinnii care erau întemnițați sub palat.

Jin a tras de capetele sforii, strângând și mai mult legătura care ne cuprindea pe mine și pe Sam.

— Asta e tot ce pot să fac, altfel o să se rupă frânghia, zise el.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu separată de Sam la jumătatea drumului prin munte. Iar frânghia era menită să ne ajute să ne găsim drumul înapoi. Jin își plimbă mâna de-a lungul bărbiei cu un tic nervos.

— Era cât pe ce să spun *imaginați – vă că vă scufundați, pur și simplu, în adâncul apei,* zise zâmbind cu amărăciune spre mine. Și apoi mi-am amintit că ești de…

— De aici?

— O să te învăț să înoți într-o zi, a promis el. Încearcă doar să rămâi în viață ca s-ajungem acolo.

Era timpul să pornim.

— Trage aer adânc în piept, spuse Sam, părând serios pentru prima dată de când ajunseserăm aici. Și, orice-ai face, nu te opri din mers.

Am făcut așa cum mi-a spus, trăgând în piept tot aerul pe care plămânii mei îl puteau cuprinde, iar Sam a făcut la fel.

Și apoi a făcut un pas mare și ne-am scufundat în piatră.

Una era să fii în întuneric, și alta era să fii în întunericul din interiorul unui munte.

Mă apăsa din toate părțile, în timp ce mergeam, luptând, din spatele pietrei străvechi, în încercarea de a-și recăpăta locul pe care-l ocupase de mii de ani, în timp ce încercam să ne strecurăm. Era de parcă m-ar fi strâns niște mâini, încercând să mă facă praf. Am făcut încă un pas, apoi altul. Cu cât înaintam mai mult, cu atât mai puternică era apăsarea. Simțeam cum

genele îmi erau împinse spre obraz. Plămânii erau gata să explodeze din cauza lipsei de aer. Aveam să mor îngropată într-un munte.

Și apoi aerul mi-a izbit corpul, mai întâi brațul stâng, apoi restul corpului, în timp ce înaintam, poticnindu-ne, plonjând spre pământ, smulgându-ne trupurile din piatră. Sam căzu deasupra mea, chinuindu-se să respire. Eram încă în întuneric, dar cel puțin aici era aer, chiar dacă avea gust de pietre, de parcă fusese închis în această cameră de piatră dintotdeauna.

Pentru o clipă, n-am auzit decât sunetul respirației noastre greoaie răsunând între pereții peșterii. Spațiul în care ne aflam era unul larg, judecând după ecou. L-am auzit pe Sam trăgând aer în piept ca și cum era pe punctul să spună ceva. Să mă întrebe dacă eram bine sau să facă vreo glumă de-a lui.

Dar vocea care se strecură din întuneric nu era a lui.

— Ați venit într-adevăr foarte târziu.

M-am străduit să-mi potolesc bătăile inimii, în timp ce bâjbâiam după nodul frânghiei care mă lega de Sam. Degetele mele tremurătoare l-au găsit, în cele din urmă, și m-am străduit să-l dezleg. Trebuia măcar să stau față în față cu cel care vorbea, orice-ar fi fost el.

— Trebuie să-ți spun, se auzi din nou vocea, răsunând neliniștitor în încăpere, în timp ce degetele mele încercau frenetic să desfacă nodul, că predecesorii tăi au folosit, de regulă, ușa.

În cele din urmă, am reușit să desfac legătura. Sam se rostogoli de pe mine, căldura și sprijinul corpului lui dispărură, și, deodată, m-am pomenit singură în întuneric. Am bâjbâit după chibriturile din buzunar, în timp ce mă ridicam în picioare.

Am scăpărat unul, iscând doar o licărire de lumină în întunericul acela deplin. Era de ajuns să pot vedea în jur. Să-l văd pe Sam, la doar câțiva metri distanță, prăbușit la pământ, istovit de efortul de a mă trage după el prin piatră. Și, chiar lângă el, se afla un bărbat.

Am făcut din instinct un pas înapoi, inima sărindu-mi din piept de frică, în timp ce străinul ne zâmbea din cealaltă parte a peșterii. Când a făcut asta, mi-am dat seama imediat că nu era muritor. Era un djinn. Invocasem o mulțime întreagă de nemuritori sub palat. Acum știam să-i recunosc. Formele lor umane erau prea cizelate, prea perfecte, ca și cum ar fi fost

făcute din bronz lustruit, în loc de carne. Într-un fel, arătau ca și cum ar fi fost, în același timp, bătrâni și tineri, ca și cum ar fi văzut o mulțime de lucruri, dar, cu toate acestea, uitaseră să dea trupurilor lor înfățișarea și uzura care-i făcea pe muritori să pară umani. Iar hainele acestui djinn erau dintr-o altă epocă, una care trecuse de atât de multă vreme, încât fusese complet uitată.

Apoi, erau ochii aceia roșii arzători, cu o privire ușor sălbatică. Ca un foc care ar fi putut să mistuie totul în orice moment.

Am ridicat bățul de chibrit mai sus. Niște cătușe de fier erau prinse strâns în jurul brațelor și picioarelor sale, înnegrite de vreme, totuși puternice. Iar în jurul lui era un cerc de fier. Părea identic cu cele în care erau prinși djinnii sub palat. Ca și cum fusese făcut de aceleași mâini.

— Cine ești tu? am întrebat.

Vocea răsună, slăbită și șovăielnică și pentru urechile mele, în toată încăperea.

— Cine sunt eu? scrâșni djinnul spre mine, imitându-mă cu asprime, cu ochii aceia arzători și mai mari; apoi s-au îngustat, fixându-mă cu suspiciune: cine ești *tu* de-ai venit aici fără să știi cine sunt?

N-am răspuns. Avea ceva care mă făcea să nu vreau să-i spun cum mă cheamă. Nu știam ce putea face cu informația asta.

— Și *aia* ce e? întrebă arătând cu capul spre Sam, care urmărea totul stând cu un pas în spatele meu, de parcă ar fi fost gata în orice moment s-o ia la sănătoasa înapoi prin perete. Nu e unul de-al nostru, adăugă djinnul, adulmecând în jur de parcă ar fi putut să-l cerceteze astfel pe Sam. Miroase a pământ umed. E un vlăstar al semenilor noștri lesne sperioși din ținuturile de nord.

Vorbea într-un limbaj străvechi, labirintic, precum cel din Cărțile sfinte, menit să-l prindă pe ascultător în mrejele lui.

— Nu-și are locul aici. N-am încredere în el.

— Întotdeauna mă bucur când sunt bine primit, murmură Sam.

Tăcerea se lăsă peste noi. Și am rămas așa o vreme.

Acest djinn n-avea să ne fie de niciun folos dacă se temea de Sam. Era totuși posibil să stea de vorbă *cu mine.* M-am întors spre prietenul meu străin, dar n-a fost nevoie să spun nimic.

Sam a început să clatine din cap de îndată ce mi-a văzut expresia în pâlpâirea slabă a bățului de chibrit.

— Nu, nu plec nicăieri. Ai luat-o razna!

— Nu cumva încă-mi ești dator fiindcă ți-am salvat viața? am încercat eu să întreb pe un ton glumeț.

Ca și cum perspectiva de a rămâne închisă în această peșteră, singură, cu o ființă nemuritoare n-ar fi fost deloc înspăimântătoare.

— A, sigur, înțeleg, dac-aș pleca acum, o să fim chit. Având în vedere că Jin o să mă omoare dacă mă întorc prin zidul acela fără tine, faptul că mi-ai salvat viața o să fie complet irelevant.

Începu să refacă socoteala datoriilor, când ne salvaserăm unul pe celălalt de la moarte, numărând pe degete ca și cum ar fi rezolvat un exercițiu de aritmetică.

M-am apropiat de el, bățul de chibrit pâlpâind între noi.

— Și alții ar putea să moară dacă nu primim ajutor.

Flacăra mi-a ajuns la degete, aproape arzându-mă, așa c-am aruncat repede bățul de chibrit, lăsându-l să se stingă pe piatra de la picioarele noastre.

— Sam, i-am spus în întuneric, încercând să găsesc un alt băț de chibrit, te rog.

Când am aprins unul nou, Sam părea deja resemnat.

— O să-ți las două măsuri de *Whistling Jenny,* apoi mă întorc după tine.

— Ce-i o Jenny? am întrebat.

— Nu e ceva… e cineva… Nu contează, zise cu o urmă de frustrare în voce, chiar dacă nu eu eram cea care vorbea păsărește. E un cântec de lucru pe care-l foloseam ca să măsurăm timpul când eram pe câmp. Sunt zece măsuri de *Whistling Jenny* într-o oră.

— Dă-mi șapte măsuri.

— Trei, se tocmi Sam.

— Cinci, și n-o să le spun lui Jin și Shazad c-ai încercat să mă săruți.

— S-a făcut, a răspuns Sam luându-mi mâna și scuturând-o cu fermitate.

Luă capătul frânghiei care atârna și care se întindea, în urmă, prin piatra solidă, până pe partea cealaltă, unde era susținută de Jin. O înfășură repede în jurul taliei mele, legând un nod în pripă.

— Ca să pot să te găsesc, îmi zise zâmbind; dar, chiar înainte să plece, seriozitatea s-a așternut pe chipul lui: ai face bine să rămâi întreagă.

Apoi se întoarse, ieșind din cercul îngust al luminii aruncate de bățul meu de chibrit, ținând bine de frânghie, și, aruncând rapid o privire în urmă, dispăru. Iar eu am rămas singură. Singură în întuneric cu un djinn.

Acesta se uita spre mine cu niște ochi larg deschiși, care nu clipeau.

— Cine este tatăl tău, micuțo demdji? întrebă el.

— Ce importanță are? am întrebat eu.

— M-ai întrebat cine sunt, a spus fără să clipească; era ceva neliniștitor în asta. Amintirile muritorilor sunt trecătoare, dar, cu siguranță, nu atât de trecătoare, încât să fi uitat acest lucru. Spune-mi cine ești și îți voi spune, la rândul meu, cine sunt.

Voia, așadar, să facem un schimb. Doar că știam că nu trebuia să mă încred în ce-mi spunea. Djinnii se foloseau de trucuri și de înșelăciune. Dacă îi dădeam vreo informație, ar fi putut câștiga un avantaj față de mine. Dar, dacă nu-i spuneam nimic, nu aveam să obțin nimic. Nu aveam prea mult timp de irosit cu discuții. De cealaltă parte a zidului, Sam număra minutele.

— Bahadur. Tatăl meu este Bahadur, am zis și un zâmbet viclean îi apăru pe față, ca și cum ar fi dezlegat, în cele din urmă, o ghicitoare la care se chinuia de mult timp. E rândul tău, am spus repede.

— Ei bine, fiică a lui Bahadur, rosti el numele tatălui meu, am avut și eu un nume, este adevărat. Cu mult timp în urmă. Înainte ca tu să te fi născut. Înainte chiar ca și cel mai vechi strămoș al tău să fi fost creat, a spus el. Dar el mi-a fost luat cu ceva timp în urmă. Se știe c-am rămas fără nume. Mi se spune doar Păcătosul.

Capitolul 23

Am tras o gură de aer în piept atât de iute, încât bățul de chibrit s-a stins. Râsul Păcătosului a răsunat în întunericul care s-a revărsat în jurul nostru, lovindu-se de pereții peșterii, în timp ce bâjbâiam după un alt băț de chibrit.

Existau povești despre faptul că toți djinnii erau cunoscuți sub o sută de nume diferite. Bahadur era cunoscut, de asemenea, sub numele de Regele de Odinioară din Massil, Creatorul Mării de Nisip și Zdrobitorul Abbadonului. Dar povestea Păcătosului nu era ca orice altă poveste spusă în jurul focului de tabără. Povestea lui nu era despre un muritor lacom care a fost păcălit de o Ființă Primordială sau despre o dorință acordată unui cerșetor vrednic și nici despre un djinn care se îndrăgostește de o prințesă.

Povestea Păcătosului era desprinsă din Cărțile sfinte.

După ce Distrugătoarea de Lumi a adus moartea într-o lume nemuritoare, iar djinnii i-au creat pe muritori, un djinn a creat păcatul. El a trădat întreaga omenire. Deși a stat și el alături de ceilalți djinni atunci când l-au creat pe Primul Erou, el nu a sărbătorit cu frații săi atunci când aceștia au reușit să-i creeze pe muritori, ca să-i înfrunte pe dușmani în locul lor. În schimb, în timp ce ceilalți se bucurau de izbânda lor, Păcătosul a dispărut și a căutat să-l omoare pe Primul Erou, înainte ca acesta s-o poată înfrunta pe Distrugătoarea de Lumi. Dacă ar fi reușit, ar fi stins singura speranță a lumii. Dar ceilalți djinni l-au prins înainte ca acesta să le poată nimici creația. Și, când au făcut acest lucru, djinnii și-au dat seama că unul dintre ei făcuse în taină o înțelegere cu Distrugătoarea de Lumi ca să-i provoace în acest fel.

Era un trădător pentru semenii lui. Primul trădător pe care l-a cunoscut vreodată lumea.

Am reușit să găsesc, până la urmă, un alt băț de chibrit. Am scăpărat, încercând să-mi țin mâinile nemișcate. Era inutil; flacăra tremura.

— Se spune că…

Am ezitat, neștiind ce să întreb mai întâi. *Se spune c-ai fost alungat și întemnițat printre stele.* Dar vedeam cu ochii mei că nu era adevărat.

— Se spune că l-ai trădat pe Primul Erou, am spus, iar vorbele mele păreau să fie o acuzație.

— Într-adevăr, așa se spune, încuviință el și-și înclină capul, ochii aceia incandescenți scrutându-mă de la distanță. Semeni puțin cu Primul Erou, să știi, zise el. Ai putea crede că după mii de ani i-am uitat fața. Dar văd fața ei în fiecare clipă în care stau aici, în întuneric. E o pedeapsă mai rea decât lanțurile astea.

Spusese cumva „fața” ei? Am derulat în minte toate imaginile cu Primul Erou pe care le văzusem vreodată, în miniaturile care împodobeau manuscrisele, în picturile de pe plăcile de gresie din casele de rugăciune. În toate era înfățișat un bărbat cu părul închis la culoare, purtând o armură, cu o sabie în mână. Dar Păcătosul fusese acolo.

— Primul Om a fost o femeie?

— Bineînțeles. Frații mei nemuritori și-au pierdut viața cu miile în confruntarea cu Distrugătoarea de Lumi. Știam că n-aveam nicio șansă în fața ei. Așa că nu am creat un soldat după asemănarea noastră; am făcut o femeie, după chipul ei, zise el, iar ochii lui ca doi tăciuni deveniră dintr-odată îngândurați. Părul ei era ca noaptea, pielea ei era ca nisipul, iar pentru ochii ei am furat culoarea cerului, a adăugat cu atenția acum concentrată asupra mea. Și nu am trădat-o. Am iubit-o. Am iubit-o înainte ca vreunul dintre frații mei să cunoască dragostea. Așa c-am încercat s-o țin departe de moarte. Era prea curajoasă ca să rămână în siguranță. Mă temeam că va muri încercând s-o înfrunte pe Distrugătoarea de Lumi. Dar frații mei nu știau încă ce însemna să iubești, mai ales să iubești pe cineva care o să moară, zise și-și trecu privirea peste mine. Și acum întreaga lume e marcată de ipocrizia lor.

Mă disprețuia, îmi dădeam seama. Din cauza a ceea ce eram. Dovada că unul dintre djinnii care l-au pedepsit pentru că iubea o femeie muritoare a găsit, la rândul lui, o femeie muritoare pe care s-o iubească.

— Presupun că știu și ei acum ce înseamnă să-ți fie frică pentru celălalt. Dar atunci, demult, ei nu cunoșteau decât frica egoistă. Frica de propria moarte, nu pentru moartea altuia. Și ea

era un scut pentru asta. Făcută pentru a fi folosită, nu pentru a fi salvată.

Flacăra chibritului ajunsese până la degetele mele fără să-mi dau seama. Mușcătura arsurii care mă luase pe nepregătite m-a făcut să-i dau drumul chibritului, care s-a stins îndată ce a ajuns pe podea.

Păcătosul a continuat să vorbească, în timp ce eu bâjbâiam după un alt băț de chibrit.

— Frații mei m-au închis aici ca să mă împiedice să-i cruț viața, care i-ar fi costat propriile vieți, zise cu o voce răsunătoare. Au pus afară o gardă muritoare și i-au lăsat o rezervă infinită de mâncare și băutură, așa încât să nu-și părăsească niciodată postul.

Cufărul pe care-l descoperise Noorsham.

— Garda trebuia să vină la mine o dată pe an și să mă întrebe dacă-mi pare rău că i-am trădat pe semenii mei.

Știam povestea. Păcătosul fusese condamnat să stea departe de pământ până în ziua în care avea să se căiască pentru păcatul său.

— Doar când aveam să spun că îmi pare rău, urma să fiu eliberat.

Am scăpărat un nou băț de chibrit.

— Nu mi-a părut rău în scurta viață a primei mele gărzi. Mai ales când mi-a spus că ea a murit. Mi-a spus, de asemenea, că fiul meu luptă acum în locul ei, folosind numele de Primul Erou, așa cum o făcuse și ea. Nu mi-a părut rău nici în timpul vieții următoarei mele gărzi, nici în timpul vieții gărzii care a venit după aceea. După un timp, gărzile au încetat să mai vină atât de des ca pe vremuri. Apoi nu au mai venit deloc. Au uitat de mine. Acum doar așa-zișii mei „frați” vin să mă vadă, când își amintesc. Ei îmi aduc vești. Bahadur a fost ultimul, a adăugat și m-a săgetat cu privirea. Bahadur nu se schimbă niciodată. Încearcă să-și ascundă copiii încă de pe vremea când i-a murit primul. Prințesa cu soarele în mâini care a căzut de pe ziduri. El vă dă tuturor acești ochi pe care îi avea ea…

Și vocea i se stinse. Nu știam dacă se referea la prințesa Hawa sau la Primul Erou.

— Dar nu vă poate ascunde, pentru că vă oferă mult prea multă putere. El crede că asta o să vă ajute să fiți în siguranță.

Dar, de fapt, tot ce reușește este să vă facă să ardeți prea puternic și prea repede, pentru ca apoi să vă stingeți.

Flacăra dintre degetele mele tremură; ardea stins, dar încă mai avea ceva viață în ea.

— E atât de disperat să vă protejeze, încât vă trimite pe toți la moarte.

— Cel despre care vorbești e foarte diferit de cel pe care îl știu eu, am zis, încercând să-mi alung amărăciunea din cuvinte.

Mi-am amintit cum tatăl meu mă privise fără milă, în timp ce cuțitul cobora spre stomacul meu, gata să mă lase să mor. Mi-am amintit cum l-am blestemat pentru că o lăsase pe mama mea să moară și nu am văzut nicio urmă de remușcare din partea lui. Mi-am amintit poveștile despre prințesa Hawa, prima sa fiică, care murise cu mult timp în urmă, luptând în războiul în care djinnii erau prea lași ca să lupte singuri. Ea nu primise niciun fel de ajutor din partea lui.

Voiam să știu de ce nu i-a putut salva. Acum aveam răspunsul pe care-l căutam. Djinnii care încercau să salveze oameni ajungeau aici. În felul ăsta.

Păcătosul zâmbi, ca și cum ar fi putut citi în ochii mei de trădătoare o parte din gândurile care-mi treceau prin minte.

— Tatăl tău a venit să mă întrebe dacă-mi pare rău. De-atunci au trecut aproape douăzeci de ani, a spus el, ca și cum ar fi încercat să stabilească ce vârstă aveam. Aproape.

Aproape. Dar nu chiar. Aș fi putut ghici numărul corect. Aveam șaptesprezece ani. La fel și Noorsham. Tatăl nostru venise aici pentru a-i cere Păcătosului să se căiască și le-a găsit, în schimb, pe mamele noastre.

— Îmi datorezi recunoștință, fiică a lui Bahadur.

Am pufnit într-un râs scurt, aproape isteric:

— Pentru c-am apărut mulțumită faptului că ești închis?

Își zdrăngăni lanțurile în mod demonstrativ, exact când lumina se stinse din nou, vocea răsunându-i în întuneric:

— S-ar putea să știu o cale prin care să-ți arăți recunoștința față de mine.

Peștera se cufundă într-o tăcerea grea, în timp ce bețele de chibrit zornăiau în cutia lor. Am scăpărat unul pe hârtia abrazivă de pe marginea cutiei ca să-l pot vedea din nou.

Adevărul era că voiam să-l eliberez. Pornisem să înfruntăm o barieră imposibil de trecut. Aveam nevoie de un aliat ca el. Dar am simțit nevoia să-l întreb.

— Îți pare rău?

Păcătosul se ridică încet în picioare, la înălțimea sa adevărată, și se întoarse cu fața spre mine.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, fiică a lui Bahadur?

Am devenit dintr-odată conștientă de frânghia din jurul taliei, care se întindea, trecând prin piatra dură, până afară, în mâna lui Jin. Nu i-am dat niciun răspuns.

— N-ai face totul pentru a-l salva, dacă ai putea?

Am rămas tăcută în continuare. De data aceasta chiar nu știam răspunsul. Aș încasa un glonț pentru a-l apăra pe Jin; chiar o făcusem o dată și aveam o cicatrice drept dovadă. Dar Păcătosul ar fi distrus întreaga lume pentru cea pe care o iubea. Nu știam dacă aș fi fost suficient de egoistă să distrug întreaga lume de dragul lui Jin. Nu știam nici dacă eram îndeajuns de altruistă să n-o fac.

— Nu, a spus el, în cele din urmă, uitându-se cum mă frământam. Nu-mi pare rău.

— Ce-ai spune dacă te-aș elibera oricum?

Am avut satisfacția de a-l lua pe nepregătite. Păcătosul și-a înclinat capul într-o parte, doar puțin.

— Și de ce-ar face asta o fiică a lui Bahadur cel nobil? întrebă el cu o voce neîncrezătoare.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate înainte să mă hotărăsc, în sfârșit, care parte a adevărului voiam să i-o spun.

— Am câțiva oameni la care țin și sunt șanse mari să moară dacă nu ajung la ei în curând. Vreau să-i salvez.

La fel cum ai vrut și tu s-o salvezi pe ea. Ultima frază rămase nerostită, suspendată între noi.

— Vrei, așadar, să facem un schimb? Libertatea mea în schimbul ajutorului meu?

— Ceva de genul ăsta.

Deja îl vedeam arzând cu mai multă putere. Dar, de data asta, aveam un avantaj în fața lui. Poate că n-aveam în spate toți anii lui de viață, dar trăisem într-o lume a muritorilor mult mai mult timp decât el. Și cunoșteam secole întregi de povești despre cum să faci înțelegeri cu djinnii. Numai darurile oferite de bunăvoie de djinni erau benefice. Restul – obținute de la ei

prin înșelăciune sau tocmeală – aduceau distrugere. Un singur cuvânt greșit aducea dezastru, în loc de noroc. O simplă expresie alunecoasă, imprecisă, le dădea djinnilor tot spațiul de manevră de care aveau nevoie pentru ca noi, muritorii, mai lenți și mai proști, să ne prăbușim în gol.

Păcătosul mă ura. Se vedea asta pe fața lui. Mă ura pentru că eram muritoare, pentru că existam prin sacrificiul unei eroine pe care el o iubise cu mult, mult timp în urmă. Și eu eram copilul unuia dintre cei care îl înlănțuiseră. Nu mi-ar fi dat nimic de bunăvoie. Nici măcar în schimbul libertății sale după atâtea secole. Și, dacă ar fi încercat, n-aveam cum să ies câștigătoare. N-avem cum să-l păcălesc.

— Te gândești cum să mă înșeli, am zis, potolindu-i gândurile care i se învălmășeau în minte. Crezi că voi încerca să te leg de mine ca să-ți dau ordine. Dar nu vreau să fac asta.

— Atunci, ce *vrei*, fiică a lui Bahadur?

— Nu vreau să lupt cu tine.

Voiam să mă odihnesc. Eram obosită. Eram zdrobită de acest război. De rolul de conducător. De tot.

— Nu vreau să joc jocuri în care să-mi cântăresc fiecare cuvânt pe care-l spun, ca să te prind pe picior greșit, iar tu să le cercetezi pentru a găsi punctele slabe, de care să te folosești. Iată ce-ți propun: vreau să consimți să faci ce *vreau* eu.

Ceea ce voiam eu era diferit de ceea ce am cerut. Puteam să cer ca prietenii noștri să fie eliberați, dar ceea ce voiam era ca ei să trăiască, să fie teferi, nu să fie eliberați prin moarte.

Poate că voiam o cale să trec prin Zidul Ashrei, dar nu voiam să o eliberez pe Distrugătoarea de Lumi, dacă era într-adevăr ținută prizonieră în spatele lui. Îi ceream să fie de acord și să respecte miezul dorințelor mele, nu forma lor.

— Vreau ajutor, am spus, în cele din urmă.

— Ajutor? întrebă interesat Păcătosul.

— Da, învoiește-te cu termenii mei și te voi elibera din această peșteră acum și din slujba mea, când se va termina totul.

— Ții la preț, zise și se uită la bățul de chibrit care ardea între degetele mele. Ăsta e ultimul tău băț.

— Așa e, am spus. Și va fi și ultima mea ofertă. Eu pot pleca de-aici fără tine. Tu însă nu poți pleca de-aici fără mine.

— Atunci, sunt de acord, a spus simplu Păcătosul.

— Spune-o.

— Amani Al-Bahadur, dorința ta va fi poruncă pentru mine.

Tonul vocii nu-i era lipsit de sarcasm, dar cuvintele lui erau cele care contau.

— Voi îndeplini ceea ce dorești, în schimbul eliberării mele de aici. Și, în cele din urmă, de tine.

Am analizat cu atenție toate vorbele pe care le rostise. Dar avea dreptate, eram în criză de timp. Era ultimul meu chibrit.

— Spune-mi numele tău, i-am cerut.

— Numele meu.

Era prima mea dorință, primul meu ordin. I-am văzut obrazul mișcându-se, de parcă n-ar fi fost obișnuit cu acel cuvânt pe care se pregătea să-l rostească.

— Mi-a fost dat cu foarte mult timp în urmă. Numele meu este Zaahir.

— Zaahir, Păcătosul, am repetat.

Apoi mi-am amintit celelalte cuvinte, cele care fuseseră sculptate, în bolta de deasupra ușii, pe care mi le citise Tamid. Le-am rostit cu voce tare, cu grijă, cu migală, încheind cu numele lui.

Aproape că mi s-a tăiat suflarea când am terminat. Așteptând să se întâmple ceva. Ca cercul din jurul lui să se desfacă, poate.

Sau ca lanțurile sale să se sfărâme. Un fulger de lumină sau de foc. Sau ca bubuitul unui tunet să zguduie muntele.

Dar tot ce s-a întâmplat a fost că Zaahir mi-a zâmbit când flacăra chibritului a ajuns la degetele mele, aproape stingându-se. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost imaginea lui Zaahir pășind peste linia cercului, înainte ca bățul de chibrit să se stingă, lăsându-ne pe amândoi în întuneric.

Capitolul 24

— Ei bine, fiică a lui Bahadur…

O nouă lumină a răsărit, îndeajuns de puternică încât să-l pot vedea, eliberat din închisoarea lui, stând deodată prea aproape de mine. Focul nu-i pâlpâia pe față, mi-am dat seama. Venea dinăuntrul lui, o lumină slabă, care trăda că nu era chiar o ființă omenească.

— Și acum, ce vrei?

O senzație de putere mă invadă, vrând parcă să mă mistuie. Voiam atât de multe. Voiam ca sultanul să moară pentru ceea ce le făcuse Shirei, lui Imin și Halei. Voiam să câștig acest război de dragul lor și pentru toți ceilalți care au murit pentru el. Voiam ca Ahmed să stea pe tron și să conducă în numele propriului popor, și nu o putere străină. Dar am avut grijă să nu cer un lucru atât de mare și de imprecis. Nu eram proastă. Mai auzisem povești despre înșelăciunile djinnilor.

— Vreau să mă duci la Eremot.

Păcătosul nu mi-a răspuns. Doar a zâmbit.

Și apoi muntele a început să se miște. Nu și-a ridicat mâinile, așa cum trebuia să fac eu când mișcăm nisipul din deșert. Nu s-a muncit, nici măcar nu a clipit, în timp ce pământul și pietrele care rămăseseră neclintite secole întregi s-au deplasat, ca un monstru trezit dintr-un somn lung, care-și întinde corpul uriaș.

A apărut o despicătură în munte, un tunel. Care însă nu ducea spre ruinele din Sazi și spre peștera unde așteptau ceilalți, ci mai adânc în pântecele muntelui. Spintecase, pur și simplu, muntele, fără niciun efort.

Abia atunci am înțeles pe deplin.

Aceasta era o ființă nemuritoare, un creator al oamenilor. Puterea lui era cosmică și dincolo de înțelegerea mea. El putea muta munții din loc și putea face pământul să se zdruncine.

Nu-i păsa câtuși de puțin de războaiele oamenilor. Nu trăise niciodată în lumea noastră. El venea din legende, nu din realitate.

Iar eu, pur și simplu, mersesem și-l eliberasem.

Păcătosul a întins o mână în față, către tunel.

— După tine.

Am aruncat o privire spre zidul care ducea în urmă, spre ceilalți.

— Vrei să-i salvezi pe oamenii la care ții, repetă el batjocoritor. Dar nu e niciunul la care ții mai mult decât băiatul care te așteaptă de cealaltă parte a peșterii, nu-i așa?

Nu-mi puteam închipui cum de știa despre Jin, dar nu-mi plăcea asta.

— Ai prefera să mori decât să-i lași pe ei să-și riște viața pentru tine. Vrei să faci asta de una singură, nu-i așa? Ca ei să fie în siguranță.

N-avea niciun rost să-i spun că se înșela. Așa că mi-am desfăcut frânghia din jurul taliei, lăsând-o să cadă la pământ. Fără niciun căpătâi. Dezlegată. Și am pășit în tunel, urmată îndeaproape de Zaahir, iar intrarea s-a închis, îngropându-ne înăuntru. Când Sam avea să se întoarcă după mine, n-avea să știe unde am dispărut. Neavând nicio cale de a veni după mine. Speram că ceilalți aveau să mă ierte pentru asta.

Am mers în tăcere o lungă perioadă de timp, lumina strălucitoare care ieșea din corpul Păcătosului fiind singura care ținea întunericul la distanță.

În cele din urmă, o altă lumină se ivi în față. Departe, la capătul tunelului, ca o stea în cea mai întunecată noapte.

Mi-am imaginat întotdeauna că Zidul Ashrei e la fel ca zidul din Saramotai: imens, impenetrabil și imposibil, un foc protector împotriva strigoilor și a nopții. Dar acest zid nu era făcut doar pentru a-i ține departe pe strigoi. Era făcut și ca să țină ceva înăuntru. Și nu arăta nici pe departe ca focul hidos și dezlănțuit cu care sultanul înconjurase orașul. Îmi amintea de lumina care venea din interiorul mașinăriei care-l ucisese pe Fereshteh, doar că era mai limpede, mai luminoasă. Nu era lumina unui djinn, era mai blândă. Sufletul unei fete aflat în afara corpului ei; care ardea. Pe măsură ce ne apropiam de lumina Zidului Ashrei, puteam să jur că vedeam niște modele în ea, de parcă ar fi fost țesătura unui covor.

Odată, pe vremuri, focul acesta fusese o fată. Născută într-un deșert aflat în plin război, la fel cum eram și eu. Acum trupul ei era de mult dispărut și tot ce mai rămăsese era focul mereu aprins al sufletului ei.

— Ashra era o ființă omenească? l-am întrebat pe Zaahir când ne-am oprit la mică distanță de zid.

— Cred că știi deja răspunsul la această întrebare, fiică a lui Bahadur, a răspuns Păcătosul, plimbându-și ochii ca doi tăciuni aprinși peste zidul de lumină.

Îl știam.

Mi-am dat seama îndată ce-am văzut zidul, ca un punct minuscul de lumină la capătul tunelului. Ashra era un alt demdji care se sacrificase pentru războaiele părinților noștri. Doar că poveștile au uitat ce era ea cu adevărat, preferând, în schimb, să-i acorde titlul de *eroină.* La fel cum făcuseră cu prințesa Hawa și probabil cu alte sute de demdji.

Mă-ntrebam dacă-n poveștile lor despre Rebeliune, când aveam să fiu oale și ulcele, transformată în scrum după eliberarea focului lui Fereshteh, oamenii aveau să uite că și eu fusesem o demdji și aveau să-și amintească de mine doar ca Banditul-cu-ochi-albaștri. Aproape ajunsesem la Eremot. Undeva, dincolo de acest zid, se afla tot ce mai rămăsese din rebeliunea noastră.

— Cum putem intra? am întrebat.

— O, nu e greu să intri!

Zaahir îngenunche, cu niște mișcări ciudate și nenaturale, ca și cum se prefăcea că folosește niște mușchi omenești, când, de fapt, se arcuia ca o flacără în vânt. Scoase o piatră micuță din podeaua tunelului, de parcă ar fi fost un fir de iarbă, și o aruncă. Pietricica a trecut cu ușurință prin Zidul Ashrei, aterizând pe partea cealaltă după ce s-a rostogolit de câteva ori. Nu părea să fi fost câtuși de puțin atinsă de flăcări.

— Acest zid n-a fost făcut ca să țină ceva afară.

O rafală neobișnuită de vânt se stârni în jurul nostru, ridicând piatra aflată de cealaltă parte a barierei și făcând-o să se întoarcă spre noi cu viteză maximă, îndreptată fix spre capul meu. A lovit bariera, dar, de data asta, în loc să treacă prin ea, s-a transformat în praf, mistuită de flăcări din clipa în care atinsese bariera. La fel ca piatra pe care Jin o aruncase în zid pe vremea când eram în Izman.

— A fost creat pentru a ține ceva înăuntru.

Asta făcuse sultanul, prin urmare. Își trimisese prizonierii aici ca să nu mai iasă niciodată la lumină. Căci pentru el nu conta

dacă ei mureau acolo. I-ar fi ucis cu mâna lui dacă nu ar fi avut nevoie de niște corpuri de care să se poată dispensa.

Se prefăcuse că acordă clemență orașului său, îngăduind ca rebelii să fie închiși, în loc să fie executați. Și apoi îi trimisese în întuneric, să moară în tăcere, într-un loc din care nimic nu mai putea să iasă vreodată. Scăpând de orice problemă pe care ar fi putut-o provoca prizonierii rebeli.

— Dacă intrăm acolo, înăuntru, am spus cu prudență, ai putea să ne scoți apoi în viață?

— Da, a spus Zaahir misterios. Pot.

N-aveam încredere în Zaahir nici cât un vârf de ac. Dar nu mă mințea în privința asta.

— După tine, am spus, repetându-i cuvintele de mai devreme.

Privirile noastre au rămas fixate unul pe celălalt pentru un timp, într-o luptă a voințelor. În cele din urmă, Zaahir încuviință:

— Cum dorești.

Și o luă înainte. Trecu prin zid ca și cum n-ar fi fost decât aer și se opri de cealaltă parte privindu-mă, în așteptare.

Era o idee proastă. Știam că era o idee proastă. Dar am făcut o mulțime de lucruri care porniseră de la niște idei proaste. Și, de regulă, s-au dovedit a fi bune. Însă, de data asta, putea să fie diferit. Asta era o idee proastă de proporții fabuloase. Dar ce altceva îmi rămânea de făcut? Am tras aer adânc în piept și am încercat să nu mă gândesc prea mult la ceea ce făceam când am pășit, trecând printr-un zid de lumină.

A fost de parc-aș fi trecut printr-un petic de lumină aruncată de soare printre copacii umbroși, pe care o simțeam plăcută și caldă pe pielea mea. Și astfel am trecut împleticindu-mă de cealaltă parte, alături de bizarul meu aliat djinn.

Dincolo de Zidul Ashrei, muntele nu *arăta* altfel față de tunelul pe care Zaahir îl creașe pentru noi, dar am simțit diferența imediat. Aerul era îmbibat de mirosul acela de fier. Chiar mai rău decât în Sazi. Probabil nu îndeajuns încât să-mi pierd puterea, dar simțeam deja mâncărimi din pricina lui. M-am trezit că-mi țin respirația, de frică să nu-mi intre în plămâni. L-am văzut chiar și pe Zaahir scărpinându-se din cauza lui, în timp ce înaintam prin tunelul întunecat adânc în munte.

N-a trecut mult timp până când am lăsat în urmă și ultima scânteie de lumină din Zidul Ashrei. Întunericul mă neliniștea. Mă simțeam ca și cum am fi fost niște strigoi în noapte, stând la

pândă într-un loc în care nu ar fi trebuit să fim. Sau ca și cum aici ar fi existat făpturi care să ne pândească, la rândul lor.

Pământul se înclină abrupt spre pântecele muntelui. Am grăbit pasul pe măsură ce panta cobora. La început am stat cu ochii în jos, atentă să nu mă împiedic de vreo piatră, dar podeaua era incredibil de netedă. La început, am crezut că fusese curățată; apoi, pe măsură ce calea se îngusta, am putut să ating cu mâna pereții. Și aceștia erau la fel de netezi. Ca și cum ar fi fost tociți. Și, dintr-odată, în mintea mea s-au adunat toate imaginile pe care le văzusem vreodată în Cărțile sfinte cu uriașul șarpe monstruos al Distrugătoarei de Lumi, eliberat în primele zile ale războiului. Și mi l-am imaginat stând aici, cutreierând prin acești munți, nerăbdător să scape, tocind pereții și făcându-i netezi și rotunjiți... Am oprit acest gând. Monstrul acela era mort.

Primul Erou îl ucisese.

Dar asta nu însemna că nu mai era nimic altceva aici.

Pentru prima dată în viața mea eram singură.

Nu mai eram înghesuită într-o casă, împreună cu copiii mătușii mele. Nu eram cu Jin într-o caravană care traversa deșertul. Nu eram într-un cort din tabăra rebelă cu Shazad, care se afla acolo să-mi păzească spatele dacă aveam nevoie de ea. Nu eram înconjurată de femei în harem. Nu eram îngrămădită la etajul de sus, deasupra celor care mai rămăseseră din Rebeliune și se refugiaseră în Casa Ascunsă.

Mi-am dorit să-i știu în siguranță, dar acum nu-l mai aveam pe Jin, care să mă susțină. Nu-i mai aveam pe gemeni, care să mă ia în zbor de aici dacă totul mergea prost. Nu-l aveam pe Sam, care să strecoare o glumă de-a lui ca să spargă tăcerea care îmi ducea mintea departe, în locuri înfricoșătoare.

Eram în iad și intrasem aici de bunăvoie.

Am început să mă simt copleșită de oboseală. Nu mai dormisem de când plecaserăm din Juniper City și aici, în întuneric, nu-mi puteam da seama cât timp trecuse de când plecasem din Sazi, deși aveam senzația că zorii zilei trecuseră de mult. Ceea ce însemna că eram trează de o zi întreagă. M-am oprit, lăsându-mă la pământ, sprijinindu-mă de perete. Aveam nevoie doar de un moment ca să mă odihnesc. Zaahir s-a oprit și el, privindu-mă cu o expresie de curiozitate. Uitase oare, în tot acest timp, cât de fragili eram noi, făpturile muritoare?

În timp ce stăteam sprijinită, am observat ceva pe pământ, în lumina reflectată de pielea lui. Mi-am întins mâna într-acolo. Era un nasture. Nasturele *meu.* Mi-am verificat gulerul cămășii și, bineînțeles, era un fir slăbit acolo.

— Am mai trecut prin acest loc, am mormăit, încercând să-mi forțez mintea obosită să se concentreze.

— Da, a aprobat vesel Zaahir. Mergi în cerc de ceva timp.

Mi-am ridicat privirea brusc spre el, scuturându-mă de ceața somnului.

— Ne-am rătăcit?

— *Tu* te-ai rătăcit, rânji Zaahir. Eu știu exact unde mă aflu.

Furia m-a făcut să mă ridic în picioare, ca să-l pot privi în ochi, în loc să stau în patru labe pe jos, în fața lui.

— Vreau să mă duci la prizonierii din acest munte, am spus pe un ton tăios. Și tu ai fost de acord să faci ce vreau eu.

Zaahir încuviință gânditor, părând neclintit.

— Chiar vrei asta, nu-i așa? a întrebat el. Dar ți-e și frică de ce vei găsi acolo. Nu *vrei* cu adevărat să știi care dintre ei e viu și care a murit. Ți-e frică să afli asta. Dacă nu ți-ar fi fost, ai fi putut afla până acum, micuță grăitoare-de-adevăr.

Avea dreptate. În toate nopțile acelea din deșert, mi-am ținut gura când ceilalți au încercat să mă descoasă. Ca să afle dacă puteam spune cu voce tare: *Ahmed este încă în viață. Shazad este încă în viață.*

— Nu vrei cu adevărat să afli că poate n-ar fi murit dacă nu ți-ar fi luat atât de mult timp ca să ajungi la ei. Vrei ca toți să fie încă în viață. Și nu vor fi. Vezi tu, fiică a lui Bahadur, vrei atât de multe lucruri contradictorii, încât te-aș putea plimba în cercuri în jurul acestui munte la nesfârșit. Spre ei, apoi departe de ei, apoi din nou spre ei. Ne învârtim și ne-nvârtim, și ne-nvârtim, zise răsucindu-și degetul într-un cerc în aer, deasupra capetelor noastre. Unde va cădea moartă, nimeni nu știe.

Zaahir părea deodată mai periculos decât înainte. Felul în care lumina se mișca în jurul lui părea să trădeze o undă de nebunie pe fața aceea nemuritoare.

— Aș putea să te las sub acest munte, pierdută, fără speranță, până când vei muri de foame. N-ar fi o răzbunare bună față de temnicerul meu Bahadur, când va veni din nou să-și verifice prizonierul, ca, în locul meu, să-l întâmpine, în schimb, trupul tău?

Mi-a trecut prin minte, nu pentru prima dată, că am făcut un lucru incredibil de prostesc eliberându-l pe Zaahir și acordându-i încredere. Dar faptul era deja consumat. Trebuia să joc acest joc cu el. Și n-aveam nicio intenție să mor aici. Nu fără să-i salvez pe ceilalți. Știam măcar atâta lucru, că nu vreau să mor.

— Mda, atunci, mult noroc în isprava asta, am încercat să spun pe un ton neserios, de parcă miza jocului n-ar fi fost propria viață. Vezi tu, Bahadur este închis în acest moment, prin urmare, sunt șanse să treacă ceva timp până să mă găsească. Zeci de ani. Dar, până atunci, probabil că n-o să mai rămână decât niște oase din mine. Probabil că nici măcar n-o să știe că sunt eu.

Probabil că nici nu i-ar păsa, oricum. N-am spus asta, totuși.

Zaahir a continuat să mă fixeze cu ochii lui care nu clipeau, fără să încerce măcar să pară omenești, ascultând ce i-am spus. Mă așteptam la o reacție de nemulțumire față de această încercare de răzbunare zădărnicită.

— Bine, atunci, spuse în cele din urmă și un zâmbet binevoitor, care era într-un fel și mai tulburător decât privirea lui neclintită, i se întinse pe față. Ar fi mai bine să fac ceea ce îți dorești, atunci, adăugă și-și ridică mâna, luminând un alt culoar al tunelului, pe care nu-l mai văzusem până atunci. Pe aici, fiică a lui Bahadur.

•

Mergeam de ore întregi, când am auzit, în sfârșit, un zgomot din față. Am încercat să-mi mut atenția de la trupul meu istovit și chinuit și să ascult. Părea să fie clinchetul a sute de clopoței de cositor. Ca aceia cu care mătușa Farrah obișnuia să ne cheme pe toți la cină.

Am grăbit pasul. Eram aproape de ceva. Nu știam de ce anume ne apropiam, dar era altceva decât întuneric și piatră. În timp ce ne mișcăm, am observat o lumină undeva sus, în față. Nu era asemenea luminii strălucitoare a stelelor care se revărsa din Zidul Ashrei, ci una mai naturală. Ca flacăra unor torțe sau a unor lămpi cu ulei. Am început să alerg de-a binelea. Spre zăngănitul de metal și pâlpâirea palidă a luminii de lampă, până când, în cele din urmă, tunelul s-a deschis într-o grotă uriașă și m-am oprit, împleticindu-mă.

Dacă fuseserăm înghițiți de munte, atunci ajunsesem, în sfârșit, în pântecele lui. Tunelul ne-a dus pe o platformă care

cobora atât de brusc, încât aproape c-am căzut. Peștera în care intram era uriașă, dispărând în întuneric mult deasupra noastră. Și dedesubt, în lumina slabă aruncată de torțele lipite de ziduri, i-am văzut pe prizonieri.

Erau legați unii de alții, ca vitele. Prinși în fiare, cu mâinile și picioarele legate între ele. Fiecare dintre ei avea un târnăcop și lovea în piatra de la picioarele sale. Își aruncau târnăcopul în jos la nesfârșit, metalul zăngănind puternic când se lovea de piatră.

Mi-am amintit ce-mi spusese Leyla. Tatăl ei îi trimisese aici pentru că o căuta pe Distrugătoarea de Lumi.

Întunericul din interiorul acestui munte avea o textură aparte. Nu era ca întunericul unei nopți solitare în deșert sau ca întunericul din interiorul unei celule de închisoare. Aerul din întunericul de-aici era mai greoi și mai vâscos. Era un întuneric insinuant, având un scop practic, care părea să se răsucească în jurul meu, invadându-mi nu doar trupul, ci și mintea, și sufletul.

Undeva, în locul acela, n-aveam nicio îndoială, dormea Distrugătoarea de Lumi.

Mi-am aruncat privirea asupra mulțimii, căutând frenetic o față familiară. Erau mult mai mulți oameni decât fuseseră luați de lângă noi în noaptea aceea. Alți prizonieri, am presupus, care fuseseră cruțați de execuție doar pentru a fi trimiși aici. M-am uitat după Ahmed, după Shazad – după un chip cunoscut. Dar fețele erau atât de încărcate de murdărie și de praf, încât mă îndoiesc că i-aș fi recunoscut chiar de-ar fi stat în fața mea, darămite căutându-i cu privirea de aici, de sus.

Și apoi, chiar sub mine, am văzut o față blândă, copilăroasă, cu părul vopsit și murdar lipindu-i-se de obrazul mânjit de praf. Tremura încercând să-și ridice din nou târnăcopul.

Delila.

Inima mi-a sărit din piept. Îi găsisem pe prizonierii noștri. Și cel puțin unii dintre ei erau încă în viață. Am aruncat o privire în jos. Nu era un salt ușor, dar îl puteam face. Puteam să sar acolo și să-i scot din lanțuri și apoi s-o iau la sănătoasa, dacă…

Gândurile mi-au fost întrerupte de un zgomot de pași. M-am îndepărtat de margine când un alt prizonier a intrat în peșteră, ducând o uriașă găleată de lemn goală într-o mână și o torță în cealaltă. Când a trecut pe lângă șirul de prizonieri, lumina pe care o purta a făcut bronzul să strălucească.

— Vrei să vezi mai clar, spuse Zaahir, pășind alături de mine.

Și, înainte să-l pot opri, strălucirea pielii lui a crescut în intensitate, aruncând lumină pe scena de mai jos.

Acolo, chiar dincolo de șirul de torțe care luminau prizonierii aflați la muncă, se aflau sute și sute de chipuri de bronz și lut care stăteau de veghe în tăcere.

Abdali.

Vederea lor mi-a frânt orice gând de a mai sări jos. Știam ce-ar fi putut să-mi facă dacă mă prindeau. Și toți prizonierii de aici știau acest lucru, după felul în care lucrau, cu ochii în jos, cu brațele tremurând la fiecare lovitură în pământ. Niciunul dintre ei nu căuta măcar o cale de-a scăpa.

În timp ce-i priveam, una dintre siluetele care mânuia un târnăcop a căzut în genunchi, respirând din greu. Omul părea slab și vlăguit, ca și cum trupul îi ajunsese la limita a ceea ce putea face.

Bineînțeles, nu s-a ridicat în picioare. Unul dintre abdali a făcut un pas în față.

Nu. Nu puteam să las să se întâmple așa ceva. M-am uitat după Zaahir, care era aplecat, urmărind scena de sub noi. Când mi-a întâlnit privirea, și-a ridicat sprâncenele batjocoritor:

— Vrei să-l opresc?

— Da, am șuierat eu cu disperare.

Dedesubt, abdalul și-a pus o palmă din metal pe creștetul prizonierului. Omul nu a încercat să riposteze în vreun fel sau să se ridice la loc în picioare. Acolo, în genunchi, s-a aplecat în față, până când și-a lipit fruntea de zid.

Și s-a rugat.

Zaahir zise cu o grimasă:

— Dar bănuiesc că știi și că, dacă-l opresc, lucrul ăsta ar putea compromite salvarea tuturor celorlalți. Și tu îți dorești mai mult asta, nu-i așa? Dilemă, dilemă.

L-aș fi putut ucide în acel moment.

Mâna abdalului a început să strălucească într-un roșu-aprins. Rugăciunea omului s-a transformat într-un țipăt.

— Aaa, a zis Zaahir. Prea târziu ca să mai poți decide.

Și apoi, dintr-odată, prizonierul se prefăcu în cenușă.

— Ei bine…

Vocea Păcătosului își pierduse tonul batjocoritor. Privi mai departe, cu interes, în timp ce eu mă trăgeam din fața acelei priveliști.

— Asta e ceva nou.

L-am disprețuit în acel moment. Dar știam deja că nu exista nicio altă cale ușoară de a ieși din locul acesta. Dacă ar fi existat, Shazad ar fi găsit-o și ar fi fost toți liberi. Erau atât de mulți abdali, și eu eram una singură.

— Așadar, vorbi din nou Zaahir, aceștia sunt muritorii pe care vrei să-i eliberezi. Foarte bine.

Am simțit cum aerul s-a schimbat în jurul nostru, ca și cum s-ar fi solidificat. Orice făcea Zaahir, nu-l mai puteam opri acum. Urmărindu-i pe prizonierii de dedesubt, am văzut că unii dintre ei și-au dat seama că se întâmpla ceva, deși nu știau ce. Au continuat să lucreze, dar unii dintre ei s-au cutremurat, de parcă ar fi așteptat ca ceva teribil să-i lovească, plecându-și capetele ca în apropierea unei lovituri.

Părea că aerul s-ar fi transformat în niște mâini invizibile. Simțeam cum îmi smucește hainele. Am văzut cum lanțurile se mișcă în jos. Și apoi mâinile invizibile au frânt lanțurile, de parc-ar fi fost doar niște fire de ață.

Cătușele căzură pe dată, lovind pământul cu un zgomot îngrozitor, care se revărsă în interiorul muntelui. Era atât de puternic, încât mă temeam că avea s-o trezească pe Distrugătoarea de Lumi.

Sute de prizonieri s-au oprit din ceea ce făceau când cătușele au căzut, uitându-se în jur, cu o uimire mai mare decât teama din sufletele lor. Se holbau la încheieturile lor eliberate, iar unii dintre ei își aruncară uneltele.

— Poftim, spuse Zaahir. Acum sunt liberi. Așa cum ai dorit. Ți-aș sugera totuși să le spui să fugă, dacă vrei să rămână în viață.

Abdalii se uitau în tăcere. Erau niște cópii palide ale noastre, inteligenți doar cât era nevoie pentru a îndeplini anumite sarcini mecanice simple. Ei nu înțeleseseră că oamenii fuseseră eliberați. Dar au înțeles că s-au oprit din lucru. Și știau ce să facă atunci când oamenii nu mai lucrau.

În același timp, sute de mâini metalice aurii s-au ridicat spre prizonieri, gata să-i ucidă. Am simțit că inima mi-o ia la goană de frică.

— Oprește-i! am strigat către Zaahir, fără să-mi mai pese acum c-aș fi putut fi auzită.

Dar el continuă să privească impasibil.

— Ai spus că vrei să-i eliberezi. Acum sunt liberi. În plus, moartea este și ea, în felul ei, un fel de libertate. Asta au îndrăznit frații mei să-mi spună când l-au trimis pe Primul Erou la moarte, iar pe mine m-au întemnițat.

— Știi bine că nu asta vreau, am spus cu disperare, uitându-mă peste margine.

Câțiva dintre prizonieri se grăbeau să se întoarcă la muncă. Alții arătau de parcă ar fi fost gata s-o ia la sănătoasa, cu o urmă de spaimă întipărită pe chipurile lor. Câțiva își ridicară târnăcoapele pe post de arme, gata să lupte și, cu siguranță, să moară.

— Vreau să-i salvez.

— Știu ce sunt creaturile astea de metal, spuse el. Recunosc sufletul lui Fereshteh risipit prin ei. Ce te face să crezi c-aș fi suficient de puternic încât să-l biruiesc, când el a fost printre cei care m-au întemnițat?

Voia să vadă care dintre noi avea să-și închidă ochii mai întâi. El nu era muritor. Nu avea nevoie să clipească. Eu am făcut-o.

El nu era muritor… dar eu eram. Mă întrebam dacă mi s-ar îngădui îndeplinirea unei dorințe înainte de moarte.

Abdalii se apropiau acum, ridicându-și mâinile, tensiunea creștea. Și nu am mai putut aștepta. Știam că eram pe cale să fac un lucru prostesc.

— Dacă mor aici, atunci iată ce vreau: ca tu să rămâi întemnițat în Eremot până la sfârșitul timpului sau până când o să-ți pară rău pentru trădarea ta. Și cred că amândoi știm care dintre cele două se va întâmpla mai întâi.

Am sărit de pe margine, lovindu-mă dureros de pământ. Chipurile s-au întors spre mine când am aterizat în spatele abdalilor, întrebându-se ce vedeau. Am luat un târnăcop care fusese aruncat pe jos. M-am răsucit după un abdal, lovindu-l cu putere în călcâi de nenumărate ori, până când a încetat să se mai miște. M-am retras epuizată. Un alt abdal se afla în fața mea, iar viața mea se afla în mâinile lui. Nu-i puteam înfrunta pe toți. Știam asta. Dar am ridicat totuși arma. Și apoi, deodată, ca un băț de chibrit care prinde viață în întuneric, Zaahir a apărut în spatele abdalului.

Și-a pus o mână pe capul său metalic. Abdalul a căzut într-o clipită. A fost ca și cum aș fi văzut scânteia de viață părăsind corpul metalic și fiind absorbită de Zaahir, o mică flacără care se

alătură unui foc mai mare. Zaahir îmi aruncă un zâmbet viclean. Și apoi dispăru din nou, cât ai clipi.

S-a întâmplat prea repede ca să pot vedea. Unul câte unul, într-o succesiune rapidă, abdalii au căzut la pământ, până când, acolo unde înainte fusese un zid de soldați, nu mai era nimic altceva decât metal și carcase de lut împrăștiate peste tot pe pământ. Iar prizonierii se uitau muți de uimire, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— Amani?

Vocea atât de familiară răsună ca o binecuvântare; doar la auzul ei, aproape c-am căzut în genunchi de ușurare. Ca și cum povara Rebeliunii fusese ridicată de pe umerii mei și se întorsese pe ai lui. M-am întors și l-am văzut pe Ahmed, stând în spatele meu. Nu arăta deloc ca un prinț. Avea niște haine jegoase, care nu erau pe măsura lui, iar cătușele de fier cu lanțurile frânte îi atârnau la încheieturile mâinilor. Fața îi era murdară de funingine și arăta de parcă nu văzuse o lamă de ras de săptămâni întregi. Nimeni nu l-ar fi deosebit de un cerșetor de pe stradă.

Am aruncat târnăcopul și, fără să mă gândesc, m-am năpustit să-l cuprind într-o îmbrățișare, uitând că el era, de fapt, conducătorul meu. El era un prinț, iar eu doar un bandit. Era în viață. Și apoi m-a îmbrățișat și el. Brațele lui păreau subțiri și moi. Dar era în viață. Când mi-a dat drumul, Delila a apărut și ea acolo, murmurând cuvinte incoerente, lacrimile desenându-i linii curate pe fața înnegrită de praf. Rahim era în spatele ei, uitându-se la mine de parc-aș fi ieșit din pământ, ceea ce cred că era întrucâtva adevărat. Și mai erau și alții. Atât de multe alte fețe de rebeli pe care îi cunoșteam bine, dar și prizonieri pe care nu-i mai văzusem până atunci. Iar unele fețe lipseau.

M-am uitat în jur după Navid, soțul lui Imin, care își pierduse iubita pe eșafod. După Lubna, o rebelă care își pierduse ambii copii de mâna gallanilor și care obișnuia să facă cea mai bună pâine pe vremea când încă ne mai aflam în tabără. După Shazad.

— Unde e? am întrebat și frica legată de răspuns mi-a încolțit în inimă, înainte chiar să fi terminat întrebarea.

Chipul lui Ahmed s-a întunecat și am simțit cum mi se strânge stomacul. Nu era nevoie să-i spun de cine întrebam.

— Au trimis-o…

Se opri, adunându-și gândurile, în timp ce inima începu să-mi bată mai repede.

— În urmă cu trei zile, a avut loc un mic cutremur. În pământ s-a deschis o scobitură, o spărtură mică, prin care cineva s-ar fi putut strecura cu greu, dar suficient de largă pentru o fată mică. Sunt soldați care și-au ridicat tabăra aici, în afară, pe munte. Ei sunt cei care le dau ordine abdalilor și care ne trimit rațiile de mâncare. Ne-au amenințat că n-o să ne mai dea de mâncare până când n-o să le spunem ce s-a întâmplat în interiorul muntelui. A fost…

Se opri, uitându-se neliniștit spre sora lui. Delila privea în pământ.

— Delila a fost cea care trebuia să adune rațiile de mâncare în ziua aceea. A fost nevoită să le spună adevărul. Ei le-au ordonat abdalilor s-o trimită pe Delila jos, prin acea deschizătură, ca să cerceteze. Dar Shazad i-a luat locul. Abdalii au coborât-o jos în munte. Și apoi – inima a început să-mi bată mai repede –, frânghia a căzut liberă. Când au tras-o în sus, părea să fi fost tăiată cu ceva. Și Shazad…, șovăi pentru o clipă, apoi continuă: Nu s-a mai întors.

Capitolul 25

În timp ce ne uitam prin ea, spărtura din munte înghițea cu lăcomie lumina. Locul prin care căzuse Shazad. Părea să coboare în jos la nesfârșit. Doar că mi-am dat seama că nu era așa, fiindcă…

— E în viață.

Am putut respira mai ușor de îndată ce-am știut asta. De îndată ce-am spus-o cu voce tare. Dar acolo, jos, putea să fie rănită. Probabil că era înfometată, de vreme ce trecuseră deja trei zile, după socotelile aproximative făcute de Ahmed, fără să se poată orienta după zorii zilei sau după asfințitul soarelui. Dar cel puțin era în viață. Am aruncat o privire spre Zaahir.

— Vreau să o scot de acolo.

Dar Zaahir nu făcea decât să se uite neîncrezător în întunericul de dedesubt. În cele din urmă, vorbi:

— Atunci, te-aș sfătui să începi să cobori, fiică a lui Bahadur.

Mi-a aruncat ceva pe care l-am prins din zbor, fără să mă gândesc. Era o scânteie micuță. Aproape că-i dădusem drumul, când mi-am dat seama că nu emana niciun fel de căldură. Nu-mi ardea palmele, doar lumina.

Primul meu gând a fost că mă atrăgea din nou în niște jocuri nemiloase, că era vreo șmecherie sau o formă de negociere. Apoi Zaahir s-a tras în spate cu un pas uluitor, depărtându-se de spărtura din pământ. Era un gest uimitor de uman. O poticnire ciudată, ca și cum corpul său ar fi fost alcătuit din carne și sânge, și nu din foc. Ca și cum ar fi putut cunoaște frica adevărată.

Frica de orice s-ar fi aflat acolo jos.

Și am avut sentimentul că de data asta n-avea să mai fie nicio negociere. Nu era nicio șansă de a-l face pe Zaahir să coboare mai adânc în acest munte ca s-o salveze pe Shazad.

Așa c-am început să cobor.

Mi-am înfășurat o frânghie în jurul taliei, așa cum îmi aminteam că făcuse Jin odată. Dar mâinile îmi erau neîndemânatice și neobișnuite cu asta. Ahmed a făcut un pas în față.

— Sunt aici, zise el cu blândețe, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile.

Că-mi doream ca Jin să fi fost aici. Îmi doream să nu-l fi lăsat în urmă.

— Mulțumesc, i-am spus, lăsându-l să lege nodul pe care eu nu știam să îl fac.

Când a terminat, a trecut frânghia printr-un cârlig agățat de tavan, apucând celălalt capăt și ținând strâns de el. Rahim i s-a alăturat, ținând și el de capăt.

Și apoi mi-am dat drumul în jos, spre necunoscut.

Întunericul era oarecum diferit de cel din partea cealaltă. În mine mai erau zgomot și căldură, dar aici aerul era neclintit. Ca și cum ar fi încercat să înghită lumina din mâna mea.

Am coborât încet. Cu cât înaintam mai adânc, cu atât simțeam că era ceva care mă urmărea. Ceva care îmi respira în ceafă. Am răsucit frânghia, aruncând lumina în jur, spre pereții crăpăturii. Dar nu era nimic altceva decât piatră.

Apoi, pe neașteptate, am simțit că frânghia se clatină.

Am întins o mână ca să mă sprijin de perete. Dar n-a folosit la nimic. Frânghia era în continuare smucită dedesubtul meu. Eram pe punctul de a țipa, de a le striga lui Ahmed și lui Rahim să se oprească.

Dar, dintr-odată, am simțit cum o mână îmi acoperă gura. În același moment, am simțit o adiere pe gât. Și apoi, fără niciun fel de avertisment, am început să cad.

Căderea n-a fost prea lungă și am lovit pământul cu mare iuțeală. Lumina din mâna mea nu s-a stins când am aterizat. Am apucat capătul frânghiei, trăgându-l spre mine. Părea să fie o tăietură precisă, ca și cum ar fi fost făcută cu un cuțit. La fel cum spusese Ahmed că i se întâmplase lui Shazad. Frânghia nu se rupsese. Era altceva la mijloc.

Am auzit un zgomot, venind de la mare depărtare, urcând din adâncuri.

Probabil mi se părea. Speram să fie așa. Sau poate era un zgomot de apă care se scurge. Sau un ecou al propriei respirații. Doar că nu părea să fie nimic din toate astea.

Părea că cineva râdea.

Și asta m-a înspăimântat mai tare decât orice zgomot pe care-l auzisem vreodată în viața mea.

Apoi lumina din mâna mea se revărsă peste o siluetă ghemuită, pe o parte, cu părul negru căzându-i pe față, și am uitat de orice altceva. Chiar dacă părea că nu se află cu totul acolo, în acest întuneric. N-am putut distinge decât albul murdar al cămășii ei și întunecimea părului.

— Shazad!

M-am dus lângă ea și-am fost cuprinsă de un sentiment de ușurare. Mi-am dat seama de suspinul din vocea mea. Shazad părea mai slabă, sleită de puteri. Și ochii îi erau închiși. Dar respira. Trebuia s-o trezesc.

— Îmi pare rău, i-am zis și, aplecându-mă deasupra ei, i-am dat o palmă peste față.

Ea s-a trezit gata să lupte – doar că nu era în stare să facă asta. A tresărit când a văzut lumina. Nu o văzusem niciodată pe Shazad tresărind.

— Nu ești reală, spuse și-și închise ochii. Nu ești reală. Nu ești reală.

A repetat cuvintele acelea din nou și din nou.

— Haide, am zis, chinuindu-mă să iau un ton glumeț, știi bine că nu te-aș minți niciodată!

— Dovedește, spuse cu o voce spartă, îndesându-și capul mai adânc în scobitura brațului.

— O să crezi că sunt reală dacă o să te scot de-aici?

În cele din urmă, își deschise ochii, deși păreau că nu se pot concentra în întregime asupra mea, plimbându-se fără direcție pe fața mea.

— Ar fi un început.

Mi-am ridicat privirea spre deschizătura îndepărtată de deasupra noastră. Nu vedeam nimic prin întunericul ca smoala, dar mi-am dat seama că nu puteam fi atât de departe. Nu eram sigură că ceilalți m-ar fi auzit dacă aș fi strigat, totuși. Și, dacă m-ar fi auzit și ar fi aruncat mai multă frânghie, la ce ne-ar fi ajutat?

N-aveam decât o singură idee. Și era imposibilă. Chiar dacă era singura noastră speranță. M-am rugat în tăcere să-mi fi rămas destul din puterea mea de djinn.

— Ține-te de mine, am îndemnat-o pe Shazad și am închis ochii, revărsându-mi toată concentrarea spre locul din jur.

Nu rămăsese prea mult în acest munte – mi-am dat seama imediat. Piatra fusese topită, iar praful era în mare parte fier. Deșertul era departe.

Dar nisipul ajunsese peste tot. Venise cu mine tot drumul tocmai din deșert, prin munte, lipit de pielea mea și în faldurile hainelor mele. Se prinsese în părul celorlalți prizonieri și de tălpile metalice ale picioarelor abdalilor. N-aveai cum să scapi de el.

Am tras aer adânc în piept încet, luptând cu durerea dintr-o parte. Și l-am chemat la mine. Pe tot. Orice fir mic de nisip la care am putut ajunge. Am simțit că începe să se miște deasupra noastră, învolburându-se și apoi năvălind spre mine, de parc-ar fi fost sute de mii de mici insecte alergând pe piatra de la picioarele noastre.

A început să plouă cu nisip. La început încet, apoi mai repede și dintr-odată nisipul se revarsă în jurul nostru. Nu m-am oprit. Mi-a fost prea teamă să mă opresc o clipă, ca să-mi alin măcar puțin durerea, prea teamă că, dacă mă opream, aș fi pierdut totul.

Am adunat nisipul de sub noi. Am încercat să mă gândesc la apă, la felul în care Sam și Jin înotau, la felul în care ei reușeau să facă apa să-i ridice, atunci când părea, de fapt, că vrea să-i înece. Am adunat nisipul, ridicându-l în jurul nostru cu toată forța pe care o aveam în mine.

Am simțit nisipul cum se mișcă și m-am încovoiat gemând de durere. Dar știam că nu puteam să renunț, fiindcă, dacă aș fi făcut-o acum, ne-am fi înecat. Trebuia să continui. N-aveam de ales. Nisipul se revărsa în jurul nostru, ridicându-ne mai sus și mai sus. Am văzut o fâșie de lumină. Mi-am întins mâna în sus, încercând să mă prind de margine, încercând să găsesc o scăpare din locul ăsta, când am simțit că nisipul începe să se surpe sub mine.

Apoi niște mâini m-au prins de încheieturi și pe Shazad de brațe, trăgându-ne afară, și ne-am prăbușit pe pământ. Pe pământ tare.

Am văzut-o pe Shazad întinsă acolo, respirând din greu. Rahim a ridicat-o, în timp ce Ahmed mă ajuta pe mine. Dar ea nu-și luă nicio clipă ochii de la mine, clipind orbită de lumină.

— Bine, a recunoscut ea, ești reală.

Am dat să râd. Dar, în loc de asta, am izbucnit în lacrimi. Și am îmbrățișat-o și ne-am pomenit vorbind amândouă în același timp. Revărsând șuvoiul de cuvinte neîmpărtășite care se adunase în tot acel timp.

Eram atât de aproape de a le reda libertatea. Mai aveam de trecut două piedici până la salvare: Zidul Ashrei și, după spusele lui Ahmed și ale celorlalți, soldații aflați de cealaltă parte.

Shazad mi-a dat toate informațiile, în timp ce ne ghida spre ieșirea din tuneluri.

— Există o mică tabără militară chiar dincolo de Zidul Ashrei, mi-a spus ea, în timp ce ne croiam drum cu greutate pe terenul accidentat. De acolo îi controlează pe abdali și de acolo supraveghează totul.

Mergea încet, respirând greu, ca și când ar fi fost deja obosită în urma scurtei distanțe pe care o parcurseserăm.

— Urma să curățăm resturile de pietriș ce rămâneau de la săpatul drumului prin munte și să le lăsăm la marginea Zidului Ashrei, acolo unde soldații ne puteau supraveghea. Vor deveni suspicioși văzând că nu mai iese nimeni de atâta timp.

— Cred că vor fi mai mult decât suspicioși când toată lumea o să apară fără lanțuri, am spus eu, uitându-mă în jur după Delila, care mergea cu Ahmed și Rahim, amândoi fiind cu ochii pe ea. Crezi că Delila poate să ne acopere ca să evadăm?

— Nu știu.

Se putea spune orice despre Shazad, dar nu că nu era o persoană sinceră.

Urcă pe panta ușoară, sprijinindu-se de perete.

— Toată lumea e într-o stare mai rea din cauza oboselii, zise și se uită peste umăr spre Zaahir, care se afla mult în urma tuturor. Noul tău prieten… Ne poate ajuta, nu-i așa?

Putea, dacă ar fi fost dispus. Dar să-l faci pe Zaahir să coopereze era mai ușor în teorie decât în practică, indiferent de ceea ce promisese. Am încetinit ritmul, lăsând restul prizonierilor să treacă în fața mea, până când am ajuns să merg în pas cu Zaahir.

— Sunt soldați de cealaltă parte a zidului. Când ieșim la suprafață, am nevoie să…

M-am oprit, ca să-mi aleg cuvintele cu mai multă atenție.

— Aș vrea să ne ajuți să trecem de ei.

Zaahir mă privea cu ochii aceia neomenești și stranii, în timp ce vorbeam.

— Cred c-am făcut o înțelegere, fiică a lui Bahadur: să-i eliberez pe oamenii tăi din Eremot, în schimbul libertății mele. După ce trecem cu toții de Zidul Ashrei, înțelegerea noastră s-a încheiat.

— Am de gând să-mi respect partea mea de înțelegere. Dar înțelegerea noastră nu se încheie până când ei nu sunt în siguranță.

Am zărit o lumină în față. Lumină naturală. Probabil că mai aveam puțin și ajungeam la ieșirea din munți. Sau poate că era doar lumina Zidului Ashrei. Dar, oricum ar fi fost, eram aproape.

— Încă nu ne-am încheiat socotelile.

— A, înțeleg, spuse Zaahir, înclinându-și capul în felul acela curios și uitându-se la mine. Chiar și după ce o să treceți de acești soldați, tot nu ne vom *încheia* socotelile, nu-i așa?

N-am spus nimic. Avea dreptate. După acești soldați de pe munte, aveau să mai fie și alte lupte. Alte șanse de a-i pierde pe toți cei pe care tocmai îi salvasem. Să luptăm cu un djinn de partea noastră... Nu eram sigură că puteam să renunț la acest atu.

— Tu *vrei* mai mult, zise Zaahir dând din cap cu înțeles. Cred că voi numiți asta *lăcomie,* nu-i așa? Din pricina ei cad mulți, din ce-am auzit. Să știi că noi n-am vrut niciodată nimic, înainte ca specia voastră să apară în această lume. Noi *aveam,* pur și simplu. Dar tu iei și încă mai vrei. Vrei ca prințul tău să preia tronul, nu-i așa?

Da, voiam asta. Și îl făcusem să jure că va face ceea ce voiam eu. Iar eu voiam ca el să mă ajute în acest sens. *Aveam nevoie* ca Ahmed să urce pe acel tron. Renunțasem la prea multe ca să pierdem. Cu toții.

— Mai sunt multe bătălii de-acum încolo, nu-i așa? întrebase Zaahir. Un glonț rătăcit, o singură lovitură, iar prințul tău ar putea să piară. Și toate astea ar fi în zadar. Toate viețile sacrificate până acum. Pentru nimic.

Tot ce spusese reflecta întocmai temerea mea. Cuvintele lui m-au făcut să mă simt dintr-odată disperată. Că luptasem atât de greu, dar îl puteam încă pierde pe Ahmed. Că întreaga Rebeliune se baza pe un singur om cât se poate de muritor.

— Vrei să-l salvezi. De aceea vrei să mă ții captiv, spuse Zaahir. Ei bine, pot să-ți dau ceea ce vrei.

Zaahir a scos un cuțit din mâneca hainei sale, făcându-mă să mă trag repede înapoi. Dar n-a făcut nicio mișcare ca să mă ucidă. În schimb, a întors cuțitul, întinzându-l cu mânerul spre mine.

— Ia-l, îmi ceru el.

— Am deja un cuțit, am spus cu prudență.

Ne apropiam de lumină, îndreptându-ne spre soldații care așteptau de cealaltă parte. Trebuia să joc acest joc cu Zaahir înainte de a ajunge la ei, chiar dacă încă nu-l înțelegeam.

— Da, dar acesta este un cuțit care îi poate salva viața prințului tău.

Deodată, aerul însuși păru că se strânge în jurul mâinii mele, ducându-mi degetele spre mâner.

— Folosește acest cuțit pentru a lua viața unui alt prinț și-ți promit că prințul tău va trece prin luptă biruitor și va prelua tronul.

Aș fi aruncat pe dată cuțitul, doar că aerul era încă strâns înfășurat în jurul mâinii mele, forțându-mă să-l țin strâns.

— Viața unui prinț, în schimbul vieții altui prinț.

Zaahir nu râdea, dar mi-am dat seama că-și bătea joc de mine. Viața unui prinț. Se referea la viața lui Rahim sau a lui Jin. Ei erau singurii prinți de-aici.

— Sau – și aerul a încetat, în cele din urmă, să-mi strângă degetele – poți arunca la pământ cuțitul. Și-atunci, poate că va trăi, poate că nu. Viața lui va fi în mâinile sorții, spuse Zaahir. Dar, din ce-am văzut eu, soarta n-a fost niciodată prea blândă, nu-i așa?

Avea dreptate, dar n-am răspuns.

Se afla la mică distanță în fața mea, în loc să fie lângă mine, ca o flacără ce se întinde de pe un acoperiș pe altul într-un oraș incendiat. M-am oprit. Era atât de aproape, încât îi puteam vedea culoarea înflăcărată a ochilor, când șuieră următoarele cuvinte:

— Faci o greșeală dacă încerci să mă păcălești, fiică a lui Bahadur. V-am ajutat până acum, dar pot face ca lucrurile să fie foarte grele pentru voi dacă nu mă eliberezi imediat, indiferent ce m-ai făcut să-ți promit. Ai o inimă încurcată, la fel ca restul oamenilor. Vrei prea multe lucruri. Pot face ca aceste lucruri să

lupte ca niște fiare, unele împotriva altora, în inima ta. Te pot distruge chiar dinăuntrul sufletului tău, spuse și se retrase la fel de repede cum se aplecase asupra mea.

Mi-am dat seama că toți ceilalți din fața noastră se opriseră, la rândul lor. Ajunsesem la gura tunelului. Shazad se oprise la intrare, împiedicându-i pe ceilalți să înainteze. Dar Zaahir nu s-a oprit din mers. Foștii prizonieri s-au ferit din calea lui, în timp ce acesta pășea în față. Am rămas în urmă. Shazad m-a privit întrebătoare, când am ajuns în dreptul ei. N-aveam un răspuns clar pentru ea. Nu știam ce avea de gând Zaahir, care a trecut pe lângă ea, apoi a ieșit în câmp deschis. Și eu l-am urmat.

Zidul Ashrei se afla la aproximativ trei sute de metri de gura tunelului. Și imediat după acesta, în lumina schimbătoare a zidului, puteam să-i văd pe soldați. Pe versantul muntelui erau șiruri de corturi militare, cu provizii stivuite printre ele, iar soldații se învârteau pe-acolo. Dar, cel mai important, am văzut strălucirea soarelui reflectată în capetele de metal.

Abdali. Erau și mai mulți în afara zidului. Pe soldați îi puteam păcăli. La naiba, eram îndeajuns de mulți, încât am fi putut chiar să-i înfruntăm în luptă! Dar, pe abdali, nu.

— Zaahir, așteaptă, am zis simțind cum inima mi-o ia la goană…

El s-a oprit chiar lângă Zidul Ashrei.

— Libertate în schimbul libertății, fiică a lui Bahadur. Ai făcut o promisiune.

Și apoi își aruncă necruțător brațul său spre Zidul Ashrei. Dar, când mâna lui întâlni zidul, nu arse.

Dimpotrivă, bariera de lumină se împrăștie.

Îmi amintea de felul în care cupola de sticlă de deasupra camerelor sultanului se spărsese, împrăștiind frânturi de lumină, ca niște stele. Doar că de data asta n-au mai căzut la pământ. Din nou, Zaahir păru să atragă lumina în el însuși, ca un foc lacom care-și înghite vreascurile. Era ca și cum ai fi văzut ceea ce făcuse cu abdalii, doar că la o scară de o mie de ori mai mare.

Și apoi, pur și simplu, Zidul Ashrei a dispărut. Mai mult decât atât, Ashra se stinsese. Asta era ceea ce făcuse. Așa reușise să ne elibereze din Eremot. A distrus sufletul care proteja întreaga lume de ceea ce se afla în interiorul acelui munte.

Iar acum rămăseserăm expuși, în vreme ce, de cealaltă parte a locului unde fusese zidul, o duzină de chipuri de soldați surprinși s-au întors spre noi. Și o altă duzină de fețe goale de abdali ne priveau.

Și apoi, și-au ridicat mâinile.

Capitolul 26

Ne-am aruncat spre adăpostul tunelului, chiar când un val de căldură și foc țâșni dinspre abdali, revărsându-se în spatele meu, în timp ce oamenii strigau și se retrăgeau în munte.

Shazad m-a apucat, smucindu-mă înăuntru, în vreme ce eu îmi căutam puterea de demdji, trăgând spre mine orice fir de nisip pe care îl puteam găsi, încercând să fac o formă de apărare la gura tunelului. Însă orice forță de concentrare aș fi avut, deja o folosisem ca s-o salvez pe Shazad și puterea părea să-mi scape printre degete, ieșind nefolositoare din strânsoarea mea, părăsindu-mă.

Am văzut cu coada ochiului o persoană arzând, transformându-se în cenușă înainte ca focul să se potolească la fel de repede cum se iscase, lăsându-mi pielea scorojită din cauza căldurii și o senzație de arsură în plămâni.

— Ar trebui să ne retragem, spuse Shazad, cu răsuflarea întretăiată.

În spatele nostru, Rahim și Ahmed încercau să restabilească ordinea în rândul oamenilor panicați din tunel. Rebelii care îi văzuseră pe abdali înainte erau mai stăpâniți, dar ceilalți prizonieri proaspăt eliberați nu mai văzuseră niciodată așa ceva. Alergau oriunde ar fi putut găsi adăpost, înapoi în Eremot.

M-am dat peste cap în căutarea unei soluții de ieșire din asta. Aveam câteva sute de prizonieri proaspăt eliberați care nu erau deloc în stare să lupte, un djinn care întorsese pe dos micul nostru joc și doi demdji complet epuizați.

Afară, am auzit pașii metalici ai abdalilor înaintând spre gura tunelului. Venind să ne distrugă, forțându-ne să ne retragem în întunericul din Eremot, unde aveau să ne doboare ușor.

Am schimbat o privire cu Shazad și am văzut aceeași frică pură pe fața ei. Abia atunci mi-am dat seama că dădusem de bucluc. Nu o mai văzusem niciodată pe Shazad să rămână fără idei. Se terminase cu noi. Reușisem să-i aduc pe toți până aici doar ca să-i pierd chiar înainte de a le reda libertatea.

Dar, deodată, pașii metalici se opriră. Am rămas nemișcată, cu inima bubuindu-mi în piept. Acum, în liniștea neașteptată,

aproape că-l puteam percepe. Și apoi am auzit o voce venind de afară, dar prea îndepărtată ca să deslușesc vreun cuvânt. O voce pe care o cunoșteam, deși mi-a luat o clipă să-mi dau seama de unde.

Noorsham.

M-am pus în mișcare înainte ca Shazad să mă poată opri, alergând din nou spre gura tunelului. Am năvălit afară. Zaahir dispăruse fără urmă. Dar acolo, în picioare, în spatele abdalilor și al soldaților sultanului, se afla Noorsham. Iar mai departe, în spatele lui, i-am văzut pe Jin, Sam, Tamid și pe gemeni.

Cum naiba reușiseră să mă găsească?

Busola lui Ahmed. Mi-am dus mâna într-o parte, simțind încă greutatea ei acolo. Uitasem de ea. Era încă în buzunarul meu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Jin n-avea să aștepte răbdător să mă întorc. Mă mai găsise o dată în Sazi, cu mult timp în urmă. Și acum o făcuse din nou. Ușurarea și teama se luptau în sufletul meu. Chiar dacă acesta era sfârșitul, măcar eram din nou împreună. Fie că supraviețuiam, fie că mueam cu toții aici.

Noorsham părea îngrozitor de vulnerabil lângă armata de abdali. El nu era îmbrăcat în armură de bronz ca ei. Nu purta decât niște haine simple de deșert, stând cu mâinile ridicate, la fel cum făcuse cu o zi în urmă, când îi binecuvântase pe oamenii din Sazi. Și nu mai avea nici cătușele de fier pe care i le pusesem. Nu-l împiedica nimic să-și folosească puterea.

Am înțeles ce avea de gând să facă cu o secundă înainte ca abdalii să se întoarcă, îndreptând focul spre el.

— Nu!

Strigătul mi-a ieșit sfâșietor din gât. Dar era prea târziu. Puterea lui Noorsham s-a ridicat ca s-o înfrunte pe cea a abdalilor, în timp ce aceștia s-au revărsat spre munte. Focul furat de la djinni, ascuns în mașinăriile făcute de mână omenească, se năpustea împotriva înzestrării de demdji a lui Noorsham de a distruge. Am alergat spre el, știind totuși că nu puteam face nimic. Nu era nicio cale de-a opri ceea ce urma să se întâmple.

A fost ca și cum s-ar fi născut un nou soare.

Explozia a înflorit strălucitoare și feroce, invadând totul, chiar și aerul din jurul ei. M-a izbit ca o suliță de căldură și lumină, doborându-mă la pământ, orbindu-mă. Dar încă mai puteam simți mirosul de ars. Puteam simți mirosul de sânge.

Apoi am simțit mirosul cenușii.

M-am trezit înspăimântată din starea de inconștiență. Nu cred că trecuse mult timp. Încă aveam în urechi cutremurul care a urmat exploziei, plămânii încă îmi ardeau. Am încercat să mă ridic în dureri chinuitoare. Durerea nu era nimic însă, în comparație cu fierbințeala care încă se ridica din pielea mea. Chiar și partea mea de demdji se lupta din greu să reziste acestei călduri. Dar am reușit să mă ridic în picioare.

Câmpul de luptă al focului devenise întunecat și rece.

Din soldații din carne și oase nu mai rămăsese decât cenușă. Corturile lor și tabăra pe care o construiseră aici dispăruseră. Totul fusese ras de pe fața pământului. Printre dărâmături mai erau bucăți de abdali. Bronzul se contopise intrând printre pietre, ca niște cicatrice strălucitoare pe învelișul muntelui. Am văzut o față de bronz, iar câteva dintre trăsăturile sale erau încă intacte, nasul ieșind în afară din piatră, gura fiindu-i răsucită de căldură într-o grimasă grotescă.

Am alergat împleticindu-mă, printre rămășițele luptei scurte și fără vărsare de sânge, către singurul corp care nu devenise nici bucată de metal și nici cenușă, acolo unde Noorsham stătea întins, în mijlocul distrugerii pe care o provocase.

Am căzut în genunchi lângă el. Pieptul i se ridica și-i cobora, mișcat de o respirație firavă. Suferise arsuri îngrozitoare, jumătate din față îi era înnegrită, de nerecunoscut. Noi eram demdji; nu puteam să ardem atât de ușor. Dar acesta era focul djinnilor și noi eram doar pe jumătate djinni. Celelalte jumătăți ale noastre erau îngrozitor de muritoare.

Nu arăta deloc ca arma vie cu care mă întâlnisem prima dată față în față în acel tren. Sau ca bărbatul care îi conducea pe toți adepții cultului său spre o viață neprihănită. Arăta ca un băiat din deșert, tânăr și neajutorat, aflat pe moarte. Mă privea cu ochii lui de culoarea cerului, mari și speriați, de parcă nu înțelegea ce se întâmpla. De parcă voia ca eu să-i explic, să-i ofer alinare. De parcă avea nevoie de o soră.

— Ce faci aici?

Buzele mele erau pline de bășici și degetele mă ardeau din cauza căldurii din pielea lui, în timp ce-l legănam. Ar fi trebuit să țip. Mi-am amintit cum, după ce Imin a murit, durerea Halei s-a revărsat într-un singur strigăt sugrumat, care a umplut Casa

Ascunsă. Acela fusese ultimul sunet pe care l-a scos, după care nu vorbise zile întregi.

— Am venit să te salvăm, a zis el cu o voce răgușită, încercând să mă găsească cu singurul ochi care-i mai rămăsese.

Chiar și după ce-l trădasem. După ce-l încătușasem. După ce Jin l-a târât, fără îndoială, pe acest munte ca prizonier. După toate acestea, Noorsham a ales să ne salveze.

— Ei bine, a fost o idee prostească.

Am vrut să-mi pun mâna pe inima lui pentru a o face să continue să bată prin simpla voință, dar deja bătea prea lent.

Nu puteam suporta. Un alt demdji care se stingea atât de tânăr; la fel ca Hala și Imin, și Hawa, și Ashra. Nu și fratele meu, căzând acum într-o luptă care nu era a lui, după ce trecuse prin atât de multe.

O umbră i se așternu pe față. Mi-am ridicat privirea, așteptându-mă să-l văd pe Jin sau pe Shazad sau pe cineva care m-ar fi putut ajuta. Zaahir era cel care stătea, în schimb, deasupra mea, privind cu o indiferență plină de cruzime. Am vrut să-i strig că nu era corect. Dar djinnii nu se preocupau de corectitudine. Ei încheiau târguri, îndeplinind cereri și dorințe. Și Păcătosul nu voia decât un singur lucru.

— Salvează-l, i-am spus. Mi-ai promis că o să faci ceea ce vreau, și eu vreau să-l salvez. Fă asta și vom încheia înțelegerea noastră. Te voi elibera. Te rog.

Zaahir îl privi o clipă pe Noorsham luptând, cu respirația neregulată ieșind din plămânii săi arși, fiecare suflu fiind doar un pas din numărătoarea inversă.

— Trupul lui e prea distrus, a spus el. Nu pot repara acest lucru.

— Nu-mi pasă.

Vaietul care s-a revărsat din mine izvora din cea mai veche parte a mea, partea sufletului meu care era nemuritoare, care nu era obișnuită să cunoască moartea. Partea care înțelegea ce simțiseră Ființele Primordiale atunci când i-au privit pe primii din neamul lor murind și transformându-se în stele, când și-au găsit propriul sfârșit, când durerea și disperarea, furia și deznădejdea au luat ființă deodată, într-o singură clipă.

— Vreau să-l salvezi. Salvează-l și te voi elibera. Salvează-l și totul se va termina aici. Te rog. Te implor. Salvează-l și îți voi da drumul.

În cele din urmă, Zaahir își înclină capul foarte ușor. Nu mai arăta la fel de nemilos ca acum o clipă. Știa cum era să pierzi pe cineva când nu erai pregătit pentru asta.

— Ne-am înțeles, fiică a lui Bahadur.

Soarele strălucea deasupra noastră de departe, de sus. Zaahir m-a îndepărtat de fratele meu fără să mă atingă. Ca și cum aerul m-ar fi apucat ușor de umeri, îndepărtându-mă. Ca o rudă binevoitoare care m-a tras de lângă patul de suferință al unui bolnav, pentru ca un Om Sfânt să poată lucra. Ca să nu fiu nevoită să văd partea cea mai rea.

Îl ridică pe Noorsham în același fel, fără să-l atingă. Mi-am înăbușit cuvintele de protest că-i face rău. Că era prea slăbit ca să poată fi mutat.

Și apoi... a fost ca și cum corpul său s-ar fi micșorat, dispărând în aer ca nisipul împrăștiat de vânt, lăsându-l pe Noorsham acolo, dar, în loc de carne și sânge, și oase, acum era făcut din lumină. Ca Zidul Ashrei.

Mulțimea de prizonieri s-a despărțit creând un culoar de trecere, în timp ce Zaahir înainta, corpul lui Noorsham plutind în fața lui.

Am vrut să-l salvez. Am vrut ca el să trăiască. I-am cerut lui Zaahir să facă asta. Dar el nu mi-a spus ce fel de viață o să aibă Noorsham.

Și mai era o putere care lucra, la rândul ei. Mama lui Noorsham și-a dorit ca fiul ei demdji să facă ceva măreț. Tatăl nostru i-a făgăduit asta. Și Noorsham a crezut că așa va fi, în numele lui Dumnezeu.

Nu știam dacă exista Dumnezeu. Dar știam că există monștri. Și acum el putea să ne apere de ei.

Toți ochii s-au întors, în timp ce forma strălucitoare a lui Noorsham a ajuns în același loc în care sufletul Ashrei stătuse ca un zid timp de mii de ani, corpul său schimbându-se, părând să crească. În timp ce priveam, Noorsham părea să se întoarcă spre munte și să-l cuprindă în brațe, pentru ca apoi orice urmă din corpul lui să dispară, transformându-se, în schimb, într-un zid aprins de lumină.

Stătea acolo unde stătuse Ashra, eliberând-o, în cele din urmă, de gardă, după mii de ani. Protejându-ne de răul care trăia acolo, în interior. Aici avea să îndeplinească ceea ce își

dorise. Avea să salveze mult mai mulți oameni decât ucisese vreodată.

Și avea să se îndeplinească și ceea ce mama lui își dorise pentru el. Măreție.

Capitolul 27

M-am trezit la apusul soarelui, cu senzația că ceva se mișcă sub mine. Am clipit cu ochii încețoșați de somn, având senzația că mă întorc la viață.

— Trăiește, spuse încet, aproape de urechea mea, o voce familiară, tristă.

Am întors capul. Jin era în spatele meu. Eram așezată pe pieptul lui, sprijinită de brațul cu care îmi cuprinsese talia. Eram călare pe un cal, mi-am dat seama. Unul albastru. Izz. Și în jurul nostru, mergând pe jos într-un ritm lent, dar constant, erau oamenii noștri. Din câte vedeam, ne croiam drum în josul muntelui.

— Ai leșinat, a spus Jin din spatele meu.

Am simțit că mâna lui se îndepărtează de mine pentru o clipă și apoi mi-a pus în mâini o ploscă plină de apă. Am sorbit din ea cu recunoștință.

Totul s-a cufundat în ceață după ce l-am eliberat pe Zaahir.

În povestiri, djinnii apăreau și dispăreau în tunete răsunătoare și fum. Dar adevărul e că, atunci când l-am eliberat, Zaahir a dispărut într-o clipă. Era ca și cum ne-am fi trezit dintr-un vis. Și tot ce rămăsese în urmă era distrugerea.

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că Jin mă găsise, stând printre rămășițe și cenușă, strângându-mă la piept. Și apoi, nimic.

— Tamid spune că probabil te-ai lovit la cap când ai fost doborâtă, spunea Jin și, în timp ce vorbea, simțeam vibrațiile vocii lui, coborând prin piept până la coloana mea vertebrală. Prin urmare, ți-ai pierdut cunoștința. Dar trebuia să continuăm să ne mișcăm. Așa că noi te-am mutat.

Noi, spusese el. Ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Dar nu era. *Noi* însemna toată lumea acum. Pentru că reușiserăm. Îi scoseserăm pe toți din Eremot.

Am realizat pe deplin acest lucru în timp ce mă uitam în jur și vedeam toate fețele în lumina zilei. Shazad mergea la câțiva pași în față, cu Sam lângă ea, vorbind cu viteza amețitoare a unui tren aflat în mișcare. Nu auzeam ce spunea, dar din când în

când un mic zâmbet îi apărea pe față. De cealaltă parte, Tamid șchiopăta încet pe panta muntelui, cu ochii ațintiți pe cărare, ca nu cumva să se împiedice, sprijinindu-se uneori de Delila, când avea nevoie de ajutor. Sau poate că ea se sprijinea de el, era greu de spus. Ahmed mergea în fruntea tuturor, cu Rahim alături de el, urmat de mulțimea de foști prizonieri, care se târau spre un loc unde aveau să fie în siguranță. Eram o adunătură de toată mila: răniți, arși, pe jumătate morți de foame, murdari, extenuați.

Dar liberi. Reușisem. Imposibilul. Ieșisem din Eremot în viață.

— Unde suntem? am întrebat cu o voce spartă.

— Aproape de Sazi, răspunse Jin.

Făcu un semn cu capul spre cer și-am observat o pasăre micuță, care zbura în cercuri deasupra capetelor noastre.

Maz, mi-am dat seama, iscoada noastră.

O spaimă bruscă mi-a încleștat pieptul. Trebuia să încetinim. Trebuia să avem grijă.

— Pot să merg, am spus în grabă. Izz, oprește-te.

Demdjiul nostru albastru a făcut așa cum i-am spus și mi-am săltat un picior deasupra lui, lăsându-mă în jos. Jin a stat aproape, sprijinindu-mă, în timp ce coboram pe pământ, cu capul cuprins de amețeală.

Am înaintat cu greutate prin mulțimea obosită de rebeli și de prizonieri eliberați. Trebuia să vorbesc cu Ahmed. Nu puteam să dăm buzna în Sazi, pur și simplu. Dar era prea târziu acum. În timp ce-mi făceam loc spre partea din față a grupului, am văzut marginea orașului. Oamenii se adunaseră deja la baza pantei, uitându-se nerăbdători în sus, spre noi. Dar știam că nu ne așteptau pe noi. Îl așteptau pe Noorsham.

— Unde este? strigă cineva din mulțimea care se strânsese acolo, în timp ce ne apropiam. Ce-ați făcut cu el?

Ahmed se încruntă și se întoarse spre mine.

— Despre ce vorbesc?

Dar nu i-am răspuns lui Ahmed. În schimb, am strigat către mulțime.

— El este…

Cuvântul *mort* mi s-a împleticit pe limbă, fără să iasă de pe buzele mele, în timp ce ne-am oprit la câțiva pași distanță de ei. Nu era adevărat. El nu era mort. Dar nici viu nu era.

— Noorsham nu se mai întoarce.

Un murmur se auzi din mulțimea din jurul nostru în timp ce vestea se răspândea. M-am înfiorat, cuprinsă de îngrijorare; nu avea să dureze mult până să se transforme în furie.

— L-ai omorât, a venit o acuzație din partea unei femei slabe, aflate în fața mulțimii.

— Nu, am protestat, dând din cap, luptându-mă să găsesc cuvintele potrivite.

Shazad își făcu loc până ajunse în față, ca să stea alături de mine. Simțeam cum crește tensiunea în ea, așa cum se întâmpla înainte de o luptă.

— Mincinoaso! răsună un alt strigăt furios din spate.

Restul mulțimii a început să se foiască neștiind ce să creadă, dar bănuiam că n-o să dureze prea mult până avea să se întoarcă împotriva noastră.

— Nu minte, spuse Tamid, dar vocea lui a fost acoperită de strigăte.

— Ei bine, zise Sam venind în spatele meu, lucrurile n-arată prea bine.

Încurajat de mulțimea furioasă care se strânsese în spatele lui, un bărbat a pășit spre mine. Poate că Shazad era slăbită, dar totuși se mișca mai repede decât majoritatea și s-a strecurat într-o clipă între noi.

— Ia încearcă, îl provocă ea.

Omul făcu încă un pas, părând că intenționează pe deplin să încerce să se pună cu noi. Mă simțeam istovită. Prea istovită pentru a lupta. Dar nu aveam de ales. Ahmed ne condusese aici, când ar fi trebuit să ne ținem cât mai departe de acest loc. Iar acum trebuia să înfruntăm o mulțime. Am văzut de ce erau capabili când ne-au forțat să înfruntăm Ochiul. Poate că eram la fel de mulți ca ei, dar noi eram doar o adunătură demnă de milă de prizonieri murdari, pe când ei erau o gloată furioasă de adepți.

Din spatele bărbatului arțăgos, o femeie ridică o piatră de la pământ, pregătindu-se să o arunce.

Apoi, exact când ultima rază de soare a început să se stingă, o lumină a răsărit de pe fața muntelui. Chiar între Shazad și primul om care ne înfruntase, aerul s-a transformat cu totul, întunericul prefăcându-se în zeci de culori. Iar apoi se răspândi în spațiul deschis dintre locuitorii ostili din Sazi și oamenii noștri,

formând o adunare de soldați de bronz înfruntând un zid de foc. O iluzie în miniatură a ceea ce ne așteptase în afara Eremotului.

Femeia s-a retras, lăsând piatra din mână, în timp ce micii abdali au apărut în jurul picioarelor ei ca niște flori. Și Delila a ieșit din mulțime, pășind în față.

— Nu minte.

Delila vorbi cu blândețe, dar asta n-o împiedică să se facă auzită. Nu când urzea imagini din neant.

— Nu a fost ucis. S-a aruncat în brațele morții ca un erou.

Chiar în timp ce vorbea, o mică siluetă a lui Noorsham se ivi din senin și începu să avanseze.

Vocea Delilei era blândă și melodioasă. Așa fusese dintotdeauna. Era ceea ce îi făcea pe toți să creadă că era atât de fragilă, încât trebuia să fie protejată. Dar era, totodată, o voce bună pentru povești. Ea reușea cu ușurință să mențină interesul mulțimii, în timp ce cuvintele și iluziile ei depănau povestea. Își alese cuvintele cu grijă, oprindu-se și făcând mici pauze în momentele potrivite. Delila, care fusese subiectul atâtor povești – despre soția necredincioasă a sultanului și despre întoarcerea Prințului Rebel –, spunea ea însăși acum o poveste. Vocea ei se stinse când ajunse la final, iar sufletul lui Noorsham se ridică din trupul său, luând locul Zidului Ashrei.

— Așadar, înțelegeți – iluziile Delilei s-au stins când a terminat –, el nu se mai poate întoarce. Dar noi suntem aici.

Întunericul și tăcerea se așternură apoi pentru un moment îndelungat. În vreme ce vraja cuvintelor ei începu să dispară încet.

Apoi un om a căzut în genunchi. Un altul a căzut după, apoi altul și altul, până când, în câteva momente, toți oamenii lui Noorsham au îngenuncheat în fața Delilei.

Reușise. Delila ne salvase. Și o făcuse fără niciun fel de armă. Uitasem cât de puternică putea fi o poveste.

Dintr-odată, din mijlocul mulțimii, un băiat se ridică brusc. Îl cunoșteam, mi-am dat seama. Era din Dustwalk. Numele lui era Samir și era cu aproximativ un an mai tânăr decât mine. Mi-am întins mâna, căutând o armă care nu era acolo. Dar el n-a făcut niciun gest de înfruntare.

— Tu ești, într-adevăr, Prințul Rebel? întrebă el.

Toți ochii se întoarseră către Ahmed.

— Da, sunt.

— Aș putea să lupt pentru tine, a declarat băiatul cu voce răsunătoare. Împotriva sultanului. El ne-a ucis conducătorul. El ne-a alungat de la casele noastre, continuă el și un murmur se ridică din mulțime. Aș lupta pentru tine.

— Și eu aș lupta pentru tine.

Un alt bărbat se ridică în picioare, acesta fiind mai bătrân, mai călit.

— De vreme ce conducătorul nostru era gata să moară pentru tine, și eu voi fi.

— Și eu la fel.

Cea care se ridicase de această dată era o fată cu părul scurt și negru dat peste urechi, vorbind puțin mai încet decât bărbații.

— Și eu la fel.

Cunoșteam vocea asta. Era Olia, verișoara mea cea mai apropiată de mine ca vârstă, acum că Shira murise. Dacă era vreo persoană despre care să fi crezut că nu-i pasă de niciun lucru suficient încât să lupte pentru el, ei bine, Olia era aceea. Cu toate acestea, și Hala fusese așa. Și eu fusesem, pe vremuri. Am văzut-o pe mama ei, a doua soție a unchiului meu, apucând-o de braț, ca și cum ar fi vrut s-o tragă înapoi. Dar Olia se smulse din mâna mamei sale, stând în picioare, în timp ce alții se ridicau în jurul ei, declarându-și loialitatea, la rândul lor.

Delila făcuse mult mai mult decât să ne salveze. Mobilizase oamenii pentru noi.

Toți ochii erau ațintiți spre Ahmed, când am observat că Shazad se depărtează încet de partea din față a grupului, făcându-se nevăzută.

Sam observă și el. A ridicat din sprâncene când ni s-au întâlnit privirile. Am clătinat repede din cap. *Stai,* voiam să-i spun cu acel gest și m-am strecurat în spatele ei.

De data aceasta, a făcut cum i s-a spus.

— Shazad!

N-am strigat-o până când n-am ajuns într-un loc în care nu puteam fi auzite de ceilalți. În fața mea, pe panta muntelui, Shazad s-a repezit să urce, aproape pierzându-și echilibrul. Nu știam să existe ceva îndeajuns de rapid sau de silențios care s-o facă să tresară.

— Scuze, a spus ea când și-a dat seama că sunt eu. Am fost nevoită să plec. Nu puteam să respir, a zis ea și s-a lăsat în jos, așezându-se pe panta muntelui. Trebuia să... se opri.

Nu știa, cu siguranță, de ce avea nevoie. Nici eu nu știam.

— Vrei să plec? am întrebat nehotărâtă, zăbovind.

— Nu, a spus ea. Nu vreau să fiu…, se întrerupse, zâmbind amar. Nu mi-era frică de întuneric când eram tânără.

— Încă suntem tineri, am spus, lăsându-mă în jos lângă ea. Ea stătuse singură în întuneric timp de trei zile. Ar fi fost de ajuns să-i facă pe mulți să-și piardă mințile de frică.

— Și ei sunt tineri, a spus ea.

Își mișcă fața, care-i fu înghițită de amurgul nopții abia așternute, pentru a reapărea o clipă mai târziu, ca și cum ar fi fost pe cale să dispară, iar eu mă chinuiam să mă agăț de ea în clipa aceasta.

— Știi, pe unii dintre ei o să-i trimitem la moarte.

Da, știam. Dar dac-aș fi spus-o cu voce tare s-ar fi adeverit; și nu voiam asta.

— Eu am trimis-o pe Imin la moarte, a spus ea, după un moment lung de tăcere.

Am tăcut. Deși mi-am dat seama că Shazad a fost cea care a venit cu planul de a o trimite pe Imin să moară, în locul lui Ahmed. Ea era strategul. Ea era cea care făcea cele mai grele alegeri pentru noi.

— Ceea ce înseamnă că l-am ucis și pe Navid.

Asta m-a luat pe nepregătite. Mi-am dat seama dintr-odată că nu-l văzusem pe Navid când am plecat din Eremot. Dar erau o mulțime pe care nu-i văzusem.

— A murit în închisoarea de sub palat. Pur și simplu, a încetat să respire. În timp ce soarele apunea.

— Când capul lui Imin a căzut, mi-am dat seama.

Făcuseră un jurământ atunci când s-au căsătorit: *viața mea e a ta, o împart cu tine. Până în ziua în care vom muri.* Un jurământ făcut de un demdji era un lucru periculos. Lordul Bilal se bazase pe asta pentru a-și salva viața. Dar jurământul îi luase în schimb viața lui Navid.

— Am crezut că voi muri acolo. Și i-am văzut pe amândoi, la nesfârșit. Așteptându-mă.

Nu m-am gândit că Shazad fusese singură în întuneric. Nu credeam că acele imagini se iviseră doar din vinovăție. Dar în acest moment nu credeam că a-i spune asta ar ajuta-o în vreun fel.

— Eu am ucis-o pe Hala, i-am spus, în schimb, cu o voce stinsă.

Shazad își înălță capul iute, înțelegând cuvintele mele. Nu că am lăsat-o pe Hala să moară sau că am trimis-o la moarte. I-am luat viața.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea, după o clipă.

Vocea îi era mai cumpănită, așa cum îi era de obicei. Ca un general preocupat să afle toate detaliile legate de ultima pierdere.

— Sultanul. Aveam de ales: fie s-o ucid, fie s-o las în mâinile lui, ca s-o…, m-am oprit. Am făcut ce trebuia să fac. Pentru că asta ai fi făcut și tu.

Am tăcut, stând una lângă alta pe munte, freamătul taberei aflate mai jos, la depărtare, urcând spre noi, plângându-i pe cei pe care îi pierduserăm: Hala, Navid, Imin, Shira, Bahi și mulți alții pe care nu-i puteam enumera. Deplângând faptul că nu toți cei care se aflau cu noi în Sazi în seara asta aveau să trăiască și să-l vadă pe Ahmed stând pe tron – dacă asta avea să se întâmple vreodată.

Iar eu mă aflam printre ei.

— Tamid a spus că…, am început, apoi am ezitat.

Trebuia să spun cuiva. Nimeni nu știa ce-mi spusese Tamid în Casa Ascunsă. Nu a contat până astăzi. Până când Tamid a citit cuvintele pictate deasupra ușii care ducea la Zaahir. Aceleași cuvinte pe care le căutase în lung și-n lat, cele care puteau elibera ceea ce rămăsese din Fereshteh după moarte din carcasa mașinăriei și care puteau să ne dea o șansă în lupta împotriva sultanului.

— Tamid crede că sunt șanse mari să mor dacă-l voi elibera pe Fereshteh, am zis, iar Shazad își ridică brusc capul. Dar, dacă cineva nu dezactivează mașinăria, atunci vom fi nevoiți să-i înfruntăm pe abdali. Și, indiferent cât de mulți oameni se vor ridica să lupte alături de noi, nu cred că avem prea multe șanse în lupta împotriva lor.

Shazad își puse mâna peste gură, în timp ce se gândea la asta.

— I-ai spus deja?

Se referea la Jin. Nu la Ahmed. Amândouă știam fără s-o rostim că nu puteam să-i spun lui Ahmed. Ar fi încercat să găsească o cale de ieșire pentru mine. Dar nu eram sigură că

aveam în mine puterea să-i spun nici lui Jin. I-am spus lui Shazad, pentru că știam că ea înțelegea. Ea ar lupta pentru mine cât timp ar putea și m-ar plânge dacă nu ar putea câștiga. Dar nu ar încerca să mă oprească. Pentru că și ea ar face același lucru.

Mi-am amintit cum demult, la început, o ținusem de mână în trenul aflat în mișcare, ca să nu cadă pe șine și să moară. Cum ea mi-a spus să o las, la fel cum făcuse Hala când se afla în brațele sultanului. Pentru un bine mai presus de ea. Nu i-a fost niciodată frică. M-am gândit la ceea ce spusese Sam când eram la Peștele Alb, și anume că oricine pretinde că nu se teme de moarte este fie prost, fie mincinos. Știam că nu mă încadram în cea de-a doua categorie. Dar nu-mi plăcea nici să cred că eram în prima. Dar ce-aș fi eu dacă le-aș cere altora să moară pentru această cauză, fără ca eu să fiu dispusă să mă sacrific pentru ea?

— Uite ce e, am zis, dacă mor, ar fi bine măcar să câștigăm naibii acest război.

Shazad pufni într-un hohot de râs sincer, în timp ce se ridica în picioare.

— Atunci, cred c-ar fi mai bine să facem ceva cu noii noștri recruți, a spus ea, întinzându-mi o mână ca să mă ajute să mă ridic.

Am acceptat, prinzându-i mâna.

Când m-a tras în picioare, am simțit ceva lovindu-se de șoldul meu. Când am aruncat o privire în jos, mi-am dat seama ce era, chiar și în lumina stinsă a lunii, care se reflecta în metal. Era cuțitul pe care Zaahir mi-l dăduse. Reușisem cumva să ies cu el din Eremot, băgat în centură.

Și mi-am dat seama, cu groază, că aveam un mijloc de a câștiga acest război și acesta îmi atârna la șold. O cale simplă prin care să mă asigur că moartea mea însemna ceva.

Tot ce aveam de făcut era să ucid un prinț.

Capitolul 28

A doua zi a adus un nou început.

Nu am vorbit despre lucrurile care au fost spuse în întuneric în noaptea de dinainte. Acum aveam un război de câștigat.

Shazad și Rahim au făcut bilanțul armelor predate la intrarea în tabără. Aveau să ajungă pentru toți, dacă ne străduiam un pic. Jin, Sam și cu mine ne-am recuperat armele. Nimeni nu părea să observe că aveam un cuțit la brâu, care nu apăruse din grămada de arme.

— Cine știe deja cum să tragă cu arma? i-a întrebat Shazad pe noii recruți care se aliniaseră la întâmplare în fața ei.

Cele mai multe mâini s-au ridicat. Nu era surprinzător – acesta era Ultimul Ținut. Când te ocupi de fabricarea armelor, știi, de obicei, să le și folosești.

— Dar să lupte corp la corp?

Mâinile s-au lăsat în jos și l-am văzut pe Samir aplecându-se și șoptind către vecinul său câteva cuvinte, cu un rânjet pe față.

— Ai ceva de spus? întrebă Shazad, căreia nu-i scăpa niciodată un lucru.

Bănuiam că se întreba de ce asculta o femeie când, de fapt, promisese că-i va fi devotat unui prinț. Puteam vedea această întrebare pe câteva dintre fețele celor din jurul nostru. Samir spuse:

— Am spus că n-ajută prea mult să știi să mânuiești un cuțit când ai un pistol îndreptat spre tine.

— Ați văzut vreodată străzile din Izman? întrebă Shazad și continuă fără să aștepte răspunsul. Sunt atât de înguste, încât de cele mai multe ori n-ai cum să treci pe lângă o altă persoană, darămite să te întorci suficient de rapid încât să poți trage un foc de armă înainte ca adversarul să se fi aruncat deja asupra ta. *Acela* e momentul în care trebuie să știți să luptați corp la corp.

— Și de unde știe o femeie cum să lupte corp la corp? întrebase râzând cu subînțeles un alt băiat, suficient de tare încât să fie auzit.

Shazad ridică din sprâncene. Am făcut un pas înapoi.

— Uite cum facem, zise Shazad și se întoarse spre el. De ce nu vii să ne înfruntăm? Oricine poate să aplice o lovitură e liber să se ocupe apoi de instruirea tuturor.

Se strânsese deja un mic grup de oameni. Toți cei care o văzuseră vreodată pe Shazad luptând știau exact cum aveau să se sfârșească lucrurile. Rebelii își dădeau coate, zâmbind hâtru, în timp ce băiatul păși în față, părând cât se poate de încrezător.

— Nu mi se pare a fi o luptă dreaptă, a spus băiatul, cu un ton prea voios.

Avea cel puțin de două ori greutatea lui Shazad, fiind solid, în timp ce ea era subțire – acum și mai subțire, după timpul petrecut în Eremot.

— Nu e nici pe departe, spuse Jin de pe margine.

Noi toți ne așezaserăm deja în cerc, urmărind scena.

— Oh, prietene, zise Sam și-l bătu pe băiat pe spate, îmi pare rău pentru pierderea ta!

— Pierderea mea? întrebă tânărul idiot.

— A demnității tale, îi răspunse zâmbindu-i cu milă, înainte de a se întoarce alături de mine.

Contracandidatul se repezi către generalul nostru, cu pumnii lui stângaci și forța lui brută. Shazad se mișca asemenea unei lame tăind apa, îndreptându-se spre picioarele lui stângace. Se feri cu ușurință de pumnii lui și-l lovi cu piciorul direct în gleznă. Și uite-așa a aterizat la pământ și ea deasupra, cu un cuțit la gâtul lui. Lupta durase mai puțin de trei secunde.

— Și acum ești mort, spuse Shazad.

— Dar nu e corect, șuieră el, luptându-se să respire sub genunchiul care îl apăsa pe piept.

Aveam sentimentul că apăsa puțin mai mult decât era nevoie. Ca să-și sublinieze punctul de vedere.

— Tu ești cel care a spus că n-o să fie o luptă dreaptă.

Shazad se ridică în picioare, punându-și cuțitul la loc în teacă. Băiatul se ridică și el în picioare, clătinându-se. Mi-am dat seama că o să se repeadă la ea prea târziu ca să mai pot striga vreun avertisment. Dar Shazad n-avea nevoie de așa ceva. Îi prinse mâna în timp ce aceasta se apropia de umărul ei, lăsându-se în genunchi și făcându-l să-și piardă echilibrul. Propria furie lucrase împotriva lui, în timp ce se prăvălea peste corpul ei și apoi pe spate, lovindu-se de pământ.

— Și-n plus, războiul n-are nimic de-a face cu dreptatea, zise Shazad și se întoarse, lăsându-l să zacă în praf, tușind. Dar, dacă vreți să vedeți o luptă mai cinstită…

Se uită în jur, iar ochii i se opriră, în cele din urmă, asupra lui Jin. Îl chemă în față cu un gest din cap. Acesta intră în arena improvizată alături de ea, scoțându-și cămașa în timp ce înainta. De partea cealaltă, în șirul de noi recruți, am văzut-o pe una dintre puținele fete care se ridicaseră în picioare să lupte pentru Ahmed lăsându-și ochii în jos, stânjenită, înainte de a-și ridica repede privirea, arcuindu-și sprâncenele. Jin arăta destul de impresionant cu cămașa pe el, dar fără ea era un zid de mușchi dezgoliți și supli, acoperiți de tatuaje, înfruntând corpul mult mai mic al lui Shazad. Își răsuci umărul, făcând tatuajul în formă de busolă care îi traversa pielea să se miște.

Am scos un fluierat ascuțit cu degetele în gură. Jin râse, făcându-mi cu ochiul peste umăr. Nu-mi aminteam ultima dată în care lucrurile să fi fost atât de relaxate pentru noi toți, ultima dată în care am fost împreună în felul acesta. Fără să luptăm pentru viața noastră, trăind, pur și simplu.

— Dacă se ucid unul pe celălalt, zise Sam strecurându-se lângă mine, în locul unde stătuse Jin, înseamnă că noi doi o să punem capăt acestui joc și o să fim împreună?

Nici Shazad, nici Jin nu s-au grăbit să facă vreo mișcare, amândoi privindu-se în ochi de la o distanță sigură. I-am văzut luptându-se separat, dar niciodată unul cu celălalt. L-au antrenat pe Ahmed împreună, mi-am amintit. Demult, înainte de probele de sultim, când a luptat împotriva lui Kadir. Ei își cunoșteau reciproc stilurile de luptă. Niciunul dintre ei nu avea de gând să lovească în grabă.

Shazad s-a mișcat prima, făcând un salt în față, încercând să ajungă la Jin. El pară cu brațul lovitura ei, îndoindu-și antebrațul, pregătindu-se să o lovească într-o parte chiar în timp ce ea se răsuci departe de el. Despărțindu-se pentru ca apoi să se încleșteze din nou. Înainte să-și tragă sufletul, Shazad își îndreptă lovitura spre obrazul lui Jin, iar el se feri din calea ei, câștigând un scurt avantaj, în timp ce se trăgea spre stânga, pentru ca apoi ea să cadă și să se rostogolească departe de lovitura care a venit spre ea.

Abia puteai să-i urmărești. Ea era mai rapidă. El era mai puternic.

În cele din urmă, s-a întâmplat atât de repede, că aproape mi-a scăpat. Shazad se strecură în spatele lui Jin, trecând pe sub brațul lui, în timp ce el se întorcea, trezindu-se cu propriul cuțit așezat dintr-odată în dreptul gâtului. Îi fusese smuls din centura de la brâu, fără ca el să-și dea seama.

Fără să mă gândesc, mâna mea se mișcă spre cuțitul lui Zaahir aflat la brâu, senzația de ușurare dispărând brusc.

Dar Jin a râs, când Shazad l-a eliberat, aruncându-i arma înapoi.

— Altcineva? întrebă Shazad, întinzându-și larg brațele.

Nimeni nu a pășit în față.

Shazad nu mai avea niciun motiv să se îngrijoreze cu privire la faptul că oamenii aceștia aveau să se lase conduși de ea.

— Banditule-cu-ochi-albaștri, strigă Samir, cu ochii scânteietori că ai celui care nu înțelege cu adevărat că lupta însemna vărsare de sânge, că însemna moarte, nu aventură, ai de gând să te lupți cu ea?

— Ei bine, *asta* chiar n-ar fi o luptă dreaptă, zise Shazad.

— Nu, am fost de acord, iar, când Shazad s-a întors, aceasta era cu ochii ațintiți spre țeava armei mele. Nu ar fi, am zis, făcându-i cu ochiul prietenei mele.

Shazad scoase ceva din buzunar: o portocală, culeasă în dimineața aceea din cufărul îngropat în munte. O aruncă în aer, într-un arc perfect. Am urmărit fructul cu țeava armei mele până în punctul cel mai înalt. Și, chiar înainte de a începe să coboare, am tras.

Portocala căzu la pământ, împrăștiindu-se în fărâme de pulpă și coajă.

— Acum, spuse Shazad, întorcându-se din nou spre recruți, să o luăm de la capăt. Cine crede că poate să tragă cu arma ca Amani?

•

— Vor fi pregătiți până când vom ajunge în Izman? a întrebat Ahmed în seara aceea.

Shazad îi muncise pe toți până la epuizare înainte de a-i lăsa să plece, în cele din urmă, pentru a merge la rugăciunile pe care Tamid le oficia la apusul soarelui.

Tamid stătea în locul în care, cu doar câteva zile în urmă, îl văzusem pe fratele meu binecuvântându-i pe bărbații și femeile care se adunaseră în fața lui. El îi unise pe toți într-o rugăciune

pentru sufletul lui Noorsham, ca acesta să ne apere mult timp de-acum încolo. Și pentru siguranța celor care se ridicaseră pentru a lupta alături de Ahmed.

Era ciudat să-l privești; părea să se simtă ca acasă. Stând în fața poporului nostru, a familiilor noastre, părea să fie în locul în care fusese dintotdeauna menit să fie. Crezusem că suntem amândoi prea diferiți ca să ne potrivim în acest loc. Dar el își găsise locul acolo, așa cum eu nu o făcusem niciodată. Sau niciodată nu am vrut.

Locul meu era în Rebeliune.

În loc să meargă la rugăciuni, cei din Rebeliune s-au adunat într-un cort mic, sprijinit de unul dintre puținele ziduri rămase din ceea ce fusese pe vremuri Sazi. Ultimul licăr din lumina zilei trecea roșiatic prin pânza cortului, aruncând văpăi aprinse pe fețele noastre.

Faptul că ne aflam cu toții aici era ca un ecou îndepărtat al unei stări familiare, ce ținea de vechea noastră tabără și de toate dățile când ne strânseserăm ca acum pentru a face un plan. Doar că acum, cu excepția mea, toți arătau ca niște umbre. Ahmed, Shazad și Delila erau sfâșiați de oboseală. Pe fețele lor erau întipărite durerea și epuizarea, și ceva în plus: faptul că au cunoscut pe pielea lor suferința la care sultanul își supunea țara. Ceea ce putea un om să ne facă tuturor de la înălțimea poziției lui. Ce ar fi însemnat ca noi să pierdem acest război pentru cei care erau încă în viață, pentru cei pe care îi lăsaserăm în urmă, sub conducerea unui om care trimisese mulțimi întregi de oameni la Eremot.

Stând la un loc, eram ca o imagine ștearsă dintr-o carte care își pierduse în mare parte poleiala.

— Credeți c-ar trebui să-i luăm cu noi pe noii recruți? a întrebat Ahmed.

— Nu cred că ne putem permite să renunțăm la ajutorul niciunei persoane capabile de luptă, spuse Shazad.

— Chiar dacă e vorba de niște persoane pe care trebuie să le hrănim și să le înarmăm în plus?

Întrebarea pe care Ahmed o punea cu adevărat era: *chiar dacă s-ar putea să-i conducem, pur și simplu, la moarte*?

Generalul nostru îmi aruncă o privire iute, înainte de a continua.

— Presupunând că putem opri acea mașinărie, sorții de izbândă în luptă vor depinde de efectivele de luptători.

— La naiba, s-ar putea să avem nevoie de ei până să intrăm în Iliaz! Având în vedere că acolo se află noii prieteni străini pe care și i-a făcut Bilal.

Rostisem vorbele pe un ton iritat, deși nu asta voiam. Rahim și Ahmed m-au privit cu fețe inexpresive, fără să înțeleagă. Nu lipsiseră mult timp, dar o mare parte din Miraji se schimbase în acea perioadă. Eu condusesem această Rebeliune, dar trebuia să-i dau această putere lui Ahmed. Crezusem că o să fie o ușurare. Probabil că ajunsesem să mă obișnuiesc cu această povară cât timp el a fost plecat.

— Lucrurile s-au schimbat cât timp voi ați fost în Eremot. Și să știți că n-ați avea nimic de pierdut dacă v-ați consulta din când în când cu cineva care chiar cunoaște deșertul ăsta, am zis pe nerăsuflate, accentul meu fiind tot mai pronunțat pe măsură ce continuam să vorbesc. De pildă, bănuiesc c-aș fi putut să vă spun cum vor reacționa oamenii de aici când ne vor vedea întorcându-ne fără Noorsham. Puteam să n-o punem pe Delila în poziția de a fi nevoită să ne salveze pielea. Și un alt lucru pe care vi-l pot spune este că albishii sunt peste tot în Iliaz. Caută să facă o alianță cu gallanii și să atace Izmanul împreună. Și, după părerea mea, dacă doi dintre dușmanii noștri își unesc forțele împotriva noastră, atunci suntem terminați. Fie că putem lua acel tron, fie că nu. N-o să reușim să-l păstrăm.

Ahmed m-a ascultat sprijinindu-și capul în pumn în timp ce le spuneam ce se întâmplase în lipsa lor. Că pentru a ajunge în Izman trebuia să trecem de invențiile Leylei și de dușmanii noștri străini. Că Iliazul fusese ocupat. Am spus apoi către Rahim:

— Fostul tău stăpân, lordul Bilal, îi ajută, lăsându-i să treacă nestingheriți prin munți și, dacă nu îndreptăm acest lucru, o să ne trezim că avem de înfruntat mai mulți dușmani decât am putea învinge până să ajungem să vedem orașul.

— Oamenii mei urmează ordinele, spuse Rahim cu o atitudine defensivă. Ei nu sunt trădători de țară.

— Cu toții suntem trădători de țară, a subliniat Jin.

Stătea sprijinindu-se într-un genunchi, cu brațul întins leneș peste el, dar concentrarea lui nu dădea greș. Nu avea încredere

în Rahim. Nici măcar în condițiile în care Ahmed și Delila îl tratau ca pe fratele lor. Nici măcar pentru că era și fratele lui.

— Avem nevoie ca ei să fie trădători pentru *noi.* Ce-o să se întâmple dacă nu sunt la fel de loiali față de tine precum crezi tu că sunt?

— Ce-ar fi să ne facem griji în privința asta atunci când ajungem acolo?

Am intervenit, oprind conflictul înainte chiar ca el să înceapă:

— Și cum naiba vom ajunge *noi* acolo?

— Îl folosim pe unul dintre noii noștri prieteni din Eremot, spuse Shazad, fără să clipească. Haytham Al-Fawzi. El este – a fost – emir de Tiamat, înainte de a începe să adăpostească simpatizanți rebeli – și a ajuns să fie întemnițat pentru asta. Fratele său e cel care conduce acum în Tiamat, dar orașul este, de drept, al lui. Mă gândesc c-am putea să i-l redăm.

— Și este port la mare, a adăugat Jin, înțelegând. Te gândești să navigăm spre Iliaz pornind din Tiamat.

— Va fi mai ușor decât să călătorești spre nord pe jos, a spus Ahmed conciliant. Putem andoca în Ghasab și să ajungem în Iliaz de acolo.

— Nu sunt atât de sigur că vreau să mă întorc în Iliaz, interveni Sam, asigurându-se că Shazad a auzit ce spunea.

Și cum ar fi putut să n-o facă – eram cu toții atât de înghesuiți unul în altul aici, încât ni se atingeau genunchii.

— Aproape c-am murit acolo, zise Sam umflându-și puțin pieptul.

— Jumătate din oamenii de aici aproape c-au murit în Iliaz, i-a spus scurt Rahim.

— Amani aproape c-a murit doar pentru că *tu* ai împușcat-o, interveni Jin, făcându-l pe Sam să fornăie încetișor.

Am aruncat o privire de jur-împrejur, văzând-o pe Shazad dându-și ochii peste cap. Dar nu era cea pe care o căutam. Mi-am dat seama că, fără să vreau, mă uitam după Hala. Așteptând ca ea să intervină, spunând ceva care să-i readucă cu picioarele pe pământ pe băieții care se ciondăneau.

— Singurii oameni care nu vor merge la Iliaz sunt cei care se poartă ca niște copii, se răsti Shazad. Pentru că eu nu antrenez copii în armatele mele.

O tăcere rapidă se așternu în cort, în timp ce Shazad luă din nou cuvântul.

— Bun, acum iată ce vom face.

Capitolul 29

Orașul Tiamat n-a avut nicio șansă.

Ne-a luat aproape două săptămâni de mers pe jos ca să ajungem la mare. Ne-ar fi luat jumătate din timpul ăsta dacă nu ne-am fi oprit atât de des.

Când cei din Rebeliune aproape c-au reușit să se recupereze după experiența din Eremot, am fost, în cele din urmă, gata să pornim la drum. Am strâns proviziile pe care le puteam transporta, din rezervele de care cei din Sazi se puteau dispensa, împărțind greutatea între gemeni și oamenii care erau pe jos.

În cele din urmă, eram cât de pregătiți de plecare se putea.

Dar n-am plecat cu toții.

Tamid a hotărât să rămână. Știam că nu va veni cu noi, dar era neliniștitor, cu toate astea, să ne continuăm drumul fără el.

— Încă mai poți să te răzgândești, să știi, i-am spus în dimineața în care ne pregăteam să plecăm. Ne-ar fi de folos o persoană care să ne îngrijească rănile pe drum.

Era priceput la asta. Îl văzusem cum îi bandajase lui Rahim nasul însângerat, cu câteva zile în urmă, când Jin l-a lovit în față, în timp ce făceau o demonstrație pentru noii noștri recruți.

După zece zile petrecute în Sazi, cei doi nu reușiseră deloc să se înțeleagă mai bine.

— Locul meu e aici, Amani, spuse Tamid sprijinindu-se greoi în piciorul lui de lemn, pe terenul accidentat al versantului. Întotdeauna a fost așa.

Mi-am dat seama că era cu gândurile în altă parte.

— Nu trebuie să faci asta, să știi, a spus el, în cele din urmă. Să te întorci acolo și să…

Mori. Nu avea curajul să spună acel cuvânt.

— Dacă ai rămâne…

— Trebuie să plec, Tamid, l-am întrerupt. Locul meu e alături de ei, i-am zis și i-am zâmbit ușor, astfel încât vorbele mele să fie mai ușor de acceptat. Întotdeauna a fost.

Tamid încuviință. Și știam că a înțeles fără să înțeleagă, de fapt, cu adevărat. În același fel în care și eu am înțeles că

trebuia să rămână aici, chiar dacă nu aș fi putut niciodată înțelege cu adevărat de ce voia asta. Așa c-am rămas în tăcerea de pe munte. Așteptând până în momentul în care drumurile noastre aveau să se despartă. Probabil pentru totdeauna. Era dimineața devreme și era frig. M-am înfiorat ușor. Spre mirarea mea, Tamid se întinse și mă cuprinse cu stângăcie în brațe. Prietenul meu de pe vremuri. Dacă aveam să mor în Izman, era plăcut să știu că măcar ne iertaserăm unul pe celălalt.

Ne-am luat cu toții rămas-bun. Câțiva ochi s-au umplut de lacrimi, în timp ce familiile se despărțeau de bărbații și femeile care ni se alăturaseră. Erau aproximativ trei duzini, în final, care se adăugau la cei aproximativ o sută pe care îi salvaserăm din mine. Câțiva dintre oamenii care ieșiseră din Eremot au hotărât să nu meargă mai departe alături de Rebeliune. Erau prea schilodiți de închisoare pentru a mai putea lupta.

— Amani, rosti mătușa Farrah, oprindu-mă, în timp ce ne întorceam pentru a coborî de pe munte.

M-am încordat. Orice avea să-mi spună, chiar așteptase până în ultima clipă. Ceea ce nu putea însemna nimic bun. Shazad își dădu seama de asta și se opri lângă mine, ca și cum mi-ar fi protejat spatele. I-am fost recunoscătoare. Dar fața mătușii Farrah nu era plină de venin, de data aceasta.

— Shira, a spus ea și i-am simțit în voce durerea pe care i-a provocat-o rostirea numelui fiicei sale care murise, a dat naștere unui fiu?

— Da.

Am potrivit neliniștită cureaua care ținea desaga cu provizii pe care o duceam. Pentru Fadi, mătușa Farrah reprezenta o familie mai mult decât Rebeliunea; ea era bunica lui. Era mai îndreptățită decât noi să-l crească. Dar și Fadi era un demdji. Nu puteam, pur și simplu, să-l las să fie crescut aici, așa cum fusesem eu, fără să știu ce eram. Cum fusese și Noorsham, o bombă de putere în stare pură, gata oricând să explodeze. Dacă mi-l cerea pe singurul copil al fiicei ei și eu eram nevoită s-o refuz… Ei bine, atunci aveam să mă despart de ea în termeni și mai răi decât o făcusem ultima dată. Cu toate astea, nu m-am putut opri să adaug:

— I-a pus numele Fadi. După bunicul ei… al nostru. Tatăl tău.

— Dacă tu…, a început mătușa Farrah, fără să-și ducă la capăt vorbele, luptându-se parcă să le rostească. Mi-ar plăcea să-mi cunosc nepotul, într-o zi, Amani… dacă se poate.

Am așteptat, dar n-a mai urmat nicio amenințare, nicio cerere, nicio insultă prin care să mă facă să-i dau ceea ce-și dorea. Am ezitat înainte de a-i răspunde.

— Nu știu…

Dacă am încredere să te las cu el.

— Nu știu cum vor evolua lucrurile aici. Suntem în război.

Sunt șanse să nu mai fiu în viață ca să-l aduc să-l cunoști.

Mătușa Farrah încuviință, cu o expresie țeapănă.

— Știu. Dar măcar o să încerci?

Asta puteam. Asta era o promisiune pe care aș fi putut să o țin.

— Voi încerca, am zis și m-am întors repede, ca să nu văd scânteia de speranță care se aprinsese pe fața mătușii mele, fiindcă știam că uneori nu era de ajuns să încerci.

•

Am pornit în josul muntelui, spre tunelul de cale ferată care despărțea partea de vest de cea de est a ținutului Miraji, prin munții aflați la mijloc. Haytham Al-Fawzi era nerăbdător să își revendice orașul. Noi toți eram nerăbdători să încheiem acest război.

Pe drum, am trecut prin Juniper City și prin Massil, locul unde Jin și cu mine ne-am alăturat unei caravane, pe vremea când abia dacă eram cunoscută drept Banditul-cu-ochi-albaștri și el era doar un străin. Nu un demdji și un prinț. Nu știam atunci că djinnul despre care se povestea acolo, care inundase marea cu nisip, era tatăl meu.

Acolo, stând în aceeași văgăună din mijlocul orașului în care Jin luptase odată pentru a-și dovedi vitejia față de cei din Caravana Genunchii Cămilei, Delila a spus povestea prințului Ahmed din nou, așa cum făcuse și în Sazi, cu imagini care să ilustreze cuvintele ei revărsându-i-se dintre degete. Pân-a ajuns la final, aveam deja încă jumătate de duzină de recruți. Majoritatea erau bărbați și femei tinere care se trăgeau din acest oraș năruit, dar câțiva s-au despărțit de caravanele lor ca să intre în rândurile noastre. Faptul că-și părăseau clanul călător nu dădea prea bine, dar își asumau riscul și-și puneau viețile în mâinile noastre.

La o zi după Massil, am trecut prin tunelul feroviar care ducea dinspre deșert în partea de est a Mirajiului. Am pornit în zori, mișcându-ne cât de repede puteam. Știam cu toții că nu era o idee bună să te prindă noaptea sub munte. Și am ajuns de cealaltă parte înainte să se înnopteze.

Cu greu. Soarele apunea în timp ce noi ieșeam din tunel.

Trecuseră luni de când pierduserăm tabăra rebelă în urma atacului, dar pentru o clipă, în timp ce ieșeam de cealaltă parte a muntelui, am avut senzația că nu pășeam în afara tunelului, ci prin ușa secretă.

În locul nisipurilor deșertului, în fața noastră, în jos, se întindea o vale de smarald, cu câmpuri nesfârșite de iarbă. Părea că la o mie și ceva de kilometri de locul în care crescusem se întindea un ținut cu totul diferit. Copacii încărcați de ultimele fructe ale verii punctau peisajul, despărțind câmp după câmp, iar aerul mirosea a ploaie. Dintr-odată, gemenii au năvălit luând forma a doi șoimi, plonjând spre vale, în mare viteză, strigătele lor ascuțite răsunând în aer.

Partea de sud-est a Mirajiului era presărată cu sate de fermieri și ne-am oprit în fiecare dintre cele prin care trecea drumul nostru. În fiecare sat, Delila spunea povestea lui Ahmed și în fiecare loc ni se alăturau oameni noi, luându-și provizii, ca să-l poată urma pe eroul din Miraji, Prințul Rebel, adus înapoi la viață. N-ajunsesem prea departe, când povestea a început să se răspândească mult înaintea noastră, schimbându-și forma pe măsură ce înainta.

Se spunea că Ahmed fusese ales de djinni pentru a salva ținutul Miraji. Fusese adus din morți și reclădit chiar de mâinile celor care ne creaseră pe noi. După unii, prințul nu era pe de-a-ntregul om. Când treceam prin orașe, oamenii ieșeau din casele lor ca să înalțe rugăciuni către el, să-l strige sau doar să-l vadă. Și, întotdeauna, unii dintre ei ni se alăturau.

Shazad îi lăsa pe cei care puteau lupta sau care erau îndeajuns de bine clădiți ca să poată fi antrenați să ne însoțească. Celor prea bătrâni sau prea tineri, Ahmed le cerea să rămână în urmă, să nu-și dea viața pentru el, promițându-le că va lupta pentru ei.

Și, apoi, mai erau poveștile care spuneau că Ahmed era de neînvins. Că fusese readus la viață de mâinile djinnilor și că nu

putea fi biruit. Am simțit cum mâna îmi alunecă spre cuțitul lui Zaahir, fără voia mea, când am început să aud asta tot mai des.

Când am ajuns la Tiamat, eram de trei ori mai mulți decât fuseserăm când am plecat din munți. Nu mai eram doar o adunătură. Eram o armată.

La miezul zilei, ne aflam pe panta care dădea spre golful din Tiamat. Shazad își încrucișase brațele pe piept, cercetând orașul de parcă l-ar fi putut dezmembra cărămidă cu cărămidă. Tiamat era protejat de ziduri, dar noi puteam să trecem cu ușurință de ele. O aveam pe Delila, dacă aveam nevoie să ne ascundem. Și îi aveam pe gemeni, dacă aveam nevoie de o cale de a trece peste zidurile astea.

— Emirul a aflat fără-ndoială că venim, gândi Shazad cu voce tare, cu părul dansându-i în spate, în briza caldă a mării, în timp ce examina ținta noastră – aproape că revenise la forma de odinioară, după săptămâni de mers pe jos, în aer proaspăt și soare. Și fără-ndoială nu-și închipuie că ne pot ține piept. Nici măcar n-a încercat să zăvorască porțile orașului.

— Nu, am încuviințat, uitându-mă spre orașul aflat sub noi.

Mai aveam puțin, când am simțit un val neașteptat de nerăbdare, văzând în față ținta noastră. Navele de care aveam nevoie erau ancorate chiar dincolo de aceste ziduri. Gata să ne ducă în nord.

— Ce-ați zice să intrăm, pur și simplu?

Presupun că m-așteptam ca Shazad să nu fie de acord cu mine. Dar n-a fost așa.

Am intrat în oraș de parc-am fi fost oaspeți, nu invadatori. Haytham și Ahmed au deschis drumul, urmați îndeaproape de mine și de Shazad, Jin apărându-ne spatele. Gemenii continuau să urmărească totul de deasupra, în chip de păsări colibri, zburând înainte și înapoi, gata să ia o formă mai amenințătoare. Rahim rămăsese cu armata dincolo de ziduri, fiind întăririle noastre, dacă am fi avut nevoie.

Nimeni nu ne-a oprit la porțile din Tiamat, deși o mulțime de oameni au ieșit să se holbeze la noi: Prințul Rebel, întors din morți, mergând alături de emirul lor de drept, care fusese luat prizonier cu luni în urmă. Nu fuseserăm niciodată într-un oraș ca acesta înainte. Am mărșăluit pe străzile curate, largi, bine pavate, cu ghivece de flori și plante revărsându-se peste zidurile vopsite în culori vii.

Casa cea mare a emirului se afla în punctul cel mai estic al orașului, o structură măreață de formă pătrată, vopsită în albastru-deschis și cu vedere spre mare. Atât de aproape de apă, de fapt, încât briza mării se agăța de steagul alb care fusese arborat pe acoperiș, făcându-l să fâlfâie spre noi, pe măsură ce ne apropiam.

Așadar, fratele lui Haytham se aștepta să venim. Voia să se predea.

— Dacă o persoană se predă, înseamnă că n-o poți ucide? întrebă Haytham, uitându-se în sus, pe furiș, la steagul de deasupra casei sale.

Era mai în vârstă decât noi cu vreo zece ani, deși arăta mai bătrân după timpul petrecut la Eremot. Părul ondulat îi crescuse, atârnându-i încurcat peste frunte. Fusese captiv acolo mai mult decât oamenii noștri și avea semne de care eram sigură că nu vor dispărea niciodată. Dar acum, că se întorsese în orașul lui, avea o lumină nouă pe chip.

— Așa se face de obicei, îl sfătui Shazad.

— Dar, pe de altă parte, suntem experți în încălcarea obiceiurilor, zise Jin către el, în timp ce ne apropiam de ușile casei.

Îl puteam simți aproape, în urma mea, în timp ce urcam treptele albe și curate. Când m-am întors să mă uit spre el, ochii lui nu erau totuși ațintiți asupra mea. Erau fixați pe navele din port, aflate chiar dedesubt. Jin și Ahmed își petrecuseră cea mai mare parte a vieții lor pe nave. Era o lejeritate în atitudinea lui Jin pe care nu o mai văzusem de mult timp, acum, că eram atât de aproape de mare.

Am fost precauți când am intrat în casă, în ciuda steagului alb. Dar nu era nicio capcană în spatele ușii. Ne-am aventurat înăuntru cu atenție. Holurile de marmură se întindeau în jurul nostru pustii și toate încăperile erau goale, doar briza mării agita perdelele. Nu era nimeni pe care să te răzbuni, chiar dacă Haytham ar fi vrut să fie.

— A fugit, a zis Haytham, împingând ușa spre o suită nemaipomenită de camere.

Probabil că fuseseră odăile emirului. Totul era întors pe dos, de parcă cineva și-ar fi luat lucrurile în mare grabă. Fratele lui.

— Lașul.

Probabil că aflase că ne îndreptam spre el. Dar aveam senzația că nu vestea legată de efectivele sau armele noastre a fost cea care l-a făcut să fugă. Ci vestea că Prințul Rebel se întorsese din morți. Nici măcar n-a fost nevoie să luptăm, căci povestea lui Ahmed ne deschisese calea.

Asta era puterea unei legende.

•

Ne-am despărțit și-am început să răscolim în grabă prin casă. Fratele lui Haytham nu ar fi putut ajunge prea departe. Shazad și cu mine ne-am ocupat de parter, în timp ce Haytham a plecat în căutarea servitorilor care lucrau pe vremuri în casa lui. Dacă cineva ne-ar fi putut da răspunsuri, atunci ei erau aceia. Shazad făcu o grimasă, în timp ce deschidea o ușă.

— Ce-i? am întrebat, întinzând deja mâna spre armă.

— Nu, nu, m-a oprit ea repede, deschizând cu totul ușa.

Dădea spre o curte mică, cu o fântână arteziană fixată în perete. Și deasupra ei se afla un mozaic multicolor, pe jumătate montat. Părea să fie o față de om.

— Dacă o să mă gândesc vreodată să-mi pun în casă un portret de doi metri care să mă reprezinte, promite-mi c-o să-mi dai o palmă.

Eu am pufnit, descleștându-mi mâna de pe armă.

— Doar știi că e periculos pentru un demdji să facă promisiuni, am glumit.

Era pe cale să-mi răspundă, când am auzit amândouă ceva. Părea un plânset de copil. Venea chiar din spatele ușii de lemn din curtea mică. Aerul glumeț dispăru de pe fața lui Shazad extrem de rapid, în timp ce-și ducea mâna spre sabie.

Nu a spus nimic. Nu era nevoie. Luptaserăm de multe ori împreună. Știam de ce avea nevoie. Am încuviințat ușor din cap spre ea, apoi ea s-a îndreptat spre ușă, iar eu mi-am scos pistolul. Am tras adânc aer în piept chiar atunci când ea expira.

Shazad a deschis brusc ușa, scoțându-și sabia, iar eu am făcut un pas în față, protejând-o cu arma mea.

Și apoi ne-am oprit amândouă, dintr-odată.

În spatele ușii se afla o altă mică grădină, ticsită de oameni care tremurau de frică, deși erau departe de orice amenințare. Am numărat aproximativ două duzini de femei și cel puțin de două ori mai mulți copii, cu vârste de la treisprezece ani până la câteva luni, bebeluși care erau ținuți în brațe.

Shazad și-a lăsat sabia în jos chiar când copiii din grădină au început să plângă, femeile strângându-și pruncii mai aproape de piept.

— E în regulă! zise, ridicându-și mâinile goale. Nu suntem aici să vă facem rău.

Îi cunoșteam, mi-am dat seama. Băiatul din apropiere, care stătea lipit de mama sa – se numea Bassam. Îl mai văzusem o dată, stând pe marginea unui lac, cu un arc în mână, fiindcă ajunsese la vârsta cuvenită. Mâna tatălui său se afla atunci pe umărul lui.

Erau soțiile și copiii sultanului.

Leyla spusese că toate celelalte femei din harem fuseseră trimise departe, când asediul se apropia. Trimise într-un loc sigur. Tiamat era locul sigur. Cel puțin, până ajunseserăm noi aici.

— N-o să vă facem rău, repetă Shazad, chiar în timp ce eu atingeam cuțitul pe care mi-l dăduse Zaahir, care-mi atârna la brâu.

Folosește acest cuțit pentru a lua viața unui alt prinț și-ți promit că prințul tău *va trece prin luptă biruitor și va prelua tronul.*

Viața unui prinț, în schimbul vieții altui prinț.

Am crezut că-mi spusese asta ca pe o glumă nemiloasă, c-ar fi trebuit să-l omor pe Jin sau pe Rahim, când știa că n-aș fi făcut niciodată acest lucru. O ofertă otrăvită de ajutor pe care n-aș fi acceptat-o niciodată.

Doar că, în ciuda acestui lucru, păstrasem cuțitul. Și acum aveam în față zeci de prinți. *N-o să vă facem rău,* le spusese Shazad.

Dintr-odată, am simțit că mă sufoc. M-am repezit afară din grădină, ignorând-o pe Shazad, care mă striga din spate. Mi-am croit repede drum spre stradă. Am găsit drumul spre mare destul de ușor și, în scurt timp, stăteam pe docuri, uitându-mă la nave și la marea înspăimântător de infinită. Am smuls cuțitul din teaca de la brâu și l-am aruncat în aer. Aveam o țintă bună – a făcut un arc de cerc și a aterizat în valuri, scufundându-se prea departe ca să-l mai pot ajunge. Luând cu el orice posibilitate de a face un lucru prostesc și disperat.

— Nu e de mirare c-ai vrut să-l salvezi.

Mi-am ridicat privirea, speriată. În spatele meu se afla un bărbat, care stătea cu spatele sprijinit de perete, cu un pumn de monede la picioarele sale goale și murdare.

— Te temi atât de mult să nu faci alegerile greșite, nu-i așa?

M-am uitat în jur, nedumerită. Dar toți ceilalți oameni de la docuri își vedeau de treaba lor, fără să privească în direcția noastră. Cerșetorul nu putea vorbi cu altcineva decât cu mine.

— Vrei să știi ce cred? întrebă el și se opri întinzând o mână spre mine, ca și cum ar fi cerșit o monedă.

Am găsit o monedă tocită de jumătate de louzi în buzunar și am aruncat-o în mâinile lui.

— Cred că ești egoistă, continuă și-și puse repede moneda în buzunar. Ai avut toți acei prinți din care puteai să alegi unul, care nu însemnau nimic pentru tine, și n-ai putut să-l ucizi pe unul dintre ei pentru a salva mii din neamul tău, când ți-am dat o cale de a face asta.

Atunci m-a privit drept în față și am văzut că ochii lui erau de culoarea tăciunilor.

— Zaahir, am rostit, recunoscându-l deghizat în această nouă formă umană, ce vrei de la mine?

— Am vrut să știu ce-o să faci, zise și se ridică în picioare, frecându-și spatele de peretele de piatră de care se sprijinise. Dar sunt aici și ca să-mi țin promisiunile, spuse el.

În timp ce vorbea, trupul i se schimbă, transformându-se din bătrânul cerșetor într-un tânăr care se asemăna în mod straniu cu Ahmed.

— Ai vrut o cale de a-l aduce pe prințul tău pe tron, și am promis să-ți dau una. Doar că tocmai ai abandonat-o.

Jin îmi spusese odată că, de fapt, coincidența nu avea același simț crud al umorului pe care-l avea soarta. Djinnii aveau și ei un simț crud al umorului – și suficientă putere pentru a deschide un munte. Pentru a transforma un băiat într-un zid de foc. Pentru a mă conduce aici, dincolo de deșert, și a-mi da exact ce-i cerusem: o modalitate de a mă asigura că Ahmed avea să rămână în viață.

— Sunt niște copii.

— Și tu ești la fel, a zis el. Contează, oare, cu adevărat dacă o viață durează câțiva ani sau mai mulți, sau foarte mulți?

Mă întreba cu adevărat asta, mi-am dat seama. El era în afara lumii muritoare de când se știa. Nu ne înțelegea deloc. Nu

înțelegea diferența dintre a avea zece și a avea douăzeci, și a avea o sută de ani. Toți erau la fel de tineri pentru el.

— Ar fi fost mai ușor să-l omori dacă era un bărbat? întrebă el. Nu, nu cred, pentru că atunci i-ai fi putut ucide pe ceilalți doi prinți cu care călătorești. Dar ei sunt niște bărbați de care ai nevoie. De fiecare în felul său, a adăugat și, când a zâmbit, fața lui s-a schimbat din nou, de data aceasta transformându-se într-una care semăna cu a lui Jin. Ai mai ucis alți oameni înainte, fiică a lui Bahadur. Nu poți nega.

— Am omorât oameni ca să salvez…, m-am oprit imediat ce-am văzut zâmbetul viclean care i s-a întins pe fața tulburător de asemănătoare cu a lui Jin. Să ucizi oameni în luptă e ceva diferit.

— Și acesta este un război. Dar, dacă insiști, mai există un dar pe care ți-l pot da.

Se mișcă mai repede decât am putut distinge. Nu a pășit spre mine, pur și simplu, a dispărut din locul în care stătea, reapărând direct în fața mea. Nici măcar n-am avut timp să mă trag înapoi când m-a prins, ținându-mă mai strâns decât ar fi putut s-o facă orice alt muritor. Mă simțeam mai degrabă de parc-aș fi fost prinsă între pietrele unui munte decât ținută de brațe făcute din carne și sânge.

— Acesta este noul meu dar pentru tine, fiică a lui Bahadur.

Și apoi m-a sărutat, înainte să mă pot retrage. Nu m-a sărutat însă ca un muritor. Iar gura lui nu era din piatră; era din foc. Gura mea frigea sub a lui. Și apoi, la fel de repede, totul s-a încheiat.

Pentru o clipă, în timp ce se retrăgea, ceva i s-a schimbat în expresia feței. Siguranța se prefăcuse în aceeași nebunie dezlănțuită pe care o văzusem atunci, în munte. Mi-am adus aminte de ceva ce-mi spusese. Că semănam cu ea. Prima Eroină. El trăise cu muritorii la fel de mult ca ceilalți djinni, doar că el a trăit în afara lumii. Nu fusese tocit de timp, nici de moartea a mii de oameni, așa cum fuseseră ceilalți.

— Ce-a fost asta?

Mi-am dus mâna la gură, dar, când mi-am atins buzele, aveau aceeași temperatură ca întotdeauna.

— Un dar al vieții.

Strânsoarea lui nu-mi dăduse senzația de piele caldă – era mai degrabă ca aerul și piatra, și focul.

— Nu poți să-l păstrezi pentru tine. Dar poți să-l dai mai departe unei singure persoane și îți promit că va trăi până la adânci bătrâneți.

Mai întâi, mi-a dat șansa de a ucide pe cineva, iar acum mi-a dat șansa de a salva pe cineva cu un sărut. Să-l salvez pe Ahmed, dacă voiam.

Sau aș fi putut să-l salvez pe Jin. Gândul egoist mi se strecură în minte mai repede decât îmi lua să-l alung.

Și apoi un alt gând mi-a venit în minte. Bilal. Dacă foloseam darul pentru el, am fi putut să ocupăm Iliazul la fel de pașnic ca în cazul orașului în care ne aflam. La urma urmei, i-aș fi putut oferi lui Bilal izbăvirea de moarte.

Capitolul 30

Uram marea.

Am ridicat ancora în dimineața următoare, Haytham dându-ne una dintre navele din orașul său proaspăt recuperat și un echipaj pentru ea.

Ultima dată când fusesem pe o navă, eram sedată, fiind prizonieră în drumul spre palat. S-a dovedit că nu era mult mai bine nici fără lanțuri. Puntea navei nu era niciodată stabilă, iar, după ce am pierdut din vedere pământul, o panică ciudată a pus stăpânire pe mine. Ahmed m-a găsit în prima noapte sub punte, cu capul într-o găleată. A stat răbdător lângă mine, plimbându-și ușor o mână pe spatele meu, în timp ce eu îmi deșertam stomacul.

Am așteptat până când am fost sigură că nu mai rămăsese nimic, înainte de a vorbi cu el. Chiar dacă nu prea îndrăzneam să-mi ridic capul din siguranța pe care mi-o oferea găleata.

— Cum m-ai găsit? am întrebat simțind gustul de bilă în gură.

— Sam te-a dat de gol, a spus el când mi-am ridicat încet capul.

Ahmed mi-a întins un burduf cu apă. L-am luat cu mâini tremurânde și mi-am clătit gura, scuipând în găleată.

— El mi-a spus că nu te-a văzut mâncând nimic astăzi.

— Ar trebui să fiu flatată că și-a luat ochii de la Shazad suficient de mult, încât să observe și pe altcineva? l-am întrebat și mi-am îndepărtat cu mâna o șuviță din părul meu încă prea scurt de pe față.

— Poftim, a zis Ahmed și mi-a dat o frunză verde, plată. Mestec-o. O să-ți liniștească stomacul. Am primit câteva de la Sfântul Părinte din Tiamat. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de ele. Și mie mi-a luat ceva timp să scap de răul de mare, pe vremea când am pornit cu Jin pentru prima dată să explorăm marea.

Am pus frunza în gură, fără să fiu convinsă. Nu era rea – era dulce și răcoroasă când i-am simțit gustul pe limbă. Am mestecat-o încet. Ahmed se uita la mine cum încercam să mă repun pe picioare.

— Amani, trebuie să te întreb ceva.

Dacă Ahmed ar fi fost mai viclean, m-aș fi putut gândi că a venit în mod deliberat să mă caute într-un moment când eram șubredă și vulnerabilă. Dar era vorba de Ahmed.

— După ce toate astea se termină, n-am de gând să preiau tronul.

Asta mi-a captat brusc atenția.

— Poftim?

— Cel puțin, nu așa cum l-a luat tatăl meu, s-a grăbit Ahmed să spună mai departe, înainte de a putea să-l dojenesc. Nu prin forță, fără să le dea oamenilor dreptul de a alege cine îi guvernează. Ai avut dreptate cu ce ai spus în Sazi. Ar trebui să-i ascult pe oamenii care cunosc acest deșert. Voi organiza un vot. Așa cum se face și în republicile ioniene, pentru a le permite oamenilor să-și aleagă conducătorul. Orice bărbat sau femeie care crede c-ar putea fi un conducător mai bun decât mine poate să candideze și, dacă oamenii sunt de acord că acea persoană ar fi mai potrivită, ei o vor putea alege, în locul meu.

M-am holbat la el, încercând să înțeleg toate acestea.

— De ce-mi spui mie asta?

— Pentru că, zise Ahmed frecându-și gânditor cicatricea de pe frunte, așa cum obișnuia să facă atunci când se gândea la ceva, vreau să aflu ce crezi.

— De ce?

Mi-am dat seama că răspunsurile mele erau în cea mai mare parte sumare. După cum vorbeam, nu te-ai fi gândit că eram capabilă nici să fac o socoteală simplă, darămite să sfătuiesc un conducător. Dar îi spusesem, când eram încă în Sazi, că el nu știa totul. Că ar trebui să mă asculte.

— Amani, tu cunoști această țară mai bine decât oricine altcineva. Crezi că o să meargă?

M-am gândit la asta.

— Cum rămâne cu probele de sultim? Au fost folosite pentru a alege următorul conducător de la începuturi. Este o tradiție greu de desființat.

— Știu asta. Dar tu crezi că voi putea?

Sultanul îmi spusese ceva în noaptea de Auranzeb, când încă avea sângele primului său născut pe mâini. Îmi spusese că lumea se schimba. Că timpul nemuritorilor și al magiei era pe sfârșite. Că nu ar trebui să li se îngăduie să ne mai conducă

viețile – că noi ar trebui să le stăpânim pe ale lor. Sultanul era un om crud, care nu-și urmărea decât propriile interese. Dar nu știam dacă se înșela spunând toate astea. Poate era timpul pentru o schimbare. Poate că deșertul era gata să-și aleagă propriul conducător.

— Da, am zis încuviințând ușor din cap, amețită din cauza răului de mare. Cred că s-ar putea să meargă.

Ahmed a respirat ușurat, relaxându-și umerii, și mi-am dat seama că avea emoții în legătură cu ce aș fi putut să-i răspund. Și-a trecut degetul peste cicatricea de pe frunte.

Mi-am întins mâna spre linia părului lui, dându-i la o parte buclele întunecate care-i cădeau peste cicatricea pe care obișnuia s-o atingă atunci când era îngrijorat.

— Cum te-ai ales cu asta? l-am întrebat, fără să mă pot abține.

Știam cea mai mare parte a cicatricilor de pe corpul lui Jin. Ahmed nu avea chiar atât de multe. Dar avea și el câteva.

— Oh! râse Ahmed. A fost vina mea. S-a întâmplat când eu și Jin eram foarte tineri, în primul nostru an la bordul vasului *Pescărușul negru.* Învățam să trasez cursul navei, în timp ce Jin își petrecea cea mai mare parte a timpului cățărându-se și apoi coborând de pe funiile de ancorare. Am făcut o greșeală într-o zi. Am intrat într-o furtună pe care ar fi trebuit să o evităm. Am fi putut să naufragiem din vina mea. Așa, am fost norocos – mi-am spart ușor capul căzând pe punte, atunci când aproape ne-am răsturnat. Am crezut că voi muri în ziua aceea.

— Ți-e frică? am întrebat, lăsându-mi mâna în jos. De moarte?

Am simțit niște furnicături pe buze, amintindu-mi de sărutul lui Zaahir.

— Nu știu.

Apoi se gândi la asta. Dacă cineva mi-ar fi pus aceeași întrebare, răspunsul meu ar fi fost rapid și sigur: *da, sunt îngrozită.* Asta mă făcea egoistă și lașă?

— Am văzut o mare parte din lume, o mare parte din ceea ce cred oamenii despre moarte, dar nu sunt sigur de ceea ce ne așteaptă după aceea. Dar mă tem de lucruri în această viață. Nu de moarte, ci de pierdere. Că eu voi fi fost cel care ne-a condus în gura monstrului, promițând că va fi o peșteră a bogățiilor. Că alții vor muri și că cei care au murit deja pentru mine vor fi făcut

acest lucru în zadar. Că tot ceea ce s-a întâmplat și tot ceea ce am făcut va fi devenit în întregime nesemnificativ și uitat.

Dar, pe de altă parte, noi toți eram mai egoiști decât Ahmed. De aceea, el era cel care ne conducea. Și avea dreptate. Noi nu eram în povestea asta pentru noi înșine. Pentru această viață. Eram pentru ceea ce am putea face, pentru viitor. Noi ceilalți puteam să murim pentru asta. Dar Ahmed trebuia să trăiască.

Dacă foloseam sărutul lui Zaahir pentru Bilal, Ahmed putea încă să cadă în ceasul al unsprezecelea. Putea să moară conducându-ne spre victorie. Dar mi-era teamă că, dacă nu foloseam sărutul lui Zaahir pentru Bilal, aș fi mult prea tentată să i-l dau lui Jin, în schimb.

Pentru că întotdeauna voi fi mai egoistă decât Ahmed.

•

Am navigat timp de trei zile până-am ajuns la marginea de nord a ținutului Miraji și alte două până-am ajuns aproape de port, din nou. În timp ce navigam spre Ghasab, am trecut suficient de aproape de coastă ca umbra munților din mijloc să cadă peste navă. Toată lumea a venit pe punte ca să vadă asta, în timp ce noi navigam, trecând frontiera dintre Mirajiul de est spre Mirajiul de vest, la mare distanță față de punctul în care o traversaserăm în direcția opusă.

Eram aproape. Atât de aproape de a-l duce pe Rahim la armata sa, de a-i lua soldații lui Bilal și a-i conduce în marș spre Izman.

Mai fusesem în orașul-port Ghasab o singură dată – de două ori, dacă puneam la socoteală și data când fusesem târâtă pe acolo în stare de inconștiență de mătușa mea. Dar nu văzusem mare lucru atunci.

Ahmed i-a trimis pe gemeni în față, ca să ne spună cum stau lucrurile, cu o zi înainte de a andoca. Drumul pe jos până la Iliaz dura câteva zile, dar pentru șoimii care-și schimbau forma însemna doar câteva ore scurte de zbor. S-au întors înainte de apusul soarelui. Maz a aterizat pe vârful catargului, de unde a coborât în chip de maimuță, în timp ce Izz și-a calculat greșit aterizarea și s-a catapultat într-un rulou, care nu i-a rupt gâtul doar pentru că s-a transformat într-un șarpe în ultima secundă, pentru ca apoi să se transforme într-un băiat cât se poate de gol, la picioarele noastre.

Izz a ajuns la noi primul.

— E o armată, spuse el pe nerăsuflate, cu o privire nevinovată, care nu putea ascunde față de noi bucuria de a-l fi învins pe Maz.

— Voi doi v-ați luat la întrecere? întrebă Shazad, aruncându-i lui Izz o cămașă, pe care el și-a legat-o în jurul mijlocului, de dragul nostru.

Izz zâmbi fericit pentru o clipă.

— Am câștigat.

— Văd asta, spuse Shazad, dându-i o pereche de pantaloni lui Maz, care ajunsese între timp la baza catargului, transformându-se la loc într-un băiat, având acum o privire nemulțumită. Care-i treaba cu armata aia?

— În Iliaz, spuse Maz, încheindu-și pantalonii, e o armată care și-a stabilit tabăra la baza dinspre vest a munților, din câte se pare.

— Și sunt steaguri albastre, adăugă Izz.

— Gallanii, am spus eu, simțindu-mi sângele înghețând în vene. Ce-or fi făcând aici?

Descoperisem că răul de mare se diminua dacă stăteam pe punte, unde aerul era mai puțin îmbâcsit. Iar plantele pe care mi le-a dat Ahmed au ajutat și ele, într-o oarecare măsură. Începusem să dorm pe punte, sub cerul înstelat. Jin era, de obicei, și el acolo noaptea, conducând această navă monstruoasă, pe care nu o înțelegeam și care nu-mi plăcea, cu toată atenția sa.

Îl evitam de când Zaahir mă sărutase, căci orice tentație de a-l săruta ar fi fost o decizie mai importantă decât eram eu pregătită să iau în acest moment.

— Creează probabil o rută de aprovizionare către Izman, prin munți, zise Rahim și-și încrucișă brațele la piept, sprijinindu-se de unul dintre catargele uriașe. Este ceea ce aș face și eu dacă aș asedia orașul. Doar nu crezi c-ar avea buna-cuviință să rămână în afara țării noastre, în timp ce ne sfădim între noi!

— Câți sunt? întrebă Shazad, cu un ton mai grav acum.

Se uită repede în jur, asigurându-se că nimeni altcineva de la bord nu era suficient de aproape să audă.

Izz și Maz au făcut un schimb de priviri bleguțe. Izz se scărpină în părul albastru, făcându-l să stea pe spate, în timp ce se întorcea cu fața spre noi.

— O mulțime? încercă el.

— Aș spune că-s cel puțin de două ori mai mulți, încuviință Maz din cap, cu seriozitate.

— Prea mulți ca să-i înfruntăm în luptă dreaptă, traduse Jin pentru restul.

— Avem vreo șansă de-a intra cu ajutorul unei iluzii? întrebă Shazad întorcându-se spre prințesa noastră demdji.

— Nu cred că pot ascunde atât de mulți oameni, răspunse Delila mușcându-și buza, în timp ce se uita în jur. Șase oameni e una, dar suntem aproape trei sute acum.

Briza mării se înălță, trecându-și degetele prin tot părul nostru, dând la o parte câteva șuvițe rătăcite de pe fața generalului, care era cufundată în gânduri.

— Am putea zbura pe deasupra lor, zise Ahmed trecându-și din nou degetul peste locul acela de la linia părului.

— Doar în număr mic, totuși, a subliniat Jin, sprijinindu-se de cârmă, în timp ce ne mișcăm ușor prin apă.

M-am uitat în zare, de-a lungul fâșiei înguste de ocean albastru strălucitor. Trecusem de munte acum. Țărmul nu mai era îmbrăcat în câmpuri verzi și livezi cu fructe dulci. Era acoperit de un nisip auriu, arzător. Era deșert. Deșertul meu.

— Ar dura prea mult, a fost de acord și Rahim pentru prima dată. Și riscăm să ne divizăm.

— Rahim, tu cunoști munții ăștia; există vreo cale de a-i ocoli? întrebă Shazad.

M-am trezit chemând nisipul aproape fără să-mi dau seama. Durerea din coaste a răspuns la chemare, dar la fel și deșertul, mișcându-se în timp ce băteam cu degetele pe-o parte a corpului meu. O idee începea să se contureze în mintea mea. Dar nu puteam să spun dacă era genul de idee care ne-ar duce pe toți la moarte sau nu.

— Muntele este bine apărat, spuse Rahim. Nu există drumuri, numai cărări. E un traseu pe care l-am putea încerca, dar am pierde cel puțin o săptămână și…

— Dar dac-am trece printre ei? l-am întrerupt pe Rahim. Nu pe lângă, nu pe deasupra, ci, am zis făcând o mișcare scurtă cu mâna în față, ca un cuțit tăind o bucată de mătase, simțind chiar și de la distanța asta mișcarea nisipului, ca un curent prin apă, să trecem printre ei.

Rotițele din mintea mea încă se învârteau și mă întrebam dacă chiar am putea face acest lucru sau dacă începeam să-mi pierd mințile.

— Nu, zise Ahmed clătinând deja din cap. Ai auzit-o pe Shazad: o luptă dreaptă ar însemna, cu efectivele pe care le avem, o sinucidere, și nu voi risca.

Dar Shazad mă cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că nici măcar eu nu eram atât de nesăbuită să sugerez să ne aruncăm spre ei cu forța. Mă privea, mintea mișcându-i-se repede, încercând să înțeleagă la ce mă gândeam.

— Nu te referi la o luptă, nu-i așa?

— Cel puțin, nu una dreaptă, am zis simțind cum crește agitația în jur. Ce-ar fi dacă am naviga printre ei?

Urmă un moment de tăcere deplină, toată lumea uitându-se la mine de parc-aș fi fost nebună. Toți, în afară de Shazad, care a înțeles imediat. Jin s-a prins și el, o clipă mai târziu.

— Lasă-mă să-mi dau seama dac-am înțeles, zise Jin și se aplecă în față, așa încât să mă prindă fix sub privirea lui.

Vorbea rar. Dacă nu l-aș fi cunoscut atât de bine, aș fi putut să cred că mă certa. Dar îl cunoșteam. Avea acel zâmbet pe față. Ca și cum eram pe cale să intrăm cu adevărat în bucluc, iar el n-ar vrea să schimbe nimic.

— Propui să navigăm cu o corabie prin nisip cu ajutorul înzestrării tale de demdji?

— Chiar crezi că va funcționa? întrebă Shazad.

— Nisipul e suficient de adânc, am spus eu, fiind deja nerăbdătoare să mă întorc în deșert. Cred că pot încerca.

— Știi că fundul unei nave nu este plat, nu-i așa? mă întrebă Jin, dar scânteia aceea era încă acolo. Va trebui s-o ții în echilibru.

— Fără să-ți fi recăpătat forța maximă a puterilor tale? a întrebat Ahmed. Amani, e riscant.

N-aveau încredere în mine. Nu în întregime. Vedeam îndoiala întipărită pe fiecare dintre fețele lor, în timp ce se uitau la mine. C-aș fi suficient de puternică. Credeau că eram prea încrezătoare în mine însămi. Dar, dacă-mi pierdeam puterea și zilele mele erau numărate, atunci puteam să folosesc cât îmi mai rămăsese pentru a înfăptui ceva măreț. Puteam să dau tot ce era mai bun din mine, înainte să mor.

— Tot ceea ce facem e riscant, am spus eu. Și o luptă mai mare decât aceasta ne așteaptă în Izman. Nu vreau să mai pierdem timp.

— Ești sigură că poți face asta, Banditule? întrebă Jin, strângându-și mai tare mâinile pe cârma navei.

Am ridicat din umeri:

— Care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Am putea muri cu toții, răspunse Rahim.

— Nimic nou, nu-i așa? am rostit.

I-am privit pe cei care se strânseseră în jurul meu, în vreme ce ideea că am putea, într-adevăr, să facem acest lucru s-a întipărit în mintea noastră, a tuturor, rând pe rând. Ce-ar însemna. Dacă era, într-adevăr, posibilă.

— Ar fi un berbec pe cinste, a recunoscut Shazad.

— Dacă Amani poate face acest lucru…, a început Rahim.

— Poate, spuse Jin, cu ochii spre mine.

El era de partea mea, împreună cu Shazad. Mai aveam nevoie doar de încă o persoană. Toată lumea se uită spre Ahmed. Avea o expresie impenetrabilă. O trăsătură de familie pe care o moștenise de la tatăl său. Își lăsă capul în pământ câteva clipe lungi, în timp ce reflecta.

Eram pe punctul de a spune altceva, de a continua să insist pentru asta, de a-mi pleda cauza că puteam face asta, când și-a ridicat capul. Și Prințul Rebel dispăru. Nu arăta ca tatăl său, mi-am dat seama, ci, în sfârșit, arăta ca un sultan.

Și a încuviințat.

Capitolul 31

Soarele a răsărit luminos și strălucitor în partea de est a navei, vântul venind din nord, trăgând de vele.

— Vreme bună pentru navigație.

Jin mi-a legat o frânghie în jurul taliei. Era atât de aproape, iar soarele strălucea în spatele lui, făcându-mă să-mi mijesc ochii când mă uitam în sus.

Toată lumea era legată de navă, toți fiind înhămați astfel încât, dacă aș pierde controlul asupra nisipului și nava s-ar răsturna, să nu fim aruncați peste bord. Jin strânse frânghia mai tare.

Am așteptat până când prima rază de lumină s-a înălțat deasupra apei, înainte ca Ahmed să ne facă semn din cap, de acolo de unde fusese legat de catarg.

Jin a început să dea ordine, așa cum am plănuit – instrucțiuni pe care nu le înțelegeam despre vele și brațe de bigă. Am început să ne mișcăm, velele umflându-se, valurile izbindu-se de carena de sub noi, în timp ce Jin făcea manevre să ne ducă direct spre țărm.

Am tras aer adânc în piept și am simțit nisipul de pe fundul mării umflându-se leneș, în chip de răspuns, încercând să lupt cu apa grea care se agăța de el. Am închis ochii, împingându-mi palma în jos, adunându-mi toată concentrarea acolo, în timp ce luam viteză pe apă.

Am simțit greutatea nisipului, opunându-mi rezistență, iar durerea din coastă s-a dublat, aproape răsturnându-mă peste bord, în timp ce luptam să-mi păstrez în continuare puterea.

— Acum! strigă Jin.

Mi-am încordat toate puterile în același moment în care marinarii au tras nodurile. Pânzele se umflară în vânt la maximum, iar nisipul se ridică spre noi, biciuind cu putere fundul navei.

Totul se legăna neîncetat sub noi, aplecându-se spre stânga. De pe punte au răsunat câteva strigăte și am prins mai bine nava, luptându-mă să-mi recapăt echilibrul și să echilibrez și nava, lăsând, totodată, nisipul să se desprindă de sub noi pentru

o clipă. Lăsând apa să preia din nou controlul, chiar în momentul în care deșertul se ridica în față ca să ne întâmpine.

Conduceam nava pe uscat. Doar că eu speram că voi fi capabilă s-o fac să navigheze în continuare.

— Amani, acum! am auzit din nou vocea lui Jin și mi-am dat seama că nu mai aveam timp.

Trebuia să fac asta bine, sau aveam să ne lovim de ceva mult mai rău decât niște valuri mari. Mi-am răsucit mâinile în sus, ducându-le cu o mișcare iute în față, trăgând fiecare fir de nisip pe care îl puteam găsi în jurul nostru, ca valurile unei furtuni, exact când am ajuns la țărm.

Am lovit nisipul cu o forță care ne-a făcut pe fiecare să ne lovim de balustrade și de catarg, toți pregătindu-ne pentru impact, îngrijorați că ne-am putea răsturna și prăbuși odată ajunși pe nisipul deșertului, iar corpurile noastre să fie zdrobite între rămășițele navei.

Și apoi am continuat să înaintăm. Nisipul nu ne-a oprit. S-a umflat în jurul nostru, ca niște valuri, ducând nava peste țărm și apoi în deșert.

Navigam pe o mare de nisip.

Pe neașteptate, am fost atât de copleșită de uimire, încât aproape că am pierdut controlul asupra deșertului. L-am apucat din nou, în timp ce mă uitam la nisipul care îndiguia nava de ambele părți, umflându-se în jurul nostru suficient de mult pentru a menține nava stabilă. Purtându-ne în față asemenea curentului, cu puterea vântului de partea noastră. Înaintam cu toată viteza.

O senzație de jubilare descătușată îmi umflă pieptul, cu toată durerea. Era un lucru imposibil. Dar eu îl făceam.

Am mișcat nava, corectând puțin unghiul, în timp ce Jin dădea indicații pe care le-am auzit doar pe jumătate. Zburam peste deșertul neiertător. Pluteam peste Marea de Nisip.

Și într-o clipă am înțeles ce-i lipsea lui Jin atât de mult din lucrurile astea. Libertatea de a aluneca prin lume, uitând pentru o clipă de unde veneai și fără să-ți faci griji încotro te îndrepți.

De a fi, doar pentru o clipă, într-un loc oarecare, neștiut.

Nu m-am putut abține. Am dat drumul unui strigăt de bucurie. Shazad a făcut la fel. Ea radia de bucurie, în vânt, cu un zâmbet pe care nu-l mai văzusem de când îi salvaserăm pe prizonierii din Eremot. Restul celor aflați la bord ne-au urmat exemplul,

ovaționând, în timp ce-și slăbeau strânsoarea mâinilor. Fiindcă și-au dat seama că, într-adevăr, făceam imposibilul.

Tabăra gallanilor a apărut la orizont peste valul de nisip, șiruri nesfârșite de corturi ivindu-se în calea noastră ca niște insule în marea de nisip. Dar nu aveam nicio intenție să ne oprim.

Pe măsură ce ne apropiam, am văzut bărbați în uniforme străine care ieșeau din corturile lor, alergând cu disperare din drumul nostru când ne vedeau. Nisipul se umflă sub noi, în timp ce, înălțându-ne pe coama valurilor, ne apropiam tot mai mult.

— Toată lumea să se pregătească! a strigat Shazad, în timp ce eu orientam nava chiar spre centrul zonei în care se aflau corturile. Și ridicați steagurile noastre!

Am văzut ceva strâns în mâinile uneia dintre tinerele rebele. Părea să fie un steag. Ea l-a prins de o frânghie pe vela mare și a început să tragă, ridicându-l în sus, deasupra noastră, în timp ce Shazad și Rahim le-au dat ordin oamenilor să-și pregătească armele, iar Jin a început să urle noi comenzi către echipajul navei.

Dar nu am auzit prea multe din ele. Pentru că acolo, desfășurându-se deasupra noastră, în vârful catargului, era un steag albastru-închis pe care era brodat un soare auriu. Simbolul lui Ahmed. O declarație din partea Rebeliunii.

Un avertisment pentru gallani, prin care îi anunțam cine venea asupra lor, un avertisment că această țară nu era a lor. Era a noastră.

Peste tot în jurul nostru, rebelii își țineau armele deasupra marginii navei, folosind balustrada ca sprijin, cu ținta în jos. Am văzut tunuri ieșind prin hublouri din carenă. Nava se clătină puțin, fiindcă îmi pierdusem concentrarea. Dar am continuat să înaintăm. Drept și constant, către haosul neașteptat care cuprinsese tabăra gallanilor.

— Toată lumea, pregătiți-vă! strigă Jin, în timp ce partea din față a navei lovi primul dintre corturi.

Am simțit cum cortul se despica sub corpul navei, ca vreascurile sub greutatea cizmei mele.

— Foc! strigă Shazad, în timp ce ne croiam drum, zdrobind corturile din fața noastră.

Dintr-odată, aerul fu împresurat de focuri de armă și de bubuitul tunurilor.

Obuzele spintecau aerul, sfârtecând totul în calea lor. Vântul a luat un cort, smulgându-l de la pământ și aruncându-l sus, în aer. Soarele îl lovi în timp ce zbura deasupra noastră, trecând prin țesătura de un albastru-întunecat, printr-o sută de găuri minuscule, așa încât, pentru o clipă, păru că o sută de stele ne privesc de sus, cercetător. Și apoi pânza dispăru.

În stânga mea, un glonț lovi un depozit ascuns de praf de pușcă, aruncând un mănunchi de flăcări într-o parte a navei. Se risipi imediat prin tabără, ca niște omuleți de hârtie care se ridică în flăcări.

Din urmă, nisipul prinse un soldat și-l îndreptă spre noi, făcându-l să dispară sub prora navei. Și m-am gândit că un soldat ca el a mărșăluit prin Dustwalk când eram doar o fetiță, cizmele lui ridicând praful în timp ce târa un om afară din casa lui și-l împușca, în numele ocupației lor. Și nu mi-a părut rău.

Am luptat în ciuda durerii dintr-o parte. Chiar dacă slăbeam puțin strânsoarea asupra nisipului din deșert, vântul ne ducea mai departe, până reușeam să-l prind bine din nou. Dar acum am forțat nisipul din jurul nostru să se umfle, trecând peste gallani asemenea unui val. Și apoi mi-am ridicat privirea. Drept în față, nisipul se termina, făcând loc pietrei, pe măsură ce terenul urca în pantă, iar deșertul se transforma în munți. Am intrat în panică.

— Jin! am strigat.

— Văd, îmi răspunse, cerându-le deja marinarilor să ridice pânzele sus, încercând deja să încetinească nava.

— E un munte în față! am strigat.

— Îl văd, a spus el din nou.

Trebuia să fac ceva. I-am văzut pe toți luptând.

— Toată lumea să se țină! am strigat.

Dar vocea mea a fost acoperită de focurile de armă. I-am atras atenția lui Shazad, ridicându-mi mâinile doar un pic. A strigat, la rândul ei. Dar și ea a fost înăbușită de zgomotul din jur. Am văzut-o luând decizia. Scoțând un cuțit, cu care a tăiat frânghia de la mijlocul ei. Am scos o înjurătură printre dinți.

Fără să fie ancorată, Shazad își croi drum printre oameni înarmați, repetând ordinul, spunându-le oamenilor să se țină strâns. Forțându-i să-și lase armele deoparte și să se prindă cu mâinile de balustrade sau să-și pună brațele în jurul stâlpilor de

catarg, ancorându-se, în timp ce ea alerga de-a lungul șirului de oameni spre noi.

Am așteptat. Shazad trebuia să vină mai aproape. Trebuia să ajungă undeva în siguranță. Am așteptat. Am așteptat. Până când n-am mai putut aștepta.

Mi-am întors puterea, smulgând nisipul într-o singură răsucire violentă, schimbând cursul navei într-un unghi ascuțit, scoțând nisipul deșertului de fiecare parte a navei, ca să ne susțină. M-am întins spre Shazad când nava se înclină greoaie spre dreapta.

Era prea departe. Mi-am dat seama de asta, în timp ce nava se înclina, gata să arunce pe oricine nu era bine legat dincolo de margine.

Jin a ajuns primul la ea.

Lăsând cârma acum inutilă, încrezându-se în frânghia sa, se aruncă în jos spre partea înclinată a navei, coborând de-a lungul punții, care devenise o pantă abruptă. În timp ce eu mă luptam să mențin nava în echilibru.

A ajuns la Shazad cu o secundă înainte ca nava să se încline prea tare, apucând-o de mână, în timp ce podeaua le-a fugit de sub picioare, făcând frânghia din jurul taliei lui să se întindă la maximum.

Am respirat ușurată când a prins-o. Cei doi se legănau ca un pendul, în timp ce haosul se transformă în liniște în jurul nostru, în timp ce nava se opri în nisip, pe o parte. Toată lumea era încă la bord datorită unei frânghii bune.

Abia puteam să respir din cauza durerilor cumplite, dar l-am auzit pe Rahim strigând:

— Toată lumea e încă în viață?

— Mda, strigați dacă sunteți morți, a adăugat Sam.

Și Shazad râse. Apoi am început să râd și eu. Și nu m-am mai putut opri.

Pentru că era ridicol și imposibil ceea ce tocmai făcusem. Dar reușisem. Și eram cu toții încă în viață.

Și aproape ajunsesem la capăt.

Capitolul 32

Ne-am ridicat tabăra la jumătatea muntelui, în ultimul sat dinaintea cetății Iliaz. Bilal știa cu siguranță că venim, dar n-am întâlnit niciun fel de obstacol în calea noastră. Oamenii din Iliaz îl cunoșteau pe Rahim de pe vremea când se afla în slujba tatălui lordului Bilal și, în timp ce ne croiam drum în sus spre cetate, au ieșit să se uite la noi. Când ne-am oprit la lăsarea nopții, localnicii l-au întâmpinat ca pe un fiu de mult pierdut. Întregul sat a ieșit, purtând tăvi cu mâncare și ulcioare din vinul care îmbogățise cetatea Iliaz. Nu erau vești dinspre cetate de săptămâni întregi, au spus oamenii. Unii au spus că Bilal murise deja.

— Nu a murit, am spus eu, uitându-mă în sus spre cetatea de deasupra noastră.

Puteam vedea turnurile de piatră printre colțurile de stâncă ale munților, aruncându-și umbrele peste culturile verzi de viță-de-vie care îmbrăcau coasta dealului. Aveam să ajungem acolo a doua zi, înainte de amiază. Bilal era încă în viață. Eu puteam să aleg dacă să-l țin în viață în continuare sau nu. Nu era nevoie să întoarcem propria armată împotriva sa.

Nu spusesem nimănui despre darul lui Zaahir. Nici măcar lui Shazad. Nu știam sigur de ce. Dar chiar trebuia să spun ceva acum, căci Rahim stabilea planul pentru a doua zi cu privire la modul în care aveam să intrăm în fortăreață. Calcula pe câți dintre soldații săi se putea baza c-aveau să lase de-ndată armele deoparte, când vocea unei fetițe se auzi de afară.

— Nu! țipa ea. Trebuie să vorbesc cu el!

Am ieșit cu toții în câteva clipe. Fetița stătea în pragul casei în care luaserăm camere de dormit. Avea în jur de opt ani, părul negru prins într-o împletitură în jurul capului și se zbătea și urla, în timp ce paznicii noștri încercau s-o oprească.

— Trebuie să vorbesc cu comandantul! Vă rog!

— Mara, spuse Rahim ieșind în piața mică a orașului, de unde o vedea bine pe fetiță.

Aceasta întoarse capul când își auzi numele.

— Comandante Rahim! strigă și se smuci în față spre el, deși unul dintre rebelii noștri încă o mai ținea strâns. Dă-mi drumul!

Fetița se întoarse și, cu toată forța corpului ei mititel, își trânti călcâiul în căputa celui care o ținea, forțându-l să-i dea drumul, cu un șir dezlănțuit de înjurături deloc potrivite pentru urechile unei fetițe. Nu că ea le-ar fi auzit, oricum. Fetița se îndrepta deja cu viteză spre noi.

— Îmi place de ea, zise Shazad. Să sperăm că e de partea noastră.

— Eu am învățat-o asta, spuse Rahim, cu o urmă de mândrie în glas.

Știam ce face. Despărțit de sora lui mai mică, pentru care ar fi dat orice pe lume, el găsise o altă fetiță care s-o înlocuiască pe Leyla. S-a lăsat în genunchi ca s-o întâmpine pe Mara la același nivel, în timp ce ea s-a năpustit spre el.

— Trebuie să ne ajuți! zise ea respirând cu greu, cu fața mărunțică îmbujorată. Am fugit până aici. O să-i ucidă! O să-i omoare pe toți!

Rahim se uită la ea, încruntat.

— Cine?

— Lordul Bilal, zise ea și înghiți în sec, încercând cu disperare să-și reverse toate cuvintele suficient de repede. Știe că vii. Știe că n-are nicio șansă. Și mai e și fata asta, o prințesă, spune lumea, care-i șoptește lucruri îngrozitoare în ureche de săptămâni întregi.

Leyla. La naiba! O luasem din Izman ca să nu ne mai facă probleme, dar cumva ea reușea să facă asta oricum.

— O să otrăvească întreaga garnizoană de soldați, astfel încât să nu-i poți întoarce împotriva lui.

Cu toții am rămas cu ochii ațintiți spre fetiță, sub efectul cuvintelor ei, îngroziți de ceea ce ne spunea. Și apoi am început să ne mișcăm toți ca unul. Am pus lucrurile cap la cap în timp ce mergeam.

Mara lucra în bucătăriile lordului Bilal. Era sora mai mică a unui tânăr soldat din comandamentul cetății Iliaz. Lordul Bilal ne-a văzut venind. Folosirea unei nave pe post de berbec nu era un lucru care să treacă neobservat. Lordul anunțase garnizoana că avea să dea un ospăț în seara aceea, în cinstea noastră.

Mara a lucrat din greu în bucătărie cu o altă servitoare. Cealaltă fată era nouă. Nu știa că nu trebuia să guste vinul. Sau nu-i păsa. Mara o văzuse pe fată murind chiar în fața ei.

Părea că Bilal hotărâse că, de vreme ce nu aveam de gând să-i dăm un demdji care să-i salveze viața, n-avea să ne lase să-i luăm armata. Era gata să ucidă sute de oameni doar de ciudă.

N-am fi reușit să ajungem la timp pe jos. Jin, Sam, Shazad și cu mine ne-am uitat în jur, căutându-i pe Izz și pe Maz, în timp ce Ahmed a început să le dea instrucțiuni celor care rămâneau, spunându-le ce să facă în vreme ce noi eram plecați. Rahim a rămas cu Mara. I-am găsit pe gemeni destul de repede și a fost nevoie de câteva cuvinte ca să-i facem să iasă din formele lor umane și să se transforme în niște roci gigantici. Până când ne-am întors, Shazad luase deja armele de care aveam nevoie. Am prins arma pe care mi-a aruncat-o, aproape fără să mă uit, în timp ce Jin m-a tras pe spatele lui Maz.

Rahim a urcat și el, așezând-o pe Mara între noi. Fetița a scos un țipăt când ne-am ridicat pe cer. În doar câteva momente am ajuns deasupra zidurilor cetății, în timp ce soarele dispărea la orizont.

Curtea era suspect de pustie când am aterizat, iar zidurile peste care zburam erau fără apărare. Dar nu era părăsită. În fața noastră, ușile care duceau către holul principal erau larg deschise. Lumina, zgomotul și sunetele de sărbătoare se revărsau în întuneric, în timp ce noi coboram de pe spinarea gemenilor.

— Mi se pare mie, rostise Sam ceea ce gândeam cu toții, sau pare să fie o capcană?

— Nu ți se pare, zise Shazad.

— Ei bine, dacă așteptăm, n-o să se schimbe nimic, spuse Ahmed, preluând controlul. Intrăm acum.

Am intrat în formație în mod natural: Rahim și Ahmed în față, cu micuța Mara încă agățată de mâneca lui Rahim, Shazad și cu mine flancându-i de ambele părți, Sam și Jin stând în spate, gemenii strecurându-se printre noi, acum în formă de pisici.

Am trecut pe sub un arc imens din aceeași piatră roșie din care era făcut restul cetății. Două uși grele din lemn se deschiseră, ducându-ne spre o sală uriașă de piatră. În interior, se întindea pe două niveluri, niște grinzi de lemn pictate sprijinind tavanul de deasupra noastră.

În lumina lămpilor cu ulei suspendate, am zărit fețe și animale sculptate în grinzi, privind către locul aflat dedesubt. Două duzini de mese erau așezate sub forma unei potcoave mari, curbate în jurul sălii. Erau pline cu soldați și încărcate cu mâncare și ulcioare cu vin. Nu văzusem această sală când fusesem aici înainte, când fusesem invitată în suita de camere personale ale lui Bilal. Dar acum își făcuse apariția, se pare, și stătea chiar la capătul sălii, pe un podium, mai sus decât ceilalți bărbați, într-un scaun care aducea mai mult cu un tron, un scaun din lemn imens, ciudat, vopsit să arate ca și cum ar fi fost din aur și încărcat până la refuz cu perne.

A durat un moment până când primul dintre oamenii lui Rahim ne-a văzut.

— Comandante Rahim, domnule! exclamă un tânăr soldat de la capătul îndepărtat al mesei, ridicându-se și împingând scaunul în spate.

Scaunul se prăbuși destul de zgomotos pe pardoseala din gresie, așa încât alte câteva capete se întoarseră în direcția noastră. Shazad își duse mâna într-o parte în același timp cu mine, iar eu mi-am pus degetul pe trăgaciul pistolului ca să mă simt în siguranță. Dar soldatul păși în față îmbrățișându-l pe Rahim, râzând ușurat și apoi, părând să-și vină în fire, îi dădu drumul și-l salută conform gradului, dar ușor strâmb.

— Am crezut c-ai murit, comandante.

În sală se așternuse tăcerea acum și aproape toți ochii se întoarseră spre noi. Inclusiv cei ai lui Bilal.

Ochii lui erau atât de adânc cufundați în orbite, încât tot ce vedeam erau niște găuri întunecate. Chipul său tras îl făcea să pară mai crud decât oricând. Bilal se stingea cu repeziciune. Era atât de slăbit, încât semăna cu un băiețel care stătea într-un jilț prea mare pentru el, pe care tatăl său i-l lăsase, încercând să țină piept unui prinț care deținea mai multă putere decât ar fi putut avea el vreodată.

Pentru o clipă, am fost străbătută de un fior de milă. Când m-am uitat în jur, am văzut că paharele de vin ale bărbaților erau pline, dar nimeni nu se atinsese de ele. Soldații fuseseră bine instruiți, majoritatea de Rahim. Și Bilal era gata să-i omoare pe toți.

— Nu scăpați atât de ușor de mine, spuse Rahim și-l bătu pe soldat pe spate.

Cuvintele lui erau joviale, dar privirea lui, ațintită spre Bilal, dimpotrivă.

— Ce se întâmplă aici?

Uitându-mă la corpul său pe cale să se năruie, nu eram pe deplin sigură că Bilal va fi în stare să se ridice, dar el izbuti să facă asta, cu băgare de seamă.

— O sărbătoare, spuse el cu o voce care, în ciuda bolii, ajunse în celălalt capăt al sălii. În așteptarea sosirii tale. Și a victoriei tale asupra amenințării străine, a spus el și i-a făcut semn unuia dintre servitori, care s-a grăbit spre noi cu o tavă cu pahare de vin.

— Ce interesant! zise Rahim luând fără ezitare un pahar plin cu vin. Fiindcă am auzit zvonuri c-ai fi făcut niște alianțe surprinzătoare cu străinii. Sunt sigur că tatăl tău s-ar fi minunat de asta.

Ochii lui Bilal s-au îndreptat spre mine, Jin și Sam. Am simțit amintirea sărutului arzător al lui Zaahir pe gură. Dacă era să spun sau să fac ceva, acum era momentul potrivit. Puteam să-l salvez pe Bilal; puteam să închei povestea asta fără vărsare de sânge. Am aruncat o privire spre paharul cu vin care-mi fusese oferit și mi-am ținut buzele pecetluite.

— Da, ei bine, spuse Bilal, după ce-a lăsat acuzația lui Rahim să rămână suspendată în aer minute bune. Nu sunt singurul care face alianțe de care părinții noștri nu ar fi fost încântați.

Rahim începu să înainteze spre podium, mergând încet, în mod intenționat.

— Atunci, să ținem un toast, zise el.

Cu toții am văzut cum sute de bărbați și-au ridicat ascultători paharele, cei din armata lui Rahim făcând la fel.

— Un toast, fu de acord Bilal. Pentru stimatul nostru comandant, Rahim, pentru victoria și întoarcerea sa!

— Pentru comandant! repetă mulțimea de soldați, ridicând paharele.

Eram pe punctul de-a striga, de a-i opri, de a-i avertiza. Dar Rahim mi-a luat-o înainte.

— Așteptați! zise ridicându-și mâna.

Era un ordin strigat într-o cameră plină de soldați și venea din partea conducătorului lor. Cel adevărat. Fiecare dintre ei se opri imediat.

Și în jurul lordului Bilal o sală plină de bărbați stătea în picioare, însă amintindu-i în tăcere spre cine se îndrepta adevărata lor loialitate. Că aceasta era armata lui Rahim.

Acesta ridică paharul spre lordul Bilal:

— Dar tu nu bei, stăpâne? Nu poți închina pentru sănătatea mea fără să bei pentru asta. În plus, nu s-ar cuveni ca supușii tăi să bea înaintea ta.

Rahim păși pe podium, ca să ajungă la nivelul stăpânului său. Doar că Rahim era cu cel puțin un cap mai înalt decât Bilal. El nu-și întoarse privirea, în timp ce-i întindea propriul pahar prietenului său de odinioară.

În cele din urmă, lordul Bilal a întins mâna spre pahar. În timp ce mâinile li se apropiau, Rahim se aplecă spre Bilal. I-am văzut buzele mișcându-se, spunându-i ceva cu o voce joasă. Un zâmbet trist apăru pe fața lui Bilal, dar nu spuse nimic. Doar se retrase, luând paharul din mâinile lui Rahim. Ridică paharul:

— Pentru victoria ta, a spus el din nou. Și o viață lungă. Și apoi a băut, luând mai multe guri pline. N-a terminat de golit paharul, și picioarele l-au trădat. A murit înainte să se prăbușească la pământ.

Capitolul 33

Am găsit-o pe Leyla în camerele lui Bilal.

Nu mă așteptam. Nu era nevoie să am de-a face cu urmările morții lui Bilal. Rahim, Ahmed, Jin și Shazad se puteau ocupa de asta. Așa că m-am dus în camerele lui Bilal în căutarea cărților sale. Speram că el avea mai multe despre omul de sub munte. Speram să găsesc niște răspunsuri despre Păcătos.

A fost un lucru ușor să mă gândesc să-i dau sărutul lui Zaahir lui Bilal. Dar acum... dacă aveam de gând să i-l dau cuiva de care îmi păsa cu adevărat, trebuia să știu dacă nu cumva era un truc. El făgăduise că persoana pe care o voi săruta va trăi până la o vârstă înaintată. Dar cunoșteam metodele djinnilor. Putea însemna că persoana căreia îi ofeream acest dar al său avea să îmbătrânească o sută de ani în momentul în care îl sărutam. Putea însemna că i-aș fi asigurat o viață de om bătrân și neputincios, nevoit să-i vadă pe toți cei din jurul lui murind. Nu-i puteam face așa ceva lui Ahmed. Sau lui Jin.

Am venit căutând disperată niște răspunsuri.

În schimb, am găsit o prințesă ghemuită ca o fetiță în patul lui Bilal, lăsând fumul de la rugul său funerar să intre șerpuind prin fereastra deschisă.

M-am oprit în ușă, uitându-mă la silueta ei mică din întuneric, cu genunchii strânși la piept, cu picioarele ascunse sub marginea păturii grele, împodobită cu scene de vânătoare, care era întinsă pe pat. Știam că era conștientă de prezența mea, dar nu s-a întors.

— Tu ai pus la cale toate astea, nu-i așa? am întrebat-o pe Leyla, care stătea cu spatele. Tu i-ai otrăvit mintea cu această idee de a-i ucide pe toți acești soldați, așa încât să nu-i putem lua noi. Pentru ca fratele tău să nu poată merge la război împotriva tatălui tău. Cum ai reușit?

Umerii i s-au zguduit în tăcere, ca într-un hohot de râs. Era primul semn că era în viață.

— M-ai văzut păcălind și manipulând oamenii, pe tine și pe alții, de zeci de ori. Ai văzut unde am crescut, în interiorul acelor

ziduri, cu niște femei care-și foloseau corpurile și mințile pe post de arme, a zis Leyla și s-a întors încet spre mine.

Arăta diferit de fata pe care o lăsasem aici. Furia ei arzătoare, revoltată se transformase într-o ură bolnăvicioasă și hâdă.

— Și, după toate astea, încă mai crezi că sunt prea nevinovată ca să joc acest joc?

Ochii ei erau tiviți de roșeață. Nu știam dacă din cauza plânsului sau a fumului. Am mers către celălalt perete al camerei, trecând pe lângă pat. De la fereastră puteam să văd în rugul lui Bilal de jos. Era înconjurat de soldați, care-și făceau datoria față de el, chiar dacă nu se arătase drept față de ei.

— Cred că Rebeliunea m-a făcut să fiu mult mai încrezătoare în oameni decât eram înainte, i-am răspuns și am închis fereastra, întorcându-mă spre ea.

— Ai venit să mă omori? întrebă Leyla.

— Nu. Fratele tău va veni, probabil, să te caute în curând. Ar fi prea evident cine e ucigașul.

Era o glumă. În mare parte.

M-am uitat gânditoare la Leyla, care se afla pe pat. Venisem aici în căutare de informații.

Aveam un plan, pe vremea când eram în Izman. Înainte ca Ahmed să fi fost capturat, iar Imin executată. Să facem rost de o armată, să dezactivăm mașinăria sultanului, să ocupăm orașul.

Aveam armata. Aveam cuvintele să eliberăm sufletul lui Fereshteh captiv în mașinărie și să doborâm zidul, și pe abdali odată cu el.

Ne mai rămânea să ocupăm orașul. Și pentru asta aveam nevoie să dezactivăm mașinăria.

— Dacă eliberez energia lui Fereshteh, mașinăria nu se va opri, pur și simplu, în liniște, nu-i așa?

Am vrut să știu.

— Cine știe, a răspuns Leyla și s-a lăsat din nou pe pat, de parcă ar fi fost brusc epuizată, sprijinindu-și capul într-un braț. N-a mai fost testată până acum. Orice ipoteză e doar teoretică până când o testezi. Asta m-a învățat mama. Rahim crede că nu-mi amintesc de ea. Dar cred că am dovedit că semăn mai mult cu mama mea și cu tatăl meu, deopotrivă, decât el.

— Și dac-ar fi să-mi dai un răspuns teoretic? am insistat, înainte să divagheze, ajungând într-un punct al discuției din care nu aș mai fi putut s-o aduc înapoi.

— Dacă aș da un răspuns teoretic, zise ea închizând ochii, aș spune că nu. Nu cred că se va opri.

Tamid și Leyla erau amândoi deștepți. Și acum, că-mi spuseseră amândoi același lucru, era aproape sigur că nu se înșelau. Păruse un lucru îndepărtat până atunci. Dar, dintr-odată, părea foarte aproape.

M-am trezit căutând ceva de care să mă agăț, pentru că totul părea să se învârtă în jurul meu. Mi-am strâns degetele în jurul unui ulcior de lut aflat lângă pat. Nu m-a ajutat să mă sprijin, acesta căzând de pe masă direct în mâinile mele. Am fost cuprinsă de furie. O mânie bruscă, dezlănțuită și irațională a pus stăpânire pe mine. Fără să mă gândesc, am aruncat ulciorul de-a curmezișul camerei, fărâmându-l de perete, și am ieșit valvârtej.

Nu eram sigură pe cine căutam când m-am întors în curte, de cealaltă parte a rugului funerar. Pe Jin, poate.

În schimb, am dat nas în nas cu Sam, care m-a prins de brațe chiar când era să mă ciocnesc de pieptul lui.

— Am spus eu că suntem ca Leofric și Elfleda! exclamă el.

Era povestea de dragoste despre care tot trăncănea pe vremea când ne aflam în Sazi. Cea care se încheia cu moartea amândurora.

— Să ne întâlnim în taină, în întuneric…

Și vocea i s-a stins când mi-a văzut fața. Și-a dat seama că nu aveam chef de glume.

— Ești bine?

Am aruncat o privire peste umărul lui. Gemenii stăteau acolo, uitându-se neliniștiți spre mine. Probabil că n-arătam prea bine.

— Ce faceți voi trei aici? am întrebat, în loc să răspund.

— Ei bine…, zise Sam și se îndepărtă de mine, eliberându-mi brațele din strânsoarea lui. Rahim a primit vestea de la unul dintre soldații săi. După ce am plecat de aici, fosta mea regină, fie-i domnia lungă, a încheiat o alianță cu regele gallan, fie-i moartea dureroasă și-un șanț să-i servească drept mormânt.

Pentru prima dată, Sam părea serios.

Așadar, regina mersese mai departe cu alianța. De vreme ce n-am acceptat oferta căpitanului, albishii au plecat și și-au făcut un alt aliat, transformându-i pe mirajini în dușmanii lor. Gallanii urau neamul nostru, urau orice nu era în întregime uman. Poate că Sam se dovedise trădător față de Alteța Sa, dar regina

trădase, la rândul ei, o mare parte dintre supușii ei prin încheierea acestei alianțe.

— Căpitanul Westcroft și ceilalți tovarăși drăguți care îmi vor moartea au mărșăluit pentru a se alătura asediului gallanilor, în urmă cu trei zile.

— Așadar, trebuie să plecăm în recunoaștere! a intervenit Izz, mai vesel ca oricând.

Era limpede că se bucura de ideea de a se pune în mișcare; gemenilor nu le plăcea deloc să stea prea mult timp într-un singur loc.

— Shazad a spus că trebuie să ne folosim acum de toate avantajele, adăugă Maz.

— Dar cum se face că amândoi ați ajuns să fiți numiți Banditul-cu-ochi-albaștri, iar noi să fim cunoscuți drept *avantaje*? întrebă Izz.

— Mda, a fost de acord Maz, cerem o poreclă legendară mai bună.

M-am forțat să zâmbesc și am avut satisfacția de a-i vedea rânjind, încântați că reușiseră să mă înveselească.

I-am aruncat o privire lui Sam, înțelegând totul:

— Te duci cu ei?

Gemenii nu aveau nevoie să fie însoțiți în misiunea lor de-a aduna informații pe care să i le raporteze lui Shazad. Poate că Sam credea că asta o va impresiona, faptul că se purta ca un adevărat soldat. Dar atunci i-am văzut expresia de îngrijorare. Poate că era unul de-al nostru acum, dar se născuse în Albis. Cei din neamul lui încercau să ne asedieze orașul. Trebuia să vadă cu ochii lui asta.

— În regulă, am zis îndreptându-mă spre Izz, să mergem!

N-aveau nevoie de mine, așa cum n-aveau nevoie nici de Sam. Dar nici nu m-au întrebat de ce vreau să vin cu ei. Gemenii s-au transformat în roci, în timp ce Sam și cu mine ne-am înfășurat sheema în jurul fețelor, ca să ne apere de vânt. Trebuia să văd ce ne aștepta în oraș.

Noaptea se lăsase pe deplin până când am ajuns la Izman, dar am putut vedea totul din aer. Lumina din cupola de foc îl făcea să strălucească slab în întuneric. Dar, mai mult decât atât, pământul din jurul orașului ardea ca un tăciune.

Tabăra de asediu fusese distrusă. Corturile gallanilor, orânduite exemplar în linii militare cu câteva săptămâni în

urmă, atunci când plecaserăm, erau acum transformate în cenușă fumegândă. Printre ei se aflau și corpurile albishilor, care își uniseră forțele cu ei. Mii de oameni care se aliniaseră în jurul zidurilor fuseseră nimiciți, iar pământul încă ardea din pricina forței care-i izbise: abdalii trimiși împotriva dușmanilor noștri.

Nu i-am putut vedea expresia lui Sam în întuneric, dar, fără îndoială, îi deplângea pe cei din neamul lui. Într-un fel în care eu nu puteam s-o fac. Poate că sultanul era dușmanul nostru, dar reușise să-i înlăture pe dușmanii ținutului Miraji.

Poate că era corect să se încheie în felul ăsta. Fiindcă era un război între oamenii care-și aveau locul în acest deșert. Nu între oamenii care voiau să-l stăpânească.

Noi trebuia să decidem pentru noi înșine – nimeni altcineva.

Tot ce puteam auzi era zgomotul bătăilor de aripi ale lui Izz în timp ce zbura peste oraș. Mi-a amintit de distrugerea pe care Noorsham o provocase. Incendiu. Nimicire. O forță care nu era naturală, care venea de la djinni, măturând armate și distrugând totul în calea sa.

Îndrăzniseră să încerce să preia puterea de la sultan. Așa că le-a arătat adevărata sa putere.

Asta era ceea ce ne aștepta, dacă încercam să-l înfruntăm pe sultan, cât timp el îi controla încă pe abdali. Dacă am pune față în față armatele lui de metal cu armata noastră de oameni.

Și noi am arde. Toată lumea ar arde: Jin, Ahmed, Shazad, Delila, Sam, Rahim, refugiații din Sazi, soldații din Iliaz, bărbații și femeile pline de speranță care ni s-au alăturat din fiecare sat.

Asta dacă nu reușeam să eliberez puterea lui Fereshteh. Dacă nu foloseam cuvintele pe care mi le spusese Tamid. Cuvinte din prima limbă, rostite de o voce care nu putea minți. Aceeași voce care-l făcuse prizonier pe djinn, folosită de data asta pentru a-l elibera.

Fie muream eu, fie muream cu toții.

•

— Iată care e planul, zise Shazad având în față o hartă a Izmanului.

Rahim pusese stăpânire pe camerele lui Bilal, dar nu era timp să le elibereze. Așa că, pentru moment, camera lui Shazad era centrul nostru de comandă.

— Putem să mărșăluim de aici până aici într-o zi, spuse arătând spre un punct de pe hartă pe care îl marcase, din

deșertul de la vest de Izman. Asta ne-ar ține în afara câmpului vizual și a razei de acțiune a orașului după lăsarea nopții. Așteptăm *aici* până dimineața. În zori, voi doi zburați spre est, continuă ea arătând cu vârful cuțitului spre mine și spre Sam. Intrați în tuneluri și ajungeți la mașinărie. În timp ce voi faceți asta, armata noastră va mărșălui sub acoperirea uneia dintre iluziile Delilei îndreptate spre oraș. Când zidul de foc va cădea, îl vom lua pe sultan pe nepregătite, atacând zidurile. Vrem să trecem mai întâi prin Poarta lui Ikket, pentru a avea acces către strada Wren, înainte ca armata să fie complet mobilizată, zise indicând pe rând străzile orașului în care crescuse. De acolo, putem urca pe zidurile dinspre vest și putem avea avantajul înălțimii. Soldații instruiți ar trebui să se afle în linia întâi; cei mai puțin instruiți ar trebui să stea în urmă, în artilerie.

— Nu, își exprimă Rahim dezacordul. Ar trebui să amestecăm cât se poate de mulți oameni dintre cei care nu au fost instruiți printre soldații mei.

— E prea riscant. Va fi mai greu pentru oamenii neinstruiți să țină o linie de apărare. Soldații sultanului vor trece mult mai repede de ea.

— E mai bine decât să treacă de prima linie și să nu avem o a doua linie de apărare, susținu Rahim, soldații noștri ar fi puși la pământ ca grâul.

— Așadar, vrei să arunci oameni neinstruiți în mijlocul soldaților, așa încât aceștia să abată focul de la soldații instruiți, zise Shazad fără să-și ridice vocea, cu o furie stăpânită.

— N-am zis așa ceva.

— Dar știi că e mai probabil să moară.

— Sunt neinstruiți – bineînțeles că e mai probabil să moară, spuse Rahim, cu toată stofa lui de ofițer comandant.

— De ajuns! zise Ahmed ridicând mâna, ca să-i oprească pe amândoi.

Se uită spre mine. Voia să audă ce credeam eu. Eu văzusem orașul. Distrugerea. Știam cu ce ne confruntam.

Aveam încă darul de la Zaahir. Puteam decide cursul acestei bătălii aici și acum, dacă i-l dădeam lui Ahmed. Nu conta ce-am face, el ar trăi. El ar supraviețui chiar dacă avea să fie un masacru. Dar, dacă i-l dădeam lui, nu mai puteam să i-l dau lui Jin.

— Cred c-ar trebui s-o asculți pe Shazad, i-am spus. Nu azvârli corpuri în calea tatălui tău doar ca să-l încetinești.

Nu erau doar niște corpuri. Erau fii și fiice de țărani prea înflăcărați, care râseseră când Shazad i-a aruncat în țărână, ca și cum războiul ar fi fost un joc. Erau oamenii din deșert care veniseră la noi pentru că le promiteam mai mult decât avuseseră, și tot ce le ceream în schimb era să plătească prețul vieții.

— Avem nevoie de un număr mai mare de oameni, zise Rahim clătinând din cap. Am putea să câștigăm această luptă doar dacă suntem foarte deștepți și foarte norocoși. Dar nu-mi place să mă bazez pe noroc.

— Ei bine, norocul nostru e că eu sunt foarte deșteaptă.

Era rândul lui Shazad să-l întrerupă de data aceasta. O umbră de zâmbet trecu repede pe fața lui Sam. Nu spusese nimic de când văzusem distrugerea din afara zidurilor din Izman, dar se desfăta, în mod clar, cu disputa dintre Shazad și Rahim.

— Cum rămâne cu oamenii din oraș? am întrebat.

Mă gândeam la mașinărie. La ce-ar însemna dezactivarea ei, dacă într-adevăr ar fi izbucnit în flăcări. Dacă era adevărat că energia unui djinn care murise ștersese în trecut orașe și armate de pe fața pământului.

— Amani are dreptate, spuse Shazad. Încă mai există rebeli în oraș și alții care ne sunt loiali.

Nu la asta mă refeream, dar rezultatul era același.

— Nu putem da de veste că venim în Izman, zise Rahim. Dacă pierdem elementul-surpriză, tatăl meu ne poate distruge înainte ca măcar să ajungem la ziduri.

— Dar, dacă-i putem scoate de acolo, atunci ei pot lupta, spuse Jin, înțelegând ce voia să spună Shazad, spre deosebire de Rahim.

— De acord, încuviință Ahmed. Sam și Delila, spuse întorcându-se spre ei, luați câțiva oameni cu voi în oraș și începeți evacuarea.

Știam de ce-i alesese pe ei: Sam avea să-i scoată pe oameni prin tuneluri, iar Delila avea să creeze acoperirea.

— Scoateți afară cât mai mulți oameni posibil. Mergeți acum.

Am realizat dintr-odată că aceasta ar putea fi ultima dată când eram cu toții împreună, în felul ăsta. Unii dintre noi cu

siguranță nu aveau să supraviețuiască bătăliei care urma. Pierduserăm deja atât de mulți în război.

Dar, uitându-mă pe rând la ei, la Ahmed, la Jin și la toți ceilalți din jurul mesei, am știut dintr-odată cu precizie cine avea șansele cele mai mari să moară: persoana dintre noi care se temea cel mai puțin. Cea care avea cea mai mare nevoie să fie salvată.

Când am terminat, toată lumea s-a împrăștiat, iar eu și Shazad am rămas în urmă.

— Ar trebui să-i spui, să știi, mi-a zis ea când am rămas singure.

Nu era nevoie să întreb la ce se referea. Voia să-i spun lui Jin ce risc îmi asumam intrând sub acel oraș; că era posibil să mor.

Eu și Shazad ne făcuserăm un obicei din a ne salva una pe alta, din a ne ține spatele una alteia. Doar că eu nu-i puteam apăra spatele pe câmpul de luptă, de data aceasta. Iar ea nu mă putea salva de soarta mea.

— Da..., i-am spus, aplecându-mă spre ea și punându-mi un braț în jurul umerilor ei.

Mi-am lăsat capul pe al ei și i-am dat repede un sărut pe obraz. Ca un gest între surori, când una dintre ele pleacă de-acasă pentru o scurtă vreme.

Doar că noi nu eram surori. Ne aleseserăm una pe cealaltă. Și acum, că-i dădusem acel sărut de la Zaahir și promisiunea unei vieți mai lungi decât această bătălie, n-avea cum să mai vină cu mine.

— Da, probabil c-ar trebui.

Capitolul 34

PRINȚII CEI TINERI

Au fost odată doi prinți care nu trăiau deloc ca niște prinți. Ei nu locuiau la palat, ci în trei camere mici, într-un oraș, aflat la mare depărtare de tatăl lor, sultanul. În loc de straie frumoase, ei purtau hainele vechi lepădate de alți copii, pe care mama lor le dregea ca să li se potrivească. În loc de bucate alese, savuroase, ei se hrăneau cu supe chioare și pâine.

Și, în loc să aibă bucate din belșug, hrana lor era mereu puțină. Mama lor nu avea niciun ban și în scurt timp n-a mai putut să le dea copiilor decât o singură masă pe zi.

Într-o zi, cei doi tineri prinți erau grozav de înfometați. Abia reușiseră să doarmă din cauza surorii lor, care era doar un bebeluș și care plângea noaptea. În seara aceea se așezară la masă. Primul născut o urmărea pe mama lui gătind și a văzut-o scoțând doar două castroane, în loc de trei, fiindcă știa că n-avea să fie de ajuns pentru doi copii flămânzi și o mamă la fel de înfometată.

Văzând acest lucru, primul născut s-a înfuriat, pentru că ea era mama lui – mama lui adevărată. Mama fratelui său murise cu mult timp în urmă, în altă țară. Și, când primul prinț se uită peste masă în bolul fratelui său, a văzut că fratele său primise o lingură de orez în plus.

Primul prinț a văzut acest lucru ca pe o mare nedreptate și i-a spus lucruri pe care niciun frate n-ar trebui să i le spună fratelui său. Că nu era corect ca un frate să primească mai multă mâncare, în defavoarea celuilalt. Că nici măcar nu era fiul legitim al mamei sale sau fratele lui bun. Că, dacă trebuia să sufere de foame cineva, acesta trebuia să fie celălalt prinț. Că era vina lui, oricum, că se aflau aici și că mureau de foame. Că ar fi trebuit să-l trimită departe, pe una dintre numeroasele bărci din port, înapoi în deșert, de unde au venit, și să lase povara îngrijirii lui pe umerii altcuiva.

Prințul n-o mai văzuse niciodată pe mama lui așa de furioasă cum devenise la auzul acestor cuvinte. Ea i-a spus fiului ei că nu

vrea să-l mai audă vorbind așa niciodată. Că ei erau o familie și că el n-ar trebui să se uite niciodată în bolul fratelui său ca să vadă dacă el avea mai mult, ci doar ca să se asigure că avea suficient. Și, drept pedeapsă, l-a trimis pe fiul ei la culcare fără să primească de mâncare.

Tânărul prinț fu cuprins de mânie. Hotărî că îndurase destul. Dacă fratele său n-avea să plece, o va face el. Era pe punctul de a-și strânge jalnica grămăjoară de bunuri, când fratele său se întoarse în odaia pe care o împărțeau. El și-a întors buzunarele pe dos pe pat, scoțând la iveală că erau pline cu orez.

Al doilea prinț, înduioșat că fratele său nu mâncase la cină, își ascunsese în buzunare fiecare îmbucătură din porția lui ca să i-o ducă mai târziu fratelui său. Primul prinț a fost uimit să vadă că fratele său era gata să rămână înfometat și să-i dea tot ce avea altuia – și încă unuia care-i spusese, cu doar câteva momente înainte, c-ar fi vrut să-l vadă plecat de acolo.

În acel moment, primul prinț a înțeles bunătatea fratelui său. Că acest al doilea prinț avea o inimă mai bună, mai puțin egoistă decât ar fi putut spera vreodată să aibă primul prinț. Și el a promis că, deși nu avea să poată fi niciodată la fel de bun ca fratele său, va face tot ce-i va sta în putință ca să-l apere.

Mulți ani mai târziu, fata cunoscută sub numele de Banditul-cu-ochi-albaștri a venit la el, departe de masa aceea din casa micuță în care crescuseră. Și ea l-a întrebat ce credea că se întâmplă după moarte.

Și atunci a înțeles ce avea de gând să facă.

Prințul voia să urle de furie. Să urle că fratele său avea să-i ia viața fetei și că Prințul Străin avea s-o piardă, prin urmare.

Dar el făcuse un jurământ în acea zi, cu mult timp în urmă.

Și avea să respecte acest jurământ.

Capitolul 35

Când i-am spus, Jin a făcut ce știa el să facă cel mai bine: m-a părăsit înainte de a putea să-l părăsesc eu, alăturându-li-se lui Sam și Delilei în avangarda care se îndrepta spre Izman. I-a spus lui Ahmed că cineva trebuia să aibă grijă de sora lor mai mică. Am fost recunoscătoare că nu i-a spus prințului nostru adevărul. Dacă Ahmed ar fi știut că mă trimite la moarte prin misiunea de dezactivare a mașinăriei, ar fi încercat să mă salveze. Fiindcă el asta făcea, la urma urmei. Încerca să salveze oameni.

Asta făceam și eu.

Jin plecase de trei zile, când o santinelă ne-a anunțat că o armată își croia drum în sus, din partea de vest a muntelui. Nu dinspre Izman. Ci dinspre partea noastră de deșert.

Rahim trecu imediat în acțiune, pregătindu-și oamenii de luptă. Ei erau obișnuiți cu asta, cu ambuscadele în munți, deși niciunul dintre noi nu se aștepta să fim nevoiți să ne apărăm înainte de a ajunge în Izman.

Dar, în timp ce stăteam și vegheam pe metereze, în zorii dimineții, peste creasta dealului de sub noi, un steag a apărut la orizont. Nu unul brodat în culorile sultanului. Dimpotrivă, am văzut soarele de aur al lui Ahmed. Câteva clipe mai târziu, prima siluetă și-a făcut apariția și mi-am dat seama că o cunoșteam.

Era Samira, fiica emirului din Saramotai. Sau fusese, cel puțin până când cineva l-a răsturnat pe tatăl ei și l-a ucis. O lăsaserăm pe ea să conducă orașul tatălui ei. Era limpede că era potrivită pentru asta.

— Așteptați! le-am ordonat lui Rahim și oamenilor săi, care erau pregătiți cu armele pe zid. Nu trageți!

M-am repezit în curte și am ieșit dincolo de porți înainte ca cineva să mă poată opri, Ahmed și Shazad venind în urma mea.

Când a ajuns la ziduri, îndeajuns de aproape pentru a fi auzită, Samira și-a înclinat capul într-un scurt salut spre Ahmed:

— Luminăția Voastră, am auzit că aveți nevoie de bărbați care să lupte. Și de femei. Am o sută de oameni cu mine care nu doresc să stea în spatele zidurilor și să-i aștepte pe dușmanii noștri.

— O sută, șopti Shazad, stând lângă mine. E un început bun.

Și apoi, vorbind mai tare, a întrebat:

— Cine ți-a spus unde suntem?

— Generalul Hamad, spuse Samira simplu.

Am simțit-o pe Shazad încordându-se lângă mine.

— Tatăl meu? întrebă ea și, doar pentru o secundă, vocea ei sună din nou ca aceea a unei fetițe.

Samira încuviință:

— Vestea că Prințul Rebel nu poate fi ucis pentru că este protejat de djinni a ajuns chiar și la noi, în vest. Și apoi generalul a venit cu vestea că, dacă cineva voia cu adevărat să-și apere țara, aceasta era ultima șansă, spuse și zâmbi spre fețele noastre uimite. Acum aveți de gând să ne lăsați înăuntru sau va trebui să vă luăm cu asalt zidurile? Trebuie să spun că nu arată prea solide, în comparație cu ale noastre.

Orașul Saramotai nu a fost ultimul care ni s-a alăturat. Un detașament mai mare a sosit de la Fahali, două zile mai târziu, trimis în acțiune tot de către general. Orașul-port Ghasab ni s-a alăturat la o zi după aceea. Și alții continuau să vină încet spre noi, din mici orașe din deșert și din orașe de munte, unde veștile se răspândiseră. Ahmed era încă în viață. Prințul Rebel se întorsese din morți pentru a elibera țara de dominația străină. Uneori, veneau în grupuri mari, alteori, unul câte unul, pentru a se alătura cauzei. Până când n-am mai putut aștepta. Nu mai aveam timp să instruim noi recruți. Nu mai aveam timp să obținem mai multe arme. Trebuia să pornim. Înainte ca sultanul să vină spre Iliaz, pierzând elementul-surpriză.

— Câți sunt în total? întrebă Ahmed în noaptea aceea, înainte de a coborî muntele.

Shazad și Rahim au făcut un schimb de priviri.

— Îndeajuns, spuse Shazad.

— Îndeajuns pentru ce? am întrebat.

— Pentru o luptă dreaptă, spuse Rahim.

— Dar tatăl nostru n-o să lupte drept, nu-i așa? întrebase Ahmed.

— Nu, răspunse Rahim. Mă îndoiesc că va face asta.

Urcasem pe munte cu trei sute de bărbați și femei. Acum coboram cu aproape o mie. Am reușit să ajungem din Iliaz în întinderile de deșert din jurul marelui oraș Izman. Mărșăluiam împreună spre război.

Soarele abia începuse să apună când am ajuns în tabăra unde eram așteptați de Sam, Jin, Delila și mulțimea pe care reușiseră s-o scoată din oraș, fără să poată fi văzuți din Izman, sub acoperirea iluziei urzite de Delila. Erau câteva sute. I-am recunoscut pe rebelii noștri și pe câțiva aliați, dar mulți alții erau străini. Eram cu toții cât se poate de conștienți de numărul mare de oameni care rămăseseră în oraș, în cazul în care totul ar fi fost cuprins de flăcări.

Ne-am instalat tabăra alături de ei.

Nu l-am văzut pe Jin prin mulțime. Voiam cu disperare să mă duc să-l caut, dar ar fi fost un gest egoist, de vreme ce încercam să ne lăsăm unul de celălalt. Când el era cel care trebuia, de fapt, să mă lase să plec. Și mi-am petrecut o mulțime de timp învățând să nu fiu atât de al naibii de egoistă.

Nici el n-a venit să mă caute.

În timp ce se lăsa noaptea, am fost chemată de Ahmed și Shazad pentru câteva instrucțiuni, înainte de a porni la luptă.

Toate astea aveau să se încheie mâine.

La asta se gândeau toți cei din armata noastră. Până la următorul apus, aveam să murim cu toții sau Ahmed avea să stea pe tron.

Înainte să pot intra în cortul lui Ahmed, pânza de la intrare a fost azvârlită într-o parte și-o explozie de lumină se revărsă în întuneric, orbindu-mă pentru o clipă. Mi-am ridicat instinctiv mâna în dreptul ochilor, dar tot am putut vedea prin spațiile dintre degete.

L-am recunoscut pe Jin doar după conturul corpului său. Era o siluetă întunecată în șuvoiul de lumină care venea din cortul lui Ahmed. Prins, înghețat, ținând pânza de la intrarea în cort într-o parte. Nu-i puteam desluși expresia din pricina luminii strălucitoare. Ceea ce am reușit să văd a fost mâna lui liberă care se întindea spre mine. Ca și cum ar fi vrut să mă apuce și să mă oprească. Să mă rețină de la ceea ce trebuia să fac.

Apoi degetele i s-au îndoit spre interior. Luptând cu dorința. Luptând cu nevoia de a mă opri. Mâna întinsă spre mine se transformă într-un pumn strâns, care-i căzu pe lângă corp. A lăsat pânza cortului să cadă, cufundându-ne pe amândoi în întuneric, și a trecut pe lângă mine fără să mă atingă.

Nu m-am întors când a trecut, doar am ascultat pașii lui pierzându-se în nisip. Am așteptat până când nu l-am mai simțit în spate, înainte de a da la o parte pânza de la intrarea cortului.

Pregătirile erau în toi de jur-împrejurul taberei, când am ieșit. Rahim își conducea soldații și grupul de recruți spre antrenamente. Nimeni nu avea să doarmă prea mult, având o luptă la orizont, iar Izmanul își etala silueta impunătoare, neagră ca smoala, pe fundalul stelelor din depărtare. Se întindea uriașă în apropierea corturilor noastre mici, care punctau nisipurile, ca o dihanie întoarsă spre câțiva scarabei. La fel ca monstrul uriaș al Distrugătoarei de Lumi din vechile povești, marele șarpe care fusese ucis de Primul Erou. În povești, exista întotdeauna un monstru care pierdea. Dar eu știam mai bine decât oricine că poveștile și adevărul nu erau unul și același lucru. Shazad putea vorbi despre cifre cât voia, dar eram teribil de îndrăzneți să credem că puteam să câștigăm – eram o adunătură de rebeli, doar pe jumătate instruiți, abia înarmați, împotriva puterii sultanului și a armatei sale de abdali de neoprit.

Orașul părea să devină mai mare pe măsură ce se lăsa întunericul, ca și cum ar fi crescut hrănindu-se din noapte, marginile sale înnegurate pierzându-i-se spre cer, părând că sting și stelele, trăgându-mă spre el cu umbra lui prelungă.

— O mulțime de oameni vor muri mâine aici.

Vocea se strecurase pe neașteptate din întuneric, făcându-mă să mă întorc brusc. În spatele meu se afla un bărbat care stătea la câțiva pași de mine. Nu puteam să văd decât conturul corpului său în lumina care venea dinspre corturi, dar mi-am dat seama că purta una dintre uniformele din Iliaz.

Era, prin urmare, unul de-al nostru. M-am relaxat.

Nu mi-am dat seama cât de departe mersesem până când nu m-am uitat înapoi. Eram la jumătatea distanței dintre oamenii mei și orașul inamicului meu, cât pe ce să mă abat în afara granițelor iluziei urzite de Delila. Acum vedeam priveliștea care se întindea în fața mea, corturi colorate presărate peste nisipuri, luminate de focurile de tabără și de lămpi cu ulei. De aici, păreau să fie mii de felinare aruncate pe suprafața deșertului, sfidând noaptea care ne invadase.

— Te-a trimis Rahim să mă aduci înapoi? l-am întrebat pe soldat, căci nu era niciun alt motiv pentru care să se fi aflat, la rândul lui, atât de departe de tabără.

Omul al cărui profil îl vedeam părea totuși nefiresc de nemișcat.

— Nu, nu m-a trimis el. Nimeni nu-mi mai poruncește acum.

Era un răspuns ciudat, rostit cu un accent ciudat.

Era ciudat și că reușise să se furișeze pe lângă mine. Am făcut un pas înapoi cu precauție, uitându-mă în spatele lui, încercând să-mi dau seama dacă puteam să-l ocolesc și să scap de el, fugind spre corturi. Și atunci am observat că nu lăsase nicio urmă în nisip. Și am respirat ușurată. Nu era ciudat, prin urmare. Doar că nu era om.

— Zaahir, l-am salutat pe djinn.

— Fiică a lui Bahadur.

În continuare fața-i era ascunsă în întuneric. Era neliniștitor.

— Se pare c-ai mai renunțat la încă o șansă de a-ți salva prințul.

— N-am renunțat la nimic. Doar am dat-o altcuiva.

Dacă darul Păcătosului era real, Shazad era acum de neînvins în luptă.

— Cuiva care are nevoie de acest dar.

Clătină din cap, ca și cum ar fi mimat ironic expresia de dezamăgire a oamenilor pe care o văzuse și o imita prost acum. Un gest de mâhnire, dar fără nicio mâhnire reală.

— Nu vrei să ucizi un prinț. Nu vrei să săruți un prinț. Ce să mă fac eu cu tine, fiică a lui Bahadur?

— Cred c-ai făcut destul.

M-a ignorat.

— Dar, din fericire, mai am un dar pentru tine.

— Nu mai vreau daruri de la tine, Zaahir.

Eram obosită. Prea obosită ca să mă cert cu el, să încerc să fac o mișcare mai isteață decât el în jocul acela pe care-l făcea cu mine de data aceasta.

— Ai încredere în mine, pe acesta chiar îl vrei, fiică a lui Bahadur.

Își scoase un inel de pe deget și mi-l oferi. Nu m-am întins să-l iau. Părea să fie o păcăleală. Doar că nu știam care era păcăleala.

— Ia-l, m-a îndemnat Zaahir. Am făcut o promisiune pe care sunt obligat să o țin: să-ți dau ceea ce vrei.

— Și ce anume vreau? am întrebat.

— Vrei să trăiești, spuse Zaahir simplu.

Am simțit că prăpastia de frică pe care tot încercasem s-o ignor în toate săptămânile acelea s-a deschis încă o dată înăuntrul meu. Și chiar și-n întuneric mi-am dat seama că zâmbea. Pentru că amândoi știam că are dreptate. Mai mult decât orice, asta era ceea ce voiam. El a întors inelul în așa fel încât să fie atins de lumina din tabără, atrăgându-mi privirea. Era un cerc de bronz cu un singur ornament montat pe el. Dar, când m-am uitat mai de-aproape, am văzut că nu era o piatră prețioasă sau o perlă. Părea să fie sticlă, iar înăuntru se afla o lumină incoloră, mișcătoare.

— Vrei să eliberezi sufletul lui Fereshteh și să rămâi în viață. Focul nesfârșit al lui Fereshteh trebuie să ajungă undeva. Dar nu trebuie să arzi. Poate fi prins în interiorul acestui inel. Tot ce trebuie să faci, odată ce ajungi destul de aproape de mașinărie, e să spargi sticla acestui inel. Și toată energia aceea nemuritoare nu se va dezlănțui și nu te va nimici ca pe o insectă în calea unui foc. Dimpotrivă, inelul va trage focul înăuntru. Îl va absorbi ca apa aruncată pe nisip. În loc să se umfle și să te înece. Și tu, micuță demdji, o să poți rămâne în viață.

Încă mi se părea că e o păcăleală. Cunoșteam destule povești despre djinni ca să știu că, dacă ceva părea prea bun ca să fie adevărat, atunci probabil că așa era. Dar era prea târziu să mai pot opri tresăltarea de speranță pe care o simțeam în piept, provocată de cuvintele lui. Și, în timp ce mă uitam la inel, simțeam cum speranța mă ademenește.

M-am gândit la momentele când fusesem în Eremot cu Zaahir. La felul în care îi atinsese, pur și simplu, pe abdali, făcând lumina să iasă din ei. Era de parc-aș fi privit cum scânteia lor era înghițită de un foc mai mare. Mi-am amintit cum întinsese o mână și Zidul Ashrei se spulberase, devenind neprimejdios. El avea o putere asupra focului djinnilor pe care nu o înțelegeam.

Dar Zaahir avea dreptate. Nu voiam să mor. Nu conta de cât de departe venisem, traversând deșertul. O parte din mine avea să fie întotdeauna acea fată egoistă din Dustwalk, hotărâtă să supraviețuiască.

Mi-am închis mâna peste inel. Și apoi, pe neașteptate, ca o umbră care dispare în noapte, Zaahir s-a făcut nevăzut.

Iar eu țineam în mână izbăvirea mea.

Capitolul 36

Nu mi-a luat mult timp să-l găsesc pe Jin. Era la marginea taberei, unde își ridicase cortul, cât de departe putea de Ahmed, fără să se predea întru totul deșertului.

Avea ochii închiși și legăna ușor o sticlă cu o băutură oarecare între degete. Nu m-a auzit sau, dacă o făcuse, nu-i păsa. Nici măcar nu și-a ridicat privirea când m-am strecurat lângă el. Își lăsă capul pe spate pe marginea cortului, cu ochii închiși.

— Ai de gând să termini toată sticla sau vrei s-o împărți?

Își deschise ochii brusc. O tăcere lungă s-a așternut între noi când mi-am întors capul pentru ca privirile noastre să se întâlnească. Până când, în cele din urmă, mi-a întins sticla de băutură. Am luat o înghițitură și m-am strâmbat:

— Nu puteai să găsești și tu ceva mai bun?

— Ai stat două săptămâni în Iliaz și dintr-odată ești expertă în vinuri bune?

Tonul său era glumeț, dar ochii lui nu m-au slăbit nicio clipă, căutând răspunsul la întrebarea ce căutam aici.

— Doar voiam să subliniez, am zis și am mai luat o înghițitură, că știu că ai ceva mai bun decât asta undeva pe-aici.

— Mda, ei bine, băutura bună o păstrăm pentru a sărbători victoria de mâine, replică Jin și-mi smulse sticla din mâini, luând și el o gură.

Am înțeles multe din tăcerea aceea. Că nu avea să existe o zi de mâine pentru o mulțime de oameni. Dar noi toți ne purtam ca și cum aceea nu avea să fie ultima noastră noapte. Inclusiv eu.

— Așadar, Banditule-cu-ochi-albaștri, a început să spună fără să mă privească, ai venit doar ca să mă torturezi, sau există și un alt motiv pentru care te afli aici?

— De ce? l-am provocat, privindu-l cu atenție, simțindu-mi bubuiturile inimii.

Știam de ce venisem. Doar că nu știam dacă eram pregătită s-o spun.

— Nu vrei să mă aflu aici?

— Tu știi deja ce vreau, Amani.

Pronunțându-mi numele, vocea lui Jin fu slabă și gâtuită de emoție, spulberându-mi și ultima fărâmă de prefăcătorie, înfigându-mi un cârlig în piept și trăgându-mă spre el.

Ne mai sărutaserăm de o sută de ori înainte. Dar, cumva, de data asta am simțit altceva. Parc-ar fi fost din nou primul nostru sărut, când mă lipise cu spatele de latura unui vagon de tren care se zguduia în jurul nostru de parcă stătea să cadă în orice secundă, în timp ce noi ne agățam de singurul lucru din lume care părea solid, amândoi în acel tren care ne purta cu viteză spre ceva ce nu puteam înțelege pe deplin. Când totul în mine părea să fie adus la viață sub mâinile lui. Când m-a făcut să devin foc dintr-o scânteie, fără să știu cum ar putea să aibă cineva atâta putere pentru a face asta cu mine.

Buzele mele s-au frecat ușor de ale lui, ca un băț de chibrit, așteptând să văd dacă se aprinde. Avea gust de alcool ieftin, de praf de pușcă și de nisip din deșert și, într-un fel, încă de aer sărat. Primul sărut și toate săruturile care au urmat apoi rămăseseră suspendate între noi. Cele disperate, cele furioase, cele pline de bucurie. Iar acum acesta, o șoaptă a gurii mele peste gura lui, o întrebare. Era posibil să murim cu toții mâine. Sau nu. Dar în acest moment eram în viață.

— Am hotărât, am spus, cu gura mea lipită de gura lui, că nu voi muri mâine. M-am gândit că s-ar putea să fii interesat să afli asta.

Era o parte dintr-o poveste. Din ceea ce se întâmplase între mine și Zaahir în deșert. Dar era de ajuns. Pentru moment. Și l-am simțit răsuflând ușurat, ca și cum o povară mare îi fusese luată de pe inimă, o secundă înainte ca brațele lui să se întindă în jurul meu. M-a cuprins cu totul, ținându-mă strâns lipită de pieptul lui, în timp ce gura lui o căuta pe a mea.

Bățul de chibrit s-a aprins între noi și ne-am transformat dintr-un foc abia ațâțat într-un infern.

Sticla mi-a căzut din mâini, vărsându-se în nisip. Mă pierdusem în el. Nu știam cum aș fi putut alege pe oricine altcineva în afară de el. Ar fi fost imposibil. Mi-am strecurat mâinile pe sub cămașa lui, de-a lungul spatelui, pe șira spinării. L-am legat de mine, adâncindu-mi degetele în pielea lui goală. Nu-l doream doar. Aveam nevoie de el.

Se ridică brusc în picioare, fără să întrerupă sărutul, trupurile noastre fiind agățate unul de celălalt, strânsoarea lui fiind atât

de puternică, încât mă ridică și pe mine odată cu el. Uneori, uitam cât de puternic era Jin. Au fost câțiva pași amețitori, picioarele mele abia atingând pământul în timp ce ne mișcăm. Eram vag conștientă că ne aflam la intrarea cortului său când pânza mi-a lovit spatele. Am ajuns cu picioarele la pământ doar cât să mă împleticesc înăuntru.

Capul meu s-a lovit de ceva – o lampă suspendată. Ne-am depărtat în timp ce eu am scos o înjurătură. Jin a râs, frecându-mi locul unde mă lovisem.

— Ești bine?

— Da.

Respirația mea era neregulată. Eram cât se poate de conștientă că eram singuri într-un spațiu atât de mic.

— Ești foarte grațioasă. Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, Banditule.

S-a întins peste mine, fixând lampa pe care o lovisem, dându-mi drumul doar pentru o secundă. Suficient cât să aprindă un chibrit în cantitatea mică de ulei rămasă în lampă. Cortul fu invadat de o strălucire caldă. Și acum îi puteam vedea, mai limpede decât în întunericul deșertului, barba țepoasă, abia mijită, care-i îmbrăca obrajii, felul în care părul negru îi cădea spre ochii întunecați, felul în care umerii largi se ridicau și coborau sub cămașa lui albă când respira, scoțându-i la iveală tatuajul. Ne cunoșteam de suficient de multă vreme, încât să fiu deja obișnuită cu el, dar în acest moment era ca și cum îl vedeam din nou pentru prima dată, fiind fascinată de el fără să știu întru totul de ce. Când mâinile lui s-au întors la mine, erau mai blânde, îndepărtându-mi părul de pe față ca să mă poată vedea.

— Dumnezeule din ceruri, ești frumoasă! a șoptit el.

— Tu nu crezi în Dumnezeu, i-am amintit eu, cu voce joasă.

— În acest moment, cred că s-ar putea să cred.

Aveam nevoie de el – de mai mult. Mi-am strecurat mâinile pe sub tivul cămășii, ridicând-o în sus. Se mișcă recunoscător și încercă să și-o dea peste cap. Dar tavanul cortului era prea jos. A căzut în genunchi, trăgându-mă în jos cu el. Cămașa lui ieși dintr-o mișcare ușoară și o aruncă într-o parte.

Îl mai văzusem pe Jin pe jumătate dezbrăcat de o sută de ori. Dar acum totul părea diferit. Și pentru prima dată din acea zi, în prăvălia din Dustwalk, am realizat cât de mult din el mai era de

descoperit. Sub mâinile mele, era un întreg regat de piele goală și cerneală. M-am aplecat aproape de el, urmărind conturul soarelui deasupra inimii lui.

I-am simțit respirația neregulată în păr, în timp ce făceam asta. Mi-a ridicat fața în mâini și m-a sărutat din nou, răsucindu-și degetele în țesătura cămășii mele. Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic, în timp ce mâinile lui se plimbau de-a lungul coapselor mele, ridicând pânza în sus. Stomacul meu se ridica și cobora sub degetele lui bătătorite; degetele lui îmi atingeau coastele, una câte una. Respirația mi s-a accelerat când degetele mari înaintară mai sus, iar apoi, cu o mișcare rapidă, o pauză în sărutul nostru, cămașa mea a fost, la rândul ei, scoasă, îndepărtată de pielea mea, aterizând într-o grămadă încurcată peste a lui. Și între pielea mea și mâinile lui nu a mai rămas nimic.

M-am rușinat deodată, intimidată de siguranța acelei mișcări.

— Ai mai făcut asta înainte, am spus încercând să-mi păstrez tonul voios, glumeț.

Dar era prea târziu pentru asta. Pielea stomacului său era lipită de a mea, în timp ce respiram. Între noi nu mai era nimic. Nici minciuni sau prefăcătorie, nici secrete.

— Da, a spus el cu seriozitate.

Și-a trecut degetul mare peste o cicatrice de pe umărul meu, unul dintre locurile în care mătușa mea mă tăiase ca să scoată fierul din mine. Era grijuliu – atent să nu depășească vreo limită peste care eu nu voiam să trec. Mi-a susținut privirea în mod constant. Așa cum o făcea atunci când stăteam în cortul lui Ahmed făcând planuri sau într-o luptă, când ne verificam unul pe celălalt, în timp ce ne mișcăm amândoi odată. Privirea lui întunecată era serioasă.

— Te deranjează?

Nu eram sigură dacă mă deranja sau nu. Că existaseră alte fete înainte de mine, fete care erau mai pricepute la asta decât mine. Jin reușise să-mi îndulcească muchiile ascuțite în anul care trecuse de când ne cunoșteam. Dar acum le simțeam acolo, încă sub pielea mea, ținându-mă departe de el încă o clipă.

— Dar pe tine te deranjează că nu am mai făcut asta?

Pufni, râzând ușurat, respirația lui încurcându-se în părul meu.

— Nu.

Degetul lui mare se îndepărtase acum de cicatricea de pe umărul meu și se plimba de-a lungul obrazului meu, cercetându-l de parcă ar fi fost un teritoriu nesigur.

— Dar dacă nu…

Se întrerupse, ca și când ar fi încercat să-și aleagă cuvintele potrivite.

— Am vorbit serios când am spus că păstrez băutura bună. Am de gând să supraviețuiesc mâine, zise și-și apăsă gura în adâncitura gâtului meu. Și acum mizez pe faptul c-o să supraviețuiești și tu. Nu trebuie să facem nimic în seara asta. Nu e ultima noastră noapte. O să prindem amândoi ziua de mâine și noaptea de mâine, și o mie de nopți după aceea. Deocamdată, e de-ajuns faptul că sunt al tău, a zis și m-a sărutat cu blândețe. Tot ce sunt îți dăruiesc ție și tot ce am e al tău. Viața mea e a ta, o împart cu tine. Pentru că ziua în care vom muri nu va fi mâine.

A spus asta cu siguranța unui demdji care spunea numai adevărul, chiar dacă el era întru totul om. Calmul lui întotdeauna mă întărea – ca și cum mă ajuta să stau dreaptă într-o furtună de nisip. Era sigur, mi-am dat seama. Era sigur că mă dorea. Și eu eram sigură că îl doream. Și era mai mult decât o dorință.

M-am aplecat în față, luptându-mă să rămân într-o singură bucată, simțind c-o să mă împrăștii într-o mie de bucăți dacă-l mai atingeam o dată. Dar aș fi explodat, în schimb, dacă n-o făceam. Mi-am lipit gura de a lui, sărutându-l ușor, și l-am simțit zâmbindu-mi.

— Mă dăruiesc ție, i-am spus plimbându-mi buzele de-a lungul liniei obrazului său. Tot ce sunt îți dăruiesc ție și tot ce am e al tău, am zis și mi-am lăsat capul mai jos, explorându-i cu gura clavicula și linia netedă, musculoasă a umărului. Viața mea e a ta, o împart cu tine.

I-am simțit mâna strângându-i-se pe spatele meu gol. Ca și cum ar fi căutat să se prindă de ceva, să se ancoreze. Dar tot ce putea găsi era piele. În cele din urmă, mi-am aplecat gura spre tatuajul aflat deasupra inimii lui:

— Până în ziua în care vom muri.

Orice bariere firave mai rămăseseră între noi au dispărut. Eram pe deplin conștientă de tot ce se întâmpla, deși mai târziu mi-au venit în minte doar câteva secvențe. Ca și cum aș fi fost îmbătată de el. De felul în care eram împreună. Mi-am adus aminte de un sfat pe care l-am auzit odată rostit de o mamă

către fiica ei în ziua nunții, pe vremea când eram încă în Dustwalk: să te întinzi pe spate, să închizi ochii, să suporți și să aștepți până se termină. Dar eu nu voiam să-mi închid ochii. Voiam să văd totul.

Împreună am înlăturat bucățile de pânză de pe noi până când n-a mai rămas nimic altceva decât piele. Mâinile lui îmi cereau permisiunea când nu erau sigure. Când s-a mișcat deasupra mea, am zărit cerneala care se întindea pe osul șoldului său, tatuajul din care văzusem înainte doar marginea, deasupra liniei centurii.

Era o stea, mi-am dat seama. Un cerc mic, aruncând lumină în toate direcțiile, de parcă ar fi explodat. I-am urmărit conturul cu degetul. L-am auzit pe Jin scoțând un sunet cum nu mai auzisem până atunci când mi-a atras atenția spre el, lipindu-și gura de a mea. M-a sărutat adânc până când m-am pomenit spunându-i numele iar și iar, printre respirațiile mele neregulate, ca o declarație sau ca o rugăciune. Mi-a șoptit și el numele, cu gura lipită de a mea, ca pe-un secret. Respirația mi s-a schimbat într-un șir de suspine scurte, guturale și apoi mi-am cufundat degetele în spatele lui. Ardeam împreună ca o singură flacără, suficient de strălucitoare încât să înfruntăm noaptea.

Până când, în sfârșit, ultimul spațiu dintre corpurile noastre a dispărut.

M-am prăbușit în brațele lui și el în ale mele. Amândoi explodând în fire de nisip și praf, și scântei, până când n-am mai fost decât niște stele infinite, împletite în noapte.

Capitolul 37

DEMDJIUL ȘI PRINȚUL

A fost odată un băiat al mării care s-a îndrăgostit de o fată a deșertului.

Băiatul știa că fata era periculoasă când a cunoscut-o, având o armă în mână și fiind complet nepăsătoare față de propria viață, într-un oraș prăfuit din deșert, de la capătul lumii. Era toată foc și praf de pușcă, iar degetul îi era mereu pe un trăgaci.

A bănuit că intrase în bucluc atunci când aceleași degete s-au plimbat pe suprafața poveștilor pictate pe pielea sa, fără să pară că înțelege câtă putere avea în ea. Sau câtă putere ar fi putut avea asupra lui. Și a știut cu siguranță că e în bucluc atunci când s-a trezit cu o durere de cap, iar fata lipsea, dându-și seama că se bucura că-i oferise o scuză de a merge după ea.

A știut asta când ea l-a condus prin deșert, de teamă că pierderea ei îl va sfâșia pe din două. A știut asta când aproape a pierdut-o și ar fi întors întreaga lume pe dos în căutarea ei.

Dar se întreba dacă un băiat al mării și o fată a deșertului ar putea supraviețui vreodată împreună. Se temea că ea l-ar putea arde de viu sau că el ar putea s-o înece. Până când, în cele din urmă, el a încetat să mai lupte împotriva a ceea ce simțea și s-a aprins după ea.

Capitolul 38

Ceva nu era în regulă.

M-am trezit dintr-odată, fiind convinsă de asta.

Doar că mintea mea de după trezire nu era la fel de sigură ca mintea mea din timpul somnului. Și, pentru doar câteva clipe, părea că nimic rău nu se întâmplase. Eram culcată în brațele lui Jin, lipită de el, de parcă am fi fost două piese făcute să se unească într-un întreg. O pătură grea mă apăra de frigul dimineții și mi-am amintit că Jin o trăsese peste noi noaptea trecută. Capul meu se odihnea pe tatuajul aflat deasupra inimii lui, ascultând ritmul ei regulat, în timp ce el își plimba degetele leneș pe pielea goală a spatelui meu sub pătură.

Și apoi mi-am adus aminte că astăzi era ziua în care mergeam cu toții la luptă.

Jin a simțit că m-am trezit.

— Ce s-a întâmplat? murmură obosit de deasupra părului meu.

Mi-am ridicat capul îndeajuns încât să-l văd. Pleoapele îi erau grele de somn, părul răvășit, dar ochii îi erau la fel de ageri și de pregătiți ca întotdeauna, în timp ce mă privea. Mă întrebam de cât timp era treaz.

— Nu sunt sigură, i-am spus. Dar nici măcar acum nu puteam să scap de senzația aceea.

Era acolo, o senzație de neliniște, în adâncul stomacului. Ca și cum ne-ar fi așteptat un pericol, pe care nu-l puteam vedea încă. M-am ridicat brusc și m-am lovit din nou cu capul de lampă, aceeași de noaptea trecută.

Am înjurat, frecându-mi capul, în timp ce Jin râdea din locul în care era încă întins leneș pe pământ:

— Ai un nou dușman. Sultanul și armata sa vor fi nevoiți să aștepte până când vei învinge această lampă.

Am scos limba la el, în timp ce trăgeam pătura de pe el, înfășurând-o în jurul meu, de parcă aș fi ieșit din băile din Izman, înainte de a mă aventura în afara cortului. Întunericul abia se ridicase, făcând loc zorilor, iar, la est de noi, cerul de deasupra

Izmanului se aprinsese într-un roz stins. Dar chiar și în lumina aceea difuză am putut vedea că mai era ceva între noi și oraș.

Am mijit ochii, încercând să văd mai bine forma mișcătoare și neclară de la orizont. Aproape că semăna cu…

Am înțeles dintr-odată. Senzația că ceva nu era în regulă nu era doar frică – venea din partea mea de demdji.

Mi-am croit drum repede spre cortul lui Jin. El își ridică privirea de unde se afla, în timp ce se îmbrăca.

— E o furtună de nisip, am spus cu răsuflarea tăiată și am început să-mi caut propriile haine. Sultanul știe că suntem aici.

Mi-am găsit pantalonii și i-am tras repede pe mine, pe sub pătură.

— Se folosește de abdali ca să… Face asta ca să mă țină aici.

Mi-am luat cămașa din grămada de haine, cu mâinile tremurând. Puteam anticipa deja durerea care avea să mă lovească atunci când voi încerca să țin piept unei furtuni de nisip suficient de mult timp încât să avem parte de o luptă dreaptă. Știam că nu pot s-o țin în loc *și* să ajung în oraș în același timp. Mi-am tras cămașa pe mine cu o smucitură.

Jin m-a tras spre el.

— Liniștește-te.

Fermitatea lui m-a făcut să mă calmez.

— Avem armate și mai avem și alți demdji. Nu ești singură în această luptă. Cu toate astea, zise el și se agăță cu mâinile de tivul cămășii pe care tocmai o îmbrăcasem, o să am nevoie de cămașa asta, pentru că nu cred c-o să mi se potrivească a ta.

Abia atunci am realizat că avea dreptate – îi luasem cămașa fără să-mi dau seama, deși înotam în ea – și-mi fură un sărut rapid, scoțând cămașa de pe mine și aruncându-mi-o pe a mea în loc.

Era mult mai greu să crezi că ai putea să pierzi un război când încă mai puteai râde, în dimineața bătăliei finale.

Am ieșit din cortul lui Jin exact când furtuna a ajuns la noi. Am tras aer adânc în piept, în timp ce nisipul se apropia, înconjurând tabăra, aruncându-se spre corturi. Mi-am ridicat brațele, ținându-mi mâinile nemișcate, în timp ce furtuna s-a apropiat atât de mult, încât simțeam nisipurile biciuindu-mi pielea.

Am respins-o cu toată puterea pe care o aveam în mine. Furtuna și-a oprit invazia dintr-odată. Nisipul lupta împotriva

mea, la marginea taberei. Deșertul care mă asculta, de obicei, acum opunea rezistență. Nu-l puteam face să se împrăștie, nu puteam să împrăștii furtuna către dunele de unde venise cu o fluturare a mâinii. Dimpotrivă, furtuna de nisip se dezlănțuia într-un ciclon în jurul taberei, ca un animal sălbatic care dădea târcoale la marginea unei cuști, înhățând, din când în când, marginile corturilor, făcându-le să tremure în aer.

Era o situație fără ieșire.

— Doamne, iată-te!

La auzul vocii lui Shazad mi-am deschis ochii și i-am văzut pe ea, pe Ahmed, pe Rahim și pe Sam alergând spre mine, toți părând neliniștiți, în timp ce furtuna vuia în jurul nostru.

— Am încercat să te găsesc când am văzut furtuna de nisip, dar n-am putut să-ți dau de urmă.

Privirea lui Shazad alunecă spre Jin, care stătea în picioare la intrarea cortului său, chiar în spatele meu. Amândoi eram încă răvășiți și se vedea limpede că nu doar din cauza somnului. Expresia hâtră a prietenei mele îmi spunea că a înțeles acum că mă căutase în cortul nepotrivit. Dar și-a întors repede gândurile spre situația din prezent.

— Amani, cât timp poți să ții piept furtunii?

— Nu știu.

Nu atât cât puteau abdalii, asta era sigur. Începusem deja să simt presiunea, riscul ca furtuna sălbatică să-mi scape din mâini și să facă prăpăd prin tabără. Iar puterea care o controla de cealaltă parte venea de la niște mașini. Eu eram doar din carne și oase.

— Ce facem? am întrebat, cu sufletul la gură.

Trebuia să merg la palat; acesta era planul. Trebuia să dezactivez mașinăria. Dacă n-o făceam, eram lipsiți de apărare în fața soldaților metalici ai sultanului. Dar, dacă plecam, nisipul s-ar fi năpustit asupra noastră și ne-ar fi înecat. Și totul s-ar fi terminat.

— Nu sunt sigură, spuse Shazad, uitându-se la nisipul care ne înconjura.

Cu toții ne holbam la vârtejul de nisip, chiar în timp ce simțeam că genunchii erau pe cale să cedeze.

Sam vorbi primul:

— A spus că nu e sigură sau mi s-a părut mie?

— Mă gândesc, zise Shazad cu o voce încă liniștită.

Vedeam cum răsucește în minte situația pe toate părțile, cântărind argumentele pro și contra ale unei alegeri care să ducă la cel mai mic număr de pierderi de vieți omenești. N-ar fi trebuit să hotărască ea. Nu era decizia ei. Ci a lui Ahmed.

— Amani trebuie să meargă la palat, a spus el, luând responsabilitatea alegerii din mâinile lui Shazad. Tatăl meu face asta, în mod evident, ca s-o țină aici, ceea ce înseamnă că-i este frică de ceea ce se va întâmpla dacă Amani ajunge la mașinărie.

— Vor muri oameni.

Unul dintre genunchi mi-a cedat, iar Jin veni pe dată în spatele meu ca să mă susțină. Brațele îmi tremurau. Indiferent de ceea ce hotăram, era posibil ca realitatea faptului că puterea mea slăbea să decidă în locul nostru. Dar nu mă dădeam bătută atât de ușor.

— Nu poți lupta într-o furtună de nisip.

Simțeam puterea ei înfruntându-mă, amenințând să înghită tabăra întreagă.

— Și nu putem lupta deloc atâta timp cât sultanul are această putere pe care o întoarce împotriva noastră, spuse Ahmed. Planul rămâne neschimbat. Acum, dacă toată lumea ar putea să...

Senzația m-a lovit atât de neașteptat, încât m-am încovoiat în față. Nu era durerea pe care o simțeam în mod normal când îmi foloseam puterile; era mai mult ca o lovitură. O altă putere care se izbea de a mea, smulgând furtuna din mâinile mele.

Am pierdut controlul. Tot ce avea Ahmed de gând să spună s-a pierdut în asaltul furtunii de nisip.

M-am lipit strâns de Jin, corpul fiindu-mi cuprins de durere, așteptând ca nisipul să dea năvală, să ne înghită. Dar nu s-a întâmplat asta.

Dimpotrivă, nisipul se ridică rotindu-se departe, în aer, spre nori. Pentru o clipă, a rămas agățat deasupra noastră ca un nor imens, întunecat, care acoperea cerul, o masă turbionară care ar fi putut să se prăbușească și să ne zdrobească pe toți. Am încercat să ajung din nou la el, chiar dacă știam că nu era nicio speranță.

Și apoi, dintr-odată, nisipul se împrăștie, căzând inofensiv ca o ploaie în jurul nostru.

— Ce se întâmplă? am gemut, trăgându-mi sheema pe față ca să-mi protejez ochii de nisip.

Ceilalți făceau același lucru. Toți, cu excepția lui Sam.

— Cred că...

Se uita spre vest. Noi ceilalți i-am urmat direcția privirii. Acolo, la orizont, se aflau șiruri de uniforme verzi.

— E armata albishilor.

Capitolul 39

Era departe de a fi întreaga armată a albishilor – doar o duzină de oameni, din sute. Dar o duzină de oameni înzestrați cu puteri erau mai buni decât nimic.

— Căpitane Westcroft!

L-am întâlnit la marginea taberei, pe când mărșăluia în fruntea a ceea ce mai rămăsese din oamenii pe care îi văzusem în Iliaz. Tinerii soldați din spatele lui păreau zdrobiți.

— Am crezut c-ați fost spulberați.

— Mulți dintre noi au fost, răspunse căpitanul dând din cap grav. Dar am considerat că ar fi prudent să ținem o parte dintre soldații noștri separați de gallani.

Erau demdjii lor. Poate că încheiaseră o alianță cu gallanii, dar sute de ani de fărădelegi nu au dispărut doar pentru că doi regenți au semnat o hârtie undeva, departe de aici. Gallanii credeau că toată magia era opera Distrugătoarei de Lumi. Albishii aveau niște convingeri complet diferite.

— Am fost mai norocoși decât majoritatea oamenilor mei, zise căpitanul cu un aer trist, netezindu-și capetele mustății. Și acum se pare c-ai avea nevoie de o cavalerie, ca să spun așa.

Ahmed îl examina pe străin. Știam ce gândea. Și tatăl său făcuse alianțe cu străinii la începutul domniei lui. De atunci lăsase țara noastră în mâinile gallanilor, care au devenit o forță uriașă. Nu puteam face din nou această greșeală.

— Vom accepta cu bucurie, a spus Ahmed în cele din urmă, dacă vă învoiți să primiți ordine din partea generalului meu.

Zicând acestea, făcu un gest cu capul spre Shazad. Ahmed nu ar fi făcut greșelile tatălui său. Dacă îi putea determina să promită că ni se vor supune, în loc să ne fie aliați, atunci puteam face acest lucru.

Am văzut-o pe Shazad încordându-se deja, pregătindu-se să vadă sprâncenele ridicate după ce albishii se lămureau că era femeie. Dar căpitanul Westcroft încuviință:

— Dacă putem primi ordine de la regina noastră, atunci sunt sigur că putem să ne descurcăm și în situația asta. La urma

urmei, ea mă întrece în grad, dacă este, într-adevăr, generalul tău.

Rotițele minții lui Shazad s-au învârtit rapid, descâlcind totul sub forma ordonată a unui plan.

— Bine, iată ce vom face.

Sam și cu mine am fost gata imediat. Nu aveam nevoie de multe. Doar de câteva arme. De Izz în forma unui roc uriaș. Și de albishi ca să mă acopere. Și să rămân în viață până la capăt.

Dintr-odată ne-am pomenit stând în cerc, cu toții perfect conștienți că putea fi ultima dată când eram cu toții în viață.

— Asta-i tot, am zis și mi-am verificat arma pentru a suta oară.

— Pare că cineva ar trebui să țină un discurs sau ceva de felul ăsta, zise Izz, înveșmântat doar cu o pătură, gata să-și schimbe forma pentru noi.

— Ceva eroic, adecvat momentului, fu Maz de acord cu fratele său.

În jurul nostru răsuna freamătul taberei care se pregătea pentru luptă, bărbați și femei care se înarmau, grăbindu-se să-și ocupe pozițiile pentru a-i înfrunta pe soldații și mașinile sultanului. De-a lungul liniilor erau strigate ordine, în ritmul armelor care erau așezate la locul lor, peste uniforme. Câțiva înălțau rugăciuni.

Cei din neamul nostru aveau să lupte în defensivă până când Sam și cu mine puteam să doborâm zidul. Iar albishii aveau să stârnească o furtună de nisip. Nu erau ei în stare să controleze deșertul nostru, dar puteau controla vânturile suficient încât să pară că eu încă eram alături de armata lui Ahmed, în timp ce ne apropiam de oraș.

— Păstrați-vă mai bine discursurile pentru morți, vorbi Shazad, care era neobișnuit de tăcută. Așa obișnuia să spună tatăl meu, cel puțin.

L-am îmbrățișat pe Ahmed, apoi pe Rahim, amândoi șoptindu-mi în ureche câte o rugăciune aducătoare de noroc.

M-am întors spre Jin. Nu era nimic care să nu fi fost spus între noi cu o seară în urmă. El și-a trecut doar un deget de-a lungul liniei obrazului meu.

— Pe curând, Banditule! a promis el, înainte de a mă săruta.

Shazad m-a îmbrățișat ultima.

— Să aveți grijă unul de celălalt și să vă întoarceți cu toții acasă în siguranță, a spus ea, în cele din urmă, înainte să-mi dea drumul și să se uite spre Sam.

Își ridicase un colț al gurii și mi-am dat seama că va urma să spună ceva în stilul lui – niște glume sinistre înainte să pornim cu toții, străduindu-ne din răsputeri să rămânem în viață pentru a mai vedea un alt răsărit ca acela din spatele nostru. Dar, înainte să poată spune ceva, Shazad îl apucă de partea din față a cămășii și-l trase brusc spre ea, sărutându-l drept pe gură.

Și dintr-odată toți ceilalți și-au mutat privirile în pământ. Sau către cer. Sau spre orice altceva în afară de Sam și Shazad.

Era un mod original de a-i închide gura.

În cele din urmă, cei doi s-au despărțit.

— Ei bine, zise Sam, îmbujorat și mulțumit peste măsură de el însuși, în timp ce își trecea repede mâinile prin păr, asta-i o motivație al naibii de bună pentru a mă întoarce în viață.

Am urcat pe spatele lui Izz și, după câteva mișcări rapide, am ajuns deasupra armatei care se apropia, îndreptându-ne spre oraș. Izz se lansă deasupra cupolei de foc, desfăcându-și larg aripile albastre imense, plutind deasupra acoperișurilor, lăsând câmpul de bătălie în urmă. Am aterizat la mică distanță de Poarta lui Oman, cea mai estică intrare în oraș. Când ieșiserăm din Izman prin tuneluri, am dat de o armată de gallani dincolo de ziduri. Acum nu era nimic altceva decât nisip înnegrit.

Am stat în fața porților, puțin mai în spate, având grijă să nu mă ating de zidul de foc. Mai rămăsese ceva în mine? Dacă nu, trebuia să săpăm ca să putem intra. Am tras puterea spre mine, strângând-o în mâini, în timp ce le împingeam în fața mea, pentru ca apoi să-mi depărtez mâinile cu un gest iute care m-a făcut să cad în genunchi de durere. Nisipul se despărți, împrăștiindu-se departe de poartă. Și, bineînțeles, acolo, dedesubt se afla unul dintre tunelurile zidite.

Sam sări pe el și nisipul năvăli în jos, în timp ce eu îmi eliberam puterea, respirând cu greu. Își împinse cu grijă piciorul prin piatra dură și apoi îl trase înapoi. Ca și cum ar fi verificat apa cu un deget. Se întoarse spre locul unde stăteam, încă pe nisipul deșertului, întinzând o mână spre mine:

— Ești gata? a întrebat, de parcă ne-am fi îndreptat spre o petrecere, și nu spre o capcană mortală.

I-am luat mâna, pășind alături de el deasupra tunelului.

M-a tras aproape de el, de parcă urma să începem să dansăm. Dintr-odată, piatra solidă de sub picioarele noastre a început să cedeze. Am simțit cum tălpile cizmelor noastre alunecă, încet la început. Apoi am început să coborâm. Rapid. Abia am avut timp să-mi țin respirația și să închid ochii înainte să ne afundăm prin tavanul tunelului, ca două pietre care se scufundă în apă.

Am lovit solul cu putere, căzând grămadă. Sam protestă cu voce tare sub mine, când cotul meu îl lovi în stomac. M-am adunat, îndepărtându-mă de el. Era întuneric și răcoare aici. Singura lumină era deasupra noastră, un fir metalic, lung și îngust, în care ardea focul djinnilor și care alimenta zidul palatului. Dar nu prea aveai ce să vezi în jur.

Nu mi-am dat seama cât timp am mers. Ne-am mișcat cât de repede am putut prin tunel, conștienți că fiecare moment pe care îl pierdeam aici era un moment în care oamenii noștri se aflau în defensivă pe câmpul de luptă.

Sam era mai rapid decât mine. Alerga înainte, cu părul lui blond strălucind slab în lumină, când, deodată, se împiedică și căzu cufundându-se în întuneric. L-am prins din urmă după câțiva pași scurți, în timp ce el se ridica la loc în picioare.

— Ești bine?

— M-am împiedicat, spuse Sam.

Bâjbâi pentru o clipă în întuneric, până când mâna lui prinse ceva, ridicând lucrul acela spre lumină. Era o față strălucitoare de bronz. M-am tras înapoi fără să vreau. Un abdal. Sau o parte dintr-unul. Ochii îi erau goi și lipsiți de vedere. Era doar o bucată dintr-o mașină, mi-am amintit. Nu însemna nimic fără scânteia de foc care să o aprindă, fără un cuvânt în prima limbă inscripționat pe ea, care să-i dea viață.

— Suntem sub palat, am spus cu voce tare. Suntem aproape.

Am întins mâna în spate, căutând zidul de piatră. Am dat, în schimb, peste metal dur.

— Pereții sunt căptușiți cu fier.

Când am spus asta cu voce tare, vocea mea răsună cu ecou, reflectată în chip neliniștitor de metal.

— Se pare că sultanul a muncit din greu de când am fost ultima dată aici.

În lumina slabă a firului, l-am văzut pe Sam cum se ridică și întinde un braț, lipindu-și palma de tavanul de piatră. Putea să ajungă la el, dar cu greu.

— Așadar, suntem prinși aici, spuse Sam, cu prea multă veselie. Minunat!

— Nu suntem prinși, am spus eu, arătând spre drumul marcat de firul metalic. Doar că n-avem decât o singură cale să ieșim de aici.

Am mers mai atent după aceea, croindu-ne drum tot înainte, în lumina slabă. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai multe bucăți de abdali aruncate întâlneam. Mâini de bronz și lut și busturi. Teste preliminare. Experimente care nu au funcționat suficient de bine, până când Leyla a găsit formula potrivită. Era și un picior articulat, care mi-a amintit de cel pe care-l făcuse pentru Tamid. Și apoi mai erau și cei care păreau aproape întregi, oameni de metal prăbușiți pe podea ca niște păpuși aruncate sau ca niște soldați obosiți. Lumina a ricoșat scurt de pe unul dintre ei.

— Sam, am zis și l-am apucat de braț, făcându-l să sară înfricoșat, cred că unul dintre ei tocmai s-a mișcat.

Sam se uită în direcția pe care i-o indicam.

— O iluzie optică, spuse el.

Cu toate acestea, m-a luat de mână, conducându-mă tot înainte, puțin mai repede decât până atunci. Am auzit un huruit slab, în timp ce treceam pe lângă un altul.

— Asta n-a fost o iluzie optică, i-am spus lui Sam.

Și apoi abdalul se ridică în picioare.

Ne-am dat înapoi, împleticindu-ne, în timp ce mașinăria a început să se târască, încercând să se ridice în picioare, ca o marionetă stricată care e făcută să se miște cu ajutorul sforilor. Am fugit, țâșnind ca o săgeată prin tunel, urmărind firele. În timp ce alergam, un alt corp metalic se mișcă, la rândul său, părând că devine dintr-odată atent. M-am oprit, în timp ce treceam pe lângă un altul, ca să-mi scot cuțitul. Cu o mișcare violentă, am smuls cu forța capacul din bronz care acoperea partea din spate a piciorului său și am înfipt cuțitul prin cuvântul care îi dădea viață.

Am încercat să scot cuțitul de acolo, dar era prins în dezordinea de motoare și fire de sub carcasa abdalului.

— Amani! l-am auzit pe Sam strigându-mă și când mi-am ridicat privirea mi-am dat seama că un alt abdal venea către noi, blocându-ne calea.

Sam își scosese pistolul. Trei focuri rapide, dar mașinăria nici măcar nu se clătină. Dimpotrivă, și-a ridicat mâinile spre noi, într-o imitație neomenească a felului în care Noorsham își binecuvânta oamenii în Sazi. Simțeam cum crește căldura în jurul lui, în timp ce se pregătea să ne pârjolească.

Ne-am întors să alergăm în direcția opusă. Să ne retragem. Lumina firului țâșni însă în scânteierea de bronz din spatele nostru. Încă doi abdali veneau din urmă, ridicând încet mâinile. Căldura din jurul nostru creștea. Eram blocați.

De data asta, Sam nu spuse nicio replică isteață. Doar i-am simțit mâna, căutând sprijin, degetele lui strângându-le pe ale mele. Am simțit că ceva mă apăsa pe deget. Inelul pe care mi-l dăduse Zaahir.

Inelul care trebuia să mă salveze când îl eliberam pe Fereshteh și opream mașinăria.

M-am gândit la felul în care Zaahir, pe vremea când eram în Eremot, stinsese, pur și simplu, flacăra abdalilor cu o singură atingere. Ultimul său dar nu era menit să fie folosit astfel. Dar abdalii se apropiau târându-se spre noi, căldura crescând până la un nivel aproape insuportabil.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea înspăimântată de moarte a lui Sam, lovind inelul de perete.

Sticla s-a spart.

Și am simțit o undă de șoc, un gol, un vid. Ca un vânt care a măturat focul abdalilor și apoi l-a scos afară, absorbind tot aerul din tunel. Făcându-i să se asfixieze.

Deodată, toți au căzut ca niște păpuși de cârpă, prăbușindu-se la pământ. Sam se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Nu contează, am încercat să spun. Doar că nu era adevărat. Conta. Am aruncat o privire spre inelul spart din mâna mea. Acum, orice magie fusese în acel inel dispăruse și nu mai aveam nimic pentru a face față puterii totale a lui Fereshteh. Nu aveam cum să-l eliberez decât prin cuvintele pe care le folosisem ca să-i redau libertatea lui Zaahir.

Dar, înainte de a-i putea răspunde lui Sam, am auzit sunetul unor pași îndepărtați. De picioare metalice răzuind piatra. Mai erau și alții. Și veneau spre noi. Nu scăpaserăm de ei.

— Trebuie să plecăm, am spus eu.

Și apoi am început să alergăm din nou, luând-o de-a lungul coridorului de metal și piatră. Nu am reușit să ajungem departe și am dat de un alt zid. Capătul tunelului. Firul luminos trecea printr-o deschizătură mică, făcându-se nevăzut în cealaltă parte. Spre mașinărie. Mâinile noastre se izbiră de metalul rece.

Acum eram sigură că auzeam zgomotul venind din spatele nostru. Huruitul motoarelor și ceva care semăna teribil cu zăngănitul unor picioare metalice. Am dat furioasă cu pumnul în metal.

— Ce facem?

M-am întors, uitându-mă disperată la Sam. Dar el nu se uita la mine. Mâna lui era lipită de tavan. Și apoi se întinse mai sus, vârful degetelor lui dispărând prin piatra de deasupra noastră.

— Nu pot să ajung acolo, zise el, dar cred că te pot ajuta să treci dincolo.

Am clipit spre el repede, fără să înțeleg. Putea să mă ridice ca să trec prin piatră. Dar el nu va putea să vină după mine.

— Nu, am început să spun, dar Sam mi-o luă înainte.

— Trebuie să pleci, zise Sam imperativ și m-a apucat de brațe într-un gest care părea desprins din cărțile de povești pe care le citise. N-avem timp să ne certăm. Unul dintre noi trebuie să iasă de aici în viață, a spus el dramatic.

Avea un aer caraghios, chiar și atunci când era pe punctul de a se arunca în brațele morții.

— Shazad…, m-am pomenit spunând.

Shazad ne spusese să avem grijă unul de celălalt și să ne întoarcem cu bine acasă. Nu ceruse ca el să mă salveze. Ci ca noi să ne salvăm unul pe celălalt.

Sam își luă aerul lui mucalit:

— Nu ți-am spus eu? rostise, străduindu-se să zâmbească larg. Toate marile povești de dragoste se termină în felul ăsta.

Simțeam cum ultimele momente se scurg cu repeziciune, moartea venind asupra noastră. Nu-l puteam părăsi, pur și simplu. Dar nici nu-mi puteam găsi cuvintele potrivite.

— Sam! am zis și mi-am aruncat brațele în jurul lui.

Ca atunci când m-a tras prin zid ca să ajung la Păcătos. De parcă am fi putut trece și acum prin zid împreună. Chiar dacă, de data aceasta, el nu venea cu mine.

— Îmi pare rău.

A fost singurul lucru pe care l-am putut spune, în timp ce-l îmbrățișam.

Îmi pare rău că te-am atras în povestea asta. Îmi pare rău că te-am adus aici. Îmi pare rău că ești aici cu mine. Îmi pare rău că se termină aici.

Sam și-a strâns brațele în jurul meu. I-am simțit corpul solid, care avea să fie transformat în praf în câteva momente.

— Mie nu, a spus el în timp ce s-a retras.

Și apoi s-a așezat în genunchi în fața mea, cu degetele mâinilor împletite, cu spatele sprijinit de zid, ca să-și poată păstra echilibrul. Auzeam cum abdalii se apropie tot mai mult. Dacă îl părăseam aici…

Dar dacă nu o făceam toată lumea murea. Toată lumea de pe câmpul de luptă. Jin și Ahmed, Rahim și Delila. Sam își dădea viața pentru noi.

M-am sprijinit de umerii lui, mi-am pus cizma pe mâinile împreunate, iar Sam m-a ridicat. Abia am avut timp să-mi țin respirația înainte să ating piatra cu capul. A cedat în timp ce Sam m-a împins în sus și dintr-odată eram la jumătatea drumului, cu umerii și brațele deasupra plafonului de piatră. Mi-am proptit brațele, împingând, trăgându-mi restul corpului prin podea, în timp ce Sam mă susținea. Și apoi m-am pomenit de partea cealaltă, picioarele mele ieșind din plăcile de gresie de pe podeaua palatului. Abia am mai avut timp să văd vârfurile degetelor lui Sam dispărând.

Capitolul 40

BĂIATUL ODATĂ FĂRĂ NUME

A fost odată într-un regat îndepărtat, dincolo de mare, un băiat născut fără nume.

Pe când era copil, a ascultat, stând pe genunchii mamei sale, multe povești despre bărbați din ținutul măreț în care se născuse, care-și făcuseră un nume prin acte uimitoare de vitejie și eroism. Și astfel, pe măsură ce devenea bărbat, a început să-și caute un nume al lui. În cele din urmă, căutarea lui l-a dus departe de țărmurile unde se născuse, într-un deșert în care alții ca el veniseră ca niște oarecare și își găsiseră un nume.

Acolo a început să lupte în numele unui alt bărbat. Un bărbat care avea multe nume. Prințul Risipitor. Prințul Rebel. Prințul Înviat.

În numele acestui bărbat a căzut băiatul fără nume.

Unii ar putea spune că această căutare a băiatului a dat greș. Fiindcă el va fi pentru totdeauna fără nume în țara lui. O fată cu părul blond pe care o iubise cândva avea să se gândească uneori la el, în zilele luminoase de primăvară, în castelul ei rece de piatră. Dar ea nu-i va rosti niciodată numele. O familie dintr-o colibă mică și întunecată avea să-și jelească fiul pierdut când războiul avea să se încheie și el nu se va fi întors acasă. Dar niciunul dintre ei nu avea să știe vreodată cum și-a găsit sfârșitul și cu trecerea anilor aveau să se întrebe cu voce tare despre soarta lui din ce în ce mai puțin, până când aveau să se oprească.

Și, după ce aveau să dispară și ei, numele lui n-avea să mai fie rostit niciodată în țara în care se născuse. Nicio mamă nu va mai spune povestea lui fiilor și fiicelor sale, ținându-și copiii pe genunchi în fața șemineului. Niciun cântăreț nu va mai compune ode în cinstea faptelor sale. Și regina regatului de peste mare nu avea să știe niciodată că un băiat de pe insula ei și-a găsit sfârșitul singur în întuneric, luptând în războiul altui conducător.

Dar lucrurile stăteau diferit în deșert.

În ținutul în care a căzut, ei îi vor rosti numele în jurul focurilor de tabără, împreună cu ale celorlalți eroi din țara lor. Copiilor li se vor spune povești despre faptele sale de eroism și ei vor bate din palme când vor auzi de nesfârșitele sale trucuri cu care îi păcălea pe dușmanii Rebeliunii. Și ei vor amuți atunci când povestea va ajunge la felul în care și-a găsit sfârșitul.

Unii vor vărsa chiar lacrimi.

El va rămâne în amintire mult timp după ce aceia care l-au cunoscut i se vor fi alăturat în moarte.

În deșert, băiatul nu va mai fi niciodată fără nume.

Capitolul 41

Eram singură.

Întinsă pe podeaua minunată de marmură a palatului, am apăsat plăcile de gresie, de parcă le-aș fi putut sfâșia ca să ajung la Sam. Să-l trag la adăpost, lângă mine. Dar era prea târziu. Acum eram doar eu și mozaicul prințesei Hawa de pe perete, uitându-se în jos spre mine.

Prima fiică a tatălui meu. Prima fată care s-a îndrăgostit. Prima fată care a murit pentru asta.

Cuvintele pe care Sam mi le spusese sub munte, în Sazi, mi-au venit în minte; atunci mi-a spus pentru prima dată că toate marile povești de dragoste se sfârșeau cu moartea protagoniștilor și m-am simțit copleșită de greutatea unui suspin. M-am străduit să-l înăbuș. Acum nu mai era cale de întoarcere. El făcuse propria alegere în tunelurile acelea. Și eu, la fel. Aveam să-l reîntâlnesc curând, în moarte.

Am simțit durerea dintr-o parte pricinuită de efortul de a-mi folosi puterea, în timp ce m-am ridicat. Mi-am pus mâna pe cea a Hawei, chemând-o în tăcere pe sora mea, printr-o mie de generații, să mă ajute. Ușa se deschise sub mâna mea, lăsându-mă să intru în galeria subterană.

Prima dată când coborâsem aici era prea întuneric ca să pot vedea ceva. Acum subterana strălucea în lumina aruncată de mașinărie, atât de puternic, încât abia mai puteam zări și altceva.

Mi-am pus mâna streașină la ochi, în timp ce coboram scările pe bâjbâite. Mi s-a părut că aud voci care mă strigau – ceilalți djinni pe care îi închisesem aici. Dar nu le-am putut desluși în huruitul mașinăriei. Trebuia să mă apropii suficient de mult de ea. Când am ajuns în partea de jos a scărilor, abia mai puteam vedea – lumina era prea strălucitoare. Chiar și atunci când am închis ochii, mi s-a părut arzătoare.

Am bâjbâit căutându-mi sheema, care atârna lejer în jurul gâtului meu. S-a desfăcut cu ușurință în mâinile mele. Mi-am înfășurat-o în jurul capului, trecând-o de două ori peste ochi, până când am simțit că lumina nu-mi mai ardea pleoapele,

înnodând-o la ceafă. Am întins o mână în față. Mișcându-mă încet înainte, cu atenție. Încercând să-mi găsesc drumul pe pipăite.

Huruitul devenea tot mai puternic, pe măsură ce mă apropiam, până când am fost suficient de aproape încât să aud fâșâitul uneia dintre lamele mașinăriei gigantice în apropiere, chiar lângă pielea mea. M-am tras înapoi, lăsându-mă în genunchi, continuându-mi drumul la nivelul solului, până când am simțit cu vârful degetelor metalul cercului.

Am pipăit pământul cu degetele.

Am simțit sticla zimțată a inelului, încă pe mâna mea, zgâriind podeaua de piatră. Era nefolositor acum. Mi-am amintit de valul de ușurare, speranță și bucurie care m-a inundat noaptea trecută, când am crezut că voi reuși să rămân în viață. Eram atât de sigură că voi ajunge să văd mai mult decât un ultim răsărit când m-am dus la Jin. Mă va ierta vreodată că m-am dus să mor, după ce i-am spus că n-o să-i fac asta niciodată?

Trebuia să-mi fi dat seama. Amândoi ar fi trebuit. Acesta era un război. Dacă nu mureai într-o luptă, exista întotdeauna alta care te putea răpune. Darul lui Zaahir mi-a salvat viața, și pe cea a lui Sam, suficient de mult timp, cât să ajungem la următoarea luptă. Pentru ca Sam să moară în acea luptă, ca să mă salveze pe mine. Ca eu să pot muri în următoarea.

Asta era ceea ce făceam. Supraviețuiam unei lupte pentru a ajunge la următoarea. Din nou și din nou, până când nu mai supraviețuiam. Și tot ce puteai spera atunci când mureai era ca unii oameni să nu mai fie nevoiți să meargă la o altă luptă. Că, în cele din urmă, într-un fel, pacea va domni în această țară.

Nu mai puteam aștepta. În fiecare clipă de așteptare, ceilalți erau pe câmpul de luptă, pierzând în fața abdalilor. Trebuia s-o fac acum. Am spus cuvintele în grabă, înainte să-mi pierd curajul. Aceleași pe care le-am folosit pentru a-l elibera pe Zaahir. Le-am strigat peste bâzâitul mașinii, ridicând vocea ca un gest de sfidare, plină de mânie, până când am ajuns la ultimul cuvânt, până când am ajuns la numele lui Fereshteh.

Și atunci întreaga lume s-a transformat în lumină.

Chiar și legată la ochi am zărit albul strălucitor al focului nemuritor și am simțit presiunea apăsându-mi corpul de jur-împrejur. Căldura pe pielea mea. Un șuierat în urechi.

Apoi lumina a dispărut într-o clipă.

Căldura a dispărut odată cu ea.

În urmă a rămas un caleidoscop de culori pe care-l puteam vedea chiar și prin pânza cu care eram legată la ochi. Am căutat s-o dezleg. Ca să văd ce anume oprise sufletul lui Fereshteh eliberat să mă pârjolească.

În timp ce-mi dădeam sheema jos, am început să disting culori în acea strălucire orbitoare. Ca niște stâlpi de albastru, roșu, auriu și alte câteva zeci de nuanțe în jurul focului prea dezlănțuit care fusese cândva Fereshteh. Am văzut niște siluete fără formă, din flăcări, care înconjurau mașinăria. Stând în jurul ei. Punând-o într-o cușcă. Protejându-mă de ea. Protejând întregul oraș de ea.

•

Mi-am dat seama dintr-odată că zăceam pe spate, încercând să deschid ochii. Vuietul din urechi se stinsese. Deasupra mea, praful plutea în lumina soarelui. Simțeam un miros de metal. M-am ridicat tremurând, sprijinindu-mă în coate. Lumina din subterană era diferită acum – nu mai era orbitor de albă. Avea culoarea untului, nuanța familiară și dulce a luminii soarelui de dimineață.

Particulele metalice pluteau prin lumina dimineții – era ceea ce mai rămăsese din mașinărie. Nu se sfărâmase, pur și simplu. Era ca și cum metalul se întorsese înapoi sub formă de praf în muntele din care fusese extras.

Nici din Fereshteh nu mai rămăsese nimic. Sufletul său fugise din închisoarea pe care Leyla o făcuse pentru el. Și poate că în seara aceea va fi pe cer, împreună cu toți ceilalți djinni morți din Primul Război.

Stâlpii de foc colorat care încercuiseră mașinăria dispăruseră și ei. În locul unde se aflaseră, stăteau acum în cerc niște djinni cu forme de oameni.

Ei mă salvaseră.

Stăteau într-o tăcere gravă, cu capetele plecate, tatăl meu, Bahadur, fiind printre ei. Pământul de sub picioarele lor era carbonizat. M-am așteptat ca ei să dispară, în felul în care o făcuse Zaahir la Sazi. În schimb, unul dintre ei și-a întors capul spre mine, fixându-mă cu ochii lui aurii, strălucitori.

— Așadar, spuse el cu o voce străveche, Zaahir a trimis un asasin după noi.

Toți s-au întors spre mine în același timp și, dintr-odată, m-am trezit prinsă sub o duzină de priviri nemuritoare.

— Eu nu sunt…

Era un chin să vorbesc; mă lovisem cu putere de pământ și mă usturau plămânii.

— Nu sunt un asasin.

— Cu toate astea, ai adus arme aici, a spus unul dintre ei.

El nu s-a mișcat, dar am simțit că aerul freamătă sub mâna mea, ridicând-o, ca și cum o putere invizibilă ar fi ghidat-o. Și mi-am dat seama că se uitau cu toții la inelul acum nefolositor pe care mi-l dăduse Zaahir.

— Noi am făcut această armă pentru Zaahir, a spus tatăl meu, când l-am închis sub munte. I-am promis libertatea dacă se va căi pentru ceea ce a făcut.

— Dar i-am dat și o a doua cale către libertate, în caz că voia, interveni un alt djinn. I-am dat inelul acela ca să-și poată alege propria moarte, dacă va dori. Dacă, într-un moment de disperare, ar fi dorit să scape, tot ce trebuia să facă era să spargă sticla inelului și ar fi fost eliberat de viață.

Într-o clipă, am înțeles cu o claritate desăvârșită. Asta fusese intenția lui Zaahir de la bun început. Să se folosească de mine ca să se răzbune pe cei care l-au închis. Să-i omoare în același fel pe care ei i l-au oferit ca să-și ia viața. Îmi dăduse o armă care putea pune capăt vieții unui nemuritor și apoi mă trimisese în mijlocul lor.

Nu mă mințise. Acel inel m-ar fi salvat. Ar fi eliberat în siguranță puterea lui Fereshteh din mașinărie – și ar fi stins, de asemenea, focul din fiecare djinn aflat aici. Așa cum a făcut cu abdalii. Așa cum ar fi putut face cu el însuși, dacă ar fi ales să-și încheie propria viață nemuritoare.

Aceasta fusese intenția lui de la bun început.

A jucat un joc lung cu mine. Mi-a dat o cale de a-l salva pe Ahmed, dar știa că nu voi ucide niciodată un prinț folosind cuțitul. Mi-a dat o modalitate de a-l salva pe Bilal, dar știa că voi ajunge prea târziu pentru a folosi sărutul, fiind deja orchestrată scena în care el își omora toți oamenii. Și abia după aceea mi-a dat inelul ca să mă pot salva de la moarte. M-a prins îndeajuns de disperată, cu o promisiune de salvare după alta, încât să accept acest ultim dar, fără să pun întrebări. Prea aproape de momentul luptei ca să mă mir prea mult timp de generozitatea

lui. Să-mi dau seama că el mă trimitea împotriva dușmanilor săi vechi, djinnii care l-au întemnițat.

— Va trebui s-o pedepsim, spuse cel cu ochii ca aurul topit.

— Nu am știut.

Respiram cu greutate și mă durea tot corpul. Încet, am încercat să mă ridic în picioare.

— Dar știai că nu trebuie să-l eliberezi pe cel pe care neamul vostru îl numește Păcătosul, a spus altul, întorcându-se cu niște ochi de un albastru aprins spre mine, care mi-au amintit de culoarea aripilor lui Izz în lumina soarelui. Și, prin aceasta, i-ai îngăduit să te păcălească.

— Ar trebui să-l pedepsim pe Zaahir, spuse altul, exprimându-și dezacordul; acesta avea un păr purpuriu-închis, care părea aproape negru. Nu e nevoie ca fiica lui Bahadur să moară.

Tatăl meu a tăcut, fără să spună dacă e de acord sau nu.

Am reușit să stau în picioare, în timp ce toți se uitau la mine, măsurându-mă cu privirile lor nefirești.

— Atunci, să fie un echilibru, a spus unul cu ochii roșii. N-ar trebui să moară pentru crimele lui Zaahir. Dar cineva ar trebui.

Toți djinnii care se adunaseră au încuviințat. Iar când djinnul cu ochi roșii se uită la Bahadur, acesta își înclină și el capul foarte ușor.

— Suntem cu adevărat drepți, vorbi un alt djinn cu ochii nenatural de albi, ca o flacără. Ai ales să-l eliberezi pe Zaahir din închisoare. Atunci, poți face și această alegere.

— O alegere?

Nu eram sigură dacă era o întrebare sau dacă doar repetam cuvântul. Dar a ieșit sub forma unui șuierat slab, plin de mânie, întretăiat. Putea să ardă cu un număr infinit de scântei mici care mocneau în mine, dar atunci aș fi jurat că era suficient foc în mine ca să ne aprindă pe amândoi.

Djinnul cu ochi roșii nu și-a fluturat mâna, nici n-a rostit cuvinte, precum făceau interpreții din piață înainte de a dezvălui marele deznodământ al trucului lor grozav. Cu toate acestea, am simțit mișcarea din aer cu un moment înainte ca ei să apară deasupra mea.

Unul lângă altul, uimitori, proaspăt veniți de pe câmpul de luptă.

Doi frați. Doi prinți.

Ahmed și Jin.

— Alegerea celui care va muri.

Capitolul 42

Poate c-ar fi mult mai ușor pentru tine dacă aș fi în continuare aceeași fată egoistă pe care ai cunoscut-o în Dustwalk.

Îi spusesem asta lui Jin în legătură cu o altă alegere, într-o altă zi. Sau poate că era vorba, de fapt, despre aceeași alegere. Pentru că am făcut această alegere de foarte multe ori, fără să știu asta. O sută de mici alegeri pe drumul care m-a dus până aici, la această alegere finală. Între ce voiam și ce trebuia să fac. Între mine și țara mea.

Când am ales să nu fug la Fahali, să-mi salvez propria piele. Când am ales să nu-l las pe Jin să moară în deșert după ce a fost mușcat de coșmar. Când am ales să-l pun cu fața la pământ pe Noorsham. Când am ales s-o las pe Shira să moară. Și s-o las pe Hala să moară. Și să-l las pe Sam să moară. Și când am ales să-l eliberez pe Zaahir.

Era o alegere între ceea ce voiam să fac și ce trebuia să fac.

— Amani, spuse Ahmed, uitându-se confuz în jur, prin galeria subterană. Ce se întâmplă?

Dar Jin nu și-a luat ochii nicio clipă de la mine.

— E alegerea ta, fiică a lui Bahadur, spuse unul dintre djinni, care dintre ei moare astăzi. Iar, dacă nu alegi, vor muri amândoi.

O parte îndepărtată din mine știa că trebuia să implor și să-mi recunosc vina și să cer iertare, să arunc blesteme împotriva sorții și a întregii lumi pentru că mă aduseseră aici. Împotriva djinnilor care au creat umanitatea și după aceea s-au jucat cu noi în felul ăsta, cu înțelegerile lor și vicleșugurile lor, pe care ei le numeau dreptate. Care luau de la mine mai mult decât primisem eu vreodată de la ei.

Dar n-am făcut-o. Nu m-am înfuriat, nici n-am strigat, în timp ce vedeam gura lui Ahmed alcătuind cuvinte pe care nu le puteam auzi. Și îl vedeam pe Jin stând perfect, imposibil de nemișcat, cu ochii închiși, în timp ce înțelegerea a ceea ce se întâmpla și durerea acestui fapt îl loviră. Eu stăteam sub aceleași bolți de piatră, dar eram departe.

Dintr-odată, mă aflam din nou într-un hambar ticsit, în cealaltă parte a deșertului. Mai aveam doar un singur glonț. Și două sticle. Pe amândoi – îi voiam pe amândoi în viață. Dar din asta nu puteam să ies prin niciun șiretlic.

Era, de fapt, o alegere ușoară. Chiar dacă era cea mai grea alegere pe care fusesem vreodată nevoită s-o fac. Pentru că nu mai eram fata aceea egoistă.

Mi-am dat seama că Ahmed striga ceva. M-am străduit să mă concentrez asupra lui, să-l ascult de undeva de departe, dincolo de vuietul din mintea mea. Îmi spunea să-l iau pe Jin și să ieșim de aici.

Să-l las să moară.

Jin nu spunea nimic. Mă cunoștea. Nu mi-am luat ochii de la Jin în timp ce am vorbit. Și, deși vocea mea era aproape o șoaptă, am auzit-o răsunând cu ecou în subterană.

— Lăsați-l pe Ahmed să plece, am zis.

Jin a răsuflat adânc. Ca și cum ar fi fost ușurat.

— Nu! izbucni Ahmed. Amani!

Era lângă mine, strângându-mă tare în brațe.

— Nu face asta. Nu merită, mai sunt și alte căi…

— Ahmed.

Numele lui a sunat mai degrabă a rugăciune decât a pledoarie.

— S-a terminat.

Lacrimile curgeau în șuvoi, grele, brăzdându-mi fața.

Ahmed părea șocat, adâncindu-și mâinile în brațele mele.

— Dar îl iubești, spuse el blând. Îl iubești și ar trebui să-l salvezi. Așa fac oamenii cu cei pe care îi iubesc, Amani – îi salvează.

Nu, nu era așa. Sam mă învățase acest lucru. Marile povești de dragoste se încheiau cu moarte. *Toate* poveștile se încheiau cu moartea, mai devreme sau mai târziu. A noastră se sfârșea mai repede.

Simțeam cum durerea mă asalta acum, ca valurile care se aruncă spre corpul unei corăbii. Ca furtuna de nisip care mușca din zidurile taberei.

— Am făcut alegerea pe care ar fi făcut-o și el, am zis, dar cuvintele nu mai voiau să iasă. Alegerea pe care am făcut-o cu toții. Că vom muri pentru tine.

— Ahmed, zise Jin, care nu se putea mișca încă, dar își găsise curajul de a vorbi. Aș fi murit oricând apărându-te. Trebuie să știi asta.

Pieptul lui Ahmed se ridica și cobora de parcă încerca să-și recapete suflul. Se mișcă spre Jin, tremurând.

— Și eu aș fi murit pentru tine, frate. Într-o clipă.

— Știu, spuse Jin. Dar n-o să mori.

Și apoi îl îmbrățișă. S-au cuprins unul pe celălalt, de parcă ar fi fost încă niște băieței, de parcă ar fi putut vărsa fiecare strop de putere și viață în celălalt.

— Du-te și fă ceva pentru care merită să mori, spuse Jin, dându-i drumul.

Djinnul cu ochi roșii își ridică brațele.

Am văzut cum spaima crește în Ahmed și cum se străduia să adune tot ce voia să-i spună fratelui său.

— Jin…

A făcut un pas în față cu hotărâre, când djinnul își lăsă brațele în jos. Și, uite-așa, Ahmed dispăru, aerul năvălind să umple spațiul în care se aflase el. Umerii lui Jin se prăbușiră, puterea îl părăsi, iar toate lucrurile de care se agățase de dragul lui Ahmed dispărură dintr-odată.

Ochii lui s-au oprit asupra mea.

Am scurtat distanța dintre noi, Jin trăgându-mă aproape de el îndată ce putu să ajungă la mine, până când ne-am lipit cu totul unul de celălalt și am simțit cum ultima fărâmă de putere care mai rămăsese în mine dispare.

— Îmi pare rău.

Cuvintele au ieșit într-un suspin în cămașa lui, în timp ce el mă strângea mai tare în brațe.

— Îmi pare atât de rău.

— Și mie îmi pare rău, spuse el, pierdut în părul meu, lipindu-și gura de urechea mea. Ți-am promis că te învăț să înoți. Nu-mi place să-mi încalc promisiunile.

Hohotul de râs care a ieșit din gura mea printre suspine a fost scurt și nefericit. Dar l-am văzut pe Jin că zâmbește, în timp ce-mi înclina capul spre el și-mi ștergea lacrimile cu degetele mari.

A zâmbit stins. Știam la ce se gândea. Aveam niște apă sărată în suflet, până la urmă.

— Ar trebui să pleci, spuse el.

N-ar trebui să vezi asta.

— Nu.

N-o să te las să mori singur.

Pe neașteptate, mă trase iute spre el. Nu era niciun fel de blândețe în acel sărut. Nimic altceva decât disperare și furie, și frică. Știind că era ultimul.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Nu eram sigură care dintre noi spunea cuvintele, pe care le striveam cu putere între buze, în ultima clipă care ne mai rămăsese. Am simțit lacrimile revărsându-mi-se pe față. Și am simțit un gust de sânge.

Am fost despărțiți cu asprime. Nu de mâini, ci de aer. De o putere mai mare decât noi. Și mă uitam la el, cum era tras departe de mine. Mă uitam la el printre lacrimi. Un cuțit a apărut de nicăieri. Mi-am dat seama că nu era făcut din oțel. Era făcut din nisip – un cuțit ascuțit făcut din deșertul însuși. Djinnul care îl ținea în mână era Bahadur.

Tatăl meu se uita la mine, cu niște ochi străvechi, lipsiți de milă.

— Nu trebuie să vezi asta, fiică. Te putem trimite undeva departe.

— Rămân aici, am zis, fără să-mi iau ochii de la Jin nicio clipă, încercând să-l sorb cu privirea până în ultima secundă. Până la sfârșit.

Și apoi tatăl meu a înfipt cuțitul în stomacul lui Jin, apăsându-l până când toată lama a intrat în el. Iar eu mi-am simțit propriile măruntaie sfâșiate.

Capitolul 43

Sângeram.

Mi se îmbibase în cămașă, era și pe mâinile mele. Degetele îmi erau pătate de un roșu-aprins. Și cumva reușisem să cad în genunchi.

Am realizat totul de la distanță, de parcă aș fi fost într-un vis în care totul era un pic mai neclar.

Nu-mi imaginam doar durerea. Mâinile îmi erau pline de sânge când le-am îndepărtat de stomac.

Mi-am tras cămașa în sus, în grabă. Aveam o tăietură într-o parte, exact acolo unde cuțitul îl străpunsese pe Jin. Exact acolo unde era cicatricea mea de la glonțul din Iliaz. Ca o veche rană care se deschisese. Doar că asta era nou-nouță.

Djinnii se uitau în jos spre noi, curioși. Chiar și după atâta timp, păreau incapabili să-și smulgă privirile de la noi. De la durerea noastră. De la chinurile noastre. Toate experiențele pe care ei nu le cunoscuseră înainte ca noi să le aducem în această lume.

— Te-ai căsătorit cu el, spuse unul dintre djinni, cu indiferență.

Nu.

Doar că nu reușeam să rostesc cuvântul.

Tot ce sunt îți dăruiesc ție și tot ce am e al tău. Viața mea e a ta, o împart cu tine.

Nu îngenuncheasem umăr la umăr în fața focurilor, cu fața acoperită, dar rostiserăm cuvintele. Nu în fața unui Sfânt Părinte, ci în urmă cu o noapte, înlănțuiți în cortul lui Jin.

Până în ziua în care vom muri.

Cuvintele erau cele care contau. Legasem viețile noastre când am spus acele cuvinte. Când le-am transformat în adevăr. Și înnodasem și morțile noastre.

— Fiicele tale au tendința să-și ofere inimile foarte ușor, Bahadur, spuse unul din djinni către tatăl meu, cu o urmă de batjocură în glas. Și, odată cu ele, și viețile.

După aceste cuvinte, dispăru. Se făcu nevăzut. Uitând de noi, îndată ce s-a întors în deșert. Un alt djinn a dispărut după el. Și

apoi tatăl meu, după el, fără ca măcar să arunce o privire înapoi, în direcția noastră. Și apoi altul. Unul câte unul, au dispărut din galeria care-i ținuse prizonieri atâta vreme.

Până când am rămas singuri.

Sângele băltea în jurul meu și-l simțeam cald pe degete. Mi-am îndepărtat mâinile de-acolo, trecându-le peste podeaua de piatră, pipăind fără să văd. Am simțit că degetele-mi sunt cuprinse într-o strânsoare.

Jin m-a prins de mână, iar eu m-am agățat de a lui.

Mi-am ridicat trupul de la pământ, strigând de durere, târându-mă de-a lungul celor câțiva ultimi pași care ne mai despărțeau. Mi-am apăsat mâna pe rană, în timp ce mă mișcam, până când o latură a corpului meu a ajuns să se lipească de a lui, mâinile noastre împreunate fiind prinse între noi.

M-am mișcat ca să-i pot vedea fața.

Așa se va termina, prin urmare, povestea asta. Ahmed, Prințul Înviat, va câștiga războiul. Când va lua în stăpânire palatul, va coborî din nou în aceste cripte. Și aici ne va găsi îngemănați în sânge, pe podeaua de piatră.

Ne vor incinera. Și poate chiar își vor aminti de noi. Dar va fi o variantă îndepărtată, falsă, fără nume a noastră. Banditul-cu-ochi-albaștri și Prințul Străin. Nu Amani și Jin.

Poveștile s-ar putea să spună că ne-am iubit. Dar ele nu-și vor aminti niciodată cum se simțea iubirea asta. Ele nu vor ști niciodată că, înainte cu o noapte să murim, întinși unul lângă celălalt în cortul său, el și-a trecut degetul de-a lungul cicatricii mici de pe claviculă. Că, atunci când mă săruta, zâmbea cu gura lipită de a mea. Sau cum i-a sunat vocea când mi-a rostit numele. Noi ne trăiam poveștile. O mie de părți foarte mici ale poveștii vor muri odată cu noi.

Lumea începea să se estompeze, în vreme ce alunecam în inconștiență. Nu – în moarte. Voiam să-i spun că-mi pare rău. Dar era și nu era adevărat. Voiam să-i spun că nu voiam să moară, că-l iubeam. Dar el știa asta.

— Ce crezi că se întâmplă, l-am întrebat, în schimb, când murim?

Jin nu credea în zei. Nu credea în rai sau iad, sau lumi de dincolo. Doar în lumea asta. Doar în clipa de acum.

Jin și-a plimbat degetul pe conturul feței mele, de parcă ar fi încercat să o memoreze.

— Cred că ne ard și devenim praf și cenușă.

Și-a trecut degetul peste marginea buzelor mele.

— Și cred că praful din cel care am fost eu se va strădui până la sfârșitul timpului să ajungă cât mai aproape posibil de praful din cea care ai fost tu, în deșertul nesfârșit.

Ceva care nu era nici suspin, nici râset ieși din mine și degetele lui Jin se încleștară cu ale mele.

Abia am mai avut timp să-l strâng și eu, înainte ca întunericul să se aștearnă.

Capitolul 44

TINERII DEMDJI

Odată, la începutul unui război foarte îndepărtat, Primul Război, djinnii nemuritori au creat viața. Și odată cu ea a apărut și moartea. Ei le-au dat creațiilor lor trupuri care puteau fi rănite, distruse și spulberate ca nisipul și apoi i-au aprins cu o singură scânteie din focul djinnilor, care avea să se stingă într-o bună zi.

Dar printre ei se aflau și cei care aveau o scânteie mai mare decât cea oferită celor mai mulți muritori. Ei au fost numiți demdji. Mulți spuneau că, fiindcă aveau mai mult foc, ardeau mult mai puternic și mai repede decât majoritatea.

Mureau toți foarte tineri.

Prințesa Hawa și-a dat ultima suflare pe un zid deasupra unui câmp de bătălie.

Ashra cea Binecuvântată și-a dat ultima suflare înfruntând-o pe Distrugătoarea de Lumi, când nimeni altcineva n-a vrut să facă asta.

Imin-cea-cu-o-mie-de-chipuri și-a dat ultima suflare purtând chipul pe care moartea îl căuta cu adevărat.

Hala-cea-cu-trupul-de-aur a hotărât să ia o ultimă gură de libertate, ca să nu fie nevoită să mai respire de o mie de ori în captivitate.

Și Banditul-cu-ochi-albaștri și-a dat ultima suflare în galeria subterană a unui oraș aflat în război, strângându-l de mână pe bărbatul pe care-l iubea, în timp ce lumea dispărea în jurul lor.

Și apoi, după ultima ei suflare, a mai urmat una.

Capitolul 45

Întunericul s-a limpezit ca o explozie neașteptată și, pentru o clipă, tot ce am putut zări a fost lumina.

Murisem. Moartea nu era întuneric și praf și nimic, așa cum credea Jin. Era o lumină orbitoare.

Apoi mi-am dat seama că vedeam conturul unei siluete prin lumină și că-mi făcea ochii să lăcrimeze. Plămânii îmi ardeau după aer și am simțit sânge și piatră dură sub mână. Am tras aer în piept, înspăimântată. O gură de aer care mi s-a părut că e prima pe care o luam, după multă vreme. M-am ridicat în picioare, scrâșnind, tușind și aruncând stropi de salivă.

Lumina nu era moartea, mi-am dat seama. Era soarele care strălucea printr-un puț tocmai în subterana palatului. Și nu eram praf în deșert. Eram exact acolo unde murisem. Mâinile încă-mi erau lipicioase de la propriul sânge, iar fața, pătată de lacrimi. Era ceva mult mai banal decât moartea. Eram în viață.

Și apoi ochii mei s-au concentrat pe singurul lucru care se schimbase. Camera nu mai era goală. Tatăl meu se afla aici.

Bahadur era ghemuit în fața mea, privindu-mă cu acei ochi albaștri imposibil de citit, care se potriveau perfect cu ai mei. De parcă eram aceeași persoană. De parcă eu îi aparțineam. A așteptat, cu răbdare, până mi-am găsit din nou pașii în lumea celor vii. Cum îi văzusem pe alți părinți urmărind cum copiii lor fac primii pași.

— Nu sunt moartă, am zis și am simțit cum vorbele îmi ies din gură, așa cum numai adevărul o putea face.

— Nu, fu de acord Bahadur. Nu mai ești.

A urmat o tăcere apoi, timp în care el m-a lăsat să mă obișnuiesc cu asta. M-a lăsat să respir, dându-și seama că pentru câteva clipe, cel puțin, plămânii mei au rămas nemișcați. Că ritmul frenetic al inimii mele a încetinit până la oprire. Și că pentru un moment am dispărut. Amândoi am dispărut.

— Jin.

Mi-am aruncat ochii cu disperare într-o parte, căutându-l. Corpul lui era încă prăbușit într-o baltă de sânge. Nu se mișca.

Nu se ridica în picioare. M-am împleticit către el, încercând cu stângăcie să-i ridic în sus cămașa îmbibată de sânge.

Dar, în timp ce-mi treceam mâna peste pielea lui, mi-am dat seama că e teafăr, deși e învăluit în sânge. Abia atunci am observat că nu mă mai durea într-o parte. Am pus mâna pe stomac, căutând rana, dar nu mai era acolo. Mai mult decât atât, pielea era netedă la atingere. Cicatricea. Cea de când Rahim mă împușcase în Iliaz, din care fusese extrasă ultima bucată de metal, de unde durerea iradia de fiecare dată când îmi foloseam puterile – dispăruse și ea.

Mi-am așezat o mână pe pieptul lui Jin. Se ridica și cobora sub palma mea. Doar puțin, dar suficient. Suficient încât să știu că nu era mort.

— O să se trezească în curând, zise tatăl meu din spate.

M-am răsucit ca să-l pot privi peste umăr. Încă stătea ghemuit. Dacă n-aș fi știut, aș fi zis că arată ca orice bărbat din deșert în fața unui foc. Doar că el era prea liniștit. De parcă mușchii lui nu făceau niciun efort stând în poziția aceea. El nu era din carne, oase și sânge. Nu era om.

— Are nevoie de un pic mai mult timp decât tine. Nu e făcut chiar în același fel.

Nici eu nu eram întru totul om.

M-am răsucit ca să-l pot vedea mai bine, întinzându-mi un picior în fața mea și stând pe celălalt. Cu o mână încă lipită de inima lui Jin, de parcă trebuia să am grijă de el ca să nu dispară.

— Ne-ai salvat, am zis. *Cum*?

Doar că asta era o întrebare prostească. Tatăl meu era unul dintre cei care ne creaseră. Care au creat omenirea din nisip de deșert și foc. Îl văzusem pe Zaahir cum ridică sufletul lui Noorsham din trupul său. N-ar fi fost cu mult diferit să aduni la un loc niște bucăți distruse de oameni – ca și cum ai coase o ruptură într-o păpușă de cârpă.

— De ce? am întrebat în loc.

Și-a frecat palmele. Era gestul cel mai apropiat de unul omenesc pe care-l văzusem din partea unui djinn. Un mic tic, un moment care să-i dea răgaz să se gândească.

— M-ai întrebat odată dacă îmi amintesc de mama ta. Păreai să crezi că nu. Că nu-mi păsa îndeajuns ca să-mi aduc aminte de ea. Dar te înșelai. Eu îmi amintesc totul. Îmi amintesc de ziua în care am simțit gustul fricii, când am văzut sute de djinni căzând

în mâinile Distrugătoarei de Lumi. Și-mi amintesc de prima femeie pe care am iubit-o, care mi-a dăruit primul meu copil. Și-mi amintesc că l-am văzut pe acel copil murind pe zidurile din Saramotai. Și-mi amintesc că mama ta avea o cicatrice mică deasupra buzei, care se întindea când zâmbea, a zis și și-a atins gura exact în locul în care era cicatricea.

Mi-am amintit de cicatricea aia. Deși nu-mi aduc aminte s-o fi văzut pe mama zâmbind prea des.

— Îmi amintesc totul, fiica mea. Uneori, cred că simțim mai adânc lucrurile decât au putut muritorii s-o facă vreodată.

Simțeam cum pieptul lui Jin se ridică și cobora sub mâna mea.

— Nu știi ce simt eu, am zis.

A zâmbit.

— Nu, a recunoscut el, înclinându-și ușor capul. Nu știu. Dar și eu simt.

Am rămas tăcuți pentru o clipă, el lăsând vorbele să-și facă efectul. Eu trăisem doar șaptesprezece ani și, uneori, simțeam că nu puteam să cuprind toate lucrurile pe care le văzusem, trăisem, gândisem. Nimeni nu trebuia obligat să cuprindă o eternitate.

— Îmi amintesc și dorința pe care mama ta și-a pus-o pentru tine. Ce a cerut, când i-am spus că pot să-i îndeplinesc o dorință pentru tine.

— Care a fost? am întrebat, fără să mă pot abține.

M-am întrebat ce a cerut mama mea din ziua aceea în care eram întemnițată cu Shira. M-am temut să aflu asta de când Hala mi-a spus despre dorința mamei sale egoiste și de când Noorsham și-a părăsit corpul.

— Am avut sute de copii înainte de tine, Amani. Mamele lor și-au dorit multe lucruri pentru ei. Glorie și bogății, și fericire. Dar mama ta nu și-a dorit nimic din toate astea. Deși era disperată să plece dintr-un oraș care avea s-o omoare într-o bună zi, nu s-a gândit nicio clipă să ceară o cale de a scăpa sau mari bogății care să-i paveze calea cu aur. Dorința ei a fost una simplă: ca tu să trăiești, a spus Bahadur, apoi a zâmbit trist. Ca tu să trăiești așa cum ea n-a reușit.

Să trăiesc. Părea o dorință atât de neînsemnată. Când ar fi putut cere bogății sau putere, sau un destin măreț pentru mine. Dar acum, când inima încă-mi bătea, deși nu mai avea niciun drept s-o facă, am înțeles că nu era deloc neînsemnată.

— A fost o dorință pe care n-am mai auzit-o de secole. De la prima mea fiică.

Se referea la prințesa Hawa. Sora mea. Ne separau secole, totuși, era sora mea. Fiica unei alte mame care nu și-a dorit nimic altceva pentru fiica ei în mijlocul unui război dificil.

— Dar Hawa a murit.

— Da, a zis și și-a lăsat capul în jos. A făcut același lucru pe care l-ai făcut și tu. S-a îndrăgostit de cineva care trăia o viață prea riscantă.

Ochii lui Bahadur s-au îndreptat spre Jin și, pentru o clipă, m-am simțit ca o fiică al cărei tată nu-l acceptă pe băiatul cu care ea a ales să se mărite.

— Și-a legat viața de a lui fiindcă știa că aveam să-l apăr și pe el. Că, dacă el murea, murea și ea. Și am făcut-o. L-am apărat în luptă de o sută de ori. Dar, până la urmă, am scăpat-o din vedere pe ea. Ochii mei erau spre el, în loc să fiu atent la ea, când o săgeată s-a rătăcit de pe câmpul de luptă. I-a trecut prin inimă înainte să pot să fac ceva, a zis și a făcut o scurtă pauză. Am salvat-o de o sută de ori, dar n-am mai putut s-o salvez ultima dată.

— Dar pe mine m-ai salvat.

Și dintr-odată am înțeles de ce fusese el cel care mânuise cuțitul. O săgeată prin inimă o ucisese pe loc pe Hawa. O rană în stomac însemna o moarte mai lentă. Suficient de lentă ca el să mă salveze fără ca cineva să observe.

— Nu erai obligat s-o faci, am spus, mai nerecunoscătoare decât intenționasem. Adică..., m-am chinuit să-mi găsesc cuvintele, mama mea a cerut ca eu să trăiesc...

Djinnii au prosperat datorită detaliilor. Datorită scăpărilor din dorințe de care ei se puteau folosi, respectând litera, dar nimic mai mult.

— Promisiunea aceea a fost îndeplinită când am tras prima gură de aer. Ai fi putut să mă lași să mor oricând după asta, dacă voiai.

— Dacă voiam, a repetat Bahadur cu înțeles. Tații vor face întotdeauna ce le stă în putință să-și apere copiii. Și eu pot face o mulțime de lucruri când e nevoie.

— Ei bine..., mi-am dres vocea.

N-aveam niciun motiv să mă vait, când eram în viață.

— Presupun că faptul că m-ai adus înapoi din morți compensează într-o măsură cei șaptesprezece ani în care n-ai făcut prea multe.

Bahadur m-a luat prin surprindere, pufnind într-un hohot de râs. Era un sunet adânc și sincer – și mi-a plăcut. Și deodată, în mod prostesc, mi-am dorit să am mai mult timp să-l aud. Să am un tată care să stea în fața mea și cu care să vorbesc de fiecare dată când aveam nevoie. Și, doar pentru o clipă, am simțit acea dorință sfâșietoare pe care n-o mai simțisem de multă vreme. De când plecasem din Dustwalk. Cea care venea la un loc cu faptul că tânjeai după ceva ce te temeai că nu vei avea niciodată. Prețul pe care-l plăteam pentru faptul că eram vie era acela că, după ziua de astăzi, era posibil să nu-mi mai spună nimeni *fiică* vreodată. Djinnii nu puteau fi niște tați obișnuiți, până la urmă.

— Și ceilalți? am întrebat ferindu-mi privirea repede, temându-mă c-ar putea să-mi citească gândurile în ochii trădători, așa cum Jin putea s-o facă, în mod ciudat. Când vor afla că noi nu suntem morți…

Te vor pedepsi?

Bahadur m-a întrerupt:

— Cei din neamul meu vor face tot ce vor putea ca să nu-și intersecteze drumurile cu ale tale. Să sperăm că ziua aceea nu va veni niciodată. Sper asta cu atât mai mult, cu cât fratele tău a murit, a adăugat cu o privire pierdută.

Știa, mi-am dat seama, ce făcuse Noorsham.

— Avem lupte diferite de dat. Și acum se apropie momentul ca tu să te întorci la a ta.

Simțeam că avea dreptate. Senzația ciudată de timp suspendat care ne învăluise se risipea. Lumea începea să-și facă simțită prezența.

Sub mâna mea, l-am simțit pe Jin trăgând cu putere aer în piept. Și-a deschis ochii brusc și s-a uitat la mine, orbit de lumina care se revărsa prin puțul din subterană.

— Nu am murit, i-am zis de îndată ce și-a îndreptat atenția spre mine. Suntem încă în viață. Amândoi.

Jin s-a uitat cercetător la mine, cu ochi lacomi, iar mâna lui a căutat-o pe a mea.

— Acum ar fi un moment îngrozitor să începi să mă minți, Banditule.

Și apoi, dintr-odată, am început să râd și să plâng, sărutându-l, în timp ce-l ajutam să se ridice în picioare. M-am întors, uitându-mă după tatăl meu. Vrând să-i mai spun ceva – nu eram sigură ce. Dar dispăruse. În locul în care el stătuse ghemuit cu o clipă în urmă nu mai erau decât particule de praf, plutind în lumină.

Am simțit că niște mâini invizibile mă trag de haine. Și mi-am amintit ce-mi spusese. Era timpul să ne întoarcem la luptă.

Capitolul 46

Noi eram dușmanul de la porțile orașului.

Am ieșit împreună cu Jin pe zidurile palatului și am văzut o luptă adevărată dedesubtul nostru. Oamenii noștri nu mai erau în defensivă. Erau cei care atacau acum.

Zidul nefiresc al sultanului dispăruse și pretutindeni, pe bastioanele orașului, erau împrăștiate corpuri de bronz – abdali căzuți când scânteia lor a dispărut, odată cu eliberarea lui Fereshteh. Soldații sultanului făcuți din carne și oase se buluceau să-și ocupe pozițiile, întinzându-se după armele lor. Și mai mulți s-au năpustit pe străzile goale, spre palat. Îi egalam ca număr, dar ei aveau avantajul terenului mai înalt.

Un țipăt venit de sus ne-a făcut pe amândoi să ne ridicăm capetele. Izz zbura deasupra, aruncând ceva din gheare, o bombă care lovi zidul, explodând în timpul căderii, spulberând, deopotrivă, piatra și soldații, dar fără să poată face porțile să se deschidă. Rebeliunea avea nevoie de o cale de a intra.

M-am întins după nisip.

Și nu mai simțeam nicio durere. Nicio luptă. Puterea mea se revărsa ușor, ca și cum ar fi fost în sfârșit ușurată, în timp ce-mi invada întregul corp.

Mi-am atins din întâmplare pielea netedă a stomacului. Tatăl meu vindecase și rana veche, odată cu cea nouă.

Dar, mai mult decât absența durerii, pentru prima dată am simțit puterea ca și cum ar fi fost o parte din mine. Venind cu adevărat din sufletul meu. Nu ca pe o armă din vârful degetelor, ci ca pe o altă bătaie a inimii.

N-a fost nevoie decât să pocnesc din degete, și-am obținut control deplin asupra deșertului. Deșertul *meu.* Eu *eram* deșertul. Și el asculta de mine.

Am tras cu toată puterea pe care o aveam, ridicând nisipul ca valul unei mări. S-a izbit în poarta de est, sfărâmând pietrele, împrăștiind soldații și deschizând porțile.

Și, astfel, orașul a fost inundat de cei din Rebeliune. Străzile s-au transformat într-un câmp de luptă, în timp ce năvăleam în jos, de pe zidurile palatului. Nu aveam nicio armă, cu excepția

darului meu, și Jin a rămas aproape, în spatele meu, când am intrat în luptă.

Un soldat se ivi în calea noastră după un colț ascuțit, ridicând arma să ne întâmpine. M-am mișcat mai repede decât el, nisipul de la picioare ridicându-se în jurul lui, orbindu-l, sufocându-l.

Jin se mișcă pe lângă mine. Cu o mișcare rapidă, îl pocni pe soldat în față, smulgându-i pușca din mâini.

Deodată, în spatele nostru se auzi un foc de armă. Ne-am întors în același timp. Dar glonțul nu fusese îndreptat spre noi. Întins pe stradă, era un bărbat în uniformă de soldat. Deasupra lui, la o fereastră, se afla o fată într-un halat auriu, cu părul legat la spate, cu o armă în mâini. Tremura și se uita cu ochi mari, uimită de ceea ce tocmai făcuse. Tocmai ne salvase.

Privirea ei o întâlni pe a mea și îmi făcu un mic semn din cap. Am simțit un val de speranță. Rebeliunea nu fusese stinsă în interiorul orașului cât timp fuseserăm plecați.

Trebuia să ne întoarcem la cei aflați încă în luptă.

Planul lui Shazad a fost să despartă soldații sultanului, să-i împrăștie pe străzile și aleile unde efectivul nu mai conta și unde îi puteam respinge până când palatul avea să fie la îndemână. Am început să vedem primele semne de luptă pe Calea Trestiei Roșii, strada care traversa orașul de la vest la est.

Jin a luat pușca în mâini, țintind, în timp ce eu am adunat nisipul spre mine, strângându-l la un loc, până când s-a încovoiat ca o lamă deasupra lor.

Împreună am trecut prin luptă, ca un cuțit prin apă.

De vreo zece ori o lamă a trecut în zbor pe lângă gâtul meu, aproape, dar nu destul de aproape. Am văzut un pistol ridicat spre mine chiar în timp ce aruncam forța deșertului peste capul soldatului care mânuia lamele. Ar fi trebuit să fi murit de o sută de ori. Dar n-am murit. Mă simțeam de parcă aș fi fost de neatins. De parcă niciun glonț nu m-ar fi putut lovi. Și nicio sabie nu m-ar fi putut tăia, în timp ce ne croiam drum prin luptă, către cei care erau de partea noastră.

Apoi am văzut-o în mijlocul luptei, cu părul ei întunecat împletit într-o coadă, care se legăna în timp ce străpungea cu sabia gâtul unui bărbat, pentru ca imediat apoi să se lase în genunchi, spintecând cu lama gamba altui bărbat, punându-l jos înainte de a executa lovitura ucigătoare, un cuțit înfipt în gât.

Shazad fusese întotdeauna o forță de temut, dar, văzând-o acum, părea înzestrată cu puteri supranaturale. Era o furtună de foc și ar fi ars armatele sultanului până la ultimul om, înainte să le cadă în mâini.

Când ne-a văzut, într-un moment mai calm al luptei, fața ei s-a schimbat. M-a prins de mână și ne-a tras spre ea, în timp ce coteam intrând într-o mică fundătură, un adăpost temporar.

— Ești în viață, a spus, îmbrățișându-mă, în timp ce Jin a rămas de pază, uitându-se către străzile din jur, cu pușca pregătită.

— Da, sunt în viață, am aprobat eu. Shazad, am zis și m-am îndepărtat un pic de ea, Sam nu a…

Pușca lui Jin s-a descărcat dintr-odată, întrerupându-mă cu un bubuit. Un strigăt s-a auzit dinspre strada din apropierea noastră, în timp ce amenințarea a căzut la pământ.

— Ne putem plânge morții mai târziu, mi-a spus Shazad, clătinând repede din cap, ghicind ceea ce n-am putut să spun.

Dar vocea ei părea încă încordată.

— Acum am nevoie de o baricadă peste drumul către palat și peste Calea lui Golder, ca să-i oprim pe soldați să se retragă mai departe de râu. Străzile încep să urce acolo; suntem pierduți dacă ei câștigă poziții pe un teren ridicat. Poți să mă ajuți cu asta?

— Da, am încuviințat, ridicându-mi repede privirea deasupra noastră. Cred că pot. Dar ascultă, Shazad, e posibil să obții întăriri pe străzi. Oamenii din Izman – noi i-am mai chemat la revoltă o dată. Dacă îi poți scoate pe stradă în numele lui Ahmed, atunci îi depășim pe soldați ca număr. Și atunci cred că putem pune capăt luptei.

— Nu prea avem timp să batem din ușă-n ușă, spuse Shazad, iar din apropiere se auzi sunetul unei explozii: niciunul dintre noi n-a tresărit.

— Zungvoxul, am spus eu. Presupun că încă se află în marea casă de rugăciune.

Mi-am amintit că văzusem firul invenției răsucit în interiorul domului, de jur-împrejur, ca un șarpe, menit să ajute un om să vorbească întregului oraș. Pentru ca sultanul să ne amenințe și să ne controleze. Dar noi îl puteam folosi în alt mod. Îi puteam face pe abdalii căzuți să vorbească pentru noi.

Ochii lui Shazad au sclipit, așa cum se întâmpla când punea la cale un plan, mai repede decât oricare dintre noi.

— În regulă, iată ce vom face: Amani, tu adu-mi niște baricade, ca să putem continua lupta. Cheamă-i jos pe gemeni și spune-le să mute cât mai mulți din abdalii din afara zidurilor și să-i aducă în oraș.

— Da, generale, i-am zis eu.

Și, pentru prima dată, Shazad nu a avut nicio obiecție în privința titulaturii.

— Jin, l-a strigat ea, ce-ar fi să-l aducem pe fratele tău la marea casă de rugăciune? Ar fi timpul ca orașul să afle că e în viață.

— Cred că putem rezolva asta noi doi, a zis și s-a retras în adăpostul aleii ca să-și încarce din nou arma. Ce știm despre sultan?

— E pe parapet, răspunse și se uită cu coada ochiului spre ziduri. Dar încă n-am reușit să-l pun la pământ. Am dat ordin ca, dacă cineva îl are în bătaia puștii pe sultan, să tragă.

Jin și Shazad au ieșit în afara adăpostului oferit de strada micuță, revenind în luptă, în timp ce eu m-am întors spre cea mai apropiată ușă. A fost nevoie de o explozie de nisip pentru a sparge încuietorile, apoi am împins și am intrat. Parterul casei era gol, dar, pe măsură ce urcam scările, auzeam voci, plânsete și scâncete stinse din spatele ușilor. Dar nu mă aflam aici să rănesc pe nimeni; aveam nevoie doar de un loc mai înalt.

Am ieșit în viteză pe acoperișul casei lor. De aici puteam zări capătul Căii lui Golder. Shazad ne obligase pe toți să memorăm harta Izmanului. Deja simțeam nisipul deșertului ridicându-se sub mâinile mele. Nisipul se trezea la viață, răspunzând la chemarea mea, în timp ce se ridica de la pământ într-o furtună și se întindea peste Izman ca un roi uriaș.

L-am făcut să se prăbușească în locul unde Calea lui Golder întâlnea râul, construind o blocadă uriașă, peste care niciun soldat n-ar fi putut să treacă, oprindu-le încercarea de a scăpa.

Am aruncat o privire spre est. Nu puteam desluși de aici drumul către palat, celălalt punct de retragere. Trebuia să mă pun în mișcare. Aș fi pierdut timp prețios coborând în stradă și luptând ca să-mi croiesc drum până acolo. Dar era o distanță prea mare ca să pot sări pe următorul acoperiș.

Mi-a venit o idee și-am adunat repede o mână de nisip spre mine. Am strâns firele de nisip într-un pod pe care l-am arcuit spre clădirea alăturată. Am alergat peste el fără ezitare sau teamă că ar putea ceda sub mine. Și, bineînțeles, niciun grăunte de nisip nu s-a clintit, în timp ce m-am năpustit spre clădirea următoare și apoi spre următoarea.

În cele din urmă, puteam vedea ținta, capătul drumului de la care terenul începea să urce. Și, așa cum era de așteptat, bărbați în uniforme aurii se îndreptau spre el în ceea ce părea să fie o retragere. I-am întrerupt, un zid de nisip blocându-le ruta de salvare.

Puțin mai departe, Izz plutea deasupra orașului. Mi-a săltat inima de bucurie și am prins nisipul, trimițându-l într-o explozie în calea lui, încercând să-i atrag atenția. Izz a virat brusc ca să-l evite, dar m-a văzut stând pe acoperiș, fluturându-mi brațele spre el.

Zbură spre mine și se transformă într-un băiat, când ateriză în fața mea.

— Ești în viață, zise el zâmbind vesel.

— Deocamdată, am spus eu.

N-aveam timp de sărbătorit. I-am spus repede de ce aveam nevoie și, într-o clipă, a plecat din nou, lansându-se de pe acoperiș, un băiat plonjând direct spre stradă. Un moment mai târziu, un imens roc albastru s-a înălțat din nou, ținând în gheare unul dintre abdalii morți, după ce scânteia din focul djinnilor a dispărut odată cu eliberarea lui Fereshteh. Dar zungvoxul era tehnologie din Gamanix, nu magie din Mirajin. Trebuia să mă rog să fie încă funcțional.

L-am zărit pe unul dintre abdalii care zăceau pe strada aflată sub mine. L-am ridicat într-un val de nisip, ducându-l cât de departe puteam, ca pe o frunză-n vânt, până când l-am pierdut din vedere.

Izz s-a întors, smulgând un alt abdal de pe ziduri, evitând la limită un glonț în timp ce făcea asta. Am lucrat cât de repede am putut, Maz alăturându-ni-se când a observat ce făceam, împrăștiind abdalii cât de departe puteam. Împrăștiindu-i pe purtătorii de cuvânt ai sultanului prin tot orașul.

În tot acest timp, în fiecare moment care trecea fără să-l auzim pe Ahmed vorbind, repetam același lucru cu voce joasă, din nou și din nou.

— Jin este viu. Shazad este în viață. Ahmed trăiește. Jin este viu…

Atâta timp cât puteam spune asta cu voce tare, era adevărat. Atâta timp cât puteam spune asta cu voce tare, însemna că ei încă se luptau să-și croiască drum prin mulțime până la marea casă de rugăciune.

Și apoi am auzit-o în aer. Vocea lui Ahmed.

— Locuitori ai Izmanului!

Am aruncat o privire spre vest, către casa de rugăciune, cuprinsă de un sentiment de ușurare. Reușise să ajungă la invenția Leylei.

— Oameni din Miraji – vocea lui Ahmed era transmisă prin miile de abdali căzuți –, se duc lupte pe străzile voastre. Dar noi n-am venit ca invadatori. Dimpotrivă, am venit ca salvatori. Tatăl meu v-a condus prin frică și cu arme străine. V-a predat dușmanilor și v-a spânzurat fiicele și surorile de zidurile sale. Și-a ucis dușmanii cu sânge rece. Și-a ucis propria familie, pe tatăl său, dar și pe fiii săi. El a luat această țară din mâinile voastre și v-a făcut robi. Suntem aici ca să v-o dăm înapoi. Și, dacă ați vrea să luptați alături de noi, pentru libertatea voastră și pentru țara voastră, v-am primi cu brațele deschise.

Era ca și cum orașul se mișca sub mine. Nu într-o mișcare de cutremur, așa cum făcuse Zaahir în munți, ci într-un fel care era complet omenesc. Poate că Ființele Primordiale erau atotputernice, dar ele ne creaseră pe noi, oamenii, pentru singurul lucru pe care ele nu-l puteau face: să ne dăm viața pentru lucrurile în care credem.

Era mișcarea unui întreg oraș, care-și amintea de ce fuseserăm creați și care se ridica la luptă.

Și ne-am ridicat și am luptat.

Am pierdut noțiunea timpului, în timp ce lupta pentru Izman era în continuare dezlănțuită. De îndată ce m-am alăturat bătăliei, am încetat să mai fiu o fată și am devenit una cu Rebeliunea, ca și cum ei ar fi făcut parte din mine. Mutând obstacolele din drum, blocând o cale a inamicului nostru. Din când în când, îi auzeam vocea lui Shazad trecând prin zungvox, dând ordine și îndrumări unui oraș care ar fi căzut în haos fără ele.

Lupta a durat ore în șir. Soldați aparținând sultanului s-au ciocnit cu oamenii noștri.

Apoi s-a auzit un țipăt din cer.

Era un sunet teribil. Și, când m-am uitat în sus, am văzut o priveliște îngrozitoare.

Izz se zvârcolea în aer, sus, deasupra noastră, zbătându-se în mijlocul flăcărilor. O săgeată aprinsă îl lovise în aripa stângă. Penele îi luaseră foc și ardea într-un amestec sălbatic de flăcări albastre și roșii.

A țipat și s-a năpustit în jos spre apă, ca să stingă focul, lăsând o dâră de fum în urma lui.

Strigătele s-au întețit în jurul meu. De la câteva străzi distanță, Maz a țâșnit în aer după geamănul său, schimbându-și frenetic formele, din vânturel în roc, apoi în vrabie, în timp ce căuta locul unde aterizase Izz. Încercând să găsească o cale de a-l ajuta pe fratele său.

Dintr-odată, am avut senzația că văd totul de departe. De parcă doar jumătate din mine ar fi stat pe câmpul de luptă și cealaltă jumătate s-ar fi aflat într-o grădină verde a unui palat, într-o zi caldă, având un lac plin de păsări în față, luând o săgeată ca să dobor una dintre ele.

Doar că acum nu eu eram cea care ținea arcul.

Am încercat să găsesc arcul din care plecase săgeata. Aveam un ochi antrenat. Aveam să-l găsesc. Și, într-adevăr, l-am dibuit.

L-am văzut pe sultan înainte ca el să mă vadă pe mine. Stătea în vârful zidului, îmbrăcat în uniformă, apărat de armură. Mi-am scos pistolul și am ochit. Știam că era imposibil să audă clicul pistolului meu, dar și-a întors capul în direcția mea. Privirea îi era fierbinte, dar postura îi era relaxată. Își înclină foarte ușor capul, în timp ce-și încorda arcul, ochindu-mă pe mine acum. Gâtul îi era foarte puțin expus.

Puteam să trag acel foc de armă. Mi-am aruncat pistolul, adunând, în schimb, nisipul spre mine.

Mi-am tras puterea în spate, ca pe un glonț într-o armă. De parcă aș mai fi avut doar un singur glonț și totul ar fi depins de el, ca pe vremuri, când eram în groapa cu pistoale din Dustwalk. I-am văzut mâna încordată, pregătită să elibereze săgeata, chiar în timp ce nisipul zbura din mâna mea, îndreptându-se spre pielea expusă, țâșnind spre ținta mea cu toată forța deșertului din spatele lui.

A fost o lovitură bună.

Nu ratam, în general.

Capitolul 47

DOMNIA BUNULUI PRINȚ AHMED

A fost odată, într-o țară din deșert numită Miraji, un prinț care a luat tronul tatălui său. Mulți oameni au spus multe povești despre acea zi.

Ei au spus că Ahmed, Prințul Rebel, a dus o bătălie glorioasă împotriva unui adversar laș, tatăl său, care s-a ascuns în spatele zidurilor, lăsându-și soldații să cadă în valuri pe câmpul de luptă. Ei au spus că atât de mare a fost cruzimea sultanului, încât oamenii s-au întors împotriva lui. Și că, atunci când sultanul a căzut, armatele sale și-au depus armele la picioarele prințului și s-au predat, încrezându-se recunoscători în mila noului lor conducător.

Au spus că atunci când Ahmed, Prințul Rebel, a intrat în Izman, a plouat cu flori de la ferestre, aruncate de oameni bucuroși, recunoscători că au fost eliberați. Sora lui demdji, Delila, care începuse această luptă prin nașterea ei, le-a trimis sărutări bărbaților pe lângă care treceau, bucurându-se că se întoarce, în sfârșit, acasă, în palatul din care fusese obligată să fugă. Și Banditul-cu-ochi-albaștri prindea florile, împletindu-le într-o coroană pentru prințul ei, în timp ce înaintau spre palat.

Dar acestea erau povești. Ele nu vor spune niciodată adevărul a ceea ce mi-am amintit eu din acea zi.

Eu mi-am amintit de măcelul de pe străzi, nu de garoafe[1]. De confuzia care a urmat după căderea sultanului, în timp ce oamenii au continuat să lupte. Oameni buni, nu răi. Oameni care nu făceau decât să urmeze ordinele date de un conducător care murise. Bărbați ale căror familii vor năvăli din casele lor mai târziu, ca să plângă deasupra corpurilor lor. Știam cum a căzut sultanul, pentru că eu l-am omorât și am avut coșmaruri legate de asta luni întregi după aceea. Și, uneori, fața lui se schimba în cea a Halei. Alteori, în cea a Shirei. Sau a lui Sam.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, carnage e cuvântul care înseamnă „măcel”, iar carnations, „garoafe”. (n. tr.).

Dar povestitorii nu vor ști niciodată asta. Nimeni nu va ști asta, cu excepția lui Jin, care se trezea noaptea odată cu mine, gata de luptă, până când și-a dat seama că amenințarea nu era decât în mintea mea și el nu mă mai putea apăra de ea.

Chiar dacă oamenii ar fi cunoscut adevărul, ei n-ar fi fost interesați să-l spună. Florile care se revărsau de la ferestre, aidoma stelelor care cad din cer, constituiau o poveste mai bună.

Poveștile nu vor spune niciodată că, după ce sultanul a căzut, în timp ce traversam orașul, ni s-a amintit prețul acestui război, cu fiecare corp pe care-l întâlneam. Că, în timp ce-mi croiam drum pe străzi, l-am găsit pe Samir cu un glonț în piept. Un copil din Dustwalk, la fel ca mine, care ni s-a alăturat în Sazi. Nu a contat cât de bine l-am instruit noi. Războiul a luat vieți și le-a schimbat pe cele care au rămas în urmă.

Poveștile vor aminti că Izz a supraviețuit căderii sale, pricinuite de mâna sultanului, dar nu și că aripa sa mutilată, arsă, se va transforma într-un braț ciuntit, care n-avea să se vindece pe deplin niciodată, indiferent de forma pe care ar lua-o. Șchiopăta când era în patru labe, iar aripa i se agita neputincioasă când încerca să ia forma unei păsări. Maz a încetat să se transforme în creaturi care puteau zbura, pentru că nu voia să meargă undeva unde fratele său n-ar fi putut să-l urmeze.

Mi-am amintit cât de gros era aerul din cauza fumului de la rugurile funerare, în noaptea aceea. Am ars cât de multe corpuri am putut. Și am ars și patru ruguri goale.

Primul a fost pentru Sam. Nu mai rămăsese nimic din el, deși am smuls plăcile din podeaua palatului, căutând totuși. Dar acolo nu mai era decât cenușă, lângă corpuri prăbușite de abdali. Dacă nu aș fi știut, aș fi putut crede că s-a făcut nevăzut, trecând până la urmă prin perete, îndreptându-se spre o altă aventură. Căpitanul Westcroft mi-a spus că în Albis oamenii credeau că, atunci când mureai și erai îngropat, din corpul tău răsărea un copac sau un câmp de flori. O nouă viață. Așa c-am acoperit rugul funerar al lui Sam cu flori, tăiate din lujerii din harem. Același fel de flori pe care Sam le smulsese în prima noapte în care l-am întâlnit.

Am pus un inel pe rugul gol al Halei, pentru fata noastră de aur pe care o pierdusem.

Pentru demdjiul nostru cu o mie de fețe, am folosit unul dintre halatele lui Shazad pe care lui Imin îi plăcea să-l împrumute.

O coroană pentru Shira, sultima noastră care murise.

Trupuri demult pierdute pentru că au murit în război, nu în această bătălie. În altele. Dar am avut, în sfârșit, vreme să-i jelim după ce totul s-a terminat.

Am ars și trupul sultanului, și fiii lui au stat lângă rug așa cum se cuvenea să facă. Chiar dacă ei erau motivul pentru care el murise. Dar așa stăteau lucrurile. Eram muritori. Fiii erau întotdeauna meniți să-i înlocuiască pe părinții lor.

Rugurile au ars până când fumul a ascuns cu desăvârșire luna.

Mi-am amintit că, în sfârșit, m-am prăbușit într-un pat care-mi era familiar, pentru că dormisem în el când eram prizonieră a haremului. Nu știam unde altundeva să merg în tot acel palat imens și gol pe care îl cuceriserăm. M-am trezit când am auzit perna mișcându-se sub o greutate nouă, când Jin a venit și s-a întins lângă mine. M-am mișcat suficient încât să-l las să mă cuprindă cu brațele și să mă tragă lângă el.

— Niciun bărbat n-are voie să intre în harem, îmi amintesc că am murmurat, pe jumătate adormită, către el, în timp ce încerca să-și găsească o poziție confortabilă. Când a râs, i-am simțit râsul prin tot corpul meu, iar bucuria de a fi încă în viață a crescut atât de repede prin mine, dintr-odată, încât am crezut că m-aș putea sparge în bucăți.

— Cred că fac o excepție pentru prinți, mi-a șoptit el în ureche, înainte de a mă săruta.

Mi-am amintit că amândoi încă purtam armele la noi și ne întrebam cât timp va mai dura până când lupta avea să dispară cu adevărat, măcar acum, c-am câștigat.

Dar poveștile nu au fost făcute din amintirile noastre; acelea erau de interes doar pentru noi. Poveștile au fost făcute pentru a spune o poveste pe care oamenii voiau s-o audă. Și oamenii au vrut să știe că am câștigat și totul a fost bine.

Ahmed a devenit o legendă în tot deșertul, în câteva zile: Prințul Înviat, întors din morți pentru a salva orașul. Întreaga țară. Poveștile spuneau că a ars invadatorii străini din calea lui, înainte de a lupta împotriva tatălui său.

Dar sultanul a fost cel care a făcut asta. Cel care i-a spulberat pe cei care voiau să ne ocupe. El ne-a ajutat și a pus ținutul

Miraji la adăpost de ocupația străină. Masacrarea gallanilor a fost singurul motiv pentru care am reușit să punem stăpânire pe oraș la apus, fără riscul de a-l pierde în zori.

Dar în povești lucrurile erau simple. Sultanul era personajul negativ. Noi eram eroii. Și le-am dat oamenilor din Miraji un nou prinț, mai bun decât tatăl său. Un nou deșert, eliberat de ocupație. Un nou început.

•

M-am străduit să prind medalionul în formă de soare la gât, în timp ce mergeam, mânuind cu stângăcie lanțul pentru câteva momente, până când am fost, în cele din urmă, nevoită să mă opresc.

Eram în întârziere.

M-am sprijinit de un mozaic cu lebede care se întindea pe toată lungimea acestui hol din palat, dând spre un șir de arcade care se deschideau spre un iaz cu ape liniștite, în timp ce mă luptam cu închizătoarea minusculă din spate.

Nu mai avusesem niciodată o bijuterie și aș fi fost fericită să păstrez lucrurile neschimbate, dacă Ahmed nu mi-ar fi dăruit acest medalion. Mă evidenția ca fiind unul dintre noii consilieri ai sultanului, în consiliul temporar pe care îl formase pentru a descâlci problema construirii unei noi țări. Era ceva simbolic, tocmai de aceea trebuia să-l port.

Mi-am aplecat capul, făcând părul pe care Shazad mi-l aranjase cu atâta pricepere să-mi cadă peste față. Crescuse de când îmi fusese retezat în palat, cu luni în urmă. Era suficient de lung acum să se agațe în cârligul lanțului, dacă nu aveam grijă. Crescuse suficient de mult ca să-l pot prinde sus, dar Shazad nu a îngăduit una ca asta. Dimpotrivă, și-a trecut de câteva ori mâinile prin buclele mele întunecate cu acel talent pe care îl avea și un pic de ulei pe degete, până când, spre satisfacția ei, au arătat artistic dezordonate. Tot ea mi-a făcut și machiajul, conturându-mi repede ochii cu un creion închis și vopsindu-mi buzele cu roșu, ca să se asorteze cu halatul pe care îl purtam, care avea culoarea unui răsărit de soare. Roșu ca răsăritul, dar tivit cu o împletitură de aur răsucită sub forma cerului din Izman. Arătam de parcă aș fi fost proaspăt întoarsă de la luptă. Asta era ideea, mi-am dat seama după ce a plecat. Shazad era rafinată și atrăgătoare – era un lider, un general. Eu jucam rolul de Bandit-cu-ochi-albaștri, nebunatică și nu tocmai potrivită

pentru o companie aleasă. Eram cu toții jumătate de personaj acum, pentru tot restul vieții noastre, de fiecare dată când apăream în public. Era un preț corect pe care-l plăteam pentru victorie.

În cele din urmă, cârligul lanțului s-a închis cu un clic satisfăcător. Mi-am aruncat din nou părul pe umeri și am alergat cât de repede puteam fără să-mi pierd pantofii, îndreptându-mă spre grădini.

Serbările shihabiene începuseră la amurg. Aici și în tot orașul, noaptea era luminată de felinare. Aprinse cu ulei, de data aceasta, nu cu focul furat al djinnilor. Se vorbise totuși despre copierea mașinăriilor făcute de Leyla, dar fără să fie nevoie de uciderea Ființelor Primordiale. Despre a avea lumină fără foc. Despre a mai face câțiva abdali, care să ne apere, dacă am avea nevoie. La urma urmei, eram încă în război cu Gallandie. Deși bănuiam că avea să dureze mai mult până să se alieze și să vină din nou asupra țării noastre. Se zvonea că imperiul lor din nord se prăbușea. Alianța matrimonială și pacea cu Albis au eșuat. Erau un imperiu în cădere, înconjurat de dușmani. Și noi ne număram printre ei. La fel, cei din Albis. Ahmed a încercat să încheie o pace provizorie cu regina Albisului, luptând pentru un alt fel de pace decât încercase tatăl său cu gallanii. Una în care noi încă ne conduceam singuri. Dar aveam aliați acum. Nu ocupanți.

Între timp, regiunile cele mai estice ale Imperiului Gallan s-au răzvrătit, luptând pentru independență. Pentru libertate și pentru dreptul la o țară în care religia gallană și ura orientată împotriva Ființelor Primordiale, care venea odată cu ea, nu le mai erau impuse.

Dar, dacă gallanii veneau din nou, trebuia să fim pregătiți. Creațiile Leylei schimbaseră lumea și nu mai era cale de întoarcere.

Chiar și Ahmed, care a refuzat cu înverșunare să facă ceva ce i-ar fi putut aminti poporului său de tatăl lui, a mai folosit încă o dată zungvoxul Leylei. Pentru a anunța alegerile. Tatăl său și tatăl tatălui său – și tot așa până la primul sultan – domniseră fără să țină cont de vocea poporului. El a vrut să schimbe asta. I-a lăsat să decidă dacă îi vor permite sau nu să rămână sultan. Nu a vrut să fie cuceritorul propriei țări. Le-a cerut să aleagă.

Și astfel au avut loc alegerile. Nimeni nu a fost surprins când Ahmed a câștigat. Noi am anunțat că oricine se poate prezenta drept pretendent la tron. Câțiva dintre ceilalți fii ai sultanului au candidat împotriva lui Ahmed, împreună cu unul sau doi dintre emiri. Cu totul, o duzină de bărbați împotriva lui Ahmed. Am răspândit vestea în întreaga țară, trimițându-i pe bărbații și femeile în care aveam cea mai mare încredere să adune voturile din fiecare cetate, oraș și sat mic. În unele locuri în care oamenii nu puteau citi sau scrie, aceștia votau folosind obiecte, în loc de nume. O colecție ciudată a fost adusă în Izman pentru a fi numărată: nume mâzgălite pe hârtii de ordinul sutelor, alături de saci de pietre colorate și bucăți de lemn pictat. Dar, în cele din urmă, a fost ușor să aflăm rezultatul. Noi eram demdji – după ce am numărat, când am spus că majoritatea voturilor au fost exprimate pentru Ahmed, am rostit un adevăr. Noi nu făceam greșeli.

Ahmed a fost ales conducătorul ținutului Miraji pentru următorul deceniu. Suficient de mult pentru a construi țara pe care o promisese, dar nu atât de mult încât să poată fi corupt de putere.

•

În grădină, bărbații și femeile se plimbau fără țintă, în haine impresionant colorate. Ei erau oamenii de care Ahmed avea nevoie pentru a-i susține domnia. Emirii și soțiile și copiii lor, Rahim de Iliaz și Haytham de Tiamat printre ei, dându-le celorlalți un exemplu de urmat. Deși știam că unii murmurau deja nemulțumiți pe la spatele lui Ahmed. Căpitani care se aflau acum în subordinea unui general, nu doar mai tânăr decât ei, ci care era și femeie, spre deosebire de ei, care trebuiau rugați stăruitor să facă ascultare. Generalul Hamad se retrăsese, în favoarea fiicei sale. Îmbătrânise și luptase în două războaie mari. Văzuse doi sultani murind. Pe unul dintre ei îl trădase. Ahmed a aranjat să primească o pensie frumoasă. El a spus că era un privilegiu extraordinar să te pensionezi, în loc să mori pe câmpul de luptă. Și era timpul ca o nouă generație să guverneze.

Shazad începuse deja să schimbe lucrurile. Una dintre garnizoane fusese rezervată femeilor și se umplea încet. Mulți dintre noii soldați de sex feminin erau rebele care luptaseră cu noi în bătălia din Izman și hotărâseră să nu se mai întoarcă

acasă. Dar câteva dintre ele erau recruți noi, care se strecuraseră din oraș, câteva chiar din Casa Ascunsă a Sarei. Căpitanii nu l-au acceptat peste noapte pe noul lor general, nici pe noii lor recruți. Dar nu prea aveau de ales. Lumea se schimba; erau nevoiți să se schimbe și ei, odată cu ea.

Câștigaserăm războiul, dar cu toții știam că ne mai așteptau încă o mie de lupte ca aceasta. Dar, în seara aceea, voci vesele răsunau prin grădină, în aerul răcoros al nopții, și era un vin bun. Și, pentru câteva ore, ne-am odihnit.

Am zăbovit la marginea locului de petrecere, trecând neobservată la adăpostul umbrei, în timp ce examinam mulțimea, căutându-l pe Jin. Dar celălalt frate m-a găsit primul.

— O sărbătoare diferită față de cea de anul trecut, a spus Ahmed, ivindu-se în spatele meu, de undeva din interiorul palatului. Măcar n-am fost singurul care a întârziat.

— Se poate spune și așa.

Ultima petrecere de Shihabian a fost în Valea lui Dev. În adăpostul secret. Fără să avem un regat. Fără să avem măcar o singură victorie reală. Fără atât de mulți morți. La sărbătoarea de anul trecut fuseserăm înconjurați de o mulțime de oameni care acum erau doar praf în deșert.

Ahmed purta o kurta neagră, cu împletituri de aur. Avea părul atent pieptănat pe spate, ceea ce-l făcea să pară mai bătrân față de cei nouăsprezece ani ai săi. Arăta ca un conducător până în măduva oaselor.

De la alegerile de luna trecută, își petrecuse toate zilele, de dimineață până seara, blocat într-o întâlnire sau alta, încercând să descâlcească lucrurile din țara pe care o câștigase. Am fost și eu la unele întâlniri, dar nu la toate. Astăzi, Rahim și Ahmed discutaseră despre ce era de făcut cu prințesa noastră trădătoare, care era încă întemnițată în Iliaz. Toți ceilalți ne-am făcut nevăzuți. Nimeni nu voia să fie chemat să hotărască dacă s-o trateze ca pe o soră sau ca pe un dușman.

— Ați luat vreo decizie? am întrebat, chiar dacă nu eram întru totul sigură că voiam să știu.

Dar Ahmed doar a scuturat grav din cap:

— Suntem încă în dezacord. Tatăl meu ar fi executat-o pe Leyla. Shazad spune că ar trebui să servească drept exemplu. Rahim vrea s-o cruțăm de orice pedeapsă serioasă, bineînțeles. Deși ea nu prea a mai vorbit cu el de când…

Se opri și-și trecu degetul peste marginea paharului.

— A adus vești proaspete despre ea din Iliaz. E însărcinată.

Cu pruncul lui Bilal, mi-am dat seama. Nu m-ar surprinde ca Leyla să fi plănuit și acest lucru. Ca o modalitate de a nu-și pierde viața. S-a gândit că Ahmed nu va fi capabil să lipsească un copil de prezența mamei sale, indiferent de crimele comise de aceasta. Mai ales având în vedere că sultanul o luase pe mama lui Ahmed și a Delilei de lângă ei.

— Nu știu, Ahmed oftă, aruncându-și privirea asupra petrecerii, deși noi am mai rămas încă pe margine pentru câteva clipe.

Lumina și zgomotul s-au strecurat către noi dinspre petrecere, abia atingându-ne, ademenindu-ne să ne alăturăm.

— Nu cred că e posibilă victoria împotriva ei. Încep să-l înțeleg mai bine pe tatăl meu după moartea sa. Când a făcut alegeri pentru care a fost urât, pentru că alternativa era și mai rea.

— Nu ești ca tatăl tău, i-am răspuns, sprijinindu-mă de peretele rece de piatră al palatului.

Dar avea dreptate. Dacă ar ucide-o pe Leyla, unii ar spune că e crud, iar alții ar spune că e drept. Dacă ar întemnița-o, unii ar spune că e slab, și alții ar spune că e bun.

— Tu ce-ai face? m-a întrebat Ahmed, luându-mă pe nepregătite.

— Cu Leyla? am întrebat. Sunt o mulțime de lucruri la care mă pot gândi, dar am auzit că se cuvine să te porți frumos cu fetele însărcinate.

Ahmed a zâmbit, dar nu a renunțat.

— Știi că nu la asta m-am referit, a zis el și a bătut ușor cu degetele în medalionul de aur de la gâtul meu. Ți-am dat postul de consilier cu un rost. Vreau să mă consiliezi.

— Aș exila-o.

Mi-a scăpat înainte să apuc să mă gândesc bine la asta. Dar, de îndată ce am spus-o, mi-am dat seama că asta voiam de fapt să spun. Destui oameni muriseră în acest război. Prea mulți. Și toți pentru a construi asta: un loc mai bun. Un nou început. Un nou deșert.

— Trimite-o în Albis, am spus, ideea conturându-se mai limpede în mintea mea. Sau în patria mamei sale, în Gamanix. Fă-o doar să înțeleagă că nu mai poate să pună piciorul în deșert niciodată. Așa o să le transmiți tuturor mesajul că

pedeapsa cea mai rea pentru trădare nu este moartea, ci a trăi departe de țara măreață pe care o vei construi. Mie de asta mi-ar fi cel mai frică: să fiu nevoită să-mi părăsesc casa.

Ahmed m-a privit cu un zâmbet ușor.

— Ce e? am întrebat pe un ton defensiv.

— Nimic. Doar că... ar fi fost o pierdere incredibilă pentru noi toți dacă ți-ai fi petrecut viața blocată în orașul ăla de la capătul deșertului, a zis și mi-a oferit brațul: era timpul să ne aventurăm către petrecerea de Shihabian.

— Nu-ți face griji, i-am răspuns împletindu-mi brațul cu al lui, așa cum o văzusem pe Shazad că face la ocazii alese. Chiar dacă aș fi fost încă blocată acolo, aș fi votat pentru tine.

Am intrat împreună în freamătul sărbătorii.

La miezul nopții, întunericul s-a așternut întru totul deasupra noastră, așa cum se întâmpla întotdeauna. Stingând brusc focul. Luna. Stelele. În clipa aceea, m-am simțit ca și cum aș fi fost din nou moartă în acele cripte. Întuneric deplin. Și apoi, mâna lui Jin a găsit-o pe a mea. Amintindu-mi că eram în viață. Că eram doar o scânteie dintr-o flacără, într-o noapte foarte lungă. Dar eram aici acum.

Poate că Jin avea dreptate când, aflându-ne în cripte, în ziua luptei pentru Izman, spusese că nu mai era nimic după această viață. Poate că vom fi doar niște fire de praf, căutându-se reciproc în vânt pentru totdeauna. Dar n-o să fim numai asta. O să fim povești mult timp după ce vom dispărea. Povești imperfecte, inexacte. Povești care nici măcar nu se apropiau de realitate.

Începusem să aud povestea despre felul în care eu și Jin fuseserăm salvați de la moarte prin milostenia djinnilor, care au fost atât de mișcați de marea noastră iubire, încât ne-au alimentat cu flăcări până când corpurile noastre s-au reaprins.

Mai târziu, poveștile au spus că Banditul-cu-ochi-albaștri și Prințul Străin vor lupta în multe bătălii pentru țara lor. Și aventurile lor le vor fi povestite copiilor noaptea, în jurul focurilor de tabără. Iar povestirile au spus că, atunci când moartea a venit din nou după ei, la sfârșitul unei vieți foarte lungi, i-a luat pe amândoi odată, stând unul lângă celălalt, în deșertul pentru care luptaseră.

Dar n-au spus niciodată că Prințul Străin și-a ținut promisiunea față de Banditul-cu-ochi-albaștri și a învățat-o să

înoate. Poveștile au uitat micile momente pe care ea și le va aminti: senzația pe care i-au provocat-o degetele lui pe șira spinării, când a ridicat-o deasupra lui, în apa băilor a ceea ce fusese pe vremuri haremul. Că întotdeauna îl făcea să zâmbească faptul că avea gust de sare când o săruta. Că s-a luptat să învețe de dragul lui, chiar dacă se simțea ca o flacără acoperită de apă. Poveștile au amintit doar despre ziua în care Banditul-cu-ochi-albaștri se afla pe o navă în timpul unei furtuni, de felul cum a sărit de pe punte, în timp ce nava se scufunda, și a înotat până la țărm. Și cum a trimis de-acolo un val de nisip pentru a salva nava scufundată. Dar niciun povestitor nu s-ar gândi vreodată să se întrebe cum a învățat o fată din deșert să înoate.

Toate poveștile despre domnia prințului Ahmed vorbeau despre binele și prosperitatea pe care le-a adus acestei țări. Dar nu pomeneau nimic despre nopțile lungi în care se frământa la lumina lămpilor cu ulei ca să ia decizii dificile, despre zilele în care Banditul-cu-ochi-albaștri ieșea ca o furtună din odăile lui fiindcă credea că face o greșeală. Sau despre nopțile pe care prințul și le petrecea, fără să poată dormi, ros de aceeași teamă.

Toată lumea a știut că, după ce a coborât de pe tron, la capătul domniei de zece ani, țara a ales un alt prinț, unul dintre frații săi vitregi care au crescut în harem. Apoi, povestitorii aveau să spună cu voce scăzută ce s-a întâmplat în continuare: deși acest om avea același sânge cu Prințul Rebel, el era complet diferit de fratele său. Și n-a durat mult până să încerce să acapareze toată puterea doar pentru el, începând să le ia viața celor care nu erau de acord cu el. Și, curând după aceea, a declarat că va conduce nu doar pentru un deceniu, ci pentru întreaga sa viață, la fel ca tatăl său.

Dar – și aici povestitorul și-ar ridica vocea – într-o noapte, când prințul uzurpator stătea bucurându-se de victorie în palatul său, a auzit un ciocănit în ușa camerei sale. Când a deschis-o, a văzut-o pe frumoasa general stând acolo. A fost cuprins de spaimă, pentru că trimisese un asasin după ea și credea că murise. Dar asasinul nu izbândise; generalul îl omorâse, în schimb. Și, când a aflat ce se întâmplă, ea și-a condus armata prin noapte și a pus stăpânire pe oraș în timp ce el dormea. Și a făcut asta fără să tragă un singur foc sau să-și scoată cuțitul.

Dar l-a scos atunci când a pășit în odăile prințului și a pus capăt tiraniei lui.

Aceasta era o poveste pe care fiecare fată care a semnat documentele de recrutare ca să se alăture armatei mirajine a auzit-o, cu siguranță, pe vremea când era copil.

Dar nimeni nu a știut că, în ajunul acelei bătălii fără vărsare de sânge pentru Izman, opt oameni s-au adunat pentru prima dată după mulți ani. Și și-au amintit de zilele când făcuseră asta înainte, când erau mai tineri. Prințul Străin a întrebat: *dar n-am câștigat deja acest război*? Și fratele său s-a întrebat cu voce tare dacă se vor lupta mereu pentru libertate împotriva oamenilor care doreau putere. Și apoi frumoasa general a bătut din palme și a spus: *în regulă, iată care e planul.* Și Banditul-cu-ochi-albaștri a râs, pentru că nu mai auzise asta de mult timp.

Poveștile nu au spus decât că noi alegeri au urmat după detronarea uzurpatorului. Și că Frumoasa Fiică de General a fost aleasă în continuare să conducă deșertul. Ea a devenit prima femeie sultan aleasă în Miraji și și-a apărat țara pentru încă zece ani glorioși.

Și, când ea s-a retras, băiatul cunoscut sub numele de Prințul Demdji a fost ales de către oameni să guverneze. El era fiul adoptat al Prințului Rebel, deși, prin prisma legăturii de sânge, el era fiul binecuvântatei sultime. Unele povești au spus chiar că el era de același sânge cu Banditul-cu-ochi-albaștri. Deși majoritatea au spus că era o născocire absurdă. Dar toți au fost de acord că domnia lui a fost prorocită chiar înainte de a se naște și că descendența sa ilustră însemna că el era menit să fie un mare conducător.

Dar Banditul-cu-ochi-albaștri, care-și amintea de unde venise și ea, și sultima, știa că Prințul Demdji nu era măreț prin linia sa de sânge. El era bun pentru că Prințul Rebel își lua fiul și îl liniștea când cădea și-și julea genunchii, în loc să-l mustre pentru slăbiciunea lui. Și Prințul Străin l-a învățat pe tânărul său nepot demdji că nu avea nevoie să fie de același sânge cu cineva pentru a-l numi familie. Banditul-cu-ochi-albaștri l-a învățat cum să tragă cu arma și când să stea să se gândească, în loc să apese pe trăgaci. Iar legendarul comandant din Iliaz i-a arătat cum să călărească și i-a reamintit tânărului prinț că soldaților li se cuvenea respect, dincolo de ordine. Prințesa demdji și legendarii gemeni demdji au fost primii care l-au ajutat

să înțeleagă, când era foarte tânăr, puterile pe care tatăl său i le lăsase. Frumoasa Fiică de General l-a învățat să facă un plan, în loc să rezolve o problemă din mers. Iar cei de lângă ei au știut adevărul pe care poveștile nu l-au spus, că el a fost un mare conducător, pentru că el avea cele mai bune părți ale tuturor bărbaților și femeilor care l-au crescut.

Și nicio poveste nu a spus vreodată cum într-o zi, când Prințul Demdji era încă un copil, Banditul-cu-ochi-albaștri se afla departe, în sud, stând pe o piatră încălzită de soare, lângă un Sfânt Părinte care avea doar un picior. Amândoi îl priveau pe tânărul prinț jucându-se în același nisip în care crescuseră și ei, cu verii care erau de același sânge cu el, dar care nu au înțeles niciodată cu adevărat cum era viața lui într-un palat îndepărtat. Când bunica băiatului l-a ridicat în brațe, Sfântul Părinte a spus că se gândea că binecuvântata sultimă s-ar fi bucurat dacă ar fi văzut asta.

Poveștile au fost imperfecte; legendele au fost incomplete. Și fiecare dintre noi, cei ce am stat în grădină în acea noapte, a luat cu el un întreg univers de povești când a murit, relatările fiecărui moment mărunt care nu li s-a părut suficient de măreț povestitorilor, care au dispărut în fum, când trupurile noastre au fost arse.

Dar, chiar dacă deșertul a uitat o mie și una dintre poveștile noastre, a fost suficient ca să vorbească despre noi. La mult timp după moartea noastră, bărbații și femeile care stăteau în jurul unui foc au auzit că, odinioară, cu multă vreme în urmă, înainte să fim doar niște povești, am trăit.

În fața noastră, în grădină, un foc pâlpâia, revenind la viață.

Și povestitorul începu să-și depene povestea.

Alwyn Hamilton

LUPTA LUI AMANI

virtual-project.eu

